

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
SORCERESS
COMES
TO
CALL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *NETTLE & BONE*

T. KINGFISHER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A
SOI7;SLI\;E SS
COMES
K
CTÜM
Ü

T. R I N G F I S H E R

TOR

İÇİN YAYINCILIK GROUP N
E W Y O R K

OceanofPDF.com

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

Bu Tor Publishing Group e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

OceanofPDF.com

Yazar ve yayıncı, kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için bu e-kitabı size Dijital Haklar Yönetimi yazılımı (DRM) uygulanmadan sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde herkese açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.

OceanofPDF.com

Deb'e

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Cordelia'nın elinin üzerinde bir sinek dolaşıyordu ve onu uzaklaştırmasına izin verilmiyordu.

Sert tahta bir sıranın üzerinde oturmanın ve ağırlığını değiştirememenin verdiği acıya alışmıştı. Hâlâ acıyordu ama sonunda bacakları uykuya daldı ve ağrı, görmezden gelinmesi daha kolay olan donuk, her yeri kaplayan bir kızarıklığa dönüştü.

Duyuları itaat yüzünden körelmiş olsa da dokunma duyusu en güçlüsü olarak kaldı. Dünyanın kenarlarında gri bir film tabakası olacak kadar derindeyken bile giysilerini ve annesinin elinin dokunuşunu hissedebiliyordu. Ve şimdi sineğin ayakları kaşınıyordu, ki bu kötüydü, sonra gıdıklandı, ki bu daha kötüydü.

Kilisenin ön tarafında vaiz konuşmasına devam ediyordu. Cordelia çoktan ipin ucunu kaçırmıştı. Şehvet ve ondalık onun en sevdiği iki konuydu. Herhalde bunlardan biriydi. Annesi onu her pazar kiliseye götürüyordu ve Cordelia onun son bir yıldır aynı yarım düzine vaazı verdiğiinden emindi.

Gözleri kontrol edebildiği tek kaslarıydı, bu yüzden ona değil, olabildiğince aşağıya bakıyordu. Görüş alanının en dibinde, ellerini kucağında kavuşturduğunu ve sineğin parmak eklemleri üzerinde nazıkçe ilerlediğini görebiliyordu.

Annesi ona baktı ve onun yere baktığını fark etmiş olmalıydı. Cordelia'nın çenesi artık ellerini göremeyeceği şekilde kalktı. Önündeki adamın başının arkasını incelemek zorunda kaldı. Saçları arkaya doğru seyrilmiş ve sanki çoğu gün şapka takıyormuş gibi yanlardan aşağı doğru sıkıştırılmıştı. Adamı tanıyamamıştı ama bu bir şey ifade etmiyordu.

Sürpriz. Cordelia okuldaki günleri sona erdiğinden beri diğer kasaba halkını sadece kiliseye gittiğinde görüyordu.

Cordelia bir an için gıdıklanma hissini kaybetti ve sineğin gittiğini ummaya cesaret etti, ama sonra başparmağıyla işaret parmağı arasındaki hassas ağ kaşınmaya başladı.

Bu hisle gözleri sulanmaya başladı ve onları öfkeyle kırıştırdı. Ağlamak kabul edilebilir bir şey değildi. Bu, itaatkâr kılınmanın ilk derslerinden biriydi. Diğer insanların fark edeceği kilisede kesinlikle kabul edilemezdi. Cordelia on dört yaşındaydı ve görünüşte hiçbir neden yokken ağlamak için çok büyüktü - çünkü elbette nedenini kimseye söyleyemezdi.

Sinek diğer eline geçti, her ayağı sonsuz küçüklükte bir iğne batması gibi indi. Gözlerindeki batma ve sulanma hissi hapsirlik gibi gelmeye başladı.

Hapşırma korkunç olurdu. Ellerini kaldıramaz ya da başını çeviremezdi, bu yüzden adamın başının arkasına çarpar ve adam şaşkınlıkla arkasını dönerdi ve annesi özür dilemek için ağzını oynatırdı ve herkes bu kadar terbiyesiz olduğu için ona bakardı.

Annesi mutlu olmayacaktı. Cordelia gözlerini silebilmek için hayatının bir yılını verebilirdi. Sefilce burnunu çekti, ciğerleri mum, tahta cilası ve başka insanların vücutlarının kokusuyla doldu. Bütün bunların altında pelin otunun kuru, keskin kokusu yatıyordu.

Ve sonra, kutsanmış bir şekilde, vaiz sözlerini bitirdi. Herkes, "Amin," dedi ve cemaat ayağa kalktı. Cordelia'nın annesiyle birlikte hareket ettiğini kimse fark etmedi.

Hiç kimse yapmadı.

Kiliseden eve doğru yürürlerken annesi, "Sanırım bana kızgınsın," dedi. "Özür dilerim. Ama bu kadar asi olmamak için daha fazla çaba göstermelisin! On dört yaşındayken sana bunu yapmaya devam etmemeliyim!"

Cordelia hiçbir şey söylemedi. Dili ona ait değildi. Vaazdan sonra gülümseyerek bütün selamlara cevap veren kişi - "Neden Evangeline,

Bugün çok güzel görünüyorsun, değil mi? Ve Cordelia! Ot gibi büyümeye devam ediyorsun!"- Cordelia hiç de Cordelia değildi.

Sonunda eve ulaştılar. *Ev*, yolun hemen dışında, boyaları dökülmüş, dar, beyaz bir evdi. Evangeline ön kapıyı iterek açtı, Cordelia'yı kanepeye götürdü ve oturttu.

Cordelia itaatkârlığının bir anda kaybolduğunu hissetti. Çılgılık atmadı.

Cordelia küçükken itaatten çıktığında çılgılık atmıştı, ama bu annesine onu tutması ve yatıştırıcı sesler çıkarması için bir neden veriyordu, bu yüzden uyanık rüyadan çıkıp bilince doğru yüzerken sessiz kalmayı öğrenmişti.

Yine de itaatkâr olduğu zamanlarda yaptıklarının anıları hâlâ orada olacaktı. Kafatasının dibinde taş gibi yatıyorlardı.

Hiçbir zaman dışarıdan korkunç görünen bir şey değildi. Kulağa gülünç gelmeden bunu kimseye açıklayamazdı. "Bana yemek yediriyor. Bana içki içiriyor. Banyoya gitmemi, soyunmamı ve yatağa gitmemi sağlıyor."

Ona bakıp, "Ee?" diyeceklerdi ve Cordelia da yarı sersemlemiş bir halde, vücudu etrafında hareket ederken bunun nasıl bir şey olduğunu açıklayamayacaktı.

İtaatkâr kılınmak bir ceset olmak gibi hissettiriyordu. Cordelia bir keresinde tek arkadaşı olan atları Falada'ya, "Bedenim öldü ve istediğimi yapmıyor," diye fısıldamıştı. "Sadece *onun* istediklerini yapıyor. Ama ben hala onun içindeyim."

Cordelia daha küçükken, itaatkâr olduğu zamanlarda sık sık altını ıslatırdı. Annesi artık Cordelia'ya düzenli aralıklarla tuvaletini yaptırmayı çoğunlukla hatırlıyordu ama Cordelia bu duyguyu asla unutmamıştı.

Büyüdükçe az itaat eder olmuştu. Belki de annesinin bunu yapmasının küçükken olduğundan daha zor olduğunu düşünüyordu ya da belki de sadece annesini kızdıran şeylerden kaçınmayı öğrenmişti. Ama bu kez Cordelia bundan kaçınmamıştı.

İtaati bıraktığında Cordelia alacakaranlığın yüzerek çıktı ve duyularının tekrar yerine oturduğunu hissetti.

Annesi omzunu sıvazladı. "İşte . Şimdi daha iyi değil mi?" Cordelia ona bakmadan başını salladı.

"Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağına eminim."

"Evet," dedi Cordelia, ne için itaat ettirildiğini hatırlayamıyordu.

"Yapacağım."

Bacaklarını yeterince sağlam hissettiğinde merdivenlerden yatak odasına çıktı ve yatağa uzandı. Kapıyı kapatmadı.

★ ★ ★

Büyüdüğü evde hiç kapalı kapı yoktu.

Bazen annesi bir iş için dışarı çıktığında Cordelia yatak odasının kapısını kapatır ve kapıya yaslanır, kendini ahşap yüzeye bastırır, yanağının altında sert ve pürüzsüz olduğunu hissedirdi.

Yalnız olduğu ve kimsenin onu göremeyeceği bilgisi -her şeyi yapabileceği, her şeyi söyleyebileceği, her şeyi düşünebileceği ve kimsenin bundan haberdar olmayacağı bilgisi- kendisini vahşi, kötü ve cesur hissetmesine neden oldu.

Her zaman bir dakika sonra kapıyı tekrar açardı. Annesi birazdan eve gelecekti ve kapalı bir kapı görmek onu bir lodos gibi çekecekti. Ve sonra konuşma başlardı.

Cordelia'nın annesinin keyfi yerinde olsaydı, "Aptal! Benden sır saklayamazsın, ben senin annenim!"

Kötü bir ruh halindeyse, aynı konuşma olurdu ama diğer yönden, tarot kartının ters çevrilmiş hali gibi-"Ne saklamaya çalışıyorsun?"

Hangi kart olursa olsun, her zaman aynı şekilde biterdi: "Biz *bu* evde kapıları kapatmayız."

Cordelia on üç yaşındayken ve derisinin altında olup bitenlerden dolayı yarı deli bir haldeyken, "O zaman evde neden kapılar var?" diye karşılık verdi.

Annesi sadece bir an için duraklamıştı. Uzun çeneli yüzü karardı ve Cordelia'ya baktı -gerçekten *baktı*, sanki onu gerçekten görüyormuş gibi- Cordelia çizgiyi aştığını ve bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu.

"Evle birlikte geldiler," dedi annesi. "Aptal!" Kendi kendine bir iki kez başını salladı ve sonra uzaklaştı.

Cordelia ceza olarak ne kadar süre itaat ettirildiğini şimdi hatırlayamıyordu. En azından iki ya da üç gün.

Kapalı kapılar olmadığı için Cordelia bulunabilecek hiçbir sırrı olmadığını öğrenmişti. Düşüncelerini günlük defterine yazmazdı.

Annesi bunun genç kızların yapması gereken bir şey olduğuna inandığı için bir günlük tutuyordu, ancak yazdığı şeyler tamamen doğru ve tamamen anlamsızdı. *Bugün sarı elbiseme bir şey döktüm. Falada'ya biniyordum. Nergisler bugün çiçek açtı. Bugün benim doğum günüm.*

Bazen sayfalara bakıyor ve sayfalara hiddetli bir karalamayla *annemden nefret ediyorum* yazmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyordu.

Bunu yapmadı. Evde yalnızken kapıyı kapatmak, cesaret edebileceği en büyük isyandı. Eğer bu kadar korkunç bir şey yazmış olsaydı, haftalarca, belki de bir ay boyunca itaat etmek zorunda kalırdı. Buna o kadar uzun süre dayanabileceğini sanmıyordu.

Çıldırırdım. Gerçekten delirirdim. Ama geri dönmeme izin verene kadar fark etmezdi ve o zamana kadar haftalarca içten içe çıldırılmış olurdum.

Annesi bugün evde olduğu ve bir daha da gitmeyeceği için Cordelia derin bir nefes aldı ve doğrulup yüzünü ovaladı. Asla yapmayacağı şeyler üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Güzel elbisesini değiştirdi ve Falada'nın beklediği evin arkasındaki ahıra gitti. Ahır eski ve kasvetliydi ama Falada ahırının karanlığında ay ışığı gibi parlıyordu.

Falada koştuğunda ve Cordelia onun sırtına yapıştığında güvendeydi. Düşünmediği, her bir düşünceyi hoş, kibar ve sıra dışı olması için dikkatle kırpmadığı tek zamandı. Sadece gökyüzü, toynak sesleri ve hızla hareket eden toprak vardı.

Bir mil kadar sonra at sanki Cordelia'nın neye ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi yavaşlayarak durdu. Cordelia onun sırtından kaydı ve ona yaslandı. Falada sessizdi ama sağlamdı ve Cordelia her zaman yaptığı gibi ona düşüncelerini anlattı.

"Bazen rüyamda koştuğumu görüyorum," diye fısıldadı. "Sen ve ben. Denize ulaşana kadar."

Denize ulaştıklarında ne yapacağını bilmiyordu. Belki yüzerdi. Orada başka bir ülke vardı, yetişkinlerin o kadar rahatça bahsettiği eski vatan.

"Saçmaladığımın farkındayım," dedi ona. "Atlar o kadar uzağa yüzemez. Sen bile."

Ağlamamayı uzun zaman önce öğrenmişti ama yüzünü onun sıcak omzuna yasladı ve yelesinin teninde bıraktığı iz gözyaşları gibi geldi.

Cordelia, Falada'ya ve annesinin onu ata binmeye teşvik etmesine son derece minnettardı, ama elbette Evangeline'in amacı Cordelia'nınkinden farklıydı. "Onunla başın belaya girmez," derdi annesi. "Ayrıca, bir kızın ata binmeyi bilmesi iyi bir şeydir. Bir gün zengin bir adamla evleneceksin ve onlar ata binmeyi bilen kızlardan hoşlanırlar, sadece arabaya binebilen k  k kasaba kızlarından değil!" Cordelia başıyla onayladı. Bir gün zengin bir adamla evleneceğinden hiç kuşkusu yoktu. Annesi bunu her zaman bir gerçek olarak dile getirmişti.

Cordelia'nın ata binerken gördüğü kızların, Falada'ya bindiği için onu kıskandıkları doğruydu. Falada kar rengindeydi ve boynu gururluydu. Onlarla bazen yolda karşılaşıyordu. Zalim olanlar kıskan lıklarını gizlemek için giysileri hakkında iğneleyici yorumlar yapıyor, nazik olanlar ise Falada'ya özlemle bakıyorlardı. Cordelia Ellen'la böyle tanışmıştı.

" ok güzel bir at," demişti Ellen bir gün. "Hiç onun gibi bir at görmemiştim."

"Teşekkür ederim," dedi Cordelia. O zamanlar hâlâ okula gidiyordu ve diğer insanlarla konuşmak o kadar da zor görünmüyordu. "O iyi bir at."

"Tepenin hemen ardında oturuyorum," demişti diğer kız utangaç bir ifadeyle. " stersen bir ara ziyaret edebilirsin."

Cordelia dikkatle, "Bunu isterdim," diye cevap vermişti. Ve bu doğruydu. Bu hoşuna giderdi.

Ama Cordelia gitmedi, çünkü annesi bundan hoşlanmazdı. O da sormadı. Bazen annesini neyin kızdıracağını söylemek zordu ve bu riski almaya değmezdi. Yine de son üç yıldır bu nazik kızla düzenli olarak karşılaşıyordu. Ellen, yakınlarda yaşayan zengin bir toprak sahibinin kızıydı. Her gün midillisi Penny'ye binerdi ve

O ve Cordelia buluştular, yolda birlikte ilerlediler, midilli Falada'nın her bir adımına karşılık iki adım atıyordu.

Bu yüzden Cordelia, Ellen'ın midillisinin tanıdık toynak seslerinin yaklaştığını duyduğunda hiç şaşırmadı. Başını Falada'nın boynundan kaldırdı ve Ellen el sallayarak selam verirken başını kaldırıp baktı. Cordelia da el salladı ve atına yeniden bindi. Penny yaklaştıklarında ürktü ama Ellen onu dizginledi.

Cordelia Falada'dan başka hiçbir ata binmemişti, bu yüzden çoğu atın Falada kadar sakın ya da güvenli olmadığını Ellen'dan -ve Ellen'ın midillisini izleyerek- öğrenmişti. Çok küçükken ve evlerindeki açık kapılar fazla geldiğinde, o evde bir saniye daha kalmaya dayanamadığında, Falada'nın ahırına sürünür ve dört beyaz bacağı etrafında sütunlar gibi dururken orada kıvrılıp uyurdu. Görünüşe göre çoğu insan atın üzerlerine basmasından korktuğu için bunu yapmıyordu. Cordelia'nın böyle bir şeyden korktuğu bilinmiyordu.

"Oh, Penny! Sana ne oldu böyle? Sadece Falada." Ellen Cordelia'ya gözlerini devirdi, sanki aynı şakayı paylaşıyorlardı, Cordelia'nın ondan hoşlanmasının nedenlerinden biri de buydu.

"Penny iyi bir midilli," dedi Cordelia. Ellen'ın Falada'ya iltifat etmesi hoşuna gidiyordu, belki Ellen da Penny'ye iltifat ettiğinde hoşuna giderdi. Cordelia artık diğer insanlarla o kadar nadir konuşuyordu ki, bu konuşmalarda her zaman kendini hissetmesi gerekiyordu ve bu konuda her zaman iyi değildi.

"Öyle," dedi Ellen mutlulukla. "Cesur değil ama çok tatlı."

Ellen konuşmayı çoğunlukla tek başına sürdürüyor, evinden, ailesinden, hizmetçilerden ve kasabadaki diğer insanlardan rahatça söz ediyordu. Cordelia'nın anlayabildiği kadarıyla içinde kötü niyet yoktu. Cordelia konuşmaların kendisini etkilemesine izin verdi ve sanki neler olup bittiğini biliyormuş gibi dinlemeye ve başını sallamaya hakkı varmış gibi davrandı.

Cordelia, Ellen'ın bu kadar az konuşabildiği halde neden onunla sık sık buluşmaya geldiğini bilmiyordu ama ona eşlik ettiği için memnundu. Ellen nazikti ama bundan da öte, sıradan biriydi. Onunla konuşmak Cordelia'ya neyin normal olup neyin olmadığına dair bir pencere açıyordu. Bir soru sorabilirdi ve Ellen kendi garip sorularını sormadan yanıtlardı. En azından çoğu zaman.

Birkaç yıl önce, tüm ebeveynlerin çocuklarını annesinin onu itaat ettirdiği gibi itaat ettiremeyeceği aklına gelmişti, ama Ellen'a bunu sormaya çalıştığında, haklı olup olmadığını görmek için, kelimeler o kadar yanlış ve o kadar üzücü geldi ki durdu.

Bugünle ilgili bir şey - itaatin ya da sineğin anısı ya da belki de sadece ışığın yapraklar ve Falada'nın yelesi üzerine düşme şekli - tekrar sorma isteği uyandırdı.

"Ellen?" diye sordu aniden. "Odanın kapısını kapatıyor musun?"

Ellen sabırla konuşmanın iki ucunu da tutuyordu ve şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ha? Evet? Demek istediğim, hizmetçiler soyunma odama girip çıkıyorlar, ama ben oradayken su dolabının kapısını her zaman kilitliyorum, çünkü bunun için etrafta hizmetçiler olmasını istemezsiniz, değil mi?"

Cordelia dizginleri tutan ellerine baktı. Hizmetçileri olacak kadar varlıklı değillerdi ve ahırın yanında bir hela vardı, su dolabı değil. Devam etti.

"Bunu yaptığınızda aileniz sır sakladığınızı mı düşünüyor?"

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki Cordelia başını kaldırdı ve Ellen'ın ona çok delici bir bakış attığını fark etti. Pembe, hoş bir yüzü ve nazik bir tavrı vardı ve birdenbire *nazik* olmanın *aptal* olmak anlamına gelmediğini ve Ellen'ın onunla uzun süredir konuştuğunu hatırlamak rahatsız ediciydi.

"Ah, Cordelia..." dedi Ellen sonunda.

Cordelia'nın koluna dokunmak için uzandı, ama Falada o anda yanaştı ve Penny ona yer açmak için bir adım attı, böylece sonuçta dokunmadılar.

"Özür dilerim," dedi Cordelia huysuzca. *Lütfen garip olduğumu düşünme, bu garip bir soruydu, bunu söyleyebilirim, lütfen benimle konuşmayı bırakma* demek istedi ama bunun her şeyi daha da kötüleştireceğini biliyordu, bu yüzden yapmadı.

"Her şey yolunda," dedi Ellen. Sonra da "Her şey yoluna girecek," dedi ki Cordelia bunun aynı şey olmadığını biliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Bir hafta sonra Cordelia'nın annesi büyük gardırobuna girdi ve Cordelia'nın normalde giydiği soluk önlüklere hiç benzemeyen, zengin, çarpıcı kumaşlardan yapılmış elbiselerden birini çıkardı. Evangeline elbiselerin arasından kırmızı bir binici elbisesi aldı ve kumaş tenine dokunur dokunmaz sanki başka bir insan oldu, daha yumuşak, daha tatlı bir insan.

"Sevgili çocuğum," dedi okşarcasına, elini Cordelia'nın saçlarında gezdirerek. "Hayırseverimi görmeye gidiyorum."

Ayda bir ya da iki kez Falada'ya biner ve bir uzaklaşır, para ya da şehirde para karşılığı satılabilecek mücevherlerle döner, pastırma, un ve kasabadaki çamaşırcının hizmetlerini karşılardı.

Cordelia annesinin bir erkeği ziyaret ettiğini ve bu tür şeylerin saygıdeğer sayılmadığını çok iyi biliyordu. Ama bu şekilde hayatta kalıyor ve bu kadar rahat yaşıyorlardı. Ayrıca, annesi gittiğinde evde olmak çok daha kolaydı, sanki sonunda ciğerlerinin dibine kadar nefes alabilecekti.

Pencereden annesinin atını sürüp gidişini izledi, kırmızı kumaş Falada'nın postu üzerinde kar üzerindeki bir kan sıçraması gibi uzanıyordu. Cordelia bazen yaptığı gibi yoldan yürüyerek uzaklaşmayı düşündü. Ne kadar uzağa gidebileceğini ve annesinin onu tekrar bulup bulamayacağını merak etti. *Yine de Falada olmadan olmaz. Onu burada öylece bırakamam.*

Onun yerine mutfakta oturup patates soydu. Patates soymanın çok merkezileştirici bir yanı vardı. Bütün akşam oturup istediğini düşünmek ve sorgulanmamak için sabırsızlanıyordu

Ne düşündüğü ya da yüzünde neden belirli bir ifade olduğu hakkında.

Bu yüzden o gittikten ancak bir saat sonra Cordelia'nın annesi kapıyı çarparak içeri girdiğinde büyük bir şok yaşamıştı, nefes nefese kalmıştı ve gözleri kırık buz parçaları gibiydi.

Cordelia o kadar şaşırmıştı ki bıçak kaydı ve başparmağını sıyırdı. Ağzına götürdü, dilinde bakır ve tuzun tadını aldı.

Annesi mutfığa girdiğinde etrafı pelin otu kokusu sarmıştı. "Buna inanabiliyor musun?" diye hırladı.

Cordelia ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen aceleyle başını salladı. Başparmağının ağzında olması muhtemelen iyi olmuştu, çünkü aksi takdirde bir şeyler söyleyecekti ve söylediği her şeyin yanlış olacağından oldukça emindi. Annesi gözlerini kaldırdı ve şöyle dedi: "Neden parmağını emiyorsun? Bunun için çok büyüksün."

"Kestim," dedi Cordelia, aceleyle ağzından çıkarıp önlüğünün içine saklayarak.

"Hmmp." Annesi bir an dalgın dalgın ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı. Neredeyse kendi kendine, "Onu o anda öldürmeliydim," dedi.

Cordelia donakaldı. Annesinin daha önce böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştı.

"Yapabilirdim. Onu itaatkâr yapabilir ve bir baltayla kendi bacaklarını kesmesini sağlayabilirdim. Ama o kadın oradaydı ve hizmetkârlar da vardı, fark ederlerdi." Cordelia yutkundu. "Bah." Annesi merdivenlere doğru yürürken hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu. "Falada'ya o piçin kafasını tekmeletmeliydim... hayır, onu yok etmek isterlerdi ve *bu* ne karmaşa olurdu..."

Falada'nın kanla kaplanmış beyaz bacaklarının görüntüsü Cordelia'nın midesini bulandırdı. Öldürülecek olan adam hakkında çok daha güçlü şeyler hissetmesi gerektiğini biliyordu ama o bir yabancıydı ve Falada onun arkadaşıydı. *Ve eğer Annem onu birini öldürmeye zorlarsa... onu da beni yaptığı gibi itaatkâr yaparsa... o zaman tehlikeli bir at olur ve insanlar onun uyutulmasını talep ederdi.*

Kendini hasta hissederek ahıra doğru kayd. Falada loş ahırda durmuş, karanlıkta bir fener gibi parlıyordu.

"Seni de itaatkâr yaptığını bilmiyordum," diye fısıldadı Cordelia. "Özür dilerim. Düşünmem gerekirdi."

Adam başını ona doğru çevirdi ve kadın çocukluğundan beri yaptığı gibi kollarını beceriksizce adamın boynuna doladı. "Özür dilerim. Bilmiyordum ve sen de bana söyleyemedin." Kendini çok küçük ve bencil hissediyordu.

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," diye fısıldadı, bunu durduracak gücü olmadığını bilmesine rağmen ve Falada burnunu onun omzuna bastırıp uzun bir iç çekti.

O akşam yemekte annesi garip bir şekilde neşeliydi. Cordelia yemek pişirmeye indiğinde en iyi etler tezgahda bekliyordu ve annesi yardım etmeyi bile teklif etti.

Annesinin iyi halleriyle yaşamak bir zamanlar kötü halleriyle yaşamaktan daha zor olmuştu. Cordelia bir şeylerin değişeceğini, her şeyin daha iyi olacağını, artık itaatin olmayacağını ummaya cesaret etmiş ve umudunun ağırlığı altında ezilmişti. Artık böyle hayalleri yoktu. Ama kısa da olsa bir soluklanma iyi gelmişti ve belki de bu, önceki ruh halinin ve şiddet arzusunun geçtiği anlamına geliyordu.

Akşam yemeğine oturduklarında annesi iç çekti. "Bunun için hiç umut yok. Artık bir işe yaramayacak."

Cordelia sık sık annesi onunla böyle konuştuğunda aslında kendi kendine konuştuğunu düşünürdü. Onun görevi sadece uygun yerlerde başını sallamaktı.

"Artık hayırseverimle vakit kaybetmeyeceğime ve burada çok fazla zengin adam olmadığına göre, yakında taşınmamız gerekecek."

"Bu ilginç olacak," dedi Cordelia, neredeyse sessizlik kadar nötr bir ifadeydi bu.

Masaya geri döndüğünde annesi ona bakıyordu. Ona bakıyordu, sadece gözlerinin onun üzerinden geçmesine izin vermiyordu.

Bazen öyle olurdu. Cordelia sanki annesinin bakışları tenine konmuş bir eşek arısıymış ve herhangi bir hareket onu sokacakmış gibi kıpırdamadan durduğunu hissetti.

"Şimdi kaç yaşındasın?" diye sordu annesi aniden.

"On dört buçuk."

"On dört buçuk..." Annesi uzun parmaklarını masaya vurdu. "Biraz daha büyüyene kadar beklemeyi umuyordum. Erkekler, kadınların yanlarında yarı büyümüş bir veletle evlenmelerini sevmezler. Yine de yapacak bir şey yok. Hayırseverimin de nazıkçe belirttiği gibi, artık gençleşmiyorum."

Cordelia böyle bir ifadeye katılmaması gerektiğini çok iyi biliyordu ve hiçbir şey söylemedi.

"Yine de muhtemelen bir tüccar bulabilirim. Büyük evlerden biri değil, hepsi genç kan istiyor. Ama sen bir gün kendi zengin adamınla evlenene kadar bizi rahat ettirecek kadar parası olan biri..." Başını iki yana salladı. "İnsanın kendini donatması, doğru çevrelere girmesi için gereken para çok sinir bozucu."

"Zengin erkeklerin seninle evlenmek isteyecekleri kesin," dedi Cordelia. Bu bir soru değil, bir iltifattı ve daha fazla bilgi edinmesini sağlayabilirdi.

Annesi umursamaz bir tavırla, "Elbette *isterler*," dedi. "Ama aileleri buna izin vermez. Bencil hayvanlar. Büyüyü dilediğim gibi kullanabilseydim, ülkedeki herhangi bir erkeğe sahip olabilirdim. Ama düğün törenleri büyüleri bozar."

"Bunu bilmiyordum."

"Ah evet." Annesi dudaklarını büzdü, belli ki sinirlenmişti. "Kutsal topraklarda su, tuz ve şarap. Büyücüler için çok sakıncalı. Bu yüzden hiçbir zaman zengin bir koca bulmaya çalışarak vaktimi boşa harcamadım."

Büyücü.

Cordelia kıpırdamadan oturdu, bu düşünce kafasının içinde ipte asılı bir çarşaf gibi asılı duruyordu. *Annem bir büyücü.*

Annesinin diğerlerinden farklı olduğunu, diğerlerinin yapamadığı şeyleri yapabildiğini biliyordu ama *büyücülük* kelimesi aklının ucundan bile geçmemişti. Okulda öğrendiği büyücüler alçak, zayıf yaratıklar, sihirli hileler yapan şarlatanlar olarak görülüyordu ve bu annesini hiç de tanımlamıyordu. Bir büyücü kurutulmuş

örneğin bozuk para olarak bırakır ya da bir ineğin sütünü ekşitir. Birini itaatkâr yaptıklarına dair hiçbir hikâye yoktu.

"Bir hayırsever bulmak çok daha kolay," diyordu annesi. "Ama tabii büyü ters giderse ya da aptal düğüne giderse. Seni kocalarından çok daha kolay terk ederler. Erkekler vefasızdır." Parmağını dudaklarına götürdü. "Belki de unvanı ve biraz parası olan bir taşra beyiyle evlenmeliyim... evet, sanırım bu en iyisi olabilir. Her zaman planladığımız gibi seni de evlilik pazarına sokmaya yetecek kadar para. On yedi yaşındasın ve yakında evlenip evden çıkacaksın. Bunu unutma."

Cordelia başını eğerek, "Evet, anne," dedi. Ellen'a büyücüler hakkında soru sormaya cesaret edip edemeyeceğini ya da annesinin bir şekilde bilip bilmeyeceğini ve öğrenirse ne kadar korkunç bir ceza alacağını merak etti. Kesiğini sarmak için yukarı çıktı ama zihni ölü adamlar ve kanlı toynaklarla doluydu ve kapıyı buna karşı kapatamadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Hester gece uyandı çünkü bir şey bitmişti.

Uyku sersemi beyni önce bunun bir ses olabileceğini düşündü. Yağmur mu yağmıştı? Çatıdaki davul sesi kesildiği için mi uyanmıştı? *Hayır, dün gece hiç yağmur yağmamıştı, değil mi? Hava pırıl pırıldı ve ondan dolayı da serindi.*

Gözlerini kırıştırarak tavana baktı, yatağın direkleri görüşünü ağaçlar gibi çerçevesiyordu. Ne durmuştu?

Korku onu aniden boğazından yakaladı, adı ve şekli olmayan biçimsiz bir dehşet, sadece bir şeylerin ters gittiğini, korkunç bir şeyin bu tarafa doğru geldiğini hissettiriyordu. Hester nefesini tuttu, bir katilin ellerini çekip almak istercesine boynuna uzandı ama orada sadece karanlık vardı.

Kendi odasında, kendi yatağında, babasının ve ondan önce de büyükbabasının evi olan kardeşinin evindeydi. Tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Eğer bu bir kâbus olsaydı, üstünden atabilirdi ama artık kesinlikle uyanıktı ve korkusu azalmıyordu.

Bir şey geliyordu. Çok geçmeden burada olacaktı. Bu gece değil, belki yarın bile değil, ama yakında.

Ah, diye düşündü, kafasının içinde bile sakin kalarak. Sona eren benim güvenliğimdi. Evet, tabii ki.

Hester hayatında bir kez, ailesinin kendisi için seçtiği genç adamın gözlerinin içine baktığında böyle isimsiz bir korku hissetmişti. Cesaretini toplamış ve ağlayarak düğünü iptal etmişti. Bu ona pahalıya patlamıştı ama tüm muhalefete karşı dimdik durmuştu. Ailesi onu iyi ve nazik olması ve yaygara çıkarmaması için yetiştirmişti ve bu da

O yıllar boyunca ne kadar çok inat biriktirdiğini öğrenmek hem onları hem de Hester'ın kendisini şoke etti.

Yıllar sonra, genç adamın eğilimleri ortaya çıktığında, kızın şanslı bir kaçış yaşadığı kabul edildi. Elbette o zamana kadar artık çok geçti. O bir şıllık olarak damgalanmıştı ve ne başka talipleri cezbedecek kadar güzeldi ne de aile kasasında onların cüzdanlarını cezbedecek kadar para vardı. Adamın yaptıkları ve ardından gelen idam haberi duyulduğunda, kızın artık "rafa kaldırılmış" olduğu düşünülüyordu.

Babası özür dilemişti. Annesi özür dilememişti ama Hester artık böyle şeyler beklemiyordu.

Bu da aynı tada, aynı kıyamet hissine sahipti ve bunu önlemek için çok az zamanı vardı.

"Pekâlâ," diye yüksek sesle mırıldandı. "Pekâlâ. Seni duyuyorum. Dinliyorum."

Tek istediği kabullenmek gibi görünüyordu. Korku onu serbest bıraktı ve Hester soluk soluğa kaldı, terin derisinden sızıp çarşafıya işlediğini hissetti.

Birdenbire, güçlü bir şekilde, Richard'ın yatakta yanında olmasını diledi. On yıl önce sevgili olmuşlardı ve sonra Richard ona evlenme teklif etmiş, o da acıma duygusuyla beklentilerini feda etmesini istemediği için reddetmişti. Çoğu kişi için o Lord Evermore'du, muazzam bir mülkü ve şehirdeki çöpçatanların yarısını peşinden koşturacak kadar parası vardı. Bir varise, bir yedeğe ve her ikisini de ona verebilecek kadar genç bir kadına ihtiyacı vardı.

Hester bu seçiminden tam olarak pişmanlık duymuyordu ama şimdi yuvarlanıp onu sarsarak uyandırmak ve ona bir kâbus gördüğünü söylemek çok daha kolay olacaktı. Adamın kolları onu saracak, o da alnını adamın omzuna yaslayıp daha rahat nefes alacaktı. Buna sahip olmak iyi olurdu.

Ama bende değil. Ve gelecek olan her neyse, onunla kendim başa çıkmak zorunda kalacağım gibi görünüyor.

Hester iç çekti. Artık elli bir yaşındaydı ve sırtı ağrıyordu, dizleri ağrıyordu ve barometre düştüğünde baston kullanmayı daha kolay buluyordu. Fırtınanın ortasında durmak istemiyordu.

Ve eğer dilekler at olsaydı, o zaman dilenciler binerdi, diye düşündü ve yuvarlandı ve korkunç bir şey gelmeden önce biraz daha uyumaya çalıştı.

★ ★ ★

Sabah Cordelia Falada'yı eyerledi ve ahırdan dışarı çıkardı. Yanına hiçbir şey almamıştı, çünkü önceden hiçbir şey planlamaya cesaret edememişti. İsyan etmeyi düşünmeye bile cesaret edememişti. Falada'nın kulaklarının arasındaki yola bakarak, Ellen'la yaptığı gezintinin tam tersi yönde atını sürerek uzaklaştı.

Belki de üç mil kadar gittiler, evden o ana kadar gittikleri en uzak mesafeydi bu ve sonra Falada durdu.

Cordelia dizlerini sıktı ve dilini gıdıkladı. Kımıldamadı.

Sırtından indi ve onu yönlendirmeye çalıştı. "Sorun yok," dedi. "Gel hadi." Sesi düşünmeye cesaret edemediği nedenlerden dolayı titriyordu. "Hadi Falada, iyi at."

Hareket etmedi. Kadın onun yularını çekiştirdi ve o da ayaklarını yola koydu ve hareket etmedi.

"Sorun yok," dedi ona. "Uzaklara gidiyoruz. Sen ve ben. Böylece seni öldürtecek bir şey yapmana izin vermeyecek."

Kuvars taşından oyulmuş da olabilirdi.

"Burada kalamayız. Seni tekrar itaatkâr yapacak ve ben onu durduramam."

Falada tek bir toynağını bile kıpırdatmadı.

"Başka bir gideceğiz," dedi ve onu yoldan çıkarmaya çalıştı. Adam yine hareket etmedi. İleri gitmedi. Ne de geri.

Sadece insan gücüyle onu itmeye çalıştı. Adam boyun eğmedi. Aslında bir sopa alıp ona vurmaya düşündü ama hayır. Falada olmaz. O onun arkadaşıydı ve bunu yapmamalıydı, hayvanlara değil, asla. Bazıları kırbaç kullanırdı ama

Cordelia o parlak deriye bir işaret koymadan önce kolunu keserdi. *Ama onu kurtarmak zorundayım. I*

bir şeyler yapmak zorundayım.

Boğazında bir yumru oluşmaya başlamıştı ki annesi omzundan yakaladı ve "Neler oluyor burada?" dedi.

Cordelia şok olmuş bir halde . "Anne?" demesi bir anını aldı.
Burada ne yapıyorsun?"

"Çok güzel bir soru," dedi annesi. "Nereye gidiyordun?"

"Hiçbir yere gitmiyordum. Bu yolun aşağısında ne olduğunu görmek istedim -daha önce hiç gitmedim- ama Falada hareket etmedi-"

Annesinin orada tesadüfen bulunmasının imkânı yoktu. Evden kilometrelerce uzaktaydı. Annesi yaya olarak gidiyordu.

"Tabii ki yapmaz," dedi annesi, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu."

Falada'nın başına doğru bir adım attı ve tırnaklarıyla çenesinin altını kaşdı.

Falada boynunu uzattı, gözlerini kırıştırdı ve yumuşak bir *hışırta* çıkardı zevk.

"mı çalışıyordun?" Evangeline sordu.

"Hayır!" dedi Cordelia. Sesinin şok gibi çıktığını umuyordu. "Hayır! Eğer kaçıyor olsaydım, yanıma yiyecek alırdım, değil mi? Ya da su, giysi ya da başka bir şey. Ve ben almazdım! Yani, seni seviyorum. Asla kaçmam."

Annesi güldü. Cordelia verdiği cevabın yeterince iyi olduğunu ummaya cesaret etti. *Lütfen, lütfen, bana inansın...*

Kaçmaya çalışmanın cezasını hayal bile edemiyordu.

"Bunun doğru olmadığını biliyorum," dedi annesi. "Bana her şeyi anlatıyor, biliyorsun. Ne de olsa o benim tanıdığım."

Hiçbir anlamı yoktu. Anlamsız denecek kadar korkunçtu. Tanıdık nedir bilmiyordu ama Falada'nın annesiyle konuşmasının mümkün olmadığını biliyordu. Her sırrını ve her korkusunu onun yelesine fısıldamıştı ve bu da annesinin hepsini bildiği anlamına geliyordu.

Bu doğru olamazdı, çünkü dünya böyle olamazdı.

Sonra annesi Falada'nın burnunu okşadı ve Falada sinsi gözlerini Cordelia'ya çevirip homurdandı ve Cordelia bir atın alaycı kahkahasının sesini duyduğunu fark etti.

Bunun komik olduğunu düşünüyor.

Başından beri ona her şeyi anlatıyordu ve bunun komik olduğunu düşünüyordu.

Falada ve annesinin birlikte ona güldükleri görüntü gözünün önüne geldi ve Cordelia bayılabileceğini düşündü.

"Bu kadar üzülme," dedi annesi telaşla. "Ben senin annenim. Bütün küçük sırlarını zaten bilmediğimi mi sanıyorsun?" Gözlerini devirdi ve Falada'nın sırtına bindi, sonra elini Cordelia'ya uzattı.

Cordelia aldı. Nefes alıyor gibi görünmüyordu. Annesinin belini tuttuğunda kollarının altındaki patiska dokunuşu zımpara kâğıdı gibiydi ve pelin otunun keskin, odunsu kokusu demir bantlar gibi etrafını sarıyordu.

"Yani onu kurtardığını sandın, öyle mi?" Annesi başını salladı. "Aptal çocuk."

"BEN... BEN..." Cordelia tek bir savunma bile yapamadı. Zihni tamamen boştu.

"Seni ben yarattım," dedi annesi, dosdoğru önüne bakarak. "Onu ben yarattım, seni de ben yarattım ve sen bana aitsin. Bunu sakın unutma."

Eve doğru iki kat at sürdüler. Son tepeyi aştıklarında, önlerinde evin beyaz hatları belirince annesi sessizliği bozdu ve neşeyle, "Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun. Falada seni güvende tutacaktır. Kaybolmana asla izin vermez."

Cordelia başını salladı. *O zaman şimdiden kafasında yeniden yazıyor. Kayboluyordum, kaçmıyordum.*

Rahatlama hissi üzerine çöktü ve göğsüne yerleşti. Annesi bazen bunu yapar, geçmişi daha uygun bulduğu bir şekle sokardı. Bu kez değişiklikler Cordelia'nın yararına olmuş gibiydi.

Falada onları ön kapıya doğru taşıırken Cordelia annesinin belini tutarken aralarındaki yakınlık Cordelia'ya sorma cesareti verdi, "Anne? Tanıdık nedir?"

"Bir ruh gibi," dedi annesi. "Ya da bazen evcil bir iblis. Bir büyücü büyüden bir tane yapar, bir tane yakalar ya da bir tanesini bağlar. Falada benim."

Annem bir büyücü. Falada onun tanıdığı.

Ahıra doğru giderlerken bu gerçeklerin kafasında dönüp durmasına izin verdi. Falada'nın toynak sesleri toprak zeminde boğuk bir şekilde duyuluyordu.

"Familiar'ların hepsi at mı o zaman?" Cordelia nihayet attan inmesine izin verildiğinde sordu. Sesini rahat tutmaya çalışıyordu, sanki çok zor

önemliydi.

Annesi güldü. "Hayır, ona bir tane yapmak akıllıca değil miydi? Etrafta olması çok faydalı. Hayır, çoğu büyücü hayal gücünden yoksundur, tabii bir büyücü çağırarak güçleri olduğunu varsayarsak. Her zaman pençeleri olan iğrenç küçük şeytanlar. Cadılar ise daha beterdir; kediler ve köpekler gibidirler, hayal gücünden zerre kadar nasiplerini almamışlardır."

"Buralarda başkaları da var mı?" Annesi

başını kaldırdı. "Neden?"

Kahretsin, kahretsin, sormamalıydım, iki soruda durmalıydım, üçüncüyü denememeliydim... Annesinin gözlerinde hiç hoşlanmadığı bir bakış vardı. Bir cevap bulmak için çılgınca etrafına bakındı. "Birkaç ay önce Falada'da havlayan bir köpek vardı. Belki bir tanıdıktır diye düşündüm."

Bu yeterince iyi bir cevap gibi görünüyordu. "Hayır," dedi annesi, arkasını dönerek. "Falada bir büyücü görse bana söylerdi. Buralarda başka büyücü yok, tek cadı da kasabanın öbür ucunda ve o da zamanının yarısında sarhoş, diğer yarısında da bunak."

Cordelia kibarca başını salladı.

"Falada'nın yanında değilken başka bir büyücü görürsen *hemen* bana söylemelisin, anladın mı?" Annesi uzandı ve Cordelia'nın bileğini morartıcı bir şekilde kavradı.

"Evet, anne."

"Hiçbirine güvenme. Seni sadece kendi amaçları için kullanmak isteyenlerdir. Ve bunu benden sır olarak saklamayı aklından bile geçirme."

"Hayır, anne." Cordelia birinin büyücü olup olmadığını nasıl anlayacağını bilmiyordu ve bunu soru haline getirmeden sormanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. "Ben... ben hiç büyücü gördüğümü sanmıyorum. Neye benzediğini de bilmiyorum."

Annesi arkasına yaslandı, dudaklarını büzdü. "Hmm. Hayır, sanırım yapmazdın. Taşınmak için iyi bir kasaba seçtim. Umarım bu şans devam eder. Büyük şehirler daha fazla büyücü demek ve ne pahasına olursa olsun onlardan uzak durmak istiyoruz."

"Evet anne," dedi Cordelia, şansını sonuna kadar zorlamıştı.

Merdivenlerden odasına çıkarken annesinin "seni kendi amaçları için kullanmak" derken neyi kastettiğini merak etti. Öyle görünüyordu ki

Birinin bulaşık yıkaması gerekmedikçe, onun hakkında kullanmaya değecek kadar az şey vardı.

Bir gün önce bunu Falada'ya yüksek sesle söyleyecek, kelimeleri evirip çevirecek ve anlamını çözmeye çalışacaktı. Ama bir gün önce dünya farklıydı ve Falada onun arkadaşıydı ve gözyaşları yüzünden aşağı kayarak fark edilmeden yatağa düştü.

Falada'nın kulağına fısıldadığı her sırrı hatırlamaya çalıştı. Hayatının bütün yıllarını kapsayan çok fazla sır vardı. Küçük olanlar, okulda başarısız olunan sınavlar, bir parça kuruşluk şeker almak için saklanan bozuk paralar gibi. Büyük olanlar, Ellen'la ata binmek gibi.

Ne kadar yalnızdı. Ne kadar korkmuştu.

Bir sır bile çok fazlaydı.

Sanki tekrar itaatkar olmaktan çıkıyormuş gibi hissetti ve çılgılık atmayacağına yemin etti.

★ ★ ★

Annesinin açıklamalarına rağmen, Cordelia iki gün sonra annesi kıyıya yakın bir şehirde bir adamla evleneceğini ve onu görmeye gideceğini söylediğinde yine de şaşırdı. Cordelia'ya birkaç sikke bıraktı ve Falada'ya bindi, çenesi yüksekti, tanıdığı onun altında ipek gibi hareket ederken.

Cordelia kapı aralığında durdu ve bunun ne anlama geldiğini merak etti. Bu adam buraya gelecek miydi? Ondan üç kişilik yemek pişirmesi mi bekleniyordu? Bu düşünce onu dehşete düşürdü. Annesinin eve bir misafirle gelip masada neden bir biftek yemeği olmadığını merak etmesi ve bunun için Cordelia'yı suçlaması çok hoşuna gidecekti.

Daha da kötüsü, onunla konuşması beklenebilirdi. Cordelia okuldan kalma eski kitabını çıkardı: Bayan Florence Hartley'nin yazdığı, sararmış sayfaları ve sert, saçma olmayan blok harfleriyle *The Ladies' Book of Etiquette and Manual of Politeness*. Yetişkinlerle nasıl konuşulması gerektiğine dair paragrafları hafızasına kazıyana kadar okudu. "*Davranışlarınızda her zaman alçakgönüllülük ve sadelik olsun. Ünlemlerden kaçının; bunlar son derece zevksiz ve kaba sözlerdir. Her şeyden önce*

Konuşmalarınız entelektüel, zarif, iffetli, sağduyulu, eğitici ve yararlı olsun."

"Şimdi, keşke konuşmamı nasıl eğitici ve kazançlı hale getireceğimi bilseydim," diye mırıldandı kendi kendine, potansiyel bir kocayı barındırması gerekmesi ihtimaline karşı boş yatak odasını baştan aşağı temizlemeye başladı.

Sonunda annesi neredeyse üç gün boyunca ortadan kayboldu ve Cordelia ikinci gece kapı kapalı olarak uyudu. Tek ışık pencereden giren aydan geliyordu. Üst pervazdan uzun zincirler halinde sarkan Wunderclutter yatağının üzerine kaygan gölgeler düşürüyordu. Bunun kötü ruhları ve gece yürüyebilecek karanlık şeyleri kovması gerekiyordu.

Cordelia bunu evin her tarafına asabilmeyi ve annesini uzak tutabilmeyi diledi.

Ve Falada. Bu düşünceyle midesi aşağılanmayla doldu. *Falada daha kötü.*

Annesi gittikten bir gün sonra Falada geri dönmüştü ama sırtında binicisi yoktu. Cordelia, annesi her neredeyse, Falada'yı Cordelia'yı izlemesi için geri gönderdiğini düşündü. *Daha çok beni gözetlemesi için.*

Yoldan ahıra doğru sakince yürümüştü ve Cordelia onu kontrol etmek için aşağı inmeye cesaret edememişti. O günden beri ona binmemişti ve bu kayıp ciğerlerini dolduran bir sıvı gibi hissediyordu, sanki artık yeterince derin nefes alamıyordu. Ellen'ı özlemişti. Ata binmeyi daha da çok özlemişti. Daha önce, derisinin altındaki basınç onu yaracakmış gibi görüldüğünde, Falada'nın sırtına tırmanır ve tarlalarda dörtmala koşardı. Yolculuk her zaman kapıları sonsuza dek açık olan evine geri dönmekle sonuçlansa bile, bir süreliğine özgür hissediyordu.

Şimdi böyle hissettiğinde Cordelia şakaklarını sıkıyor ve onun yerine bir ses çıkarıyordu. Annesini çağıracak bir çığlık değil, küçük, tiz bir ses, tıpkı bir çaydanlığın ısıklık çalması gibi. Tıpkı çaydanlık gibi, bu da üzerindeki baskının bir kısmını hafifletiyor gibiydi.

Annesi gittiğinde Cordelia gerçekten çığlık atabilirdi. Bunu deneysel olarak yastığına doğru denedi, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle, sonra çığlığı bir kahkahaya dönüştü ve kendini sersemlemiş, cesur ve vahşi hissederek yatağında yuvarlandı.

Elbette bu uzun sürmeyecekti. Annesi yarın, öbür gün ya da daha sonra, muhtemelen yanında yeni bir kocayla geri dönecekti. Ama o an için kapalı kapı bir merhem oldu ve Cordelia rüyasız, derin bir uykuya daldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Panik dolu ilk uyanışından üç gün sonra, Doom bir kadın kılığında Hester'ın kapısında belirdi.

Doom uzun boylu ve ince yapılıydı, şairlerin söğüt gibi diye tanımladığı türden bir vücudu vardı. Koyu kestane rengi parlak saçları ve iri mavi gözleri kırılğan, kalp şeklinde bir yüze sahipti ve sanki yardımsız ayakta duramayacak kadar narinmiş gibi Squire'ın kolunu tutuyordu.

Hester, Doom'un çok güzel olduğunu soğukkanlılıkla fark etti. Hester kıskanç değildi, ama güzellik kendisinin kullanmadığı bir silahtı ve cephanelikte önemsiz bir silah değildi. Kardeşi buna özellikle yatkındı ve kırılğanlığa daha da yatkındı.

"Kız kardeşim, Hester," diyordu Squire ona eliyle işaret ederek. "Hester, canım, misafirimiz Bayan Evangeline ile tanış."

"Hayır," dedi Doom. "Korkarım Lady." Beyefendi gerildiğinde, kurnazca ekledi: "Korkarım uzun zamandır Lord Evangeline diye biri yok."

Hester'ın erkek kardeşi rahatladı ve kolunun içine soktuğu elini okşadı. Hester gözlerini devirmedi ama bunu düşündü.

"Kardeşiniz bana yardım edecek kadar nazikti," dedi Leydi Evangeline, Hester'a parlak bir gülümseme göndererek. Ezici bir dehşet duygusu boğazını sıkarken sonraki birkaç kelimeyi unuttu. "... oldukça bunaldım. Şehir en son gittiğim *zamandan* çok daha büyük görünüyor ve korkarım etrafımda dönüp duruyorum."

"Mmm, evet," dedi Hester kayıtsızca. *Anladım. Onu görüyorum. Artık bırakabilirsin.* Boğazı çalışıyor muydu? Çalışıyor görünüyordu.

kesin bir törpü. "Son birkaç yılda çok büyüdü."

"Aynen öyle. Hatırladığım terzileri aramaya çıktım ama ortadan kaybolmuşlar."

"Akşam yemeğine kalmasını rica etti," dedi Squire neşeli bir ses tonuyla. Hester bir iç çekişi bastırdı. Ağabeyi ona vurulmuştu. Bu sık rastlanan bir durumdu, ama genellikle normal kadınlar tarafından, arkalarında kanat gibi yayılan korku ve dehşete sahip olanlar tarafından değil.

Başının ağrıdığını söyleyip yemekten kaçmak isterdi ama bu kardeşini Doom'la yalnız bırakmak anlamına gelirdi ve bu berbat bir fikirdi. Hester, Leydi Evangeline'in evlilik mi, para mı yoksa insan eti gibi daha basit bir şey mi aradığından henüz emin değildi. Hangisi olursa olsun, kardeşi bununla başa çıkmak için işe yaramazdı. Eğer kadın bir cadaloz çıkarsa ve aniden derisini yüzüp kıpkırmızı ve kanlar içinde kendini masanın üzerine atarak yaveri yutmaya kalkarsa, Hester'ın umabileceği en iyi şey, yaver hâlâ ağzı açık bir şekilde ellerini sallarken uşaklardan birinin onu çorbanın içinde boğmasıydı. Ve elbette uşakların evlilik konusunda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Bunun için bir uşağa ihtiyacın var, diye düşündü Hester ve *kahkahasını* bir homurtuyla bastırdı.

"Affedersiniz leydim?" diye sordu Doom, çini mavisî gözlerinin arasında bir an için bir çizgi oluşmuştu.

"Hiçbir şey," dedi Hester. *Sakin ol ihtiyar kız, bu yaratıkla gülmekten erken mezara gireceksin.* "Akşam yemeği mi dediniz? Aşçıya fazladan bir yer hazırlamasını söyleyeceğim."

★ ★ ★

Doom'un karşısında oturduğu o gece iştahının yerinde olması bile şaşırtıcıydı. Ağabeyi masanın başına oturmuş, solunda Evangeline, sağında da Hester vardı. "Sadece sıcak bir aile yemeği," diye konuklarına güvence verdi Squire. "Törene gerek yok."

Tören iyi olabilirdi, çünkü Hester'ın Evangeline'le masanın karşısında konuşması beklenmeyecekti. *Öte yandan, bu*

Samuel gerçekten tehlikeli bir şey söylemeden önce onu durduramayacağım anlamına geliyor. Çorba yerken evlenme teklif edeceğinden değil. Muhtemelen. Güzel kadınlardan ve pohpohlanmaktan hoşlanıyor ama evliliğe hiç ilgi göstermedi.

Yıllar boyunca ağabeyinin hayatında oldukça çekici birkaç kadın olmuştu, bunlardan en azından bir tanesi Hester'in görümcesi olmasına aldırmayacağı türdendi, ama Squire kendi deyimiyle "papazın fare kapanı "nı her zaman küçümsemişti. Zekâyla fazla yüklü olmayan pek çok erkek gibi o da kişisel tatsızlıklardan kaçınmak konusunda oldukça kurnazdı.

Öte yandan, diğer kadınların hiçbirisi Hester'in ruhunda böyle bir korku uyandırmamıştı.

"Demek terziyi ziyaret etmek için şehre geldin?" diye sordu, ağabeyi ile dul kadın arasındaki flörtün yeterince ileri gittiğini hissettiğinde.

"Daha doğrusu prova için randevu almak için," dedi Evangeline. "Korkarım kızımın tamamen yeni bir gardıroba ihtiyacı var."

"Kızınız mı?" Bu yeni ve ilginç bir .

"Ah, evet. Çocuklarda nasıl olduğunu bilirsin," dedi Evangeline, Hester'a gülümseyerek. "Çok uzun süre aynı bedende kalıyorlar ve sonra bir gecede altı inç yukarı fırlıyorlar ve kesinlikle hiçbir şey uymuyor. On yedi yaşında, topluma açılmak için yeterince büyük ve ben de bunu planlamıştım ama sonra birden..." Elleriyle hışırtilı hareketler yaptı ve yüksek sesle güldü. "Yemin ederim ki artık bir hizmetçiye benziyor, eski püskü şeyler giyiyor ama yakışan tek şey onlar."

"Gerçekten de öyle," dedi Hester. "Samuel'in gençliğini hatırlıyorum da, annemle babam ondan umudunu kesmişlerdi. Bir takım elbise diktirirdi ve sonra mağazadan almaya gittiğinde ayak bilekleri ve el bilekleri dışarıda olurdu. Hatta bir keresinde..."

Bu çok eski bir anekdottu ve bunu anlatmak için zihnini fazla yormasına gerek yoktu. Onun yerine Evangeline'i inceledi.

Davranışları mükemmeldi elbette. Doğal olarak, Doom'un mükemmel davranışları olurdu. Tek kusuru, eğer öyle denebilirse, hizmetçilerin onu beklemesine alışık olmamasıydı. Arada sırada

Bir uşak tabağı değiştirirken kendini hafifçe tutmuş ve odaya girerken kendi sandalyesini çekecekmiş gibi uzanmıştı. Ama bu yanlış adımlardan hemen ve büyük bir soğukkanlılıkla kurtulmuştu, öyle ki Hester bunların yanlış adımlar olduğundan ya da kibar ama yoksul bir dul olarak özenle örölmüş bir imajın parçası olduğundan tam olarak emin değildi. Evangeline'de çok yapay bir şeyler olduğu duygusundan kaçamıyordu. Sadece tavırlarında değil, fiziksel bir yapaylık. Bunun yüz boyasıyla ya da kıvrılmış kâğıtlarla da ilgisi yoktu. Hester bu tür şeyleri son derece doğal buluyordu, her ne kadar kendisi artık biraz pudradan başka bir şey kullanma zahmetine katlanmasa da. Hayır, bu daha derin ve daha temel bir şeydi. Hester, kadının kafa derisine yakından baksa, o kestane rengi saçların porselen bir bebek gibi yapıştırıldığı yüzlerce küçük delik görecekmış gibi tuhaf bir hisse kapılmaktan alamadı. Kadının derisini yırttığına dair daha önceki küstahça düşüncesini hatırladı yemek sırasında. Birdenbire çok daha az eğlenceli görünmeye başladı.

"Abla?" dedi Squire.

"Eh?" Hester ağabeyinin konuştuğunu fark etti. "Neydi o? Yüksek sesle konuşmalısın, kulaklarım eskisi gibi duymuyor." (Bu tamamen doğru değildi, ama sıkıcı bir konuşmayı duymazdan geldiğinde bunun çok iyi bir bahane olduğunu fark etmişti).

"Evangeline ve kızının terzileri beklerken bizimle kalmaları gerektiğini söylüyordum."

Evangeline kirpiklerinin arasından yukarı bakarak, "Teklifiniz çok nazikçe," dedi. "Bunu kabul etmem mümkün değil."

"Saçmalık," dedi Squire. "Ne diyorsun, Hester, yaşlı kız?"

Söz konusu yaşlı kız hayır demeyi çok isterdi ama demedi. Doom'un bu kadar kolay vazgeçmeyeceğini biliyordu. "Elbette," dedi onun yerine, şarap kadehine uzanarak. "Kızınızla tanışmayı çok isterim."

Cordelia uyandı çünkü annesi onu sarsarak . Bu yeterince sık oluyordu ama erken gibiydi. Sersemlemiş bir halde dışarı baktığında

gökyüzü hâlâ karanlıktı. "Sabah mı oldu?"

"Yeterince yakın," dedi annesi. "Yukarı, yukarı!" Cordelia'yı örten battaniyeleri geri çekti.

"Bugün bu sefil kasabadan kurtulacağımız gün," dedi annesi. Gözleri parlıyordu, teni kızarmıştı ve genç görünüyordu. "Nihayet! Dar kafalı insanlar. Gitmekten memnun olacağım. Şimdi eşyalarını topla ve arabaya bin. Bir daha buraya dönmeyeceğiz."

Cordelia ona gözlerini kırptırdı. Yatak odasının kapısının kapalı olduğunu ve annesinin bu konuda tek kelime etmediğini yeni fark etmişti. Bu onun deneyimlerinde eşi benzeri görülmemiş bir şeydi. "Arabamız yok," dedi ve sonra annesinin tartıştığını düşünmemesi için sözlerini yumuşattı. "Var mı?"

"Bu bir cabriolet," dedi annesi. "Ya da belki bir somurtkan. Adını hiç hatırlayamıyorum." Umursamazca güldü. "Sadece iki kişi için yeterince büyük."

"Nereye gidiyoruz?"

"Sahile. Squire Samuel Chatham'ın evine, etekli her şeyin üzerine düşecek gülünç bir ihtiyar, ama önce kendisinin düşündüğünü sanırsa evlenme teklif edecek kadar eski kafalı bir adam. Onunla evleneceğim ve burada yaşadığımızdan çok daha rahat bir hayat süreceğiz."

Cordelia başını eğdi. "Şimdi gidiyor muyuz?" diye sordu.

"Gelecek hafta olmaz, aptal çocuk! Ne kadar oyalanırsan, bu iş o kadar uzun sürer. Uzun yolculuğumuz için herkesin acıyacağı kadar geç varmalıyız ama herkesin uyuyacağı kadar geç değil. Kımıl!"

Cordelia itaat etti. Annesi bir halı çantası ve bir bando kutusu vermişti. Üç elbisesini, iki şapkasını, dikiş setini, günlük defterini, kalemlerini ve Ellen'ın yıllar önce ona doğum gününde hediye ettiği küçük oyma tahta atı yanına aldı. Ellen'ı bir daha görmesi pek olası görünmüyordu ve ona bir not bırakmanın bir yolu olmasını diledi ama ne yazacaktı ki? Görgü kuralları öğretmeni teşekkür mektuplarının "*basit ama güçlü, minnettar ve zarif*" olması gerektiğini söylüyordu. *Size karşı cömert ya da düşünceli davranan nazik dostunuzun elini sıkıştığınızı hayal edin ve sonra konuşur gibi yazın.*" Bu tavsiyenin Cordelia'ya hiçbir yararı olmamıştı, çünkü garip bir şekilde kekeleyecek ve muhtemelen yanlış bir şey söyleyecekti.

Benimle konuştuğun ve tuhaf değilmışim gibi davrandığın için teşekkür ederim.
Hayır, böyle bir not yazamazsın.

Soğuğa karşı ağır paltosunu giyerek çantasıyla dışarı çıktığında, dışarıda, izlerin arasında Falada'da park etmiş iki tekerlekli küçük arabayı gördü ve kalbi sıkıştı. Bu bir cabrioletti ve kapısındaki armadan Ellen'in babasına ait olduğunu anladı.

"Bu Bay Parker'ın," dedi en nötr sesiyle.

"Onun için fazla iyiydi," dedi annesi. "Onu şehirde satacağız."

Cordelia yutkundu. "O... onu sana o mu verdi?" *Çaldın mı* sormak istedi ama bu bir suçlama olurdu ve annesi suçlamalara pek iyi karşılık vermezdi.

Annesinin gözleri bir aynadan yansıyan gökyüzü parçaları gibi soğuk ve parlaktı. "Yıllar boyunca bana pek çok şey verdi. Yine de arabadan ayrılmak istemedi ve biraz güç kullanmak zorunda kalmış olabilirim." Güldü ve sesi de gözleri kadar soğuk ve parlaktı. "Arabasını kaybetmek artık onun için en son sorun olacak."

Hayırsever Ellen'in babası mıydı? Cordelia'nın ağzı kupkuruydu. Falada'nın sahteliği kanıtlandığından beri Ellen onun tek arkadaşıydı. Ve Evangeline, Falada'yı onu çiğneyerek öldürmekle tehdit etmişti ve eğer kendisinden bu kadar memnunsa, bu sadece daha kötü bir şey yaptığı anlamına gelebilirdi.

Suçluluk duygusu Cordelia'nın her yanını sardı, ayak tabanlarından saçlarına kadar soğuk bir telaş yayıldı ve halı torbasını göğsüne bastırarak üzerine eğildi.

"Bu kadar üzülme," dedi annesi sertçe. "Eğer onun gibi bir hayırseverimiz olmasaydı, çoktan açlıktan ölmüştük. Sorun şu ki erkekler çok kolay sıkılıyor. Baban kesinlikle öyleydi."

Her şey çok fazlaydı, çok erkendi. "Babamın öldüğünü sanıyordum."

"Öyle ve tıpkı Parker gibi bunu kendi başına açtı." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Parmaklarını şıklattı ve Cordelia annesinin sabrının sonuna geldiğini anladı. Halı çantasını ayaklarının dibine koyarak arabaya tırmandı. İtaatkâr olmak Ellen'in babasına yardım etmeyecek ya da görünüşe bakılırsa yıllardır devam eden bu günahı telafi etmeyecekti.

Üzgünüm, Ellen. Çok üzgünüm. Belki bir gün sana bir mektup yazar ve ne kadar üzgün olduğumu söylerim. Okuldayken pek çok mektup yazmış, el yazısını geliştirmişti ama hiç mektup göndermemişti. Annesi onaylamıştı. Aristokrat hanımlar diğer hanımlara mektup yazardı. Sahip olunması gereken iyi bir beceriydi ve bu yüzden düzinelerce örnek mektup yazmış, hiç gerçekleşmemiş ziyaretler ve var olmayan hediyeler için hayali yabancılara teşekkür etmişti.

Okul kitaplarının hiçbirinde, anneniz arkadaşınızın babasına korkunç bir şey yaptığında ne yapacağınıza dair bir örnek yoktu. Cordelia başını eğdi ve yırtık eldivenlerinin içindeki ellerine baktı. Annesi dizginleri oynattı ve Falada çalıntı arabayı sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi çekerek yola koyuldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Kâhya misafirlerinin geldiğini haber verdiğinde saat geç olmuş ve ocaktaki ateş sönmüştü. Hester normalde şimdiye kadar çoktan yatmış olurdu ama Kıyamet hissi o kadar güçlüydü ki yine de uyuyabileceğinden şüpheliydi. Onun yerine bir fincan sıcak kakao içti ve ateşin yanına oturup kitap okuyormuş gibi yaptı.

"Vay canına, başarmışsın! Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım." Beyefendi gülümseyerek ayağa kalktı ve birkaç dakika öncesine kadar hafifçe horladığını kimse tahmin edemezdi.

"Ve arkadaşlığınızı özlüyor musunuz? Asla!" dedi Evangeline. "Ama ah, ne korkunç bir yolculuk yaptık. Sonunda burada olmaktan ne kadar memnun olduğumu anlatamam." Beyefendiye içtenlikle gülümsedi ve iki elini birden uzattı. O da ellerini tuttu ve gülümsemesi onunkinden daha da genişleyerek eğildi.

"Yolda talihsizlik mi oldu?" diye sordu Hester. Gözleri Doom'un arkasındaki gölgeyi seçti; duvar kâğıdının içinde kaybolmaya çalışıyor gibi görünen genç bir kadındı bu.

"Ters gidebilecek her şey ters gitti," dedi Evangeline. "Arabamızın tekerleği yağmurda fırladı ve devrildi, bavullarımızın yarısı çamur ve lahanalarla dolu bir tarlaya uçtu. Her yerde elbiseler vardı, sıırılsıklam olmuşuk ve arabanın atları paniğe kapılıp her şeyi çiğniyordu. Neyse ki bir arkadaşımız bize arabasını ödünç verdi de yola devam edebildik ama arabamız atları sakinleştirmek için arabada kalmak zorunda kaldı." Ellerini iki yana açtı. "Her ne kadar kötü bir sürücü olmasam da, senin gibi bir santim bile sürmeyen Samuel değilim, bu yüzden buraya kadar çok yavaş gittik."

Bu dramatik okuma sırasında Hester bakışlarını Doom'un kızından ayırmadı. Kız gözlerini kocaman açmış annesini izliyordu.

"Korkarım ki kendimizi merhametinize bırakmak zorundayız, sevgili Samuel, Leydi Hester. Elimizde bir iki şapka kutusu ve kurtarmayı başardığımız giysilerden başka bir şey yok. Tanrıya şükür terziyle randevumuz var, yoksa gerçekten de tam bir serseri gibi görünecektik."

Bey, Evangeline'in paçavralar içinde bile ne kadar güzel görüneceği hakkında saçmalamaya başladı. Hester araya girerek, "Odalarınıza sıcak banyolar ayarlayacağım. Ama buradaki genç arkadaşınız kim?"

"Bu benim kızım Cordelia," dedi Evangeline, tam anlamıyla doğru bir anne bağlılığıyla gülümseyerek. "Cordelia, Beyefendi'ye ve kız kardeşine reverans yap. Onunla kalmamıza izin vererek son derece nazık davrandı."

Kız bir adım öne çıktı ve gözleri ayaklarının dibinde yere ağabeyine beceriksizce reverans yaptı. Hester kızın güzel olmadığını görünce şaşırdı. Saçları kestaneden çok fareye, gözleri de maviden çok griye çalıyordu. Annesinin kötü bir şekilde solmuş bir kopyasına, güneşte solmaya bırakılmış bir el ilanına benziyordu.

Silahtar Cordelia'yı selamladı. "Leydi Evangeline, bu sizin kızınız olamaz. Küçük kız kardeşiniz, değil mi?"

Aman Tanrım, gerçekten . Hester burun kemiğini sıktı. Samuel'i seviyordu ve onun kabullenmişti, ama keşke biraz daha hayal gücü olsaydı.

Diğer her şey bir yana, Evangeline otuzlu yaşlarındaydı ve Cordelia ellerini sıkıca kavuşturmuş, on iki yaşında görünüyordu. *Doom onun kaç yaşında olduğunu söylemişti? On yedi mi?*

Cordelia kesinlikle yaşından daha genç görünen ilk kız olmayacaktı ama Hester'ın şüpheleri vardı.

Doom yine Squire'la flört ediyordu. Hester tam olarak ne konuştuklarını kaçırmıştı ama bunun pek önemi yoktu. Bunun aydınlatıcı ya da orijinal olması pek olası değildi. "Yolculuğunuzdan sonra çok yorulmuş olmalısınız," diye araya girdi. Ne olacağını görmek için Doom'un kızına sıcak bir şekilde gülümsedi. Kız irkilmiş gözlerle ona baktı. Nabzı atmaya başladı

Yutkunurken boğazı düğümlendi. Sanki bu kadar basit bir ifadeye bile nasıl karşılık verileceği konusunda rehberliğe ihtiyacı varmış gibi hızla annesine baktı.

"Oh evet," dedi Evangeline neşeyle. "Yaşadığımız bu talihsizlikten sonra zavallı Cordelia'nın işinin bitmiş olmasından korkuyorum." Cordelia başıyla onayladı.

Hester hiç vakit kaybetmeden hizmetçiyi çağırdı. "Lütfen konuklarımızı odalarına götürün," diye talimat verdi. "Ve her biri için sıcak bir banyo hazırlayın." Doom'a gülümsedi ve bunu yaparken tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi. "Böyle bir maceradan sonra seni ayakta tutmayı hayal bile edemeyiz. Sabah bize her şeyi anlatmalısın."

Evangeline, Bey'in varlığından mahrum bırakıldığı için sinirlendiyse de bunu belli etmedi. "Sevgili Leydi Hester," dedi sıcak bir sesle. Mavi gözleri neredeyse acı verecek kadar parlaktı. "Siz iyiliğin ta kendisisiniz."

"En azından bunu yapabilirim," dedi Hester ve o mavi bakış uzaklaşıp da sahibi, kızını bir gölge gibi peşinden sürükleyerek hizmetçinin peşinden merdivenleri çıktığında yoğun bir rahatlama hissetti.

Ne kadar çok kapalı kapı vardı! Cordelia bunu hayal bile edemiyordu. Koridorlar kapılarla doluydu ve bunların her biri kapalıydı. *Hepsi dolap olamaz. Kimsenin o kadar çok dolabı olamaz!*

Devasa bir evdi, köydeki her şeyden daha büyüktü, Cordelia'nın ata binerken bir iki kez gördüğü Parker'ların malikânesinden bile daha büyüktü. Herhalde böyle bir evde çok sayıda dolap *olurdu*, ama bu odalardan bazıları yatak odası, salon ve çalışma odası olmalıydı ve eğer öyleyse kapıları kapalıydı.

Ön kapı açılır açılmaz kendimi küçük düşürmeyi başardığım düşünülürse, bu bana çok iyi geldi.

Bu onun hatası değildi. Kapı açılmıştı ve orada duran adam o kadar uzun boylu, efendi ve mesafeliydi ki, belli ki yaverdi ve Cordelia görgü kurallarını biliyordu ve hemen reverans yaptı.

Ancak adam durmuş onlara bakıyordu ve buz gibi doğru yüzünde buz gibi bir kaş hafifçe kalkmıştı ve annesi şöyle demişti,

"Lütfen yavere geldiğimizi haber verin," deyince Cordelia az önce kâhyaya reverans fark etti.

Annesi onu görmemişti. Bu konudaki tek kurtarıcı lütuf buydu. Bundan hiç memnun olmazdı. Ama Cordelia'nın arkasındaki uşak görmüştü ve uşak da *kesinlikle* görmüştü ve yüzü utançtan kıpkırmızı oldu, sonra da bembeyaz kesildi, çünkü ya Evangeline'e bir şey söylediyse?

Ama yapmadı. Anlaşılan uşaklar böyle şeyleri misafirlerine bildirmiyorlardı. Onları içeri buyur etti ve buz gibi bir üslupla Beyefendi ile kız kardeşinin beklediği oturma odasına götürdü.

Ve gerçekten, Squire'çok daha asil görünüyor, farkı nasıl anlayabilirdim ki?

O anda o kadar telaşlanmıştı ki annesi ona reverans yapmasını söylemek zorunda kalmıştı, Cordelia'nın daha sonra ödeyeceği bir başarısızlıktı bu. Ve uşak bütün bunlara tanık olmuştu, bu da yaraya tuz biber ekmişti.

Ama yine de çok fazla kapalı kapı vardı.

Hizmetçi kapılardan birini iterek, "Burası sizin odanız olacak, hanımefendi," dedi. "Sizin için bir banyo ve bir tepsi göndereceğiz. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa hizmetçinize söyleyin, hemen halledilmesini sağlarım."

Tombul, anaç bir kadındı ve kendisine şaşkınlıkla bakan Cordelia'ya gülümsedi. Annesiyle aynı odayı paylaşmayacağı hiç aklına gelmemişti ve kendisine bir hizmetçinin tahsis edileceği en uçuk hayallerinin bile ötesindeydi. *Bir yanlışlık olmalı. Yoksa benim özellikle dağınık olacağımı mı düşünüyor? Hiçbir şeyi kırmadığımdan emin olmak için beni takip edecek birine ihtiyacım var mı?*

Bu son derece makul görünüyordu.

Kadınların Görgü Kuralları Kitabı'nda hizmetçiler hakkında bir şey yazılı olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Bu konuda koca bir bölüm olduğunu sanıyordu ama hiç dikkat etmemişti, çünkü Cordelia'nın başkalarına emir verdiği bir dünya yoktu. *Hizmetçiler. Yüce Tanrım.*

Hizmetçi hâlâ ona gülümsüyordu ama gözlerinin arasında bir çizgi oluşmuştu ve Cordelia'nın aklına ağzı bir karış açık durduğu geldi. "Oh. Oh. Teşekkür ederim. Yani, ben... minnettarım... teşekkür ederim..."

Annesi onu sırtından hafifçe dürttü ve o da durdu. "Çok yorgunsun canım," dedi annesi.

"Evet," dedi Cordelia. Bu doğrudu ve öyle olmasaydı bile bu ses tonuyla tartışılmayacağını biliyordu. Hizmetçiye tekrar, "Teşekkür ederim," dedi ve kapıdan içeri adımını attı.

Odada duvar kâğıdı vardı. Cordelia duvar kâğıdının varlığını biliyordu ama onu sadece bir ya da iki kez görmüştü. Yumuşak yeşil bir damasktı ve dokusunu hissetmek için parmaklarını üzerinde gezdirmek için güçlü bir istek duyuyordu ama kirletebileceğinden korkuyordu. Yatak yoktu ama aynalı küçük beyaz bir tuvalet masası, birkaç sandalye ve odanın diğer tarafında kapalı bir kapı daha vardı.

Kapı arkasından tıkırdadı. Cordelia irkilerek sıçradı ve kapıyı henüz kapatmış olan başka bir genç kadının orada durduğunu görmek için döndü. O da hizmetçiyle aynı şekilde giyinmişti, uzun koyu renk kolları ve parlak beyaz bir önlüğü vardı. Cordelia'dan birkaç yaş büyük görünüyordu.

Cordelia, "Kapıyı sen kapattın," diye ağzından kaçırdı.

"Evet, hanımefendi." Aralarındaki boşluğu geçti ve elini uzattı. "Eşyalarınızı ben alırım, hanımefendi."

"Benim... oh." Cordelia hırpalanmış bando kutusuna baktı. Onu uzattı.

Kızın önlüğünün göz kamaştırıcı beyazlığına kıyasla çok kirli görünüyordu.

"Hanımım bavulunuzu kaybettiğinizi söyledi," dedi kız. Sonunda başını kaldırıp Cordelia'nın gözleriyle karşılaştı. "Sizin için leydimin sabahlıklarından birini hazırladım, bu arada hizmetçi banyon için su getiriyor."

"Oh," dedi Cordelia. "Ben... uh... teşekkür ederim?"

Kızın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Elbette hanımefendi. Beni takip eder misiniz?" Kız uzaktaki kapıyı iterek açtı ve içinde aynı derecede büyük bir yatak bulunan geniş bir oda ortaya çıktı. Cordelia eşikte donup kaldı, bakakaldı. Annesinin evindeki bütün odaların toplamından daha büyüktü. Yatak tek başına neredeyse kendi yatak odası büyüklüğündeydi ve üzerinde perdeler vardı, sanki kendi başına küçük bir oda gibiydi. Bir şömine, bir perde, devasa bir gardırop ve küçük bir kapı daha vardı.

Tanrım, diye düşündü, bütün bunları nasıl temiz tutabilirim? Hizmetçilerin olmasına şaşmamalı, bu iki kişilik bir iş. Ah canım! Biri nasıl yıkanır

Yatak perdesi mi?

Bu noktada hizmetçi Cordelia'nın boyundan büyük işlere kalkıştığını açıkça anlamış ve duruma el koymuştu. "Sabahlık şurada, bayan," dedi Cordelia'yı oldukça yavaş bir civcivi güden bir tavuk kadar etkili bir şekilde güderken. "Paravanın arkasına geçip ıslak giysilerinizi çıkarırsanız, onları temizleyip düzgünce fırçalayacağım."

Cordelia yine, "Ah," dedi ve kendisini yönlendirmelerine izin verdi. Yolculukta yıpranmış olduğu belli olan ve hizmetçinin kıyafetine kıyasla saçma sapan görünen elbisesini çıkardı. Kısa bir süre önce gördüğü Leydi Hester'la karşılaştırıldığında nasıl göründüğünü düşünmeye cesaret edemedi. Kendisine çok büyük gelen sabahlık bile muhteşemdi; kocaman düğmeleri ve Falada'nın yelesi kadar ince ve ipeksi astarıyla devasa bir kraliyet mavisi şekerlemeydi. Cordelia parmaklarını elbisenin üzerinde gezdirdi, Falada'yı düşünmemiş olmayı diledi, onu ahırda, ölümlü atların arasında bembeyaz bir sahtekâr olarak hayal etmemeye çalıştı.

Sabahlığının içinde hiçbir şey yapmadan otururken, adı Alice olan hizmetçi eline bir fincan çay tutuşturdu. Sıcak ve tatlıydı ve içmek büyük bir enerji gerektiriyor gibiydi. Cordelia burada uyuyabileceğini düşündü, ama sonra kapı açıldı ve annesinin ne yaptığını öğrenmek istemesini bekleyerek doğruldu.

Ama gelen annesi değildi. Aralarında bakır bir küvet taşıyan iki hizmetçi daha vardı. Küveti ateşin önüne koydular ve tekrar dışarı çıktılar, sonra da tenekeler dolusu su taşıyarak geri döndüler. Küvet evdekine kıyasla çok büyüktü. "Ah..." dedi Cordelia, bütün suyu merdivenlerden yukarı taşımanın ne kadar zahmetli olacağını fark ederek. "Ah canım. Bilmiyorum... bu çok zahmetli..."

"de değil," dedi Alice kesin bir tavırla. "Sen Chatham House'da misafirsin."

"Evet, ama..." Yardım etmeyi teklif etmesi gerektiğini biliyordu ama çok yorgundu ve bu kadar çok su taşımak çok yorucu olacaktı. Belki de onları banyoyu daha sonraya ertelemeye ikna edebilirdi?

"Buyurun hanımefendi, size su dolabını göstereyim." Alice onu daha önce fark ettiği küçük kapıya götürdü, kapıyı açtı ve kolların nasıl çalıştığını gösterdi. Bu bir keşifti ve işi bittiğinde

Her şeyin olağanüstü yeniliği, banyo dolmuştu ve yüzeyden buhar kıvrılıyordu.

Alice tekrar dışarı çıktı ve Cordelia soyunup suya daldı. Ancak Alice odaya geri döndüğünde Cordelia telaşla ciyakladı ve yere çöküp dizlerine sarıldı.

"Gül mü lavanta mı,
hanımefendi?" "Ne... ne?"

"Sabun, bayan."

Cordelia paniklemiş gibi görünüyor olmalıydı, çünkü Alice çok nazik bir şekilde, "Lavanta önerebilir miyim, hanımefendi?" dedi.

Cordelia neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Evet, lütfen," dedi.

"Senin için saçını yıkayacağım," dedi Alice, "sen de bir şeyler atıştırırken ateşin önünde kurutabilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

Açıkçası kulağa bunaltıcı geliyordu, ama Cordelia gözyaşlarına boğulursa annesinin bunu duyacağını ve konuşacağını biliyordu. En iyi tavırlarını takınmak zorundaydı. Bu, annesinin silahtarla evlenme planının bir parçasıydı ve Cordelia Cordelia olarak bunu berbat ederse, itaatkâr hale getirilmek muhtemelen alabileceği cezaların en azıydı.

Umutsuzca başını salladı ve Alice işi devraldı. Saçlarını yıllardır kimse yıkamamıştı ve hizmetçi Cordelia'nın annesinden çok daha nazikti ama durumun garipliği onu boğazından yakalamaya çalışıyordu. *Sakin ol, dedi kendi kendine. Sakin ol. Yayıgara çıkarma. Bekleneni yap. Alice sana ne beklediğini söyledi zaten. Gidip ateşin önünde oturacaksın ve sana ne getirirlerse yiyeceksin. Sakin ol.*

Ama lavanta güzel kokuyordu ve hiç de pelin otu gibi değildi. Cordelia, kulaklarının yanında kamburlaşma arzularına rağmen omuzlarının yavaşça gevşemesine izin verdi.

Alice havluyu açıp "Çıkmaya hazır mısınız hanımefendi?" dediğinde kötü bir an yaşadı ve hizmetçinin onu çıplak göreceğini fark etti. Ama zaten ne zaman banyo yapsa annesi içeri dalıp Cordelia ciyakladığında "Ah, dur, bunu daha önce yüzlerce kez görmüştüm" demiyordu, bu yüzden sudan çıkarken tavana baktı ve Alice havluyu etrafına sardı ve her şey kutsanmış bir şekilde çabucak bitti.

Geceliği yatağın üzerine serilmişti ve güzel çevresinden neredeyse utanmış görünüyordu. Cordelia, Alice'in sırtı dönükken geceliğin içine girmeyi başardı ve sonra hizmetçi sabahlığı tekrar omuzlarına sararak onu ateşin önüne oturttu.

Yemekler o güne kadar yediklerinin en lezzetlisiydi. Küçük ekmekler, tereyağı, küçük bir kap reçel, dilimlenmiş bir armut ve hem reçelle hem de armutla iyi giden yumuşak bir peynir vardı. Cordelia her kırıntıyı yedi.

"Buyurun, bayan," dedi Alice. Cordelia suçluluk duygusuyla kızardı - birazını hizmetçiyle paylaşması mı gerekiyordu? Hiç düşünmemişti-"Aşçı hoşunuza gittiğini görmekten memnun olacak. Şimdi yatak hazır ve ayaklarınız için sıcak bir tuğla koydum."

"Teşekkür ederim," dedi Cordelia. Yutkundu. Yemek, sabun ve ödünç verilen sabahlık için *teşekkür* etmek yetersiz görünüyordu. "Gerçekten, ben... teşekkür ederim."

"Elbette, hanımefendi." Alice yatağa kadar ona yardım etti. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, soyunma odasının hemen dışında uyuyor olacağım. Sadece şu kordonu çek, geliyorum."

Cordelia saygıyla söz konusu kordona baktı, başını salladı ve ev yanmadığı sürece onu çekmeyeceğine yemin .

Alice perdeleri kapattı. Cordelia kendini güzel bir kumaş kozanın içindeymiş gibi hissetti. Yatak çok yumuşaktı ama bundan da öte, Cordelia ile annesi arasında *iki* kapalı kapı ve perdeler vardı ve Cordelia hayatında hiç hatırlamadığı kadar derin bir uyku çekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

Cordelia uyandığında bir an için kafası karıştı. Sesler vardı... ama hayır, yoktu. Rüya görüyordu. Belki de hâlâ rüya görüyordu. Işık deniz yeşiliydi ve her tarafı onunla çevriliydi ve her şey yumuşaktı, çok yumuşak ve çok rahattı.

Ben ölü müyüm? Bu yüzden mi bu kadar rahatım? Yer her zaman çok sert görünür, ama belki de ölüyseniz ve kemiklerden oluşuyorsanız, yumuşak geliyordur?

Bu ilginç bir teoriydi ama bir elini kaldırdı ve etten yapılmıştı, kemikten değil ve sonra perdeli yatakta olduğunu ve iki kapalı kapı olduğunu hatırladı.

Aslında, eğer Anne bunun gibi bir odadaysa, dört kapalı kapı olabilir.

Bu şaşırtıcı bir düşünceydi. Dört kapı! Cordelia her şeyi düşünebilirdi ve bunun yüzüne yansıması önemli değildi. Kaşlarını çatabilir, suratını asabilir ve korkunç suratlar yapabilirdi *ve annesi bunu asla bilemezdi.*

Gözlerini şaşkı yaparak ve yanaklarını buruşturarak korkunç bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı, bunun üzerine perdeler açıldı ve çılgılık attı.

Alice'ti. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim hanımefendi. Sabahları kapıyı mı tercih edersiniz?"

"Ben... uh..." Bunu isteyebilir miydi? Buna izin var mıydı? Derin bir nefes aldı. "Bu harika olurdu."

Hizmetçi bunun garip bir istek olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. "Çay getirdim hanımefendi, bir tepsi de geliyor. Korkarım aşağıda kahvaltı için biraz geç oldu."

Cordelia doğrulup, "Olamaz," dedi. "Uyuyakalmış mıyım?"

"Hiç de değil, hanımefendi. Dünkü gezinizden sonra kimse sizi bu kadar erken beklemiyordu." Alice ona gülümsedi. "Arabanızın tekerleğinin o şekilde kırılması kulağa gerçekten korkunç geliyordu. Ayrıca kahvaltı resmi bir şey değil, o yüzden kaçırmamız kimsenin umurunda olmaz."

Cordelia biraz rahatladı. *Kimsenin aldırmaması annenin aldırmaması* ile aynı şey değildi ama yakındı.

Tepside daha fazla lezzetli ekmekle birlikte bir parça jambon ve küçük bir tabak çilek vardı. Cordelia çok aç olduğunu fark etti, ama Alice daha fazla getirip getiremeyeceğini sorduğunda kabul etmemesi gerektiğini biliyordu. *İyi bir konuk olmalıyım. Kimsenin şikâyet edecek bir nedeni olmamalıydı.* Ellerini sildi ve, "Temizliğe yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu.

Hizmetçi durakladı. "Pardon?"

"Oda." Cordelia ellerini iki yana açtı. "Bana burada işleri nasıl yaptığınızı anlattırsanız düzeltmenize yardım edebilirim."

Alice uzun bir süre sessiz kaldı ve Cordelia, uşağı malikânenin lorduyla karıştırdığını fark ettiği zaman hissettiği aynı batma hissine kapılmaya başladı. "Yani..." diye kekeledi, "eğer... eğer yapmam gerekiyorsa..."

Alice dikkatle, "Hayır, hanımefendi," dedi. "Siz misafirsiniz ve Beyefendi bunu duymak istemez. Bunu bize bırakın."

"Oh."

Büyük kız Cordelia'nın geniş, endişeli gözlerine baktı ve gülümsedi. "Sanırım senin evinde işler farklı yürüyor. Yakında burada kendini bulacaksın."

Cordelia sabahlığının kemerini gergin parmaklarının arasında çevirdiğini fark etti ve durdu.

Alice neşeyle, "Şimdi gri elbiseni hazırladım," dedi ve onu soyunma odasına götürdü.

Gri elbisem mi? Benim bir ... oh. Cordelia söz konusu elbiseye baktı. Onu hep mavi olarak düşünmüştü ama artık üzerinde renkten eser bile kalmamıştı. *Sanırım artık benim gri elbisem.*

Alice, misafirlerin neredeyse hiç kıyafetle gelmemeleri ve sahip oldukları az sayıdaki kıyafetin de yırtık pırtık ve çok kısa olması son derece normalmiş gibi davranıyordu.

Cordelia bu davranışa minnettar mı yoksa utanç mı duyması gerektiğini bilemiyordu. "Şuraya oturun da saçınızı yapayım, bayan."

Cordelia hayatında hiç kimseye "saçını yaptırmamıştı". Acı veriyor muydu? Annesi saçlarını taradığında kafa derisi acır ve sızlardı. Ama bu bile bir başkasının onun için çok fazla zahmete girdiği gerçeğiyle kıyaslanamazdı. Dün gece ve şimdi bu sabah da mı?

"Lütfen, benimle uğraşmanıza gerek yok. Eminim yapacak çok daha önemli işleriniz vardır."

Alice başını eğdi. "Daha önce hiç büyük bir evde bulunmadınız, değil mi bayan?"

Cordelia kızardığını hissedebiliyordu. "Ben... hayır mı?"

Hizmetçi gülümsedi, kaba bir şekilde değil. Cordelia'ya Ellen'ı hatırlattı. "Yanınızda bir leydi hizmetçisi getirmemişsiniz," dedi, sanki leydi hizmetçileri normal bir insanın yanında mendil gibi taşıyabileceği bir şeymiş gibi. "O yüzden buraya geldiğinde sana bakması için bir kız görevlendirecekler. O da benim."

"Rahatsız etmek istemem," dedi Cordelia.

"Sen değilsin. Yatakları çevirmek ya da ızgaraları karartmak yerine bir misafirle ilgilenmeyi tercih ederim. Yani beni hiçbir şeyden alıkoymuyorsunuz. Ve siz paniğe kapılmadan önce," diye ekledi, gözleri parlayarak, "Siz buradayken hizmetçiniz olduğum için çok cömert bir ekstra ücret alacağım, bayan. Squire çalışanlarına karşı çok iyidir. O yüzden lütfen bu konuda kendinizi suçlu hissetmeyin."

Cordelia yutkundu. "Saçımı hiç yaptırmadım," diye itiraf etti. Genellikle sadece örerd. Küçükken annesi örmüştü. Bazen, belli bir ruh hali içindeyken hâlâ örerd. Cordelia parmakları kafa derisinde böcek ayakları gibi gezinirken kıpırdamadan oturmayı öğrenmişti.

"Her şey yoluna girecek," dedi Alice yatıştırıcı bir sesle, sanki kendisi efendi, Cordelia da hizmetçiymiş gibi. "Saçını öyle bir yapacağım ki Başpiskopos bile şikâyet edemeyecek."

Cordelia zayıf bir sesle, "Sık sık saçlarından şikâyet eder mi?" diye sordu.

"Şimdi bunu bilmiyorum," diye itiraf etti Alice. Parmaklarını Cordelia'nın başına uzattı ve Cordelia dokunuştan irkilmemek için kendini zor tuttu. Şakaklarını sıkmak ve çığlık atmak istiyordu ama bu

korkunç derecede tuhaf görünüyordu, bu yüzden tek yapabildiği oturmak ve tuhaf görünmemeye çalışmaktı.

"Köyün rahibinin her zaman kızların alçakgönüllülüğünden bahsettiğini biliyorum, sanırım Başpiskopos da öyle yapardı, değil mi?" dedi Alice. Cordelia konuşmadaki yerini kaybetmişti ama neyse ki Alice devam etti. "Bir rahip bir şeye ne kadar karşıysa, Başpiskoposun daha da *fazla* karşı olduğunu düşünmek zorundasınız, değil mi?"

Cordelia yavaşça gevşerken, Alice birkaç dakika boyunca özel bir şey hakkında konuşmaya devam etti. Alice saçlarını çekiştirmeden taramakta çok iyiydi ve konuşmasında herhangi bir gizli tuzak varmış gibi görünmüyordu. Cordelia'nın katkısına ihtiyacı varmış gibi bile görünmüyordu.

Belki de bir hanımefendinin hizmetçisi olmanın insanın başına gelebilecek en kötü şey olmadığını düşünmeye başlamıştı ki kapı çalındı ve annesinin sesi içeri süzüldü. "Cordelia? İçeride misin?"

Tanrım, kapı kapalı! Neredeyse panik içinde ayağa fırlayacaktı ama Alice paniklemiş bir at gibi omzunu sıvazladı ve "Ben gidip cevap vereyim, sen hiç korkma" dedi.

Mükemmel bir güvenle kapıya gitti ve bir aralık açtı. "Buyurun, hanımefendi?"

"Ben-oh." Annesinin sesi şaşkındı. "Burası kızımın odası mı?" "Evet, hanımefendi. Şimdi giyiniyor, uzun sürmez."

"Oh bah, bunun için endişelenmiyorum." Annesinin kahkahası çatlaktan süzüldü, saf, keyifli ve acımasız. "Ben onun annesiyim, her şeyi gördüm."

"O zaman onu en iyi haliyle görmek istersiniz," dedi Alice hoş bir şekilde. "Hazır olduğunda onu doğrudan size göndereceğim."

Tanrım, hayır... Cordelia dehşet içinde parmak eklemini ısırды. Alice annesine karşı geliyordu. Cezalandırılacaktı. Ona itaat ettirilecekti ve başına ne geleceğini bilmiyordu. Açlıktan ölmek üzere olan bir kurda karşı koyan bir fare gibiydi.

"Kızımı görmek istiyorum," dedi annesi, kötülüğü gizleyen bir tatlılıkla.

"Evet efendim. Ona on beş dakika diyeyim mi? Blue Drawing Room'u önerebilir miyim? Bir hanımefendinin kahvaltısı için

Ana salona gidin, ben de aşçıya sizin için lezzetli ve uygun bir şeyler göndermesini söyleyeyim." Alice sesini biraz yükseltti. "John Footman? Mavi Salon'un çeyrek saat içinde Lord Hazretleri'nin konuklarını ağırlamaya hazır olmasını sağlar mısınız?"

Belki de kendisine büyük bir evde misafir olduğunun hatırlatılması annesinin planlarını değiştirmişti. Oradaki ilk sabahında bir hizmetçiyi pekâlâ yok edemezdi, hem de Squire'ın sadakasıyla kalıyorlarken, özellikle de gözünü bu adamla evlenmeye dikmişse. Cordelia, *bırak gitsin*, diye dua etti. *Bırakın her şeyi kafasında yeniden yazsın, böylece hepsi kendi fikri olsun. Lütfen Alice'e korkunç bir şey yapmasına izin verme.*

Tanrı'nın varlığı konusunda hâlâ şüpheleri vardı ama belli ki biri onun duasını duymuştu. Evangeline, "Çeyrek saat sonra, o zaman," dedi ve Alice bir onay mırıldanıp kapıyı kapattı.

"Vay canına," dedi Cordelia'ya dönerek. "İstediğin bu muydu bilmiyorum ama..."

"Onu sen gönderdin," dedi Cordelia hayretle. "Onu sen . Sen... nasıl...?"

"Ah," dedi Alice. Cordelia'dan bir ya da iki yaş büyük olamazdı, ama birdenbire yorgun ve yaşının ötesinde olgun görünüyordu. "Bunun böyle olabileceğini düşünmüştüm. Onun sesini duyduğunda sanki cehennem köpekleri kapına dayanmış gibi göründün." Durakladı, sonra biraz gecikmeli olarak ekledi, "Özür dilerim hanımefendi. Yersiz konuşmak istememiştim."

Cordelia, "Onu gitmeye hiç ikna edemedim," dedi. Belki de yalan söylemesi gerektiğini, Alice'in Beyefendi'yle konuşabilecek biriyle konuşabileceğini ve tüm bu evlilik işini kurcalayabileceğini geç de fark etmişti ama hızlı düşünen biri değildi ve annesinin bir hanımefendinin hizmetçisinden vazgeçmesi kadar inanılmaz bir şeyi hayal bile etmemişti.

"Bazı şeyleri başka birinin sizin için yapması daha kolaydır." Alice gülümsedi. "Saçınız gibi. Şu örgüleri bitireyim de seni hemen aşağı gönderelim. İnsanların geç kalmasından hoşlanmayacağını sanıyorum."

Cordelia elbisesinin berbat olduğunu biliyordu, ama Alice omuzlarına çok güzel bir şal örtmüştü ve Cordelia herkesin dikkatinin şala kayacağını ummaya cesaret etti. Hizmetçi, "Bey'in kız kardeşlerinden birinin," dedi, "onu özlemeyecektir ve özlese bile sana ödünç vermeyi esirgemez." Cordelia aynada kendine baktı, her zaman gördüğü renksiz kızı görmeyi bekliyordu, ama şal derin bir deniz yeşiliydi, fare rengi saçlarındaki kırmızı vurguları ortaya çıkarıyor ve soluk gri gözlerinin turkuaz bir ışıltıya sahipmiş gibi görünmesini sağlıyordu.

"Oh!" dedi şaşkınlıkla. "Teşekkür ederim. Çok daha iyi görünüyorum."

"Ah," dedi Alice. Küçük bir reverans yaptı. "Evlenip büyük bir eve taşındığınızda beni aklınızda tutun hanımefendi," dedi göz kırparak. "Her zaman bir hanımefendinin hizmetçisi olmak istemişimdir, bilirsiniz."

Cordelia, hizmetçilere sarılmamanız gerektiğinden oldukça emindi. -eğer beğenmezlerse kaçamazlardı ne de olsa- bu yüzden ellerini çaresizce salladı. "*Teşekkür ederim*. Çok teşekkür ederim."

"Bu akşam onu indirmenize yardım etmek için burada olacağım, bayan," dedi Alice, "ve banyonuza yardım etmek için." Cordelia'nın omzunu bir kez daha sıvazladı, seyis gergin atı ahırdan dışarı gönderdi ve sonra dönüp ortalığı toplamakla meşgul oldu.

Bir uşak onu nazikçe Mavi Salon'a kadar geçirdi ve içeri buyur etti. Cordelia erken geldiğini biliyordu ama annesi büyük olasılıkla kendini engellenmiş hissedecekti, bu yüzden onun öfkesini çekecek bir şey yapmamak en iyisiydi. Belki de bunu saptırmanın bir yolunu bulabilirdi.

Oda ilk başta boş görünüyordu. Çok büyük ve mobilyalarla doluydu, şöminenin yanına çekilmiş iki sandalye de buna dahildi ve bir süre sonra Cordelia bu sandalyelerden birinde birinin oturduğunu fark etti. "Anne?" diye sordu.

"Muhtemelen hayır," dedi sandalyedeki kadın. "En azından pek olası görünmüyor. Yeterince yaşıyım ama hatırlardım diye düşünüyorum."

"Oh! Özür dilerim, bekliyordum-"

"Başka biri," dedi sandalyedeki kadın neşeyle. "Gerçekten de öyle. Ben Hester, Squire'ın kız kardeşiyim." Kendini ayağa kaldırdı ve sandalyeye yaslanmış bir bastona tutundu. Orta yaşlı ve yuvarlak hatlıydı, kalçaları ağırdı, saçlarına aklar düşmüştü ama gülümsemesi gençti.

Alice'in. "Sen Cordelia olmalısın. Dün gece tanışmıştık ama o kadar yorgundun ki hatırlamadığına hiç şüphem yok."

"Evet, hanımefendi." Cordelia terbiyesini hatırladı ve derin bir reverans yaptı. "Ve benim şallarımdan birini de takıyor," dedi Hester eğlenerek. Cordelia

kıpkırmızı oldu ve kekeleyerek çıkarmaya başladı. "Hayır, hayır, canım! Bunu sana hediye ediyorum. Senin üzerinde benim üzerimde olduğundan çok daha iyi duruyor." Gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi. "Belli bir yaşa geldiğinde herkes sana şal hediye eder. Dolaplarım dolu. Sana çok yakışıyor. Bence her zaman bu rengi giymelisin."

Cordelia yutkundu. "Çok nazıksınız," diye fısıldadı. "Buradaki herkes... hepiniz çok nazıksınız..." Bir engerek yılanına ve onun yavrularına karşı nazik davrandıklarını biliyordu ve bunu kimseye söylemeye cesaret edemiyordu.

"Ah, pekala." Hester bastonuna dayanarak odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Çok sıkıldık, hepsi bu ve yeni yüzlere ihtiyacımız var. Sizi annenizle görüşmeniz için yalnız bırakayım. İstersen daha sonra beni görmeye gel. İstedğim kadar sık dışarı çıkamıyorum ve konuşacak başka biriyle nakış yapmak daha eğlenceli. Hatta istersen yüksek sesle kitap bile okuyabilirsin."

"Ben... evet, memnuniyetle..." Cordelia bu kadar sık kekelediği için kendine kızmaya başlamıştı. *Zeki, cesur ya da güzel olmayabilirim ama tam bir cümle kurabilmemi istemek çok mu fazla?*

"Görüşürüz o zaman," dedi Hester, çıkarken omzunun üzerinden el sallayarak.

"İşte buradasın," dedi annesi beş dakika sonra, sanki zaten odanın sahibiymiş gibi odaya girerek. Cordelia'ya dikkatle baktı. "Bu şal nereden geldi?"

"Onu bana Leydi Hester verdi," diye mırıldandı Cordelia, elinden alınıp alınmayacağını ya da annesinin bunu onaylayıp onaylamayacağını merak ediyordu. Deneyimlerinin bu kadar dışında olan bir şey için bunu söylemek imkânsızdı.

"Güzel," dedi annesi. "Senden hoşlanabilir ve bu yararlı olur. Yaşlı ev kadınları en kötüsüdür. Erkek kardeşlerinin evlendiğini görmek istemezler ve bir öpücük ya da okşamayla dikkatlerini dağıtamazsın." Ayağını yere vurdu. "Evet. Güzel. Bakalım onu eğlendirebilecek misin?"

Cordelia başını salladı. Bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama Leydi Hester nakış işlemeyi önermişti bile. Kabul edelim ki, daha fazla

nasıl nakış yapılacağını uçmaktan daha iyi biliyordu. *Ona kitap okuyabileceğimi söyledi. Okumayı biliyorum.*

Annesi boş boş sandalyelerden birinin kolunu okşuyor, kadifenin kıvrımlarını önce bir yana, sonra diğer yana sürüyordu. "Burası iyi bir ev," dedi. "İşe yarayacak kadar zengin, ama yaşlı adamı çoktan kapacak kadar da zengin değil. Ve kırılması kolay bir ceviz gibi görünüyor. Bir metres istiyor, eş değil, ama iki hafta içinde parmağımda bir yüzük olacak."

Cordelia yutkundu. Bunu söylediğinde kulağa çok soğukkanlı gelmişti. *Bu seni şaşırttı mı? O soğukkanlı biri.*

"Sen... sen gitmiyorsun..." Kelimeleri bulamadı ve sonunda "... onlara bir şey yapıyorsun, değil mi?" cümlesinde karar kıldı.

"Bir şey yapmak mı?" dedi annesi küstahça. "Ne gibi?"

Cordelia'nın nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. *Onları itaatkâr kılmak* ilk aklına gelen şeydi ama bunu kendi başına kakmaktan korktuğu için adını koymak istemedi. "Ben... Yani..."

Evangeline gözlerini devirdi. "Hayır, aptal, hiçbir şey *yapmayacağım*. Gerçekten yapmayacağım. İnsanlar kafalarını fazla kurcalarsan fark ederler ve eğer onu aşık olmaya zorlarsam, mihrapta kırılır ve *bunu* kesinlikle fark eder. Sağ salim evlenene kadar fazla riske girmeyeceğim."

Bu pek de rahatlatıcı bir şey değildi. Cordelia, annesinin kendini güvende hissettiğinde yaptığı türden şeylerle ilgili çok fazla deneyime sahipti. Başını eğdi ve kolunun kenarıyla oynadı.

Bir uşak, içinde daha fazla yemek olan bir tepsiyle geldi. Annesi tepsiyi yere koyana kadar bekledi, sonra da el sallayarak onu kovdu. Cordelia annesinin bu küstahlığı karşısında dehşete kapılarak onun gözlerine baktı ama adam gücenmiş gibi görünmüyordu. Aslında ona göz kırpmıştı ve bu da Cordelia'nın kapı arkasından kapanana kadar sessizce oturmasına yetecek kadar şaşırtıcıydı.

Bir rulo daha alıp tereyağı sürmeden önce annesi kendine yardım edene kadar bekledi.

"Bu akşam ailece yemek yiyeceğiz," dedi annesi. "İyi huylu olmalısın."

"Evet, anne," diye mırıldandı Cordelia.

"Doğru çatal, kaşık ve benzeri şeyleri kullanın."

Cordelia dondu kaldı, rulo ağzının yarısına kadar gelmişti. "Çatallar... doğru mu?" Birden fazla çatal mı vardı? Evde sadece beş çatalları vardı ve Cordelia onları her gece ertesi gün kullanmak üzere özenle yıkıyordu. Bir insanın kaç tane çatala ihtiyacı vardı ki?

"Tanrım," dedi annesi, elini alnına götürerek. "Küçük bir barbar yetiştirmişim. Evet, aptal çocuk. , yemeden önce beni izle."

"Evet, anne."

"Ve çekici ol. Özellikle Squire'a ve eğer başarabilirsen kız kardeşine." Kadifeyi sürekli okşarken durakladı. "Nasıl çekici olunacağını biliyorsun, değil mi?"

Cordelia'nın panik içindeki bakışı yeterli bir cevap olmalıydı. Annesi içini çekti. "Gerçekten, canım, en azından *çaba gösterebilirsin*. Bu *çok önemli*."

"Ben... Daha önce çok yaşlı erkeklerle yemek yemedim..." Yaşlı vaizin evine bir kez gitmişti, o ölmeden ve yerine genç vaiz geçmeden önce. Tüm yemek boyunca üç kelimedenden fazla konuştuğunu sanmıyordu. Adab-ı muaşeret kitabından bir tavsiye almak için beynini yokladı ama tek hatırlayabildiği, "*Duygularınız ne kadar saf ve yüce, zekânınız ne kadar gelişmiş olursa, herkesle hoş sohbet etmek o kadar kolay olur*," cümlesiydi. Bu standartlara göre Cordelia ya duygularının ya da zekâsının ne yazık ki eksik olduğunun farkındaydı. Muhtemelen ikisi de.

"Şey. Sanırım bu doğru." Evangeline bir parmağını dudaklarına götürdü. "Pekâlâ. Ona kendisi hakkında sorular sorun. Cevaplarla ilgileniyormuş gibi görün. Onunla çelişme. Bu tür şeyler. Onu kendine bağlamaya çalışmıyorsun, sadece sağlıklı ve kız gibi görünmeye çalışıyorsun. Ve her şeyden önemlisi, karamsar olmayın. Genç bir kadında son derece itici bir durumdur ve onlarla aynı evde yaşamak isteyenlerin iki kez düşünmesine neden olur. Anlatabildim mi?"

Cordelia'nın huysuzluğun nelere yol açabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama yine de başını salladı. "Evet, anne."

"Güzel. Bana bir öpücük ver ve sonra git." Annesi gülümsedi. "Beyefendiyle ata binmeye gidiyorum. Bence bu iyiye işaret, sence de öyle değil mi?"

Cordelia tekrar, "Evet, anne," diye fısıldadı ve oradan uzaklaştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Hester salonunda oturmuş düşünüyordu.

Dışarıdan bakan biri için bir şal işliyor, daha doğrusu işlerken neredeyse uyuyakalıyor gibi görünüyordu. Yaşlılığın avantajlarından biri de oturduğunuz yerden çok şey düşünebilmenizdi ve kimse sizi dürtmez ve gidip işe yarar bir şeyler yapmanızı istemezdi.

Doom'un kızı beklenmedik bir şeydi. Dün gece gelmeden önce Hester, kızın da annesi gibi harika bir güzel olacağını, hatta belki de silahtar için bir tuzak yemi olacağını düşünmüştü. Orta yaşlı adamlar daha önce de genç kızlar için kendilerini aptal yerine koymuşlardı ve dünyanın sonuna kadar da koyacaklardı.

Annesinin planladığı her türlü yaramazlığa kızının da katılacağını tahmin etmişti kuşkusuz. Leydi Evangeline'de pek de nazik olmayan bir şeyler varsa, Hester bunun kıza da sirayet etmesini bekliyordu.

Kızın ürkek tavşan gözlerine bir kez bakmak, bütün bu düşünceleri boşa çıkarmıştı. Hester henüz resmin tamamından emin değildi, ama kızın çok gergin olduğu kesindi ve bu, yakalanmaktan korkan bir komplocunun sinirlerine hiç benzemiyordu.

O kadar sık dayak yemiş bir ata benziyor ki artık kendisinden ne beklendiğini bilmiyor. Ve kim bunun değişmesini beklemez ki?

Bu belki de Doom'un kızı için sürpriz değildi. Hester, Evangeline'in gülümsemesinin ardında kan ve buz olduğundan emindi. Ama sonra

Yine...

Ya kız yufka yürekli yaşlı bir aptal için kurulmuş bir tuzağa yemse? Evangeline bunun için yeterince zeki mi?

Olabilir. Kadın, sokakta tesadüfen karşılaştığı bir kadını, Squire'ın evinde süresiz bir kalışa dönüştürmüştü. Zor değildi, özellikle de saygın bir evde, Hester'ın göstermelik refakatçiliğiyle zor değildi, ama Hester Evangeline'in ne yaptığını bildiğinden kuşkulanıyordu. Kesin bir av olmasa bile, büyük olasılıkla aklında tam olarak bu hedefle yola çıkmıştı.

Yün toplama işi kapının tereddütle çalınmasıyla kesildi. "Ha?" dedi Hester, şaşkınlığını gizlemesine gerek kalmadan. "Orada biri mi var?" O kadar hafif bir vuruştı ki, yanlış anlayabilirdi. Hizmetçilerden biri bekler ve sonra içeri girerdi, ama kimse girmedi. "Alo?"

Bir ürkek vuruş daha. *Tanrım, duvarlara vuran bogle'larımız ya da bogart'larımız ya da o yaratıklar her neyse var mı? Tommy- tokmaklar? Hayır, onlar madenlerde yaşıyor sanırım. Patlama.*

"İçeri gel!" diye seslendi Hester yüksek sesle.

Kapı açıldı ve Doom'un kızı başını pervazdan uzattı. "Merhaba?" dedi. Sesi çok yumuşaktı.

"Oh, işte buradasın. Yaşlı bir kadının nakışına yardım etmeye mi geldin?"

"Korkarım nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi kız, gözlerini yere dikerek. korkunç bir başarısızlığı kabul ediyorlardı.

"Ölümçül bir şey değil," dedi Hester. Özel olarak biraz GaGırmıGtı; kibarlık iddiası olan çoğu kız, ne kadar kötü olursa olsun, neredeyse yürümeye baĞlar baĞlamaz nakıG öğrenirdi. "Öğrenmek ister misin?"

Cordelia başını kaldırdı, o korkmuş tavşan gözleri yuvarlak ve ürkekti. "Yapabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette yapabilirsin. Çok aptal kadınlar nakış işlemeyi öğrenir ve siz bana pek de aptal gibi gelmediniz." Yanındaki yastığı okşadı. "İşte, bir kare kumaş al ve sana bir desen çizeyim..."

Kıza basit bir dikişi göstermek sadece birkaç dakika sürdü. Hester, Cordelia'nın yoğun bir konsantrasyonla pamuk parçasının üzerine eğilmesini izledi. Kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu, sanki ipliği irade gücüyle hareket ettirecekmiş gibi.

"Sahip olunması gereken iyi bir beceri," dedi Hester. "Sağlam bir elbiseniz varsa ama manşetleri yıpranmışsa, manşetleri çevirirsiniz ve sonra dikişlerin üzerine nakış yaparsınız, kimse de farkına varmaz." Cordelia biraz kızardı ve Hester elbisesinin paçalarının gerçekten de yıpranmayı gizlemek için çevrildiğini gördü. *Lanet olsun. Belki onu kurtarabilirim.* "Sana çok yakışan bir elbiseye sahip olup da manşetini mahvetmekten daha kötü bir şey olamaz, değil mi?"

Cordelia şaşkınlıkla, "Kelepçelerini mi çeviriyorsun?" dedi.

"Tanrım, evet," dedi Hester. "Elbiselerimin çoğu eski dostlarım. Eğer kaçınabilirsem iğne paramı terziyi ziyaret ederek harcamayacağım." Kıza gülümsedi ve tereddütlü bir anın ardından Cordelia ona gülümsedi. *Ve eğer annesine dönüp Squire'in para konusunda eli sıkı olduğunu söylerse, çok daha iyi olacaktı.*

Elbette bu tamamen gerçek dışıydı. Beyefendi zaten cömert biriydi ve Hester yıllarca süslü kazlar yetiştirerek kendini eğlendirmiş, bu da küçük ama önemli bir gelir getirmişti. *Ve eğer Doom kardeşime kancayı takarsa, yeniden başlamak zorunda kalabilirim. Richard'ın elinde hâlâ ona verdiğim damızlık sürü var, Evermore House'da, istersem onları geri verir.* Küçük zihinlerinin nasıl çalıştığını anladıktan sonra kazlarla çalışmak şaşırtıcı derecede kolaydı ama vahşilikleri ve uğursuzluk getirmeleriyle ün salmışlardı. Ayrıca kötü büyüü uzaklaştırmak için de kullanılıyorlardı, ama bu hiç gündeme gelmedi. Yıllar boyunca çok sayıda bekçi kazı satmıştı. Kuşların modası geçtiği için birkaç yıl önce bu işi bırakmıştı ama moda değişkendi ve tekrar moda olabilirlerdi.

Kız hafifçe irkildi, zar zor fark edilebiliyordu. Hester onu izlemiyor olsaydı, bu hareketi tamamen gözden kaçırabilirdi.

", " dedi Cordelia, sesi aniden perişan olmuş gibi çıkıyordu. "Parmağını mı batırdın?"

"Evet, ama o güzel kumaşınıza kanadım!" Kadın keten parçasını uzattı ve Hester şaşkınlıkla ellerinin titrediğini gördü. "Çok özür dilerim. Çok beceriksizim."

"Bah," dedi Hester. "Sakar değilsin. Sadece on beş dakikadır alıştırmayı yapıyorsun. Kimse on beş dakikada bir beceride ustalaşamaz... ve açıkçası, eğer ustalaştıysan, bu beni oldukça kızdırır, çünkü ben de kırk yılı aşkın süredir pratik yapıyorum ve henüz ben de bir usta değilim."

Bunun bir gülümseme kazandıracağını umuyordu, ama Cordelia bundan daha etin cevizdi. Hester kumaşın üzerindeki küçük, pas rengi lekeyi inceledi. "Ve bu bir şey değil. Yıkanınca ıkar. Eğer leke seni endişelendiriyorsa, üzerine bir iek koy. Ya da bir kelebek. Diş ipinin altında kimse görmez."

Cordelia ona göz kırptı. "Bunu yapabilir misin?"

"Aman Tanrım, evet. Zamanında etek uçlarına galon bulaştırmışlığım var.

Deseni biraz değiştirin, başka bir süsleme dokunuşu ekleyin ve kimse başından beri orada olmaması gerektiğini bilmeyecek. İşte, size küçük bir desenin nasıl çizileceğini göstereyim. Bir kelebek, ne ? Çiçeğin üzerinde geziniyor ve bu kelebeklerin en güzel yanı, onları istediğiniz renkte yapabilmeniz ve ipliğin kalan uçlarını kullanabilmeniz..." Birkaç saat boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde birlikte çalıştılar.

Cordelia nakışı büyük bir kararlılıkla işledi ve Hester izlerken gözle görülür bir gelişme gösterdi. *İlginç. Görünüşe göre aptal değil. Kararlı. Yine de kırılgan ve çok genç.*

"Kaç yaşındayım demiştin canım?"

"Dört... on yedi!" Cordelia'nın gözleri fırladı ve iğneyi tekrar kendine batırıp inledi.

"Hangisi?" diye sordu Hester nazikçe.

"On yedi." Cordelia'nın gözleri kapalı kapıya doğru kaydı.

Kaçmak mı istiyor, yoksa kimsenin onu dinlemediğinden emin olmak mı istiyor? İlginç.

Cordelia kekeleyerek bir açıklama yapmaya başlayınca Hester, "Sorun değil," dedi. Kızın kendisine yalan söylemesini istemiyordu. Bir kere bu konuda pek iyi değildi. "Düzenli olarak kaç yaşında olduğumu unutuyorum. Bunun bir bunaklık belirtisi olduğunu söylüyorlar ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Bazen yeniden otuz beş yaşındaymışım gibi hissediyorum. Güzel bir yaştı. Zihnim hala otuz beş yaşında gibi hissediyor, sadece geri kalan kısmım devam ediyor gibi görünüyor." Söyledikleri doğrudu ve konuşmayı ilerletti. *Peki Doom neden kızına yaşını on yedi olarak göstermesini söylemişti? Çünkü hiç de öyle görünmüyordu ve pek çok kadın çocuğunun daha genç olduğunu iddia etmek isterdi, böylece kendileri de daha genç görünürlerdi.*

Kızı kardeşimle evlendirmeyi planlıyor olamaz. Samuel biraz aptaldır, ama bu kadar küçük bir şeyle ilgilenmez.

okul odası. Ve yemin ederim ki onu kızı için değil, kendisi için kandırmaya çalışıyor.

Evin içinde bir zil sesi duyuldu ve Hester içini çekti. "Akşam yemeği için giyinme zamanı," dedi ayağa kalkarak. "Sana bir şal daha göndereyim, olur mu?"

Cordelia ona gözlerini kırptırdı. "Bana zaten çok şey verdin," diye itiraz etti.

"Bah. Onları temizleyerek bana iyilik yapıyorsun. Böylece Samuel bana Noel için bir tane daha verebilir ve ben de çok sevinmiş gibi yapabilirim." Kıza doğru gülümsedi. "Bana kolunu ödünç verir misin çocuğum? Merdivenler şu anda sevdiğimden biraz daha fazla."

Cordelia ona yardım etmek için çabaladı. Hester onun görüldüğünden daha güçlü olduğunu fark etti. (Şu anda merdivenlerde gerçekten yardıma ihtiyacı yoktu -hava güzeldi ve dizleri ona her zamanki sıkıntıdan fazlasını vermiyordu- ama böyle şeyleri bilmek ilginçti). Yollarını ayırdılar ve Hester odasına gitti, düşünceleri nakış iplikleri gibi karmakarışık. *Ve tıpkı o iplikler gibi, onları mantıklı bir modelde bir araya getirmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Bu her ne olursa olsun.*

"Lanet olsun," diye fısıldadı Hester kendi kendine. "Her şeyin canı cehenneme ve ötesine." Bir hanımefendiye yakışan bir dil değildi bu, ama bu hanımefendinin başlangıçta tasarladığının çok ötesinde bir sorunu vardı.

Kardeşini Doom'un pençelerinden kurtarması gerektiğini biliyordu. Bu kolay olmasa da en azından yeterince basit bir görevdi. Ama Doom'un kendi kızını da kurtarması gerekecekmiş gibi görünmeye başlamıştı ve bu çok daha karmaşık bir öneriydi.

Lanet olsun. Yapmamalıyım... ama onu bu şekilde bırakamam. Ama ya her şeyi mahveden şey buysa?

Ama başka ne seçeneğim var ki?

Hester bir kahraman değildi ama içinde, kapısına bırakılan bir insana sırtını dönmesine izin verecek hiçbir şey yoktu. Bu kişi yanında Doom'u getirmiş olsa bile.

BÖLÜM 8

Akşam yemeği tam bir felaketti.

Efendi masanın başına oturmuş, Cordelia ve annesi de onun iki yanında yer almıştı. Çatal ve kaşıkların çokluğunu görünce neredeyse paniğe kapılacaktı. Yüce Tanrım. Hepsi de mum ışığında parıldayan bir sofraya takımı deniziydi. Hatta tabağın tepesinde bir çatal ve kaşıkların yanında bir tane daha vardı. Yemekten sonra birinin hepsini yıkaması mı gerekecekti?

Annesini işaretler için izlemek istiyordu, gerçekten istiyordu, ama ilk olan şey devasa bir orta süsü getirilip yerleştirilmesiydi, et jölesi denizinde bütün bir ıstakozla bir tür absürt çılgınlık. Annesi güldü ve bir kız gibi ellerini çırpı. "İşte buna benzer bir şey, değil mi?" dedi Squire gururla. Hester gözlerini devirdi.

Ne yazık ki ıstakoz annesinin tabağını tamamen görmesini engelliyordu ve hangi çatalı kullanacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Etli ıstakoz çatalı var mıydı? Hepsi ıstakoz için miydi ve çatalınız körelene kadar o şeyin kabuğuna saplamanız mı gerekiyordu?

Bir uşak Cordelia'nın önüne küçük bir tabak koydu; içinde üç küçük ekmek parçası, üstünde bir çeşit pembemsi hamur ve küçük bir et üçgeni vardı. Cordelia uyuşmuş bir dehşet içinde tabağa baktı. Hangi çatal? Çatal mı kullandın? Evde olsa parmaklarıyla alıp ağına tıkardı, ama belli ki kullanmamanız gerekiyorsa bu kadar çok çatal verilmemişti. Adab-ı muaşeret kitabı hiç yardımcı olmadı. Belli ki hangi çatalları kullanacağınızı zaten bildiğinizi ve işleyebileceğiniz en büyük günahın şu olduğunu varsayan biri tarafından yazılmıştı

Tabağınızı üzerinde bıçak veya çatala geçirmek veya çayınızı soğutmak için bir tabağa dökmek.

Beyefendi yemeğini yemeye başlamıştı bile. Annesi yemeğin lezzetli olduğuna dair bir şeyler söylüyordu ama sesi ıstakozdan geliyor gibiydi.

Hester boğazını temizledi. Cordelia panik içinde ona baktı ve yaşlı kadın neredeyse dalgın bir şekilde çatalının en ucuna vurdu, sonra onu aldı ve küçük ordvrlerden birini mızrakladı.

Cordelia'yı öylesine yoğun bir rahatlama kapladı ki, korkunç bir an için bayılacağını sandı, ardından aynı yoğunlukta bir şükran duygusu geldi. En dıştaki çatalı aldı, görünüşe bakılırsa bu atal küçük ekmek ve ezme atalıydı ve yedi.

Sonra geniş, yassı bir kaşıkla çorba, sonra bir başka atal ve bıçakla hardal soslu kuşkonmaz, sonra yine bir başka çatala küçük bir salata... Cordelia bile artık doymaya başlamıştı ve Hester'in tabağında neden kadar çok yemek bıraktığını anlamaya başlamıştı. Korkunç bir savurganlık gibi görünüyordu.

Beyefendiyi etkilemesi gerektiğini geç de olsa hatırladı. Gizlice ona baktı ama o annesiyle derin bir sohbete dalmıştı. Cordelia hafifçe gevşedi. Herhalde araya girmemesi gerekiyordu? Hayır, tabii ki etmemeliydi. Bayanların *Görgü Kuralları Kitabı*, söz kesmenin "ok terbiyesizlik" olduğunu söylüyordu ki, Bayan Florence'in ağzından çıkan bu söz, kurbanı derhal cehennem ateşlerine gönderecek kadar vahşi bir yargıydı.

İki uşak kocaman bir sığır eti getirip yere koydular. Neredeyse büyük bir köpek ağırlığındaymış gibi görünüyordu. Tanrı aşkına, dört kişi için bu kadar eti ne diye servis ediyorlardı?

Başının yanında bir kol belirdi ve ciyakladı. Bu başka bir uşaktı ya da belki de bir uşak ya da benzer bir şey, bir dilim biftek alıp üzerine koyu bir sos dökerek tabağına koydu. Cordelia, "Teşekkür ederim," dedi.

Ne yazık ki bunu konuşmadaki bir boşlukta söyledi ve masanın diğer ucunda düşündüğünden çok daha yüksek bir sesle yankılandı. Kendi içine kapandı ve başka kimsenin hizmetçilere teşekkür ettiğini duymadığını fark etti.

Annesinin nefesi kulaklarında o kadar gürültülüydü ki, kristalin çingırdamasını bekledi. Bir an için kendini tekrar kapının eşiğinde, uşağa reverans yapmış gibi hissetti.

Squire ona döndü ve gözleri kırışarak gülümsedi. Cordelia yutkundu ve parmaklarıyla peçetesini sıkıca kavradı. "Chatham House'u nasıl buldun?" diye sordu.

"BEN... BEN..." Cordelia kuru dudaklarını yaladı. "Çok büyük, efendim," dedi ciyaklamamaya çalışarak. "Ve bana ödünç verdiğiniz hizmetçi çok nazik." Bekle, hayır, yine hizmetçilerden bahsediyordu, anlaşılan bunu yapmamıştın. Ona kendisi hakkında sorular sorması gerekiyordu. Erkekler bunu severdi. "Ah... siz... şey... uzun zamandır mı burada yaşıyorsunuz?"

Enişte güldü, Cordelia'nın yeniden büzülmesine neden olan kocaman bir kahkaha. "Bütün hayatım boyunca," dedi. "Bu ev beş kuşaktır aileme ait, denizi aşıp geldiğimizden beri. Gerçi başlangıçta o kadar büyük değildi. Büyükbabamın inşaat tutkusu vardı ve fazladan iki kanat ekletti."

"Neyse ki babamız daha az müsrifti," dedi Leydi Hester, sesi kuruydu. "Su dolapları yaptırmakla yetindi." Şarabından bir yudum aldı.

Cordelia zayıf bir sesle, "Su dolapları çok kullanışlıdır," dedi. Annesinin bu konuşmayı hoş bulmayacağını hissediyordu. Istakoza suçlu bir bakış fırlattı.

"Aklınızda bulunsun," dedi Hester, "borular için yıkılması gereken duvarlar ve sökülmesi gereken zeminler düşünüldüğünde, fazladan bir kanadın daha az sorun yaratacağından emin değilim." Istakozun üzerinden kibarca gülümsedi. "Nasıl olduğunu bildiğinize eminim, Leydi Evangeline."

"Ah evet," dedi Cordelia'nın annesi. "Rahmetli kocamın ölmeden önce, ruhu şad olsun, bitiremediği büyük projelere başlamak gibi bir tutkusu vardı. Yeni bir icat hakkında bir şeyler okur ve hemen onu evde kullanmanın yollarını düşünmeye başladı. Hiçbiri işe yaramadı. Elbette onu severdim ama bu bir kadının biraz daha istikrarlı birini özlemesi için yeterliydi."

Cordelia hayatında babası hakkında hiç bu kadar çok söz duymamıştı. Tabağındaki bifteğe ve sosuna bakarak bunların doğru olup olmadığını merak etti.

Sonunda ıstakoz yeme zamanı geldiğinde, tabak masadan ve ıstakoz etiyle et jölesi yemek yiyenlerin önüne kondu. Cordelia tok olmasaydı bile yemek yiyemezdi. Annesi ona sert bir bakış fırlattı ve başını sallayarak yavere döndü.

"Uh... ah..." Başka bir soru düşünmeye çalıştı. "İstakoz sever misiniz efendim?"

Saçma bir soru. Öyle olmalı yoksa servis yapmazlardı, değil mi? Annesine bakmaya cesaret edemedi.

"Bayıldım," dedi Squire mutlulukla. "Ben gençken hiç yoktu, biliyorsun."

"mı?"

"Hayır, annem bunu eve sokmazdı." Bey biraz kaşıkladı ve ağzına attı, sonra peçetesiyle çenesini sildi. "Annem, ıstakozun şalgam kadar yaygın olduğu kuzey sahillерinden geliyordu. Balıkçılar haftanın beş öğünü yer. Annem tadının yoksulluk gibi olduğunu ve kokusuna tahammül edemediğini söylerdi."

"Kuzey kıyısının neresinde?" diye sordu Evangeline, konuşmanın kontrolünü ustalıkla ele geçirerek. Enişte sıkıcı derecede kesin terimlerle açıkladı ve Evangeline belirgin bir sevinçle ellerini çırpı.

"Ben de oradaydım," dedi. "Oh, yıllar önce, ben küçük bir kızken. Çatısında komik kiremitleri olan küçük beyaz evler var ya?"

"Evet, aynen öyle." Evangeline bir gün geri dönme arzusunu dile getirirken - "Ne kadar güzel bir kırsal!"- ve Squire ona ailesinin bölgedeki mülklerini ve sürünen, yüzen, uçan veya koşan her avlanabilir hayvanı kapsamlı bir şekilde anlatırken, o ve Squire sohbetlerine geri döndüler.

Cordelia felaketi önlediğini umarak sandalyesine geri çöktü. Hester'a baktığında, Squire'ın kız kardeşi ona alaycı bir gülümsemeyle, "Avlanmak her zaman böyle bir gösteridir," diye mırıldandı.

Öyle, diye düşündü Cordelia acımasızca ve onu yakalayınca kadar Squire'ı avlamaya devam edecekti.

★ ★ ★

Cordelia panik içinde uyandı ve bir gece önceki akşam yemeğini hatırladı. Neredeyse kesinlikle yeterince çekici olamamıştı. En azından doğru çatalları kullanmıştı ama annesi bunu fark edecek kadar ıstakozun etrafını göremiyordu.

Yıllardır okula gitmiyorum. Birileriyle en fazla kiliseden sonra ya da Ellen'la ata binerken konuşuyorum. Bundan daha iyisini yapmamı bekleyemezdi .

Umutsuz bir düşünceydi. Annesi kesinlikle daha iyisini beklerdi. Evangeline utangaçlık ya da deneyimsizlik gibi şeylerle ilgilenmiyordu.

Annesinin onu azarlamak için odaya gelebileceği düşüncesi aklına geldi ve bu Cordelia'yı yataktan kaldırdı. Odası öylesine beklenmedik bir vahaydı ki, elinden gelse annesinin oraya girmesini istemezdi. Kendini güvende hissediyordu ve Cordelia, Evangeline içeri adımını atmadığı sürece böyle hissedeceğini biliyordu.

Alice, Cordelia'nın ayakları yere değer değmez kapıya vurdu. "Girin," diye seslendi Cordelia ve korkusuna rağmen bu sözler ona sanki yasadışı bir şey yapıyormuş gibi küçük bir heyecan verdi.

"Çay için zili çaldım," dedi hizmetçi neşeyle. "Burada mı kahvaltı etmek istersiniz, yoksa aşağı mı inmek istersiniz?"

Cordelia dudağını ısırды. Kimseyi görmemeyi tercih ederdi ama Hester ve Squire'la kahvaltıya inerse annesi kahvaltı sırasında ona kötü bir şey yapamazdı. Bu daha mı iyi, yoksa daha mı kötü olurdu? Annesi ne kadar uzun süre beklemek zorunda kalırsa, olanları kafasında yeniden yazma olasılığı da o kadar artacaktı. Cordelia'nın kötü niyetli bir inatçı mı yoksa umutsuz bir cahil mi olduğuna karar vermesine bağlı olarak bu iyi ya da kötü olabilirdi.

Sonunda aşağı inmeye karar verdi. Eğer Beyefendi oradaysa, belki yeniden çekici olmayı deneyebilir ve kendine biraz iyi niyet kazandırabilirdi.

Tesadüfe bakın ki annesi henüz orada değildi. "Buyur canım," dedi Squire, saatin erken olmasına rağmen neşeli ve güler yüzlü görünüyordu. Büfeye doğru el salladı. "Bu kadar erken saatte tören yapmayız."

Hester bir elinde bir fincan çay, diğer elinde bir gazete ile oturuyordu. Gazetenin geri kalanı masanın üzerine yayılmıştı.

İkisi de sayfaları karıştırıyor ve okuyorlardı. Cordelia bir tabak aldı ve üzerine birkaç soğuk etle bir haşlanmış yumurta koydu. Bu kadar abartılı bir kahvaltıya alışık değildi.

Bir hizmetçi onun için çay doldurdu. "Çikolata ister misiniz?" diye sordu.

"Çay-" Cordelia fısıldadığını fark etti, dudaklarını yaladı ve tekrar denedi. Bu kez sesi biraz daha yüksek çıkmıştı. "Çay iyi, teşekkür ederim." *Kahretsin, hizmetçiye yine teşekkür ettim.* İlk içgüdüsü özür dilemekti ama hizmetçilere teşekkür etmemeniz gerekiyorsa, onlardan *kesinlikle* özür dilememeniz gerekiyordu. Ona acı dolu bir bakış attı, bunun yüksek sesle söylenmenin ekstra gafı olmadan bir özür işlevi göreceğini umuyordu.

Ona göz kırptı. Cordelia yoğun bir rahatlama hissetti ve dilini yakacak kadar sıcak olan çayını yudumladı.

"Aman Tanrım," dedi Squire dehşete düşmüş bir zevkle. "Ne kadar korkunç!"

Cordelia, adamın hizmetçiyle yaptığı konuşmayı bir şekilde fark ettiğini düşünerek kendi içine doğru büzüldü, ama Squire önündeki gazeteye bakıyordu.

"Eh?" Hester başını kaldırıp baktı. "Ne oldu, çayın fiyatı yine mi arttı?"

Squire boğazını temizledi. "'Malikânede Tüyler Ürpertici Olay'," yüksek sesle okudu. "Salı sabahı Little Haw kasabasındaki Parker ailesinin malikanesinden gelen çığlık sesleri üzerine polis memurları malikaneye çağrıldı. Orada bir katliam sahnesi buldular, görünüşe göre ailenin reisi, elli beş yaşındaki Edward Parker, ailesinin diğer üyelerine bir baltayla saldırmıştı."

Parker. Cordelia dünyanın kenarlarının grileşmeye başladığını hissetti. *Little Haw'lı Parker.* Kulaklarında korkunç bir çınlama vardı ama bu, hâlâ büyülenmiş bir dehşet içinde okuyan Squire'in sesini bastırmıyordu.

"Adli tabip George Keeling sekiz kişinin muayenesini yapmış ve vahşice öldürüldükleri kanaatine vararak hayatlarının sona erdiğini açıklamıştır. Kapılar kilitliydi ve polis memurunun görüşüne göre içeri zorla girilmemişti. Ölenler arasında üç hizmetçi ve Parker klanının beş üyesi bulunmaktadır. En şaşırtıcı olanı Edward'ın davranışlarıdır.

Parker'ın kendisi polise kapıyı açtı ve "Korkunç bir şey oldu beyler" dedi. Kendisi gözaltına alındı. Olaydan sağ kurtulan iki kişi ağır yaralanmış ancak kendilerine saldıranın Parker olduğunu belirtmişlerdir. Kendisi ise bu suçlamaları reddetmedi." Kağıdı geri katladı. "Şimdi buna ne diyorsun, yaşlı kız?"

"Bugünlerde insanların yaptığı şeyler korkunç," dedi Hester. "O zavallı aile. Acaba bunu neden yaptığını öğrenebilecekler mi?"

Bunu neden yaptığını biliyorum, diye düşündü Cordelia, ama bu, dünya gri ve siyaha dönüşmeden önce aklına gelen son tutarlı düşünceydi.

* * *

"Gerçekten mi Samuel," dedi Hester sinirlenerek. "Genç bir kız varken kahvaltı masasında böyle şeyler okumaman gerektiğini bilmelisin." Tuz kokusunu Cordelia'nın burnunun dibinde sallayarak onun baygınlıktan çıkmasını bekledi.

Bayılmak belki de çok hafif bir terimdi. Hester, kurnaz baştan çıkarıcılar tarafından uygulanan kurnazca bayılmalardan payına düşeni görmüştü. Bu bayılmalarda elin tersi alna bastırılır, bir ünlem - "Ah! Bayılacak gibiyim!"- ve sonra uygunsuz mobilyaları gözden kaçırmak için dikkatle yapılan zarif bir yere yığılma hareketi olurdu.

Cordelia bembeyaz kesilmiş, gözleri yuvalarından fırlamış, yana doğru yığılıp sandalyeden düşmüş ve düşerken bir başkasına çarpmıştı.

"Aklıma bile gelmedi," dedi Squire endişeyle. "Sen hiçbir hikâyeden çekinmezsin, yaşlı kız. Diğer hanımların bundan hoşlanmayabileceğini unutmuşum. Yaşıyor mu?"

Cordelia öksürerek ve oturduğu yerden kalkıp tuz kokusunu iterek hayatta olduğunu kanıtladı. "Ne... ben neyim...?" Gözlerini kırıştırtarak Hester'a baktı. "Neden yerdeyim?"

"Bayıldın," dedi Hester, kelimeleri gülümseyerek yumuşatarak. "Buna şaşmamalı. Daha yemeğine bile dokunmamıştın ve kardeşim kahvaltıda tüyler ürpertici bir masal okuyordu."

"Çok özür dilerim," dedi Cordelia. Ayağa kalkmak için çabaladı, sallanmaya başladı ve Hester tekrar devrilmeden önce onu sabitlemek için kolundan tuttu. "I..." Yutkundu ve Hester onun gözbebeklerinin birdenbire büyüdüğünü gördü. "Ah," dedi çok daha kısık bir sesle ve oturdu.

"Bana aldırmayın," dedi Squire ciddiyetle. "Çok özür dilerim. Ben yaşlı bir aptalım, hepsi bu ve nazıkçe yetiştirilmiş genç bir hanımın yanında nasıl davranacağımı unutuyorum. Böyle bir şeyi sizin kulaklarınıza asla okumamalıydım."

Cordelia çay fincanını aldı ve parmaklarını etrafına . "Her yolunda," diye fısıldadı. Hester onun gözyaşlarını tutmaya çalışıyor olabileceğini düşündü. "Bilmeyi tercih ederim."

Hester'ın aklına korkunç bir düşünce geldi. "Aileyi tanı mıydun, değil mi?" Kızın boğazındaki damar atmaya başladı. "Küçük Haw," diye kekeledi.

"Little Haw'dan geliyoruz."

Kahvaltı salonunun kapısı açıldı ve Evangeline, Hester'ın yaklaşık yirmi yıl önce kendi gardırobundan çıktığını fark ettiği abartılı bir sabahlık giymiş olarak içeri girdi. Kardeşi, Evangeline'in o çok uygunsuz araba kazasında kaybettiklerinin yerine kendi giysilerinden bir kısmını vermiş olmalıydı.

Başka bir durumda Hester'ın umurunda olmazdı. Asla giymeyeceği bir sürü giysisi vardı ve kibar yoksulluğu ve insanın sadece bir ya da iki elbisesi olduğu gerçeğini örtbas etmek için anlatabileceği hikayeleri anlıyordu. Ancak Doom'un evine gelmiş olması ve sohbet edip kaçınılmaz olanı beklemenin yanı sıra Doom'un gardırobunu da döşemesinin beklenmesi ona biraz fazla gelmişti.

"Bu güzel sabahta herkes nasıl?" Evangeline'in sesi titriyordu. Cordelia'nın omzunu sıktı ve Hester kızın parmak eklemlerinin çay fincanı üzerinde daha da beyazlaştığını gördü.

"Korkarım zavallı Cordelia bayıldı," dedi Squire. "Hepsi benim hatam, gerçekten. Her zamanki gibi tüyler ürpertici bir hikâye okuyordum ve sizin oranın o yakasından olduğunuzu bilmiyordum. Çok kötü bir davranıştı ve sizden özür dilerim, genç bayan."

Cordelia, annesinin parmakları omzuna saplanırken, "Sorun değil," dedi. "Yaygara kopardığım için özür dilerim." gergin bir bakış fırlattı. "I ...

uh ... sanırım gidip uzanmalıyım."

Evangeline parıltılı bir sesle, "Herhalde en iyisi bu," dedi. Cordelia kapıya doğru koşarken Squire bir özür daha mırıldandı. Bir uşak onun tabağını aldı ve Hester birkaç dakika içinde bir tepsi göndermeyi aklına not etti.

"Lütfen onu affedin," dedi Evangeline. "Sanırım yolculuğumuzdan dolayı hâlâ oldukça yorgun ve evinden bu kadar uzağa ilk kez seyahat ediyor."

"Hayır, hayır." Squire'ın bıyıkları samimiyetiyle titriyordu. "Hepsi benim hatam canım, gerçekten hepsi benim. İyi yetiştirilmiş hanımların çoğunun sınırları olduğunu unutmuşum. Hester'da hiç yok, görüyorsun."

"Hem de hiç," dedi Hester kuru bir sesle. "Aksi takdirde insanlar üzerlerine çıkabilir." Doom'a döndü. "Gördüğünüz gibi Little Haw'da korkunç bir cinayet işlendi ve kızınız kurbanları tanıyor olabileceği düşüncesine kapıldı."

Belli belirsiz bir duraklama mı oldu? Bunu söylemek zordu. Ama Evangeline'in sesi oldukça rahattı. "Küçük Haw mı? Neden böyle düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

"Senin oradan olduğunu söyledi," dedi Hester, cevabın ne olacağını gerçekten merak ediyordu.

Duraklama bu kez biraz daha uzun sürdü. "Sanırım oraya *yakın* bir yerden geliyoruz," dedi Evangeline. "Kasabaya birkaç kereden fazla gittiğimizi sanmıyorum. En yakın yer değil." Beyefendiye gülümsedi. "Kızım için tekrar özür dilemeliyim, efendim. Genç kızların nasıl olduğunu bilirsiniz, korkunç olayların ne kadar yakın olduğu konusunda kendilerine ölü havası verirler. O yaşlarda bunun kendilerini ilginç kıldığını düşünürler."

"Bir şey düşünme," dedi Squire. "Korkunç bir hikâyeydi, kabul ediyorum, bu yüzden onun hakkında daha azını düşünmüyorum. Duyarlı küçük bir ruh."

"Pek çok kız o ," dedi Evangeline. "Kaç yaşındaydı?"

diye sordu Hester.

"On yedi."

"Bunun için çok genç görünüyor."

Doom'un bakışı hızlı ve soğuktu. Hester rahatça gülümsedi ve şalını düzeltti. "Elbette, herkes bana genç görünecek kadar yaşlandım. On iki ya da yirmi, artık onları ayırt etmekte zorlanıyorum. Ve

Çok fazla enerjileri var! Aman Tanrım. Eminim ben de öyleydim ama şimdi hatırlamak çok zor. O zamanlar gerçekten bütün gece dans etmiş miydik?"

İşte, diye düşündü Evangeline büfeye doğru dönerken. Beni görmezden gel. Benim sadece aptal, yaşlı bir kadın olduğumu düşünmeye devam et. Seni durdurmak için ne yaparsam yapmamı kolaylaştıracak.

Keşke bunun ne olduğunu bilseydim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

O akşamki yemek korkunçtu.

Hester yemeğe biraz geç kalmıştı ve Cordelia'nın yanındaki yerine oturduğunda, kız ona gülümsemek için döndü ve dehşet ayağa kalkıp artık tanıdık gelen bir kucaklamayla onu yakaladı.

Cordelia farklıydı. Korkunç, korkunç derecede farklıydı, sanki bayılması bir yabancıнын gizlice içeri girip bedenini ele geçirmesine izin vermiş gibiydi. Gülümsüyor, sıcak ve kendinden emindi. Doğru kaşığı aldığından emin olmak için Hester'a gergin bakışlar fırlatmak yerine, gümüş çatal bıçak takımını sanki hayatı boyunca kullanmış gibi kullanıyordu. Ve *gevezelik ediyordu*.

Bunun için gerçekten başka bir kelime yoktu. Squire'a atlardan, atının ne kadar güzel olduğundan, Squire'ın favori bir atı olup olmadığından, atların ne kadar muhteşem yaratıklar olduklarından, ata bindiğinde yaptığı atlayışlar ve gördüğü yarışlarla ilgili heyecan verici hikâyeler anlattığından söz etti. Elbette vardı ve Cordelia dudaklarını keyifle hafifçe aralayarak onu izlerken, hepsini uzun uzun anlatmaktan büyük mutluluk duyuyordu.

Erkekler! diye düşündü Hester, öğrenerek. Dürüst olmak gerekirse, tiksintisinin çoğu kendisi içindi. Korkmuş tavşan rolüne tamamen kanmıştı ve Doom'un kızı da Doom'un kendisiyle aynı kumaştan kesilmişti. *Böyle bir numaraya kanmak beni daha da aptallaştırdı. Hayır, ikisi ne kadar çabuk giderse o kadar iyi.*

Evangeline birkaç yorum yaptı ama bu akşam oldukça sessiz görünüyordu. Belli ki kızı bunu telafi etmeye çalışıyordu. Hester kararlı bir şekilde masadaki diğer herkesi görmezden geldi ve ikinci kadeh şarabını içti.

Masadan kalktıklarında başının ağrıdığını söyleyip odasına çekilmek üzereydi ki bir şey dikkatini çekti.

Evangeline, yemekten sonra bir içki içmek için ona katılamadığı için yaverden özür diliyordu, ama yarın elbise provaları vardı ve erken yatması gerekiyordu. Biraz yorgun görünüyordu, yüzü Hester'ın beklediğinden biraz daha çökmüştü.

Tuhaf olan bu değildi. Hester odadan çıktığında Cordelia'yı kapının dışında ayakta dururken buldu. Yüzü asıktı ve kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu. Ama Hester'ın gözleriyle buluşan gözleri panikten çılgına dönmüştü, artık korkmuş bir tavşan değil, birkaç dakika sonra sıkılıp hayatını sona erdirecek bir tuzağın içindeydi.

Cordelia titreyerek derin bir nefes alıp yatakta doğrulurken annesi, "Ve şimdi de bana kızgınsın," dedi. Vücudu bir yabancınıninki gibi hissediyordu ve boğazı kuru ve ağrılıydı. Annesi ona yemek yedirmiş ama bir şey içirmeyi unutmuştu. Yatağın karşı tarafında küçük bir sehpa vardı ve içinde her zaman bir sürahi su ve bir bardak bulunurdu. Bacakları ona ulaşabilecek kadar güçlü müydü? Güçlüydü. Sallanarak ayağa kalktı ve yatağın ayakucuna doğru ilerledi, destek için oymalı ayakucuna tutundu.

"Gerçekten mi Cordelia," dedi annesi, sesi sinirli geliyordu. "En azından biraz çaba gösterebilirdin. Bunu yapmaktan hoşlandığımdan değil, ama sen orada bir odun yığını gibi otururken başka ne yapabilirim ki?"

Su boğazına neredeyse katı bir hisle çarptı ve yutkunurken biraz boğuldu. Acıyordu ama en azından boğulmak ona hemen cevap vermemek için bir bahane veriyordu. *O benim odamda. Alice burada değilken onu dışarıda tutmak için beni buraya getirdi ve şimdi odamda. İki kapı onu durduramaz.*

Hiçbir kapı onu durduramaz.

"Ve eğer sizin adınıza konuşmak zorunda kalırsam, kendim için pek bir şey söyleyemem, değil mi? Beyefendi iyi olup olmadığını bile sordu!" Evangeline kollarını kavuşturdu ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Evet, anne," diye fısıldadı Cordelia, uzun bir yudum daha su içerek.

"Çok yakında bir gün zengin bir adamla evleneceksin ve bunun için çekici olmanı bekliyorum. Zengin kocaların sayısı hiç de az değil, biliyorsun ve aynı kişiler için yarışacak çok daha güzel bir sürü kız var." Evangeline'in mükemmel dudakları kaşlarını çatı.

Cordelia'nın başı çarpıyordu ve boğazı hâlâ yanıyordu. "Okulda hiç çekici olma pratiği yapmadık," dedi kısık sesle. Bu ifade ederse, annesini değil de okulu suçluyormuş gibi görünecekti. En güvenli yol buydu.

Evangeline'in kaşları çatıldı. "Değersiz öğretmenler," dedi. "Size konuşma değil de geometri öğretmenin ne anlamı var?"

Bitirme okulu değildi. Sadece biri büyük, diğeri küçük çocuklar için olmak üzere iki öğretmeni olan küçük bir okuldu. Cordelia annesinin mantıksız davrandığını biliyordu, çünkü Ellen ona davranış öğretmeninden, kız kardeşlerinin nasıl genç hanımlar için bir okula gönderildiklerinden ve Ellen'in kendisinin de yakında bir okula gideceğinden söz etmişti. Ellen'a göre genç bir hanımefendi olmayı öğrenmek tam zamanlı bir ders programıydı.

Tanrım, diye düşündü Cordelia, boş su ibriğine bakarak. Tanrım, bırak Ellen hayatta olsun. Bırak ata binmiş ya da genç kızlar okuluna gitmiş olsun. Babasının öldürdüğü beş aile üyesinden biri olmasın. Lütfen Tanrım. Yaralı bile olsa, iyileşmesine izin ver.

Annesi devam edebilirdi ama Alice odaya girip reverans yaptı. "Özür dilerim, hanımefendi," dedi. "Yemekten bu kadar erken çıkacağınızı bilmiyordum. Banyo yapmak ister misiniz?"

Cordelia başını salladı. Bir topun içine kıvrılıp titremek istedi ama bunu yapamazdı. Alice'ten annesine karşı çıkmasını kesinlikle isteyemezdi. Bu hem kendisi hem de Cordelia için çok tehlikeliydi.

Onun yerine "Başım ağrıyor," dedi. "Baş ağrısı tozlarından alabilir miyim lütfen? Çok zahmet olmayacaksa."

"Elbette, hanımefendi. Ve Cook'a onun çaylarından bir gönderteceğim. Mucizevidirler."

Kadın odadan dışarı adımını attı ve Evangeline hafif bir hoşnutsuzlukla kapıya baktı. "Ne kadar çok hizmetçi var," diye mırıldandı. "Kaç tane olduğunu unutmuşum."

Böyle büyük bir yığınla uğraşmak zorunda kaldığınız hizmetkârlar." Cordelia hiçbir şey söylemedi.

"Her neyse," dedi annesi ayağa kalkarak, "biraz dinlen. Yarın elbise provamız var ve orada başım ağrıyor ya da bayılıyorum dememelisin."

"Evet, anne."

"Bütün bunları senin için yapıyorum, biliyorsun." "Evet, anne. Biliyorum."

Annesi gidene ve Alice elinde bir fincan sert ve bitkisel bir şeyle dönene kadar bekledi. Görevini yerine getirerek içti ve kendini perdeli büyük yatağa bıraktı.

Kapı tekrar açılıp kapandığında ve Alice'in yan odada kıpırdadığını artık duymadığında, Cordelia yorganın altından çıkıp perdeleri kenara çekti ve köşede duran devasa gardıroba gitti. Elbiseleri dolabın çok küçük bir bölümünü kaplıyordu ve zemin çıplaktı.

İçine tırmandı ve tahtaların üzerinde mümkün olan en küçük topun içine kıvrıldı. Sedir kokuyordu, pelin otuna çok yakındı ama çekmecelerde lavanta keseleri vardı ve bu kokuyu farklı bir şeye dönüştürüyordu. Daha güvenli bir şeye. Gardırobun kapağını çekerek kapattı. Masif ahşaptı ve Cordelia ile annesinin bulunduğu oda arasındaydı. Yeterli değildi ama yine de bir şeydi ve sonunda sedir ve lavanta kokulu karanlıkta uykuya daldı.

★ ★ ★

Alice o sabah onu gardırobun içinde bulmuştu. Kapıyı açıp bir elbiseye uzanmış, sonra da Cordelia dehşet içinde ona bakarken elini uzatarak donup kalmıştı.

Gözleri buluştu ve birkaç saniye boyunca birbirlerini tuttular ve Cordelia'nın orada okuduğu şey ona Ellen'ı hatırlattı, aynı üzüntü ve acıma. Bu acımayı reddedecek kadar gururlu değildi ama yine de korkuyordu, çünkü Ellen'ın başına korkunç bir şey gelmişti ve bunun Alice'in başına gelmesini engelleyecek kadar güçlü olmadığını biliyordu.

Diğer kız uzanıp onun kolunu tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Cordelia'nın sırtı bu kadar küçük bir yerde uyumaktan dolayı ağrıyordu ve küçük bir acı sesi çıkardı.

"Her şey düzelecek," dedi Alice ve Cordelia onun sırt ağrısından söz etmediğini anladı. Hizmetçinin eli Cordelia'nın elini kavradı ve ona bakması için para alan birinin değil, bir arkadaşın eli gibi hissettirdi. "Öyle olacak."

"Olmayacak," diye fısıldadı Cordelia. Ellen da aynı şeyi söylemişti ve bakın başına neler gelmişti. "O kadar korkunç şeyler yapabiliyor ve ben onu durduramıyorum."

Alice parmaklarını sıktı. "Sonunda her şey yoluna girecek," dedi kararlılıkla. Sonra Cordelia'nın elini bıraktı ve sanki bütün saygıdeğer genç hanımlar gardiroplarının zemininde uyuyormuş gibi sakince, "Bu sabah çay ya da sıcak çikolata ister misiniz, hanımefendi?" dedi.

Cordelia, "Çay lütfen," demiş, giyinmiş ve annesi onu aramaya geldiğinde hazır olmuştu.

Şehre doğru uzun bir yolculuktu, gerçi silahtarın evine kadar olan kadar uzun değildi. Falada, arabanın şaftları arasında parlak, hain bir ışıktı. Cordelia soğuk gri tarlalara baktı ve ödünç aldığı şalı omuzlarına daha sıkı doladı, yüzü pratik yapabildiği kadar durgun ve sakindi. Sanki herkes arabanın çalındığını ve dahası gerçek sahibine ne olduğunu anlayabilmeliymiş gibi hissediyordu. Sanki koltuklardan kan damlamalı ya da tekerlekler feryat etmeli ya da aynı derecede dramatik bir şey olmalıydı.

Ama hiçbir şey olmadı. Cordelia manzaranın geçişini, tarlaların evlere dönüşmesini, ufukta büyüyen şehrin büyük lekesini izledi ve kimse "Durun, hırsız!" diye bağırarak peşlerinden gelmedi.

Bir süre sessizce at sürdüler ve sonunda Evangeline içini çekerek, "Hâlâ dün gece için surat mı asıyorsun? Gerçekten Cordelia, insan kendini beş yaşında sanıyor."

"Hayır!" Bu çok patlayıcı bir şekilde çıktı. "Hayır, ben... ben üşüyorum, hepsi bu." Bu yeterince doğrudu ve tehlikeli bir gözlem değildi.

"Oh, hepsi bu mu? Bu sabah hava serin, bu doğru."

"Öyle," dedi Cordelia, konuşmaya ve surat asma suçlamasından kurtulmaya kararlıydı.

"Yakında daha sıcak olacaksın," dedi annesi neşeyle. "Yeni bir palto ve manşon, sanırım, kürkle kaplı. Hoşuna gidecek, değil mi?"

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Cordelia. Bu da doğrudu. Kulağa hoş geliyordu. Yıllardır yeni bir palto giymemişti ve bunun değişmesini de beklemiyordu ama kulağa hoş geliyordu.

Onlar yaklaştıkça şehre giden trafik de artmaya başladı. Önce ürün yüklü çeşitli çiftlik arabaları, sonra bir posta arabası, daha sonra da muhtemelen yolcu taşıyan kapalı arabalar. Kırsalın kuş sesleri yerini bağırış çağırışlara ve tekerlek gıcırtilarına bıraktı.

Yanlarında duran başka bir cabrioletteki genç adam kırbacını şaklatarak bir şeyler söyledi. Evangeline alaycı bir tavırla çenesini kaldırdı. Cordelia onun aşağılayıcı bir şey söyleyip söylemediğini merak ederken Falada aniden tırıs kalktı ve ağır çiftlik arabalarının arasından aşağılayıcı bir rahatlıkla geçti. Cordelia omzunun üzerinden baktı ve genç adamın çılgınca kırbacını salladığını gördü, ama doru atı Falada'nın hızıyla yarışmıyordu.

"Aptal," dedi Evangeline, memnun bir ifadeyle. "Ölümlü bir atla benimle yarışabileceğini sanıyor."

Şehrin dış kenarından dolanıp at arabaları, faytonlar ve at eti satan geniş ahırlara ulaştıklarında o kadar da memnun değildi. Yöneldiği ahırın girişinde bir kemer vardı ve üzerinde dikenli metal harflerle HOWARD'S yazıyordu. Avlu şimdiden dingiller ve tekerlekler üzerinde çalışan, boya yapan insanlarla doluydu ve Cordelia arka planda bir yerde çekiç sallayan bir demircinin sesini duyabiliyordu.

Henüz içeri girmişlerdi ki kemerin üzerinde bir şey yeşil ışıkla parladı ve hava aniden yanık saç kokmaya başladı. İçerideki herkes

Stabilyard dondu kaldı ve Cordelia düzinelerce gözün onlara doğru döndüğünü hissedebiliyordu. Cordelia'nın annesi nefesinin altından usulca küfretti.

"Geri çekilin, geri çekilin, sizi boşboğazlar," diye bir ses duyuldu ve bir adam öne doğru ilerledi. Kısa boylu ve tıknazdı, giysileri yıpranmıştı ama kendini mutlak bir otoriteyle taşıyordu. *Bu Howard mı?*

Falada'ya baktı ve yüksek sesle homurdandı, sonra Evangeline'e döndü. "O atı satın almayacağım, hanımefendi."

Evangeline keskin bir ses tonuyla, "Kesinlikle olmaz," dedi, "çünkü o satılık değil. Bana arabalar için de makul bir fiyat teklif ettiğiniz söylendi."

Howard ona şüpheli bir bakış attı. "Size doğru söylendi ama ben büyü işleriyle uğraşmıyorum."

"Araba da senin kadar sade, iyi adamım." Cordelia'nın annesi dizginleri bir kenara bıraktı ve koltuktan indi. Seyis ona elini uzatmadı.

Cordelia kimsenin ona umarak diğer tarafa doğru eğildi. *Lütfen, bütün bu insanların önünde korkunç bir şey yapmayın.* Özleyenlerin hepsinin incinmesinden mi, yoksa sadece bunun olduğunu görmelerinden ve sonra... sonra... muhtemelen bir şey olmasından mı korktuğunu bilmiyordu.

Cordelia birdenbire annesinin büyücü olduğunu öğrenirlerse ne olacağını bilemediğini fark etti. Bu yasadışı mıydı? Kilisedeki vaiz büyücülere karşı vaaz vermişti ama bunun bir suç olduğunu söylememiş, sadece ahlaka aykırı olduğunu belirtmişti. *Ama Ellen'in babası gibi insanları büyüleyip ailesini öldürmesini sağlayamaz ve bundan kurtulamazsınız, değil mi? Biri öğrenirse, onu cezalandırırlar. Bu cinayet, değil mi? İnsanları cinayetten asıyorlar.*

Ve ben bunu biliyordum ve kimseye söylemedim ve şu anda çalıntı bir otobüsteyiz, yani suç ortağı olurum.

Bu düşünce o kadar dehşet vericiydi ki Howard ile annesi arasındaki görüşmelerin çoğunu kaçırdı. Falada şaftlardan çıkarıldıktan sonra, başka bir at içeri girdi ve faytonu kemerin altında ileri geri sürdü. Herhangi bir koku ya da ışık parlaması yoktu, bu da arabanın tamamen sıradan olduğunu kanıtlıyor olmalıydı. Görünüşe göre bu

Howard'ı tatmin etti, çünkü annesi onunla birlikte bir binaya girdi ve birkaç dakika sonra çantasına bir şey tıktırarak dışarı çıktı.

"Gel Cordelia," dedi ve avludan çıkarken yolu gösterdi. Falada'ya başıyla işaret etti, o da viyakladı, döndü ve koşarak yola koyuldu.

Onlar geçerken seyislerden biri istavroz çıkardı. Cordelia'nın annesi onu görmezden geldi ve başı dik, görkemli bir şekilde şehrin kalbine doğru yürümeye devam etti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Hizmetçi kız reverans yaparak, "Affedersiniz hanımefendi ama bir sorunum var, tavsiyenize ihtiyacım var," dedi.

"Hmm?" Hester nakışını yere bıraktı. "Pardon-Alice, değil mi? Yoksa annen miydi? Korkarım hafızam eskisi gibi değil."

"Alice arıyor," dedi kız gülümseyerek. Uzun boylu, sağlam yapılı genç bir kadındı ve Hester'ın gözüne inanılmaz derecede genç görünse de muhtemelen öyle değildi. "Annem birkaç yıl burada görev yaptı ama adı Katherine."

"Katherine, evet. Hatırladığım kadarıyla iyi bir genç kadındı. Ya da şimdi o kadar genç değil, muhtemelen. Ahırdaki çocuklardan biriyle evlendi, değil mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Durumu iyi, mi?"

"Çoğunlukla, hanımefendi. Hava soğuk olduğunda eklemleri çok ağrıyor."

"O da ben ," dedi Hester bitkin bir halde. Dizleri zonkluyordu.

Sabah. "Hizmetçiye, hazırladığı biraz göndermesini söylediğimi söyle. Belki ona da iyi gelir."

"Çok nazıksınız hanımefendi. Onu sorduğunuzu söylerim."

"Peki sorun nedir Alice? Çocuklardan biri sana sorun çıkarmıyor, değil mi?"

"Huh!" Alice burnunu çekti. "Buna cesaret edemezler. Hayır hanımefendi, ben Bayan Cordelia."

Hester kaşlarını kaldırdı. Bir hizmetçinin evin hizmetçisi yerine evin hanımına şikayette bulunması duyulmamış bir şeydi.

Eğer gerekli olduğunu hissederse bunu leydiye götürebilirdi. Alice o değerli kişinin kafasının üzerinden atladığına göre işler gerçekten de vahim olmalı.

Azarlamaya meyilli olsaydı bile, ki değildi, bu Alice'in tüm dikkatini çekecek kadar tuhaftı.

"Bir sorun mu var? Yine mi bayıldı?"

"Bayılmadım, hanımefendi, ama..." Alice omzunun üzerinden kapalı kapıya baktı. Kelimeler bir anda ağzından döküldü. "Hanımefendi, birisi o kıza kötü bir şey yapıyor ve ben onun için korkuyorum."

Hester irkilerek arkasına yaslandı. "Kötü bir şey mi oldu?"

Alice başını salladı. "Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama benim küçük kuzenim gibi davranıyor ve komşularının da... neyse, boş verin onu, hanımefendi."

"Ah," dedi Hester, bu hecenin içine bir dünya anlayış sığmıştı. O ve Alice ilk kez rütbeyle ilgisi olmayan bir bakışı paylaştılar. "Ve sizce...?"

"Hanımefendi gibi bir şey. Annesi geldiğinde sanki kemeri bekliyormuş gibi irkiliyor. Bu sabah da sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi gardırobun içinde uyurken buldum onu."

Hester alnını ovuşturdu. Alice'in olağan emir komuta zincirini atlamasına şaşmamalıydı. Hizmetçi Evangeline konusunda pek bir şey yapamazdı ve Alice dedikoduların evde ne kadar çabuk yayıldığını muhtemelen Hester'dan daha iyi biliyordu.

"Bundan başka kimseye bahsettin mi?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi." Alice başını salladı. "Bu onları ilgilendirmez ve konuşmaları gereken bir şey de değil." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Ve bu onların düzeltebileceği bir şey de değil. Ne de benim. Ama belki siz düzeltebilirsiniz hanımefendi."

Hester uzun bir iç geçirdi. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Haksız olduğunuzu düşünmüyorum ama henüz ne yapacağımı bilmiyorum. Bir çocuğu annesinden öylece koparamam, annesi olsa bile... ah..."

Alice homurdandı. "Bu kadar cüretkâr konuştuğum için beni bağışlarsanız, annesi çok iyi bir kadındır, hanımefendi."

"Eğer soran olursa, büyüklerin hakkında böyle konuştuğum için sana çok ağır sözler söyledim." Hester elini salladı.

"Tir tir titriyordum, hanımefendi."

"Evet, kesinlikle. Tanrım, bu kadın korkunç, değil mi? Personele bilmem gereken bir şey yaptı mı?"

"Onlara dilinin sert tarafını gösterdi, ama bildiğim kadarıyla daha fazlasını değil, hanımefendi. Ama size bakışında kimsenin pek hoşlanmadığı bir şey var. Sanki bir mobilyaymışsınız da sizi dışarı atıp atmayacağına karar veriyormuşsunuz gibi."

Hester şakaklarına masaj yaparak bunun muhtemelen çok doğru olduğunu düşündü. "Eğer bir şey duyarsan lütfen gel ve bana söyle Alice. Ev halkıyla sorun çıkarmasına izin veremem. Ve onun sözüyle kimsenin gitmesine izin vermeyeceğiz, eğer alt kattakilerden biri bu yüzden konuşmaya korkarsa diye."

"Evet, hanımefendi."

"Bana söylemekle doğru yaptın. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum ama ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Bence iyi bir yüz takınmaya çalışıyor . Belki sorun çıkarmaktan korkuyor, belki de annesinin bunu duymasından korkuyor." Kaşlarını çatı. "Benim küçük kuzenim de böyle yapardı."

"O komşunun icabına bakıldı, değil mi?"

Alice ciddiyle başını salladı. "Bir kuyuya düştü. Korkunç bir ."

"Eh, kazalar olur." Hester nakış iğnesini kumaşa sapladı. "Bayan Cordelia için ne yapabileceğimize bakacağız. Belki civarda işe yarar terk edilmiş kuyular vardır. Bu arada... şey, o genç ve çok fazla arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Size onunla arkadaş olmanızı emredemem ve konumunuz nedeniyle bunun garip olduğunu biliyorum, ama eğer size güvenirse..."

Alice başını salladı. "Elimden geleni yapacağım hanımefendi. Onun için çalışmak sorun değil, sadece bazen ondan bir emir almak zor oluyor."

Hester başını salladı. İnsanlar, sosyal sınıfları ne olursa olsun, genellikle net talimatları tercih ederlerdi, böylece herkes nerede durduğunu ve kendisinden ne beklendiğini bilirdi. İnsanlar kendi başlarına bocalamaya bırakıldıklarında işler sarpa sarmaya başlıyordu.

Alice gittikten sonra kendini yine pencereden dışarı bakarken buldu. Ördeklerin, kurbağaların ve çok az sayıda kurbağanın hoşlandığı türden nemli, gri bir gündü.

İnsanlar. Ara sıra sis katılaşıp yağmura dönüşüyordu, ama kısa sürede ilgisini kaybedip tekrar sis olmaya başlıyordu.

"Peki şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye mırıldandı pencere camına. "Dolapta saklanıyor, değil mi?" Hester, yemekte nasıl davranmış olursa olsun, Doom'un kızının gönüllü bir suç ortağı olduğu fikrinden vazgeçti. Bu bir performanstı ve Alice'in raporuna bakılırsa, pek de mutlu olduğu söylenemezdi. *Asıl etkileyici olan, bunu yapabilmiş olmasıydı. Böyle bir yeteneğe sahip olduğunu asla düşünmezdim.*

Hester kendi kendine, "Richard'a haber göndermeliyim," diye mırıldandı. "Göndermeliyim." Richard'ın ne yapacağını bilmesi gerekmiyordu, ama en azından evde bir müttefiki olacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, bir müttefikten daha fazlasıydı. Richard yanındayken kendini daha dengeli, daha yetkin, daha kendisi gibi hissediyordu. Belki de onunla evlenmeliydi, lanet olsun. Doğru ya da yanlış, bu şansı kaçırmıştı. Henüz evlenmemiş olsa da hayatına devam etmişti. *Yine de son on yıldır bekâr kalmasını beklemiyordum.*

Yine de onun en yakın arkadaşıydı. Ayrıca, ona bir kıyamet önsezisi olduğunu söylediğinde onu ciddiye alacak tek kişi de oydu.

Ve bir müttefik için krallığın lordundan daha kötüsünü yapamazsın. Doom, Squire'ı sonsuza dek yakalamadan önce harekete geçmelisin.

"Kibar ol," diye emretti Cordelia'nın annesi, elbise dükkânına yaklaşırlarken. "Terziniz sizi bir dikişle mahvedebilir. Seni tamamen gülünç bir hale sokabilir ve baloya gidene kadar bunun farkına bile varmazsın. Ne isterse yapacaksın ve surat asmayacaksın ya da tartışmayacaksın, anlatabildim mi?"

Neredeyse hiç tartışmam. Yemekte de somurtmuyordum, sadece nasıl sohbet etmem gerektiğini bilmiyordum. Ama bunları söyleyemezdi, bu yüzden sadece mırıldanarak onayladı ve kızgınlığını ses tonunu renklendirmeyecek bir yere doldurdu.

Onun yerine, "Sence at arabası bahçesindeki adam insanlara sihirden bahsedecek mi?" diye sordu.

Evangeline alaycı bir ses çıkardı. "Umursadığını ve onu dinleyecek birini bulduğunu varsayarsak, söyleyebilecekleri en kötü şey Falada'nın üzerinde bir büyü olduğuydu. Bunu inkâr etmeyeceğim ve bir arkadaşımın hediyesi olduğunu iddia edeceğim. Kimsenin umurunda olmaz."

"Ah." Kaldırımlarda çok fazla insan vardı ve Cordelia kimseye çarpmamaya çalışarak kenara çekilmeye devam etti. Kendini, sanki insanlar yolundan çekilmeliymiş gibi yürüyen annesinin arkasına düşerken buldu.

"Devam et Cordelia," dedi annesi, onu beklemek için duraklayarak. "Ve kendini bu kadar üzme. Kimse bir şeyden şüphelenmeyecek. Memlekette kimse bir şeyden şüphelenmedi, değil mi?" Aniden gülümsedi, dişlerinin sivri ucunu göstererek. "Ve beni bir cadı olarak yakmaya karar verseler bile, bundan hiç zevk almayacaklar, seni temin ederim."

Ama ben ne yapardım? Cordelia umutsuzca merak etti. *Ben büyücü değilim, ama beni de yakarlar. Artık kimsenin cadıları yakmadığını varsayarsak, ki yaktıklarını sanmıyorum.* Böyle bir şey duyduğunu hatırlamıyordu ama Little Haw'ın dünyadan haberler aldığı pek söylenemezdi.

Oh neyse. En azından kazığa bağlanıp yakılacaksam, iyi giyinmiş olacağım...

Terzinin adı Bayan Tan'dı ve eski fildişi renginde bir teni ve gür, parlak siyah saçları vardı. Cordelia'yı inceledi, sonra annesine döndü. "On yedi yaşında mı demiştiniz?"

"Öyle," dedi annesi.

Bayan Tan kayıtsız bir ses çıkardı. "Bunun için çok genç görünüyor." Cordelia yüzünü hiç kıpırdatmadı. Annesi omuz silkti.

"Mmm." Bayan Tan kollarını kavuşturmuş, parmağını kolunun ön kısmına vurarak onun etrafında dolaştı. Bir ara uzanıp Cordelia'nın çenesini yukarı kaldırdı ama bakışlarıyla buluşmadı. Cordelia'nın boyun çizgilerini inceliyor gibiydi.

"Yürü," diye emretti sonunda. "Uzak duvara doğru ve geri." Cordelia tökezlememeye çalışarak itaat etti. Nasıl yürüdüğünü düşünmeye alışık değildi ve birdenbire yürüme kavramı tamamen saçma göründü. Öne doğru düştünüz ve yere yığılmadan önce kendinizi yakalamak için bir ayağınızı uzattınız. Ve sonra tekrar mı yapıyordunuz? Ve bu normal miydi?

Göz kırpmayı düşünmek gibi. Bunu düşündüğünüz anda, yeterince sık ya da çok sık göz kırpmadığınızdan endişelenmeye başlarsınız ve şimdi ben

göz kırpmayı düşünüyorum, ah canım ...

Yine de, çok fazla göz kırpmaktan endişe ederken ayakları kendi başlarının çaresine baktı, bu da küçük bir merhametti.

Bir yerden elinde bir mezura taşıyan bir asistan belirdi ve onun arkasında döndü. Cordelia kızın düğmelerini çözdüğünü fark edene kadar elbisesi ayaklarının etrafında bir su birikintisine dönüşmüştü. Yıpranmış elbisesinin içinde durarak beceriksizce elbiseden dışarı adımını attı ve kız elbiseyi bir çırpıda alıp bandı anatomisinin çeşitli bölümlerine uygulamaya başladı.

"Çok genç görünüyor," dedi Bayan Tan tekrar, bunun tam olarak bir iltifat olmadığını belli ederek. "İnsanlar onun neden okulda olmadığını merak edecekler."

Evangeline, Cordelia'yı hayrete düşüren bir çekingenlikle, "Onu daha yaşlı göstermek için elbiseyi kesebileceğini düşündüm," dedi. Annesinin kimseye karşı böyle çekingen davranmasına alışık değildi. "Belki korsajını indirirsin, böylece daha az okullu bir kız gibi görünür."

Bayan Tan çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Olmaz, çocuk oyuncağı gibi görünür ya da daha kötüsü olur. Söylemeyeceğim ama bu insanların kafalarındaki dilleri biliyorsunuz."

"Biliyorum," dedi Evangeline hararetle.

"Herhangi bir genç kızın giyinebileceği kadar mütevazı giyinmeli," dedi Bayan Tan kararlılıkla. "Ama bunu en cesur renklerle yapacağız. Bayanların giydiği bu soluk pembeler, bu sarılar onu sadece soldurur. Zümrüt ve safir, şimdi, bunlar onunki gibi bir cilt için uygun renkler." Eliyle havayı işaret etti ve başka bir asistan belirdi. Bayan Tan renklerin, kumaşların ve uzak limanların isimlerini bir çırpıda saydı ve asistan başını sallayarak gözden kayboldu.

"En iyisini sen bilirsin," diye mırıldandı Evangeline. Cordelia bakmamaya çalıştı ama bir terzinin bir büyücüden daha fazla güce sahip olduğu farklı bir dünyaya düştüğü hissinden kurtulamadı.

Bayan Tan'ın asistanı birkaç dakika sonra elinde bir kucak canlı kumaşla yeniden ortaya çıktı. O zaman Cordelia'nın görevi ayakta durmak, ayakta durmak ve biraz daha ayakta durmaktı, bu sırada kumaş omuzlarına örtülüyor, reddediliyor, çıkarılıyor ve sonra tekrar örtülüyordu. *Bir manken böyle hissediyor olmalı.*

Saatler sürdü. Cordelia'ya fikri hiç sorulmadı, ki bu iyiydi, çünkü ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. *The Ladies' Book of Etiquette*'den hatırlayabildiği tek şey, "*Bir hanımefendi asla ne giydiğini hatırlayamadığınız zamanki kadar iyi giyinmiş değildir,*" cümlesiydi ve nedense Bayan Tan'ın aynı fikirde olacağını düşünmüyordu.

Sonunda kumaşlar seçildi ve sonra sıra desenleri taklit etmek için düz bir müslin kumaşa ve onu yerinde tutmak için iğnelere geldi. Cordelia, asistanlar kumaşları kesip iğnelerken ve takarken, yüzünde geliştirdiği boş ve sevecen ifadeyle duvara bakıyordu. Midesi utanç verici bir şekilde gurulduyordu. *Kahvaltıda bir şeyler yemeliydim.*

Tek bir yerde durmak bu kadar yorucu olmamalıydı. Yemek pişirmiyor, temizlik yapmıyor, fırçalamıyor, hatta ata bile binmiyordu. Yine de Bayan Tan ve yardımcılarının işi bittiğinde Cordelia kendini haşlanmış ıspanak gibi gevşek hissetti. Hareketsizlikten kasları ağrıyor ve ayakları zonkluyordu.

O zaman bile işi bitmemişti. Sonra şapkalar, eldivenler ve çoraplar tedarik edilecekti. Bir adam ayaklarının şeklini bir kâğıda çizdi ve annesine bunun beş gün süreceğini söyledi. Cordelia ayaklarının hâlâ normal görünmesine şaşırmıştı. Sanki kızgın kırmızı renkte parlıyor ve belki de yabancılara karşı sesli bir şekilde hırlıyor olmalıydılar.

"Ayakkabılar mutlaka yapılmalı," dedi annesi, "ama hazır eldivenler de en az diğerleri kadar iyi bence. Cordelia, dikkatini veriyor musun?"

"Evet, anne," diye yalan söyledi Cordelia, eldiven üstüne eldiven denerken ve sonunda rahat olduklarını söylerken, çünkü artık hiçbir şeyin nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Her Gey iplerle bağlanmış paketlere kondu; Çapkalar, eldivenler, çoraplar, Bayan Tan'ın iç çamaşırları, giymek için sadece birkaç dikiş gerekti. "Bunları kimse görmeyecek," dedi terzi havalı bir şekilde, "siz evlenene kadar. Eğer o zamana kadar gören olursa da, dantel olmaması skandalın en küçük parçası olacaktır."

Alice onları görecektir, diye düşündü Cordelia. *Onları göreceğim.* Belki de ne o ne de Alice sayılmıyordu. Bu haksızlık gibi görünüyordu. Cordelia'nın hiçbir zaman fazla bir değeri olmamıştı ama Alice'in olmalıymış gibi görünüyordu. Evangeline'e kibarca bile olsa karşı çıkabilen biri çok şey ifade ederdi.

İşlerini bitirdiklerinde neden kapısında Chatham arması olan bir arabanın dışarıda beklediğini sorgulayamayacak kadar yorgundu. Bir gün

Uşak Squire'ın kıyafetlerini giyiyordu. Kadının arabaya binmesine yardım etti ve Evangeline'in kendisine yönelttiği paketleri aldı.

Cordelia faytonla eve dönerken uyuyakalmış ve ancak tekerlekler ahırın çakılları üzerinde gıcırdarken uyanabilmişti. Dışarı tırmandı, yere çarptığında dizleri titriyordu ve denge için uşağa utanç verici bir şekilde tutundu. "Özür dilerim," dedi.

"Hiç de değil, hanımefendi," dedi. Ona gülümsedi. "Oldukça uzun bir gün olduğunu tahmin ediyorum."

Minnetle başını salladı ve içeriye, merdivenlerden odasına doğru ilerledi, biraz çöküp Alice'e sonunda yiyecek bir şeyler getirmesi için yalvarabileceğini umuyordu.

Hester'ın dizi bu akşam özellikle mutsuzdu ve odasına daha geniş, daha düz basamakları olan ikinci merdivenden çıkmaya karar verdi. Bu onu yolundan alıkoyuyor, fazladan iki salonun ve bir oturma odasının önünden geçiriyordu ama en azından rüzgârı kesilmiş bir at gibi nefes nefese kalmadan merdivenleri çıkabiliyordu.

Tam bastonunu ilk basamağa koymak üzereydi ki salonlardan birinden bir ses duydu.

"Umarım yakında yakanızdan düşerim lordum," dedi Evangeline. "Çok naziktiniz... inanılmaz derecede naziktiniz... ve biz de cömertliğinizi utanç verici bir şekilde kullandık."

"Saçmalama," dedi ağabeyi sert bir sesle. "Seninle birlikte olmak bir zevkti. Aslında keşke daha uzun kalsaydın."

"Ah Samuel," dedi Evangeline soluk soluğa, "ne kadar isterdim!"

Hester gözlerini yukarı doğru yuvarladı ve taç pervazına bakarak güç diledi.

"Öyleyse biraz daha kal. Kalmamak için bir neden yok, canım. Burası seninle daha canlı."

"Oh Samuel... çok iyisin... ve senden çok hoşlanmaya başladım..."

Yakındaki bir sehpanın üzerinde süslü bir vazı vardı. Hester bastonuyı onu devirdiğini ve tiyatroyı tatmin edici bir çarpma sesiyle böldüğünü hayal etti.

"Seni de çok seviyorum, Evangeline. Bunu biliyor olmalısın."

"Ama yapamam Samuel. Saygın bir şekilde olmaz. İnsanlar konuşacak. Çok acımasız şeyler söyleyecekler."

"Pfaaugh. Bunların hiçbirisi zerre kadar umurumda değil. İnsanların küçük pis akılları var."

"Çok güçlüsünüz lordum. Çok kararlıyım. Ama ben bu dünyada tek başına zayıf bir dulum ve dedikodu düşüncesi -hissettiklerimi bilmeniz gerekirken, birinin kendimi size yakışksız bir şekilde attığını söylemesi-"

Tamam, kadar yeter. Hester bastonuyı olabildiğince çok ses çıkarak kapının önünden geçti. "Ah!" dedi, çifti içeride görünce şaşırmış gibi yaparak. "Samuel mi? Sen misin?"

Squire ve Evangeline sanki yasadışı bir şey yaparken yakalanmışlar gibi birbirlerinden ayrıldılar. Evangeline, Hester'a saklamadığı bir öfke bakışı fırlattı ama Hester bunu görmezden geldi.

"Samuel, ben de seni arıyordum. Evangeline ve Cordelia'yla zaten küçük bir ev partisi verdiğimizize göre, bunu gerçek bir parti haline getirebiliriz diye düşündüm. Lord ve Leydi Strauss'u ve birkaç haftalığına oğullarını, şu eğlenceli Yeşil kadını ve belki Richard'ı da davet ederim diye düşündüm."

"Richard, ha?" dedi Squire, ona alaycı bir bakış fırlatarak.

Kardeşimin sürekli aptal olduğunu düşündüğüm için başıma bunlar geliyor. "Pekala," dedi. "Dengesiz bir masanın ne kadar yorucu olduğunu bilirsin. Bu bize her yerde güzel bir şekilde eşit sayılar verecek. Eğer keklik, sülün, ejderha ya da siz avcı beylerin peşinden her neyse onun peşinden koşmak istemezseniz, Richard ve Lord Strauss da eski dostlarımızdır."

Hiç değilse, ikinizin arasına atabileceğim daha fazla sıcak bedenim olacak. Imogene Strauss araya girmeme yardım edecek, Richard da beni ayakta tutacak.

Ve eğer her şey başarısız olursa, en azından her şey cehenneme döndüğünde birlikte içip kendimden geçebileceğim biri olacak.

"İşte böyle canım," dedi Squire, Evangeline'e bakıp gülümseyerek. "Bir ev partisi! Tamamen saygıdeğer ve kimse aksini söyleyemez."

"Pekâlâ," dedi Evangeline, sesi biraz kırılgandı ama bunun dışında sitemden uzaktı, "görüyorum ki her şeyi düşünmüşsünüz Leydi Hester. Çok iyisiniz."

"Hiç de değil, hiç de değil." Kanepeye uzandı ve Doom'a sıcak bir şekilde gülümsedi. "Kızınızın davet edebileceğim özel bir arkadaşı var mı?"

Evangeline kısa bir duraksamadan sonra, "Hayır," dedi. "Hayır, hiç sanmıyorum. Şimdiye kadar *özel* bir arkadaşı olduğunu söyleyemem."

Yapsaydı cesaretini kırar mıydın? Hester bir şekilde bundan şüpheleniyordu.

Doom sonunda yatmak için izin isteyene kadar, bir ev partisi için en iyi aktivitelerin neler olabileceği hakkında kasıtlı olarak önemsiz konuşmalar yapmaya devam etti. Hester, Doom çıkarken rahat bir nefes aldı ve kardeşine düşünceli bir şekilde baktı.

Onu uyarayım mı? Papazın fare kapanında gözü olabileceğini söyleyeyim mi? Yoksa onu kızın kollarına daha da mı iterim?

Riske girmemeye karar verdi. Sözler her zaman söylenebilirdi ama nadiren geri alınabilirdi. Ve erkek kardeşi uzun yıllar boyunca evliliği engellemekte ustalığını kanıtlamıştı.

Gerçi daha önce böyle bir rakiple karşılaştığını sanmıyorum. Hester kendi odasını aradı ve davetiye yazmak için oturdu. Daha fazlasını söyleyebilmeyi dileyerek, "*Acele edin,*" diye yazdı. Daha sonra zarfı elinde tuttu, yarı yarıya telaşının bir kısmının kağıda bulaşmasını ve mürekkebe tam olarak emanet edemediği mesajı taşımalarını umuyordu.

BÖLÜM 11

Sonraki üç gün Hester'ın yaratıcılığını sonuna kadar sınıadı. Ne zaman arkasını dönse, Evangeline bir köşede Squire'la kıkırdıyor gibiydi. En azından bir kez, bir öpücüğü çok az bir farkla önlediğinden emindi.

Ne yapacağını bilemeyen Hester sonunda bildiği en yüksek güce başvurdu. "Beni mi çağırdınız leydim?" diye sordu uşak kapı aralığından.

"Willard, eski dostum, kapıyı kapat ve içeri gel." Hester ona acıklı bir gülümseme verdi. "Yanına gelirdim ama korkarım dizlerim odana çıkan basamakları artık çıkamıyor. Seni yormaya başlarsa bana söylersin, değil mi?"

Willard'ın normalde profesyonelce boş bir ifadeye bürünmüş olan ağzı bir parça gevşedi. "Diğer her şey pes edebilir hanımefendi, ama dizlerim her zamanki gibi sağlam."

"Ah, nasıl bir şey olmalı..." Hester karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun. Bir sorunum var ve bana yardım edebilecek tek kişinin siz olduğumu düşünüyorum."

Willard'ın kaşları bunun üzerine sonsuz derecede yukarı kalktı, ama resital vermek üzere olan bir genç gibi sandalyenin kenarında dengede durarak oturdu.

"Ne kadar oldu?" diye sordu Hester, sandalyesinde geriye doğru çökerek. "Küçük bir kızken beni ördek havuzundan çıkardığından ve boynuna bir sülük gibi yapıştığımdan beri mi?"

Çok kısa bir süre gülümsedi, bu gülümseme genç hizmetkârların çoğunu şaşkına çevirirdi. "Gerçekten sana söylememi istiyor musun?"

"Hayır, muhtemelen değil." İcini çekti. "Şu anki misafirimiz Leydi Evangeline hakkında..."

"Ah," dedi uşak, bir dünya anlayışı tek bir heceye sığdırarak.

"Evet. Kardeşimi elde etmeye çok kararlı görünüyor." "Bu kadar cesur olmama izin verirsiniz, madam-"

"Bu konuşmanın amacı için Tom, ben Hester. Sen ve ben bu konuda aynı görüşü paylaşıyoruz, sanırım?"

Beş yaşındaki bir kızı ördek havuzundan çıkardığında on altı yaşında olan Tom Willard yüzünü elleriyle ovuşturdu. Konuştuğunda sesinde en ufak bir aksan izi vardı, sesli harfler biraz daha genişti, gençliğinin tonlarını hatırlayan yaşlı bir adam gibiydi. "Ona güvenmiyorum."

"Ben de öyle. Ve eğer ayaklarını masanın altına sokarsa, ikimizin de hayatını kolaylaştırmayacağından şüpheleniyorum."

Asık suratla başını salladı ve sandalyeye kendisi oturdu. "Kardeşinin sevgililerini yargılamak bana düşmez ama kadın fazla ısıltılı ve kızı da fazla korkmuş."

"Evet. Kesinlikle." Hester durakladı. "Kızı hakkında da bunu gördün mü?"

"Bela olmaktan korkuyor ve hiçbir şeyin nasıl bilmiyor," dedi.

Tom kısaca. "Hizmetçiler dedikodu yapar."

"Herhangi bir soruna yol açıyor mu?"

"Çoğunlukla sebep olmamaya çalışarak sebep olduğunuz türden. Odayı temizlemelerine yardım etmek istedi, tahmin edersiniz ki bu her şeyin on kat daha uzun sürmesine neden olur. Ama hayır, çok nazlıdır."

"Mmm. Annesi bir şey yaptı mı?"

"Kesinleştirilebilecek bir şey yok, hayır. Sanırım Squire'a karşı elinden gelenin en iyisini yapıyor ve... tatlı, çekici ve biraz da saf görünmeye çalışıyor. On dakikadan uzun süredir hizmette olan hiç kimse bu numarayı yutmaz." Uzun parmakları ve özenle kesilmiş tırnaklarıyla ellerine baktı. "Rol yapma zahmetine girmediğinde soğuk biri oluyor. Onun evinde alt katta hizmet etmiş herhangi biriyle konuşmayı çok isterim."

Hester homurdandı. "Evinin nerede *olduğunu* bile bulamıyorum. Görünüşe göre Little Haw yakınlarında bir yerde, ama orası çok geniş bir alan.

Sanırım taşrada ve çok fakir. Eğer bu kadar soğuk olmasaydı bunu umursamazdım."

Willard kasvetle başını salladı.

"Peki. Peki Tom, onun kardeşimle evlenmesini nasıl engelleyeceğiz?"

İki kaşını da uygun miktarda kaldırdı. "Onu merdivenlerden aşağı itebilirim ama bu biraz zorlama olur."

"Cinayeti şimdilik masadan kaldıralım," dedi Hester, pişmanlıktan eser kalmamıştı. "Hayır, ben daha çok kardeşimi karışıklıklardan uzak tutmakla ilgileniyorum. Onların ... ah... olup olmadığını biliyor musun?"

"Sanmıyorum, hayır."

Hizmetçiler kesinlikle bilirdi, yani... hayır. "Dul olduğu göz önüne alındığında, tehlikede olduğunu iddia edemez, ancak bu işleri oldukça zorlaştıracaktır." Ellerini bastonunun üzerinde kavuşturdu. "Korkarım dün bir şeyi yarıda kestim. Tanrı yardımcımız olsun, bir teklifin başlangıcına dönüşebilecek bir şey. Böyle şeyleri yarıda bırakmamalıyız. Yardım edebilir misiniz?"

"Bunu başarabilirim. Kardeşiniz asla bu kadar iyi karşılanmayacak." Durakladı, sonra ekledi: "Biliyorsun ki eğer gerçekten odadan çıkmamızı emrederse..."

"Evet, biliyorum. Eğer yaparsa, hemen beni çağır." Gözlerini kapadı, kardeşi ölümsüz aşkını ilan etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce odaya ulaşmaya çalışmak için merdivenlerden hızla inmeyi acımasızca bekliyordu. Bunu düşünmek bile dizlerini sızlatıyordu. "Önümüzdeki birkaç günü atlatabilirsek, ev partisi bir tampon görevi görecektir. Umarım."

Willard başını salladı, sonra isteksizce, "Ya da başarılı olamazsak tanık gösterin," dedi.

"Biliyorum. Bunu ben de düşündüm ama..." Ellerini çaresizce iki yana açtı. "Bir yöne doğru atlamalıyız. Belki biraz daha zaman kazanırsak bir zayıflık bulabiliriz. Şantajın üstünde değilim, biliyorsun."

Kâhyanın dudakları eğlenerek kıpırdadı. "Eminim dehşete düşmüş olmalıyım."

"Öyle olmalısın. Etrafta işe yarar bir şey bıraktığını sanmıyorum. Suçlayıcı mektuplar? Devasa borç yığınları?"

Willard başını salladı. "Hiçbir şey. Şey.. hayır, hiçbir şey."

"Ne oldu?" Hester kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu noktada her şey işe yarayabilir."

"Dedikodu, gerçi yararlı olduğundan şüpheliyim. Oda hizmetçilerinden biri bir seyisle dışarı çıkıyor ve görünüşe göre Leydi Evangeline'in atı orada çok konuşuluyor."

"İyi at eti mi?"

"Tekinsiz at eti diyelim. Bana yeşil gözleri olduğu söylendi."

"Alışılmadık ama doğal değil." Hester kazları üzerinde çalışırken hayvan yetiştiriciliği üzerine epeyce okumuş ve bu tartışmaya birden fazla kez rastlamıştı. "Özellikle de beyaz bir atta."

"Dediğim gibi, muhtemelen önemli bir şey değildir." Willard rahatsız görünüyordu. "Seyislerin batıl inançları vardır. Ama onun atını sevmiyorlar. Pek doğru davranmıyor. Hatta bir şekilde büyülendiğine dair söylentiler bile var."

"Büyülenmiş!" Hester arkasına yaslandı. "Hayır, buna inanamıyorum. Bir kilise faresi kadar fakir. Bir ata büyü yapması için bir büyücüye para bile vermez, üstelik kendisi böyle illüzyonlar yapabilseydi, sadece iki ya da üç elbisesi olduğunu bileceğimizden şüpheliyim."

Willard başını salladı. "Daha somut bir şey duymak için kulağımı dört açacağım ama sanırım bu öyle değil."

"Lütfen yap," dedi Hester. Sonra durdu ve Tom'un gözlerine baktı. "Tom, sana yemin ederim, sadece buradaki yerimi kaybetmek istemediğimi düşünmüyorum. Bu kıskançlık değil."

Uzandı ve onun elini iki elinin arasına aldı. "Hester," dedi nazıkçe, "hiç öyle düşünmemiştim."

Mesajda öğleden bir saat önce annesini beklemesi yazıyordu. Cordelia yüreği ağzına gelerek Mavi Salon'a gitti. Üzerinde tanımadığı, Leydi Hester'in kendisine uyması için birisine değiştirttiğinden şüphelendiği bir elbise vardı. Alice onu sabah hazırlamıştı.

Cordelia bu mesaj karşısında fazla düşünemeyecek kadar telaşlanmıştı.

Bir hizmetçi onunla birlikte geldi, gitti ve yerine bir başkası çay getirdi. "Hanımefendi yiyecek bir şeyler ister mi?" diye mırıldandı hizmetçi, çayı doldururken.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Evangeline.

"Aşçı çok güzel hamur işleri hazırladı, eğer-"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Size başka bir şey getirebilir miyim leydim?"

"*Hayır, teşekkür ederim,*" dedi annesi, gülümsemesi o kadar ince kesilmişti ki Cordelia neredeyse dudaklarını kesmesini bekliyordu. "Hepsi bu kadar."

Hizmetçi reverans yaptı ve kapıyı arkasından kapatarak tekrar çıktı. Evangeline iki nefes bekledikten sonra sandalyesinin arkasına yaslandı. "Bu hizmetçiler," diye açıkladı kimseye belli etmeden, "beni iyice delirtecekler."

Cordelia çay fincanını alıp ellerinin arasında tuttu. "Çok dikkatli görünüyorlar," dedi, başını belaya sokacağını düşünmediği kadar tarafsız bir ifadeydi bu.

"Dikkatli olun! İmkansızlar. Son birkaç gündür ne zaman arkamı dönsem bir hizmetçi, bir uşak ya da o korkunç uşak çıkıyor. Biri araya girmeden Beyefendi'yle beş dakika bile yalnız kalamıyorum. Mahremiyet diye bir şey yok."

Bu ikiyezlülüğün boyutları Cordelia'nın nefesini kesti ama neyse ki annesi konuya ısınmıştı ve fark etmedi.

"Bu koşullar altında bir erkeği baştan çıkarmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Hayır, tabii ki bilmiyorsun." Evangeline saçlarını tutacakmış gibi uzandı, özenle taranmış saçlarını hatırladı ve onun yerine tırnaklarını sandalyenin kadife kolunda hiddetle gezdirmeye başladı. "Yapmam gereken büyü bu kadar kesinti olmadan da yeterince zor."

Dehşet Cordelia'nın içine çöktü. Birden o sabah hiçbir şey yiyemediği için memnun oldu. "Ben... birinin seninle evlenmesi için büyü kullanamayacağını söylediğini sanıyordum..."

"Onu zorlamak için değil tabii ki." Annesi gözlerini devirdi. "Ama ne yaptığınızı biliyorsanız, bir dünya ince sihir mevcut. Sadece bir

Seni fark etmesini sağlayacak küçük bir dokunuş. Dudaklarınıza, göğüslerinize ya da her neyiniz varsa ona dikkat çekecek bir dokunuş."

Cordelia utanç içinde çayını yuttu.

"Sonra dikkatini çektikten sonra büyüünün kaybolmasına izin verirsin. Bu o kadar nazikçe yapılmalı ki fark etmesin. Neyse ki erkekler neden bir kadının göğüslerini düşündüklerini nadiren sorgularlar." Dudakları hınzırca kıvrıldı. Cordelia çay fincanına baktı, kulaklarının kızardığından emindi.

"Elbette, bu sefil hizmetkârlar bizi işe yarayacak kadar uzun süre yalnız bırakmazlarsa bunların hiçbir önemi kalmayacak. Gah!" Başını geriye attı. "Dumanla hokkabazlık yapmaya benziyor ve tam tutmaya başladığında uşak geliyor. Bu evin hanımı olduğumda, onun hiçbir referans gösterilmeden kapı dışarı edildiğini göreceğim."

"Referans olmadan mı?" diye ciyakladı Cordelia, Alice'i dinlediği için bunun herhangi bir hizmetkâr için vahşi bir darbe olduğunu biliyordu. "Bu çok sert değil mi?"

"Onu *ayakları* olmadan dışarı atmazsam şanslı sayılır," diye tersledi annesi.

Sanki işaret verilmiş gibi kapı açıldı. Hizmetçi başını sallayarak, "Size biraz ısınmanız için çay getirdim leydim," dedi.

"Ne kadar *naziksin*," dedi Evangeline dişlerinin arasından. Cordelia çaresizce hizmetçiye gülümsedi ve gözleriyle onu uyarmaya çalıştı.

Kapı kapanır kapanmaz Cordelia'nın annesi sandalyesinde arkasına yaslandı ve burnunun kemiğini sıktı. Fincanlar tepside takırdamaya başladı ve Cordelia kendi fincanını kaptı, çay kenara dökülürken eli yandı. Maşa şekerliğin kenarına çarparak titredi.

Evangeline yavaşça nefesini verdi ve titreşimler durdu. Cordelia yutkundu. Annesinin en son ne zaman bu kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşadığını hatırlayamıyordu.

Çünkü hıncını kimseden çıkaramıyor. Her zaman sinirlenir ve bir şeyler yapar, ama burada bir şey yapmasına izin verilmiyor, henüz değil, çünkü dikkat çekebilir.

Cordelia, annesinin karşısında potansiyel bir kurban olduğunu fark etmeyeceğini umarak kıpırdamadan durdu.

Evangeline aniden, "Şu ev partisi hakkında," dedi. "Yaşlı kadın sana bundan bahsetti mi?"

"Evet, anne." Bu kadar çok yeni insanla iletişim kurma düşüncesi Cordelia'yı biraz hasta hissettirmişti ama kibarca coşkusu ifade etmeye çalışmıştı. Hester'ın kandırıldığını sanmıyordu.

"Lord ve Leydi Strauss'un bir oğulları var," dedi annesi. "Sanırım senden biraz daha büyük. Onunla ilişki kurman ve arkadaşça davranman beklenecek, ancak onunla uzlaşmacı bir pozisyonda yakalanmaman şart, anlıyor musun?"

Cordelia annesine gözlerini kırpıştırarak baktı ve uzlaşmacı pozisyonun ne olduğunu merak etti. Sorusunu nasıl ifade edeceğini bulamadan Evangeline devam etti. "Strauss'un serveti yeterli ama seni otuz yıl boyunca babasının ölmesini bekleyerek harçlıkla oyalanacak bir genç için harcamayacağım."

"Evet, anne," dedi Cordelia.

Annesi gözlerini kısmıştı. "Bu gence aşık *olmayacaksın*," dedi. "Yeterince açık konuştum mu?"

Cordelia böyle bir şeyi aklından bile geçirmemişti. Ağzı bir karış açık kaldı ve havuzdan fırlamış bir Japon balığı gibi ağzının açık kaldığını fark etti.

"Sana aşık olması sorun değil. Hatta faydalı bile olur." Evangeline bir uyarı parmağı kaldırdı. "Ama *sen* aşık olmayacaksın. Aşık olacaksın ve sır saklamaya başlayacaksın. En kötü ihtimalle hamile kalırsın ve bütün emeklerim boşa gider. Bunu ister misin?"

"Hayır, anne."

"Bir bebek olduğunda seninle evleneceğini düşünebilirsin, ama asla evlenmezler, beni duyuyor musun?"

"Evet, Moth-"

Şekerlik devrildi ve küpler etrafa saçıldı. Cordelia irkildi, sonra aceleyle onları toplamaya çalıştı. Bir tanesini yakaladığında elinde kapana kısılmış bir böcek gibi titreşti.

"Ben bu hatayı bir kez yaptım zaten," dedi Evangeline. "Babanın benimle evlenmek zorunda kalacağını düşünmüştüm. Ama evlenmedi ve ben de adım atmamak zorunda kaldım."

Cordelia küp şekerleri dizmeye çalışmayı bıraktı. Annesi tavana bakıyordu ama Cordelia çaydanlığın içinde aniden kaynayan suyun yumuşak tıslamasını duyabiliyordu. "Bunu bilmiyordum," dedi Cordelia.

Evangeline bir eliyle kısa ve keskin bir hareket yaptı. Tıslama kesildi ve küp şekerler hareketsiz bir şekilde yere düştü. "Artık onun bir önemi yok. Seni *ben yarattım*. Sen bana aitsin ve genç bir köpek yavrusuyla planlarımı mahvedemeyeceksin."

"Evet, anne."

"Eğer böyle bir şeyden şüphelenirsem, onunla *uğraşmak* zorunda kalacağım, anlıyor musun?"

"Yapmayacağım, yemin ederim," dedi Cordelia çılgınca, genç adamla hiç tanışmamış olmasına rağmen kendini korkunç derecede suçlu hissediyordu. *Onunla anlaşmak* kulağa korkunç bir son gibi geliyordu. *Ellen'in ailesinin kanı zaten ellerimde, onu durdurabilirsem başka kimseye bir şey olmasına izin veremem*.

"Mmm." Evangeline düşünceli bir şekilde onun yüzünü inceledi. "Gençlik aşkının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," dedi. "Seni bir ateş gibi sarar. Kendine dünya tarihinde hiç kimsenin daha önce böyle hissetmediğini söylersin."

Buna ne diyeceğim? Doğru bir yanıt var mı? "Dikkatli olacağım," diye söz verdi Cordelia. "Eğer böyle bir şey hissetmeye başlarsam, sana söylerim."

Annesi başıyla onayladı. "İyi çocuk. Şimdi ortalıkta görünme. Eğer seni kabul ederse, git Bey'in kız kardeşinin dikkatini dağıt."

"Peki anne," dedi Cordelia ve arkasında dağınık şeker parçaları bırakarak kaçtı.

★ ★ ★

"Leydi Hester?"

"Hmm?"

"Uzlaşmacı pozisyon nedir?"

Hester'in eli sarsıldı ve çay kucağına döküldü. "*Ne oldu?*"

"Özür dilerim! İsteyerek yapmadım-"

Hem dökülenleri hem de özür dileyenleri temizlemek birkaç dakika sürdü ama sonunda Hester ikisini de halletmişti. "Şimdi," dedi bakışlarını Cordelia'ya dikerek. "Neden uzlaşmacı pozisyonlar hakkında sorular soruyorsun?"

Cordelia yutkundu. "Annem onlardan uzak durmamı söyledi. Ama okulda bize ne olduğunu hiç öğretmediler ve annem de öyle bir ruh halindeydi ki

sormak istemedim."

"Evet, elbette." Hester alnını ovuşturdu ve Doom'un kızına ne kadarını söylemeye cesaret edebileceğini bir kez daha düşündü. "Uzlaşmacı bir pozisyonda olduğunuzda... ah..." Cordelia'nın küçük, kurnaz olmayan yüzüne baktı ve bunu nasıl ifade edeceğini bulmaya çalıştı. "Akraban olmayan bir adamla yalnız kaldığında, tanık olmadan, bir şeyler olabilir."

"Ne gibi?"

"Sizin ... ah... erdeminiz tehlikeye girebilir."

Cordelia boş boş baktı. Hester kısa bir süre tavana baktı ve hiç çocuğu olmadığına çok sevindi. "Zina, çocuğum. Eğer bir erkekle yeterince uzun süre yalnız kalırsan, insanlar onun seninle yatma şansı bulduğunu düşünürler."

Korku dolu bir ciyaklama ona nihayet ulaştığını anlatmaya yetti. Hester şakaklarına masaj yaptı. Baş ağrımıyordu ama sanki ağrması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Cordelia dehşet içinde, "Ne olacak?" diye sordu. "Şey, eğer onurlu bir adamsa, seninle evlenir."

"Ya değilse?"

"O zaman şansın yaver gitmezse seninle yine de evlenir. Aksi takdirde paçayı kurtarır ve kibar toplum için mahvolursunuz."

"Ama bu hiç adil değil!"

"Uzaktan değil," diye kabul etti Hester. Cordelia'nın öfkeyle kızardığını görünce özel olarak memnun oldu. *Biraz karşılık ver, çocuğum. Tuzağa düşmüş bir tavşan bile ısırabilir.* "Daha da kötüsü, hiçbir şey yapmış olmana gerek yok. Yanında bir refakatçi olmadan bir erkekle yeterince uzun süre yalnız kalmak bile bazı insanların gözünde bir kadını mahkûm etmeye yetiyor, tek yaptıkları birlikte oturup İncil okumak olsa bile."

Cordelia'nın gözleri dehşetle dolmuştu. "Ne?"

"Biliyorum. Bu tamamen saçmalık. Bu kadar çok kız bunun için acı çekmeseydi neredeyse komik olurdu."

"Ama *neden*?"

Hester omuzlarını geniş bir silkmeye kaldırdı. "Erkekler boynuzlanmaktan çok korkar."

"Neyin?"

Hester uzun bir süre kıza baktı, sonra ceketinin iç cebine uzanıp bir matara çıkardı. İçindekileri çayına attı, uzun bir yudum aldı ve sonuna kadar yandığını hissetti. *Sadece tıbbi amaçlar için, ama bunun sayıldığına inanıyorum. Doom nasıl olur da bu kıızı tamamen hazırlıksız bir şekilde gönderir?*

Yine de kalbinin derinliklerinde biliyordu. Evangeline kızını sadece kendisinin bir uzantısı olarak görüyordu. *Bunu yapan ne ilk anne ne de sonuncusu, sanırım, ancak o bunu olağanüstü bir dereceye taşıdı.* Evangeline uygun toplumsal davranışın tüm inceliklerini bildiği için, kızının da öyle olması gerektiğini varsayıyordu.

Bu kadar benmerkezci biri nasıl olur da çocuk yetiştirmeyi başarabilir? Bir bakıcısı olmalı ama belli ki bir öğretmeni yok. Gerçi kız bir bakıcıdan hiç bahsetmedi... Gerçi siz de hiç sormadınız. Ama Doom bir çocuğu hayatta tutmayı başka nasıl başarabilirdi ki? Hester kendi düşüncelerine homurdandı.

"Pekâlâ," dedi ve şişeyi yerine koydu. "En baştan başlayalım..."

Cordelia yatağa uzanmış, gözlerini hiçbir şeye dikmemişti. Kafası hoş olmayan bir şekilde doluydu.

Babanın benimle evlenmek zorunda kalacağını düşünmüştüm. Ama evlenmedi ve ben de adım atmak zorunda kaldım.

Kelimeler göz kapaklarının arkasına da basılmış olabilirdi. Onları düşünmeden edemiyordu.

Bay Parker gibi babam da onun velinimetiydi mi? Annem bana hamile kaldı ve babam onunla evlenmeyi reddetti mi?

Bebeklerin nasıl yapıldığını biliyordu elbette. Okulda bu konuda fısıldaşmalar ve kıs kıs gülüşmeler olmuştu ve Marion adında bir kız bir sabah dersten önce herkese neşeli ayrıntılarla anlatmıştı. Ama Cordelia, Hester'ın ona büyük bir sabırla anlattığı ebeveynlik, yasal mirasçılar ve yasal mülk edinme konularıyla bu konuyu hiçbir zaman tam olarak bağdaştıramamıştı.

"Ama bir kızın tehlikeye girdiği için hamile kalmış olabileceğini düşünüyorsa, neden birkaç ay bekleyip görmüyorlar?" Cordelia şaşkınlıkla sormuştu. "O zaman kesin olarak bilirdin ve her şey normale dönerdi."

Hester inledi. "Çünkü bu mantıklı değil." Çayından bir yudum daha aldı. "İnanın bana, eğer dünyayı ben yönetseydim, pek çok şeyin yoluna girdiğini görürdük." Kaşlarını çattı. "Bir daha düşündüm de, boş ver. Dünyayı yönetmek çok fazla iş gibi görünüyor."

Cordelia'nın aklına, annesinin dünyayı yönetmekten son derece mutlu olacağı, ama bu işi yapmaya zahmet etmeyeceği düşüncesi geldi. Sadece Cordelia'ya yapmasını söylediler. Ya da muhtemelen Cordelia'ya güvenemeyeceği kısımlar için Falada'ya.

Birden aklına Falada'nın Evangeline'e Cordelia kadar içerleyip içerlemediğini merak etmek geldi. O da kendini bir oyunda piyon gibi mi hissediyordu? Kafasının içinde ya da ahırında hiç mahremiyeti var mıydı? Umurunda mıydı?

Sonra o sinsi bakışı ve sonunda annesine her şeyi anlattığını fark ettiğinde kahkahalarla gülüşünü düşündü. Hayır. Hayır, umurunda değildi. Ya da bunun komik olduğunu düşünüyordu. Belki de familiarlar bu şekilde farklıydı. Her neyse, önemli değildi, değil mi? Babası hakkında öğrendiklerinin yanında hiç.

... o yapmadı, ve ben de adım atmak zorunda kaldım ...

Evangeline de Bay Parker'a yaptığı gibi adımlar atmış mıydı?

Cordelia bu düşüncüyü tekrar tekrar düşündü. Annesinin korkunç bir şey yapabileceğinden artık şüphe duymuyordu ama kesinlikle... kesinlikle çocuğunun babasına yapamazdı?

Nasıl öğrenebilirim ki? On dört buçuk yıl önceki bir gazeteye mi bakayım? Babamın adını bile bilmiyorum.

Cordelia gözlerini kapadı ve kendi kendine, çok kararlı bir şekilde, düşüncelerinden vazgeçtiğini söyledi. *Şu anda yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece açığa çıktığımı düşünmediğinden emin olmalıyım.*

Tekrar dolaba girmeyi düşündü ama yatak perdeleri kapalıydı ve neredeyse bir kapı kadar iyiydiler. Eğer battaniyeleri başının üzerine çekerse, annesiyle arasında iki kapı ve iki kat kumaş olacaktı ve bu da kendini güvende hissetmesi için neredeyse yeterliydi.

İçeri giremeyeceğinden değil, küçük bir uyarı olacağından. Tek ihtiyacım olan bu. Onunla yüzleşmeden önce küçük bir uyarı. Hepsi bu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Leydi Hester'ın misafirleri ertesi gün gelmeye başladılar ve Cordelia onlar hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Lord ve Leydi Strauss gerçekten de oğullarını getirmişlerdi ama o, annesinin onu uyardığı gibi dünyayı sarsacak bir tutkuya ilham verecek birine benzemiyordu. Uzun boylu ve sıskaydı, adem elması o kadar belirgindi ki boynunu kıvrık gösteriyordu ve atlar hakkında uzun uzun konuşmak istiyordu.

Lord ve Leydi Strauss daha ilgi çekiciydi. Lord Strauss da uzun boyluydu ama oğlundan çok daha genişti, siyah tenliydi ve saçları sıkıca kıvrılmıştı. Derin bir sesi ve nazik gözleri vardı ve güldüğü zaman sesi odayı dolduruyordu. Cordelia bunu fark etmiş, ama belli etmemeye çalışmıştı. *The Ladies' Book of Etiquette*'e göre, "Aşırı derecede görgüsüz biri dışında hiç kimse dikkatinin sohbet ettiği kişiden uzaklaşmasına izin vermez," ama bu kitap, sohbet ettiğiniz kişi atlar hakkında gerçekte bildiğinizden on kat daha fazla şey bildiğinizi varsayarsa ne yapmanız gerektiği konusunda herhangi bir tavsiyede bulunmuyordu.

Leydi Strauss sonunda yavrularını kovaladı ve Cordelia'ya özür dileyerek gülümsedi. Beyaz bir teni ve peridot kadar keskin yeşil gözleri vardı. "Onu affet, canım," dedi. "Tutkularını başkalarının ilgisini çekecek hale getirme sanatını henüz öğrenemedi. Ona bu kadar uzun süre katlandığınız için çok nazıksınız."

"Oh... hayır..." Cordelia yutkundu. "Ben... err..." *Kekelemeyi kes, bu bir sorgulama değil. Leydi Hester'la konuşuyormuş gibi davran.* "Minnettarım, gerçekten," dedi dikkatle. "Ben de konuşmada pek iyi değilimdir."

"Çok nazıksınız," dedi Leydi Strauss. "Onu çok seviyorum ama nasıl biri olduğunu da biliyorum. Erkekler böyledir, hayatım. Otuz yaşına gelmeden konuşacak kadar sakinleşen nadirdir."

Cordelia gülse mi gülmese mi bilemiyordu. Neyse ki karar vermek zorunda kalmadan önce yemek servis edilmişti. Efendi Strauss'un yanına oturtulmuştu ama artık mutfak eşyalarını kullanma becerisinden oldukça emindi ve zaten yanlış çatal kullanırsa fark edecekmiş gibi görünmüyordu. En iyisi de, annesi masanın aşağısında, Efendi'nin yanındaydı ve onu göremiyordu. Tek yapması gereken uyanık bir şekilde başını sallamak ve bir şey dökmemektir, böylece kaçabilirdi. *Aslında, diye düşündü, onunla çok fazla konuşmamak daha iyi olabilirdi. Böylece kimse benim deşifre olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu düşünmez.*

Yemek masasında uzlaşmaya varabileceğimden değil. Sanmıyorum.

Konuşmamak yeterince kolay oldu, çünkü genç Üstat Strauss ona hemen faytonlardan, yarış arabalarından, yüksek tüneklere, tek boynuzlu at sürmekten ve kendisi için çok az anlamı olan daha pek çok ifadeden bahsetmeye başladı. Anlatılanların kendisini etkilemesine izin verdi ve "Oh," ya da "Hmm," ya da "Aman Tanrım," diye araya girmeden önce nefes almak için durmasını bekledi.

Görünüşe göre bu kabul edilebilir bir şeydi, çünkü akşam yemeğinden sonra başı ağrıyordu ve yatağına gitti, annesi de dalgın bir şekilde elini okşadı ve hiç de kızgın ya da umursuyormuş gibi görünmedi.

"Demek bir ev partisi vermeye karar verdiniz, ha?" dedi Leydi Strauss. Güneşe bir çanta dolusu örgü getirmişti ama Hester uzun süredir tanıdığı Imogene Strauss'un son on yıldır aynı atkı üzerinde çalıştığını ve onu sadece koruyucu bir renk olsun diye taşıdığını biliyordu.

Gerçekten de çay doldurulup kapı kapanır kapanmaz Imogene örgü çantasına uzanıp bir deste kâğıt ve bir matara çıkardı. "Seninle bir oyun oynayabileceğimi sanmıyorum, Hester?"

"Hayatta olmaz, seni yaşlı iskambilci. Ama o romdan biraz çayıma dökebilirsiniz."

Elleri bulanıklaştıran bir ustalıkla kartları karıştırmadan ve masaya bir tektaş dağıtmadan önce, o da mecburen kendi kartını doldurdu. Elleri

kol ağızlarındaki dantel kalın mavi damarları tam olarak kapatmıyordu ama kartları bir nehir gemisi kumarbazı kadar temiz çeviriyordu. "Davetiyenizdeki ifadelerden anladığım kadarıyla bu küçük buluşma için gizli bir amacınız var?"

"Sana bunu söyleten nedir?"

"*Lütfen*'deki *lütfe*'nin altını üç kez çizmişsin. Sen hiç altını çizmeyen biri olmadın Hester, okuldayken bile."

"Evet, öyle. İşleri halletmenin en kolay yolu bu gibi görünüyordu. Geldiğiniz için size çok ama çok minnettarım, biliyorsunuz."

Imogene maça asını en üst sıraya koydu ve onu iki ile takip etti. "Yanınızda kalan bu çok çekici kadınla başa çıkmanın en kolay yolu bu sanırım?"

Hester homurdandı. Felaketle ilgili önsezilerini Imogene'e bile anlatmak istemiyordu ama durumun gerçekliği yeterince can sıkıcıydı. "Pençelerini Sam'e geçiriyor. Daha önce de servet avcılarını savuşturmuştu ama o çok daha keskin."

Karo ası ortaya çıktı ve usulüne uygun olarak en üst sıraya yerleştirildi. "Hmm," dedi Imogene kayıtsızca.

"Onunla dün yemekte tanıştın."

Imogene gözlerini kartlardan ayırmadı. "Evet. ilk beş dakikada kadının evlenmek için dışarıda olduğu anlaşıldı ve bunun ilk kez olmadığından şüpheleniyorum. Onun hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Hiçbir şey yok. Ağzından kaçırdığı her şey kulağa gayet makul geliyor ve ben hiçbirini doğrulayamadım. Kızı birkaç ipucu verdi ama kasıtlı olarak değil."

"küçük şey, değil mi?"

"Hem de çok. Yeterince zeki ama yeni doğmuş bir civciv kadar cahil ve bunun farkında." Hester, Cordelia'nın o çok tuhaf akşam yemeğindeki davranışından söz etmeyi düşündü ama vazgeçti. Bir tekrarı olmamıştı ve Hester'ın bütün şüpheleri yüksek sesle söylenemeyecek kadar belirsiz ve tuhaftı. "Annesinin altından kurtulursa yeterince iyi olur, bence."

"Hmm." Imogene kartlarını inceledi. "Belki de. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır," dedi Hester. "Seni bir ev partisine davet ettim ve sırf solitaire'de hile yapmanı izleyebilmek için şu anda kardeşimin peşinde olan endişe verici kadını tartışmaya başladım."

Eski dostu homurdandı. "Lord Evermore'u bu yüzden mi davet ettin? Dikkatini başka yöne çevirmesi için onu ikna etmeye çalışmak için mi?"

Hester çay fincanını dudaklarına götürürken dondu kaldı.

Evangeline ve ... Richard?

Keskin yeşil gözler onun yüzünü aradı. "Ah. Gördüğüm kadarıyla planın bu değilmiş." Imogene kartları topladı ve karıştırmaya başladı. "Yazık, oldukça zekice bir plan olabilirdi. Evermore zengin ve bekâr."

"Evet," dedi Hester belli belirsiz. Bağlantısız. Evet. *Bağlanmamıştı*. Yıllar önce onu kendine bağlayabilirdi ama şimdi giderek daha aptalca görünen nedenlerle bunu yapmamıştı. *Çünkü kendi mirası olan bir kadının biraz gücü vardır, bir eşin ise hiç yoktur. Çünkü nişanım felaketle sonuçlandıktan sonra kendi hayatımı kendim kurdum ve bundan vazgeçemeyecek kadar gururluydum.*

Çünkü onun beni görebileceği bir yerde yaşanmaya dayanamazdım.

Bunların hiçbirini Imogene'e söylemedi, çünkü arkadaşı onları bir deste kâğıdı keser gibi düzgünce kesip ayırırdı.

"Çok geç değil, biliyorsun," dedi Leydi Strauss sessizce.

"Ben yaşlıyım," dedi Hester.

"O da öyle."

"Evet, ama elli yaşındaki erkekler hâlâ sosyete kızlarıyla evleniyor, dizleri sakat elli yaşındaki kadınlarla değil." Kendini küçümseyen bir tavırla eliyle işaret etti.

"Bence ona kötülük ediyorsun," dedi Imogene. "Ve kendine de.

Hala. Başka kim geliyor?"

"Yeşil kadın." "Oh, o."

Hester kaşlarını kaldırdı. "Ondan bu kadar mı hoşlanmıyorsun?"

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi ona tapıyorum. Sevmemek mümkün değil. Sorun şu ki, o hepimizi gölgede bırakacak. Bu kadar sade biri bu kadar muhteşem olmamalı. Geri kalan sade insanlar için kötü bir örnek teşkil ediyor."

Hester homurdandı. "Evangeline'in ne yapacağını görmenin ilginç olacağını düşündüm."

"İlginç." Imogene tek bir kartı çevirdi ve düşünceli bir şekilde inceledi. "Evet, sanırım. Bana söylenene göre bir kaplanı başka bir kaplanın muhafazasına eklemek de ilginçmiş."

"Bir zamanlar Samuel'in metresiydi. Bunun nedenini ona hatırlatabileceğimi umuyorum."

"Ya da yeni sevgilisinin kendisini kötü örnek olarak göstereceğini mi umuyor? Mmm." Imogene çektiği kartı havaya kaldırdı. Maça kızıydı. "Dikkatli ol, Hester. Onu kardeşine karşı istediğinden daha hızlı hareket etmeye itebilirsin."

Hester homurdandı. "Biliyorum. Umarım sen, ben, Richard ve Willard onu durdurmanın bir yolunu bulabiliriz."

"Willard işin içindeyse, onun ne şansı olabilir ki?" Imogene ayağa kalktı. "Belki de gidip şu misafirinizle kâğıt oynayacağım. Herkes için çok ilginç olabilir."

Efendi Strauss kahvaltıda Cordelia'yı köşeye sıkıştırmış, at yetiştiriciliği hakkında konuşuyordu. Tekrar.

"... ama Stanville'in ahırlarından çıkan av ipleri! Tanrım, bir de onları görebilseydiniz! İnanılmaz boyunları var..."

"Mm-hmm," dedi Cordelia. Biri kendisiyle konuşurken göz teması kurması gerektiğini biliyordu ama genç Strauss'un ağzının kenarında kocaman ve beyaz bir sivilce vardı ve bakışları istemsizce sivilceye kayıyordu.

"... ve arka ayakları. Bunchy, bilirsiniz, yıllarca modası geçmedi, ama avcılarınızda güç buradan gelir, ama elbette Stanville bunu biliyordu, bu yüzden bir şarkı için ülkedeki en iyi damızlıklardan bazılarını satın aldı..."

Elbette herkesin sivilceleri vardı, bu yüzden onun hakkında daha azını düşünmüyordu ama yine de bir mıknatıs gibi dikkat çekiyordu. Cordelia çayını bulmak için gözlerini kaçırdı ve çok büyük bir yudum alarak neredeyse boğuluyordu. Bir peçeteye ağzını sildi.

"... on beş yıl sonra herkes çırpınıyor..."

Ona söylemenin bir yolu var mıydı? Hayır, olamazdı. *Bayanlar Kitabı* çok açıktı: "*Arkadaşınızın kişisel kusurlarını ima etmekten dikkatle kaçının.*"

Annesi içeri girdi, bu ya bir erteleme ya da korkunç bir tırmanıştı. *Kızartma tavaından çıkıp ateşe girme olasılığı daha yüksek.*

"Bayan Green öğleden sonra burada olacak," dedi Hester. "Ve Lord Evermore. O zaman partimiz güzelce tamamlanmış olacak!" Odanın geneline gülümsedi.

"Lord Evermore'la tanışma şerefine nail olmadım," dedi Evangeline.

"Oh, iyi bir adam," dedi Squire. "İstediğin kadar varlıklı olsun, ayakları yere İyi bir sofra kurar, ama şehirde gördüğünüz, yakaları kolalı olduğu için başlarını çeviremeyen şu gösterişli adamlardan değildir."

Bayan Strauss, "Bayan Green de çok hoş biri," dedi. "Onun arkadaşlığından her zaman keyif alırım. Onu davet etmek ne güzel bir fikir, Hester."

Hester gazeteyi çevirerek, "Ah, hepimizi gölgede bırakacak," dedi. "Çok sık giyiniyor. Bu kadar çekici olmasaydı ona çok içerlerdim." "İyi kalpli Penelope," dedi Squire. "Bir odayı her zaman canlandırır, değil ?"

Cordelia annesine hızlı bir bakış fırlattı. Evangeline kızarmış ekmeğine keyifle yağ sürüyordu ama gözleri parladı.

Cordelia'nın aklına bu Bayan Green'in Squire'ın sevgisi için bir rakip olabileceği geldi. Yüreği burkuldu. Annesi engellenmekten hoşlanmazdı. *Hiç rakibi oldu mu? Ne yapacaktı?*

Görünüşe göre yapacağı şey Cordelia'yı ona bakarken yakalamaktı. Evangeline'in gözleri hafifçe kısıldı ve Cordelia başını hızla yöne çevirerek, hâlâ soluk soluğa Lord Stanville'in ahırlarını anlatmakta olan Strauss Usta'ya döndü. Cordelia, Lord Stanville'in kim olduğunu bilmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Bu herkesin bildiği bir şey miydi? Belki de çok ünlüydü ve onun bilmemesi garip olurdu. En iyisi gülümseyip başını sallamaktı.

Kendini yine sivilceye bakarken buldu ve bakışlarını aceleyle indirdi.

Leydi Strauss gazeteyi yüksek sesle okuyarak, "Şuna bakın," dedi. "Ne müthiş bir skandal! 'Lord M--'nin düğününde, tören yapılırken, bu gazeteye, gelinin daha önce sarı olan saçlarının oracıkta fare kahverengisine dönüştüğü bilgisi verildi. Saç rengini değiştirmek için büyü kullanılmış olabilir mi? Bu gazete herhangi bir yargıda bulunmamakla birlikte, alternatif açıklamalardan da habersizdir. Lord M--, okuyucuların da şüphesiz bileceği gibi, sarışınlara olan düşkünlüğünü ifade etmiştir..." Kâğıdın kenarını aşağı doğru katladı ve üstünden kocasına sırttı. "Şimdi sarışınları tercih etmediğin için memnun değil *misin*?"

Kocası güldü. "Aptal herif," dedi Squire başını sallayarak. "Bir büyü'nün kilise düğününde işe yarayacağını düşünmek. Ne düşünüyordun ki?"

"Su, şarap ve tuz," diye mırıldandı Evangeline, dudaklarına zarif bir ısırik götürdü ve sonra peçeteyle sıvazladı.

Hester, "Herhalde ona büyü'yü satan adam dayanacağını söyledi," dedi.

"Beş para etmez büyücüler her zaman yerine getiremeyecekleri sözler verirler," dedi Evangeline, gözlerini ustaca devirerek. "Gerçek bir büyücü daha iyi bilirdi."

"Gerçi etrafta bunlardan pek yok, değil mi?" dedi Squire. "Yüz yıldır falan yoklar, eğer var olmuşlarsa bile. Şimdi sadece atlara büyü yapıyorlar ki alıcı geldiğinde topal görünmesinler ya da siğilleri yok etsinler. Ya da aptal kızların saç rengini değiştiriyorlar."

Cordelia kıpırdamadan oturuyor, annesine bakmıyordu.

"Belki de bir simyacıydı," dedi Hester. "Ona bir saç boyası sattı ve bunun sihirli olmadığını söyledi."

"Ah, *simyacılar*," dedi kardeşi homurdanarak. "Kurşunu altına çevirmeye çalışan ve bu sırada kendilerini havaya uçuran sersemler. Onlardan da pek kaldığını sanmıyorum."

Strauss Usta, siyaha boyanmış bir atın yağmurda boyasının akarak nasıl mor benekli bir ata dönüştüğünü uzun uzun anlatmaya başlayınca Cordelia neredeyse rahatlayacaktı. Buna güldü, muhtemelen biraz fazla yüksek sesle güldü ve Strauss Usta cesaretleterek başladı

anlatmak ve soyağacı . ve at içinde soru tek ve
yedinci nesil.

"Cordelia, canım," dedi annesi masadan kalkarken, "Mavi Salon'da bana katılır mısın?"

Cordelia'nın yüreği burkuldu, ama "Evet, anne," diye mırıldandı ve sonuçta at arabaları ve at eti tartışmasından kaçtığına pek de sevinmedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

Kapı kapanır kapanmaz annesi, "Sana Strauss Efendi'ye aşık olmamanı söylemişim, değil mi?" diye çıkıştı.

Cordelia ona bön bön baktı. "ben- ben- ben hiç-"

Evangeline, aldatıcı derecede hoş bir sesle, "Onun her sözüne asılıyor gibiydin," dedi. "Kırpiklerini kırıştırıyordun. Genç Üstat Strauss sizi büyüledi mi?"

"Hayır!" dedi Cordelia biraz umutsuzca, kırpiklerini nasıl kırptığını merak ediyordu, belki de sadece göz kırpıyordu, Tanrım, yanlış göz kırpıyordu, bunu biliyordu, terziyi ziyaret ettiğinden beri bu konuda endişeleniyordu. "O-uh-" Gözlerini kapattı, yüzünün kızardığını hissetti. "Bir sivilcesi vardı," dedi göz kapaklarının arkasına doğru. "Ona bakmamaya çalışıyordum ama... konuşmaya devam ediyordu ve sivilce sallanıyordu..."

Kendini hanımefendi davranışları üzerine bir derse hazırladı.

Bir homurtu sessizliği bozdu. Cordelia gözlerini açtığında annesinin bir eliyle ağzını kapattığını ve omuzlarının gülmekten titrediğini gördü.

Oh. Pekala. Bu ... iyi mi? Sanırım? Evangeline iyi bir ruh halindeyken ne yapacağından asla emin olamıyordu. Kötü ruh halleri en azından tahmin edilebilirdi. "Ah, Cordelia," dedi annesi sonunda gözlerini silerek. "Aman

Tanrım. Hiçbir kızımın böyle sefil bir çocuğa aşık olacak kadar aptal olamayacağını bilmeliydim." Ayağa kalktı ve kollarını uzattı. "Gel.

burada."

Cordelia'nın kalbi sıkıştı ama korkusunu yüzüne yansıtmaması gerektiğini biliyordu. Ayaklarını sürüyerek ilerledi ve annesinin onu kucaklamasına izin verdi. Pelin otu burnunu gıdıkladı, boğucu bir şekilde tanıdıktı.

"Her şey çok iyi gidiyor," diye mırıldandı Evangeline saçlarına doğru. "Beyefendinin sadece küçük bir itkiye ihtiyacı var. O zaman sana zengin kocanı bulacak kadar paramız olacak ve *gerçekten* zengin olacağız. O zaman hayat çok kolay , göreceksin. Baban onurlu olanı yapmış olsaydı, başından beri olması gerektiği gibi."

Cordelia annesinin kollarında sessizce durdu. Tüyleri diken diken oldu ve geri çekilmek istedi ama daha iyisini biliyordu. Ve bir parçası -hiçbir zaman tam olarak kaybetmediği küçük bir parçası- orada olmak ve her şeyin doğru olmasını istiyordu, böylece annesi onu sevecek ve belki bir şeyler değişecekti. Belki her şeyi doğru yapar ve bir daha asla itaatkâr olmazdı.

Sanki başka birine aitmiş gibi, bu parçasını kayıtsızca izledi. O daha iyi biliyordu.

Çoğu daha iyi biliyordu.

Keşke o küçük parçayı bulup dışarı çıkarabilseydi ve onu toprağa gömüp ezebilseydi. Ama yapamadı, bu yüzden annesi onu serbest bırakana kadar bekledi.

"Bu Lord Evermore umut verici olabilir," dedi Evangeline. "Görünüşe bakılırsa zengin biri. Onu büyüleyin. Hiç değilse iyi bir pratik olur. Kim bilir? Belki de kendini geliştirir. Diğer genç kızlarla yarışmak zorunda kalmazsan, çok daha iyi olur. O da Beyefendi kadar yaşlı, yani farkına varmadan ikimiz de dul kalabiliriz!"

"Evet, anne," dedi Cordelia umutsuzca. *Onu etkilemek mi? Ben kimseyi nasıl etkileyeceğimi bilmiyorum.* Ama böyle derse, annesi onun yerine lordu büyüleyebilsin diye itaatkâr olmayı istemiş olacaktı.

"Leydi Hester'a nakış işinde yardım edeceğime söz verdim," dedi gözlerini yere dikerek. Başını kaldırmazsa kimse gözlerindeki nefreti okuyamazdı; annesine, kendisine ve onu bu duruma düşürmek için komplo kuran tüm dünyaya karşı.

"Güzel," dedi annesi. "Dikkatini dağıtmaya devam et."

Hester'ın öğleden sonralarını geçirdiği güneş odasına çıkan merdivenleri tırmanırken Cordelia kendi kendine, *bunu yapmamın nedeni bu değil*, diye düşündü. *En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum, değil mi?*

Leydi Hester'la konuşarak, istemese de annesinin amacına hizmet ettiği düşüncesi onu rahatsız ediyordu.

Annesinin silahtarla evlenmesi gerçekten de o kadar kötü olur muydu? Hester ona karşı nazikti ve Ellen'ın yaptığı gibi, sorduğu için kendisini tuhaf hissetmesine neden olmadan tüm sorularını yanıtladı. Alice nazikten de öteydi. *Bu evde yaşayabilirim ve her öğünde patates yemeyebilirim ve öğün aralarında bulaşık yıkamak zorunda kalmam çünkü çok az bulaşık var. Ve Squire bile iyi biri, dikkati dağılmış bir şekilde. O kadar kötü olabilir mi?*

Belki de .

Ama annemin bu insanların hiçbirini incitmesini de istemiyorum. Beni korkutsa bile uşağı referans göstermeden kapatmasını istemiyorum. Ve Alice bir keresinde ona karşı çıkmıştı, ya bunu hatırlarsa? Cordelia olası sonuçlardan ürperdi.

Hester'a annemin ne olduğunu söyleyebilirim. Onu uyarabilirim. Söyleyebilirim. Tam olarak ne söyleyecekti?

Annem bir büyücüdür ve bazen insanların zihinlerini kontrol eder - ama kardeşini kontrol etmedi, çünkü onunla evlenmek istiyor - ama sanırım arkadaşımın babasını ailesini baltayla öldürmeye itti - ve o tehlikelidir ve tanıdığı bir attır ve kimsenin kapıları kapatmasına izin vermez

-

Bu kulağa saçma mı geliyordu? Cordelia bilemiyordu. Öyle olabileceğinden korkuyordu. İnsanlar onun anladığı şekilde büyüye inanıyor gibi görünmüyorlardı. Arabacıdaki adam sinirlenmişti ama korkmamıştı. Evangeline'in onu kandırmaya çalıştığını düşünmüştü, tehlikeli olabileceğini değil.

Büyü hakkında Leydi Hester'a sorabilirsin. Sorarsanız, ne düşündüğünü öğrenirsiniz ve oradan nereye gideceğinizi bilirsiniz.

Sormak bile korkunç derecede zor görünüyordu. Annesi öğrenirse, Cordelia'nın neden sorduğunu mutlaka bilirdi. Hiçbir şey söylememek daha güvenli olurdu.

Peki ya Ellen'ın başına gelenler, siz bir şey söylemediğiniz için tekrarlanırsa?

Bu düşünce parmağına bir iğne batırır gibi battı, irkilmesine neden olan parlak bir acı saplandı.

Hayır. Bir şey söylemeliyim. Bir şekilde.

Cordelia koridorda etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Nakış sepetini yere bıraktı, şakaklarına bastırdı ve basıncı dışarı atmak için küçük bir ses çıkardı, sadece bir ses. Hemen kendini daha iyi hissetti, ya da en azından gerginliği daha da artmıyormuş gibi.

Daha sonra bir süre dizlerine sarılarak oturdu. Halı yollukları biraz yıpranmıştı ve duvar kâğıdında kabarcıklar oluşmuş ve tekrar aşağı itilmiş bir çıkıntı vardı. Cordelia bir hafta önce olsa silahtarın bunu tamir ettirecek parası olup olmadığını merak ederdi. Yedi günlük zor kazanılmış , Bey'in o kadar zengin olduğunu fark etmişti ki, bunu umursamasına gerek yoktu. Kimse Chatham House'a bakıp da sakinlerinin fakir olduğunu düşünmeyecekti, öyleyse neden küçük bir kusur yüzünden mükemmel duvar kâğıtlarını yeniden asmakla uğraşındı ki?

Hester'in elbiselerinin manşetlerini çevirmesi gibi, zengin olmanız halinde gerçekten fakir daha fakir olmanıza bir şekilde izin verilmesi garip bir yansımaydı.

Leydi Hester'ın güneşliğinin kapısına ulaştı. *Sadece büyücüleri sor. O kadar da zor değil.* İçeri süzüldü ve Leydi Strauss'un da odada olduğunu gördü. "Ah," dedi Hester'ın sözünün kesilmesini isteyip istemediğinden emin olamadan. "Ben... şey..." Elindeki işlemeyi kaldırdı. "İstersen daha sonra gelebilirim?"

"Otur, otur," dedi Hester. "Ne kadar çok o kadar iyi. Sadece Imogene'le kağıt oynamayın."

Leydi Strauss cık cık diye bir ses çıkardı. "Utanç verici, Hester. Beni bir dolandırıcı gibi gösteriyorsun."

"Eğer paranız biterse, şehirdeki herhangi bir kumar salonuna gidebilir ve bankayı batırabilirsiniz."

"Abartıyor," dedi Leydi Strauss Cordelia'ya. "Bana karşı kaybettiği için kendini daha iyi hissediyor. Şimdi söyle bakalım çocuğum, nerelisin?"

"Küçük Haw, leydim." Cordelia nakışını çıkardı. Çiçekler ve kelebekler üzerinde biraz ilerleme kaydetmişti ve utangaç bir tavırla Hester'a gösterdi.

"Oh, çok güzel! Bu işi iyice öğreniyorsun. Dur sana bir turna sineği düğümü göstereyim. Bazı şeyler için çok kullanışlı." İki kez gösterdi, sonra kareyi geri verdi. Cordelia başını eğdi.

"Küçük Haw..." diye mırıldandı Leydi Strauss. "Hayır, onu tanıdığımı söyleyemem."

"Çok küçük," dedi Cordelia.

"Evet, tabii ki. Hester bana kasabaya elbise almak için geldiğinizi söyledi?"

Cordelia dikkati dağılmış bir halde başını salladı ve düğüme odaklandı. Muhtemelen onun cevap vermesini beklediklerini düşündü ve ekledi, "Açılışım için. Annem zengin bir adamla evleneceğimi söylüyor."

Başının üzerinden geçen bakışları görmedi. "Her kızın hayalidir elbette," dedi Leydi Strauss, hafif bir ironiyle. "Özellikle zengin bir adam?"

Cordelia başını salladı. Evangeline aralarında bir fark olduğunu hiç söylememişti. Bildiği kadarıyla hepsi aynıydı, suyun ötesindeki eski ülke gibi uzaklarda bir yerlerde var olan yüz­süz bir insanlık sınıfı.

"Biraz çay iç," diye önerdi Hester. Öne doğru eğilip çay doldurdu, sonra fincanı Cordelia'ya uzattı.

Cordelia fincanına bir parça şeker atarken Leydi Strauss, "Çok zengin adamla tanıştın mı?" diye sordu.

Cordelia tekrar başını salladı. "Hayır. Henüz değil."

"Bu muhtemelen en iyisi," dedi kapı aralığından bir ses. "Eğer kendileri kazanmamışlarsa, genellikle serseridirler ve eğer kazanmışlarsa, genellikle daha fazla kazanmaya o kadar odaklanırlar ki hiç konuşmazlar."

"Penelope!" Leydi Strauss ayağa fırladı. Hester sıçramadı ama bastonunu yere vurdu ve açık bir keyifle güldü.

Cordelia başını bir baykuş gibi sonuna kadar çevirmeye çalıştı, başaramadı, ayağa fırladı ve şekerliği devirmeyi başardı. Topaklar masanın üzerine sıçradı. Kıpırmızı kesildi ve yoldan çıkan şekerini yakalamaya çalıştı.

"Ah canım," dedi yeni gelen, yardım etmek için yanına diz çökerek. "Kutudaki bir kriko gibi arkada belir­diğim için benim hatam. İşte, nakışının yanında bir tane var. En azından sadece şeker!" Cordelia'ya sırtarak arkasına yaslandı. "Bir de canlı fare dolu kâseyi devirseydin olacakları düşünsene!"

Fareler...? Cordelia şaşkınlıkla ona gözlerini kırıştırdı. Hester homurdandı. "Çayın yanında canlı fare servis etmeyi yıllar önce bıraktık, Penelope."

"Artık sadece resmi günler için, değil mi?" Bileğinin arkasını alına . "Ve yıllar boyunca içtiğim olağanüstü kemirgen çaylarını düşündüğümde... oh, kalbim kanıyor, öyle de."

Kemirgen çayları mı? Ne çayı?

Leydi Strauss başını salladı. "Mizah anlayışın hâlâ her zamanki gibi tuhaf Penelope. Genç dostumuz akıl hastanesinden kaçtığınızı düşünmeden önce kendinizi tanıtsanız iyi olur."

Kadın yerdeki pozisyonu göz önüne alındığında kısaltılmış bir reverans yaptı. "Penelope Green, hizmetinizdeyim."

Penelope Green uzun boylu ve güzeldi, ama öyle değildi. Cordelia'nın beyni öyle olması gerektiğinde ısrar ediyordu ama gözleri onun aslında Cordelia'dan daha uzun olmadığını, yanaklarının çiçek hastalığının parke taşı izleriyle ağır bir şekilde yara bere içinde olduğunu ve onu safralı göstermesi gereken, yeşilin şaşırtıcı derecede canlı bir tonunda ipek bir elbise giydiğini bildiriyordu.

Ve yine de.

Cordelia'nın beyni gözlerine tekrar bakmasını söyledi, çünkü Bayan Green ayağa kalktığında, boyu uzun olmasa da odadaki en önemli şey oydu. Hava kapalı ve pencerelerin dışındaki gökyüzü oldukça gri olmasına rağmen sanki kişisel bir güneş ışığının içinde duruyordu.

Cordelia'nın aklına, hâlâ yarı eğilmiş bir halde şeker maşasını tutarken Bayan Green'e bakmakta olduğu geldi ve hemen kızardı. "Ben... şey... Cordelia." Maşayı aceleyle kâseye geri koydu.

"Cordelia ve annesi ağabeyimin konukları," dedi Hester, "Cordelia da yaşlı bir kadına burada arkadaşlık edecek kadar nazik."

"Ne kadar iyi . Yaşlı kadın kim o zaman? Onu göremiyorum."

Hester kaba bir ses çıkardı. "Elli yaşındayım, biliyorsun."

"Evet, eğer bir erkek olsaydın, siyaset için yeterince yaşlı sayılmazdın. İnsanlar size 'şu genç Hester delikanlısı' derdi."

"Şu haline bak," dedi Leydi Strauss, yeni gelenin iki elini birden tutarak.

"Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsunuz. Bu sinir bozucu, biliyorsun."

Bayan Green güldü. "Sen de çok güzel görünüyorsun Imogene, bunu sen de biliyorsun. Ve sen, Hester..." Hester'ın sandalyesinin koluna yerleşti.

Bir kraliçenin tahta çıkması kadar zarafetle. "Hester, canım, çok kötü uyuyorsun ve çok fazla endişeleniyorsun, değil mi? Dizin seni rahatsız mı ediyor?"

"Oh, kısmen, kısmen." Hester başını salladı. "Bütün bunları daha sonra tartışabiliriz, sanırım."

Cordelia *daha sonra derken bir yabancının olmadığı zamanı* mı kastettiğini merak etti. Çaydan çok sıcak bir yudum yuttu, sonra dilini ağzının çatısına bastırarak yanığın çakıllı dokusunun başladığını hissetti. *Muhtemelen büyüçülük hakkında soru sormak için iyi bir zaman değildi. Herkes birbirini yakalarken olmaz. Garip görünürdü, değil mi?*

Üç kadın hiç gitmediği yerler ve hiç tanışmadığı insanlar hakkında konuşurken başını öne eğdi ve nakışına odaklandı. Neredeyse görünmez olmayı başardığını düşünecekti ki Bayan Green onu dürttü. "Çok sıkıcı olmaya başladık, değil mi Cordelia?"

"Hayır, hayır, tabii ki..." Cordelia ilgisizliğinin belli olmamasını umuyordu ama belli olmasından da korkuyordu. "Yani, aldırmadım, gerçekten aldırmadım." "Bah. İnsanların toplam hakkında konuşmalarını dinlemekten daha sıkıcı bir şey yok. Yabancılar. At en az sürece ve yabancılar vardır yapıyor Skandal bir şey. Imogene, bize gençlerimizi eğlendirecek skandal bir şey söyle."

Arkadaşım burada."

Leydi Strauss gözlerini devirdi. "Aslında kimi ağırladığım konusunda hiçbir yanılsamam yok Penelope. Oh, pekala. Bir düşüneyim. Lord Ryhope'un karısının uşaklardan biriyle yakalandığını biliyor musun?"

"Skandal ama beklenmedik bir şey değil," dedi Penelope. "Ryhope kaç yaşında, iki ya da üç yüz yaşında mı? En azından? Kendisini toza dönmekten korumak için dolapta bir büyücü tutuyor."

"Yetmiş iki yaşında," dedi Hester, biraz sert bir sesle.

"Asla söyleme." Penelope çayını karıştırarak başını salladı. "O büyücü berbat bir iş çıkarıyor o zaman."

Cordelia daha iyi bir açılış hayal edemiyordu. Dudaklarını yaladı. *Sadece sor. O kadar da zor değil. Sadece dedikodu. Bütün öğleden sonra bunu yaptılar. Merak ediyormuşsun gibi ifade etmeye çalış, hepsi bu.*

"İnsanlar büyücüleri gerçekten bunun için mi tutuyor?" Kendisine bakıyor olabilirler diye hemen başını eğdi ve çayıyla ilgilenmeye başladı.

"Hayır, hayır," diye güvence verdi Hester. "Bunu yapamazlar. Penelope yine şakalarından birini yapıyor."

"Zaten seni genç tutamazlar," dedi Penelope düşünceli bir ifadeyle. "Yine de seni en azından bir süreliğine daha genç gösterebilirler diye düşünüyorum."

"Yapabilirler mi?" Cordelia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bozuk bir atı para el değiştirecek kadar uzun bir süre şampiyon gibi gösterebiliyorlarsa, hepimizi yeniden yirmi yaşında gösterebilmeleri gerekir." Bayan Green Cordelia'ya baktı, sonra da alaycı bir tavırla sırtıttı. "Hayır, gerçekten ciddi değilim. Çoğunun yapabildiği tek şey illüzyonlar. Eğer saçınızı ya da atınızın postunu değiştirecek bir büyücü arıyorsanız, bunu yapmamanızı tavsiye ederim. Saçınızı limonlu suyla durulamanız daha etkili olur ve yeni bir at almanız daha iyi olur."

Leydi Strauss, "Bu tür şeylerin her zaman yanlış zamanda başarısız olduğundan bahsetmiyorum bile," dedi. "Geçen hafta saçını sarıya boyatan aptal kız gibi ve tabii ki düğünün ortasında başarısız oldu."

"Büyüyü bozmak için su, şarap ve tuz," dedi Cordelia, annesinin düğünler hakkında söylediklerini tekrarlayarak.

"Evet, aynen öyle."

"Hmm." Hester tırnağını dişlerine vurdu. "Hatırladığım kadarıyla bir süre önce köye bir adam gelmişti. Çobanlarımızdan birine bir sürü koyun sattı ve o şehir dışına çıkar çıkmaz koyunların çoğu aniden büyü-"

"Hester," dedi Leydi Strauss.

Hester öksürdü. "Özür dilerim. Herkesin hayvancılığı benim gibi takip etmediğini unutuyorum. Her neyse, onlar erkek koyunlardı. Görünüşlerine bakılırsa itlaf edilmişler. Koyun etinden başka bir şeye uygun değiller. Çok öfkeliydi ama tabii ki adam çoktan gitmişti."

Cordelia'nın kalbi sıkıştı. İllüzyonlar, bir çobanın koçları koyun sanmasını sağlamak... insanların inandığı tek büyücülük türü gerçekten bu muydu? "Büyücülerin yaptığı tek şey bu mu o zaman?"

"Hemen hemen," dedi Leydi Strauss, bir sıra kâğıt koyarak. "Onlardan birkaçıyla kumar oynadım. Bir tanesi kartları karıştırma konusunda oldukça iyiydi ama yine de iyi bir oyuncu değildi." Yüzünü buruşturdu. "Yine de bir tanesi... tüm masanın parasını alıp gitti. Onu yakalayamasam da bir şekilde hile yaptığına dair içimde bir his vardı. Tanrı'ya şükür çok derinde değildim. İki gün sonra bu işi hala ciddiye alan güneybatıdan bir adamla denediğini duydum. Bu adam bir koruma takıyordu ve ilk adam ilk elini bırakmaya gittiğinde koruma patladı."

Cordelia nakışına baktı ve yeşil renkte parlayıp yanık saç gibi kokup kokmadığını merak etti.

"Her neyse, koğuştaki adam gücenmiş ve büyücünün elini bir bıçakla masaya sıkıştırmış." Leydi Strauss'un dudakları vahşi bir memnuniyet gülümsemesiyle kıvrıldı. "İşte bu yüzden hile yaparsanız, yakalanmayacak kadar akıllı olsanız iyi edersiniz."

"Her kumar kulübünde böyle koğuşlar olmamasına şaşıyorum," dedi Hester.

"Bulması çok zor," dedi Leydi Strauss. "O olaydan sonra ben de bir tane almayı düşündüm ama bu şeyler için bir servet istiyorlar. Üst düzey at tüccarları ve yarış pistleri onları tutuyor, ama bunun dışında, gerçekten ne sıklıkla karşımıza çıkıyor?"

Cordelia, "Kumar kulübünde sadece su, şarap ve tuz kullanamazlar mı?" diye sordu. "Düğünlerde işe yarıyorsa, başka bir yerde de işe yaramaz mı?"

"Sadece kutsal topraklarda," dedi Leydi Strauss açık bir pişmanlıkla. "Bu dördüncü bölüm."

"O zaman Cordelia parlak bir çözüm buldu!" Bayan Green omzunu eğdi ve sanki arkadaşmışlar gibi Cordelia'nın koluna doğru itti. "Imogene, kumarhaneni inşa ederken bunu kutsal topraklar üzerinde yapmalısın, hepsi bu."

"Eminim Başpiskopos buna bayılırdı," dedi Leydi Strauss kuru bir sesle. "Neden olmasın? Her zaman yeterince insanın kiliseye gitmediğinden şikayet eder. kilise."

Cordelia bunun üzerine şok olmuş bir kıkırdama çıkardı ve Bayan Green kendisi de gülerek Cordelia'ya göz kırptı.

"Bir şeyi kutsal toprak yapan nedir?" Cordelia, oda yeniden sessizliğe gömüldüğünde sordu.

Leydi Strauss bir sıra daha kâğıt oynadı ve kaşlarını çatarak onlara baktı. "Başpiskopos, Kilise'nin bir toprak parçasını kutsamasının onu kutsal kıldığını söylerdi."

Bayan Green bir kaşını kaldırdı. "Sanki aynı fikirde değilmişsin gibi konuşuyorsun, Imogene."

"Toplum içinde değil. Ama düşünüyorum... oh, ne düşündüğümü bilmiyorum. Pek değil." Cordelia onunla tanıştığından beri Leydi Strauss ilk kez kararsız görünüyordu. "Kilise o kadar eski değil, biliyorsun. Gördüğüm bazı yerlere kıyasla değil. Eski ülkede, Başpiskopos gibi birinin onları kutsamasından bin yıl öncesine ait kalıntılar vardı. Ama yine de o kalıntıların kutsal topraklarda olduğunu hissettim."

"Orada yaşamış olan insanlar toprağı kutsadıkları için mi?" diye sordu Hester.

Leydi Strauss çaresizce omuz silkti. "Belki de. Belki de kutsal toprak dediğimiz şey sadece ben inandığım, sen inandığın ve yüzlerce insan daha *inandığı* için kutsaldır ve tüm bu inanç bir toprak parçası üzerinde kar gibi birikir ve onu kutsal kılar." Tekrar oyununa baktı. "Bana sorma. Dünyanın nasıl işlediğini bilmiyorum, sadece kartların nasıl işlediğini biliyorum."

İlginç bir fikirdi. Cordelia'nın beynini kurcalıyor ve genellikle düşünmediğı şeyleri düşünmesine neden oluyordu. İğne kumaş parçasının üzerinde ve altında hareket etti, düşünceleri de birbirinin üzerinde ve altında hareket etti ve Cordelia bir iki dakika boyunca annesinin evin içinde bir yerlerde, sadece birkaç kapalı kapı ötede olduğunu neredeyse unuttu.

BÖLÜM 14

Cordelia, Lord Evermore'u ilk kez akşam yemeğinden önce parti toplanırken gördü. Uzun boylu, siyah saçlı bir adamdı, o kadar zayıftı ki bu onu daha da uzun gösteriyordu, kemikli bilekleri ve derin kahverengi gözleri vardı. Leydi Hester'ın sandalyesinin yanında durmuş, başını eğmiş onu dinliyordu.

Ancak onu en çok etkileyen şey adamın *yaşlı* olmasıydı. Şakaklarında ve saçlarında gümüş rengi vardı. İnce çizgiler gözlerinin etrafındaki deriyi kazımış ve ağzını çevrelemişti.

Squire ya da Lady Hester kadar yaşlı! Annem benden böyle biriyle evlenmemi bekleyemez.

Aklına gelir gelmez bu düşüncenin aptalca olduğunu anladı ve yüksek sesle söylememiş olsa da utançtan kızardığını hissetti. Elbette annesi bunu beklerdi.

Zengin bir adam, derdi hep. Genç bir adam değil. "Lord Evermore," dedi annesi sıcak bir sesle, Cordelia'nın elini tutup onu odanın diğer ucuna çekerek. "Size kızım Cordelia'yı tanıştırayım.

Cordelia, bu Lord Richard Evermore."

"Seninle tanışmak bir zevk, Cordelia," dedi Evermore, elini eğerek. Alçak, hoş bir sesi vardı -ya da en azından Cordelia, adamı etkilemesi için talimat almamış olsaydı sesinin hoş olduğunu düşünebilirdi.

Evangeline onu bırakmadan önce kolunu sertçe çimdikledi. Sarsılan Cordelia, muhtemelen yapması gerekenden daha derin bir reverans yaptı. Lord Evermore'un kaşları havaya kalktı. Cordelia yüzünün kızardığını hissetti. Derin bir nefes aldı ve, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, efendim," dedi.

çıktı. Sanırım. Kızarması yatıştı. Bir köşeye saklanmak istedi ama annesi orada dururken buna cesaret edemedi. *Büyüleyici.*

Çekici olmam gerekiyor. "Hoş bir ... şey..." Bütün gün yağmur yağdığını çok geç hatırladı. "Uzun bir yolculuk mu?"

"Korkarım ikisi de değil," dedi Evermore kolayca. "Sadece birkaç saat, ama yol boyunca yağmur yağdı. Yine de yarın kuruyacağına dair umutlarım var."

"Ben de öyle umuyorum," dedi Evangeline. "At binmeyi çok seviyorum ve son birkaç gündür burada kalmak çok sıkıcıydı."

"Biraz damla umurumda değil ama atın dizlerine kadar çamur içindeyse pek bir anlamı yok," dedi Squire onlara katılarak. "Yine de yağmurdan sonraki ilk güzel günde avlanmak her zaman iyidir."

Hester, Cordelia'ya eğlenen bir bakış fırlatarak, "Şimdi de av muhabbetine dalecekler," dedi, "ve gecenin geri kalanında onlardan başka bir şey öğrenemeyeceğiz."

Lord Evermore Hester'a sevgiyle baktı, neredeyse Lord Strauss'un Leydi Strauss'a baktığı gibi. "Sanırım bunun yerine kaz yetiştirmekten bahsedebiliriz," dedi. "O zaman bu akşam da senden başka bir şey öğrenemeyiz."

Hester bastonuyla onun kaval kemiğini dürttü. "Benim sürünün durumu nasıl?"

"Sağlıklı ve kavgacı."

"Gençlerde herhangi bir artrit belirtisi var mı?"

Evermore diğerlerine alaycı bir ifadeyle gülümsedi ve "*Size söylemiştim,*" diye mırıldandı. Enişte güldü. Cordelia kıkırdadı, çünkü kıkırdamaların çekici olması gerekirdi ve bunun çok gergin bir ses çıkmamasını umuyordu.

"Kümes hayvanlarına bu kadar düşkün olduğunuzu bilmiyordum," dedi Evangeline.

"Kazlar söz konusu olduğunda Hester bir dahidir," dedi Squire gururla. "Kazların çok revaçta olduğu zamanlarda, onun kuşlarından bir çift almak için saatlerce gelip giden insanlar vardı."

"Aman Tanrım." Evangeline göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle Hester ve Lord Evermore'a döndü. "Bu kadar başarılı olduğunuzu hiç bilmiyordum, Leydi Hester."

"İşin çoğunu kazlar yaptı." Hester'ın sesi yılan derisi gibi kuruydu. "Ben sadece uygun olmayanları yediğimizden emin oldum."

"Ne kadar *acımasız*." Evangeline bir elini ağzına götürdü.

"Öyle olmalı," dedi Squire. "Atlar için de aynı şey geçerli. Kötü bir babayı içeri alırsanız, temizlenmesi nesiller sürer."

Evermore, "Neyse ki kazların nesli atlarınkinden çok daha kısa," dedi.

Cordelia büyük bir cesaretle, "Yemesi de daha kolay," dedi. *Bu komik miydi? Biri gülecek mi ya da annem benim adıma özür dileyecek mi ya da-*

Squire başını geriye attı ve kahkahalarla güldü. Hester ve Evermore da kıkırdadılar. Annesi ona onaylayan bir bakış attı ve Cordelia rahatlamaktan dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Rahatlaması onu neredeyse akşam yemeğine kadar götürdü. Sonra işler tatsız bir hal aldı ama Cordelia bunun için kendisinin suçlanamayacağını biliyordu.

Hayır, sorun Bayan Penelope Green'di. Salona şık bir şekilde geç girdi ve tüm gözler ona çevrildi. Squire yeni geleni karşılamak için Evangeline'in yanından ayrıldı ve orada kalıp onunla sohbet etti.

"Ah, Bayan Green'i davet etmişsiniz," dedi Evermore. "Mükemmel bir seçim." "Çok hoş bir kadın," dedi Hester. "Her toplantıya renk katar bulundu."

Evangeline dişlerini göstererek, "Kesinlikle orijinal görünüyor," dedi. "Küçüklüğümden beri böyle bir elbise görmemiştim!"

"Gerçekten de öyle," dedi Hester. "Eğer herhangi birimiz bunu yapmaya kalkışsaydık, umutsuzca rüküş görünürdük. Ama Penelope bir toplantıya giriyor ve arkasında yeni bir moda bırakıyor." Evermore'a gülümsedi. "Hatırlıyor musun Richard, operada Lord Stanville'in bileğinden enfiye çekmişti? Annesini histerik bir halde götürmek zorunda kalmışlardı."

"Çok iyi hatırlıyorum," dedi Evermore. "Kadının feryadı kırışlerdeki tozları . Sonrasında soprano tam anlamıyla hayal kırıklığı yarattı."

"İki gün sonra şehirdeki kadınların yarısı enfiye kutusu taşıyordu," dedi Hester başını sallayarak.

Evangeline soğukkanlılıkla, "Enfiyeyi her zaman iğrenç bir alışkanlık olarak görmüşümdür," dedi. "Ah, kesinlikle iğrenç," diye kabul etti Hester.

"Bir kez yaptığımda, *öyle* bir hapsırma krizine girdim. Richard da bana *gülme* cüretini gösterdi." Bastonuyla tekrar adamın kaval kemiğine vurdu.

"Sesin bir ağaç kurbağası gibi çıktı," dedi Richard. "*Eh-chee! Eh-chee! Eh-chee!* Hepsi tiz ve bir arada. Çok güzeldi. Şey, bu

Eğer sen de bir ağaç kurbağası kadar yeşile dönmeseydin, öyle olurdu."

"Hmmp!" Hester Cordelia'ya başıyla işaret etti. "Bu sana bir ders olsun, genç dostum. Eğer enfiye çekeceksen, bunu asla bir erkeğin önünde yapma. En azından ilk seferinde."

"Puolar için de geçerli," dedi Evermore.

"Cordelia," dedi annesi hiddetle, "asla böyle bir hanımefendiliğe yakışmayacak bir şey yapmaz."

Cordelia'nın enfiyenin içinde ne olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu ama bu kadar ince öğütölmüş at pisliğine benzeyen bir şeyi burnuna çekmeyi hayal bile edemezdi. "Hayır, anne," diye mırıldandı.

"Bu kadar çok annenin, kızlarının bu tür şeylere izin vermesine şaşırdım. enfiye kutusu *taşımak*."

Hester, "Oh, her Gey iyi eğlenceliydi," dedi. "Birçoğunun malın nasıl alınacağı hakkında en ufak bir fikri olduğundan şüpheliyim. Ama bir ya da iki ay boyunca, kesinlikle bir tane ile görölmek zorundaydınız. Moda işte."

Evangeline'in ağzı aşağı doğru kıvrıldı ve sonra Cordelia'nın içini rahatlatan bir şekilde, onları yemeğe çağıran zil çaldı.

Ne yazık ki akşam yemeği de rahatlatmadı. "Bay Green diye biri var mı?" Evangeline Penelope'ye hoş bir şekilde sordu. Kadınlar iki yanında oturuyorlardı. Cordelia bunu söylerken annesinin gözlerinin soğuk mavi cam gibi ne kadar sert olduğunu başka birinin görüp göremediğini merak etti.

Penelope başını sallayarak, "Ne yazık ki hayır," dedi. Bir elini kalbine götürdü. Cordelia, Squire'in gözlerinin Penelope'nin kolu boyunca, Bayan Tan'ın kesinlikle moda olmadığını söyleyeceği kare bir korsajla vurgulanmış göğüs dekoltesine gittiğini gördü. "Zavallı adam. Samuel'in çok iyi bir arkadaşıydı."

"Eh? Oh, evet," dedi Squire. "Yaşlı Silas harika bir silahtı. Korkunç bir kayıp."

Penelope, Evangeline'e hüzünle gülümseyerek, "Anlıyorsun tabii," dedi.

Evangeline başını eğdi. "Çok uzun zaman önceydi," dedi. "Onu sevgiyle hatırlıyorum, ama gerçekten sanki başka bir hayata aitmiş gibi geliyor."

"Bunu duymak çok güzel. Biz dullar kendimizi sık sık böyle tehlikeli bir durumda buluyoruz."

"Ah, evet. Gerçi lordum ailesinin geçimini sağlayacak kadar iyiydi."

Cordelia bunun bir hakaret olup olmadığını merak etti. Bir şekilde öyle hissetmişti. Ama Penelope Green sadece güldü ve, "Zavallı yaşlı Silas böyle şeylerde hiç iyi değildi. Tanıyabileceğiniz en çekici adamdı ama asla ileriye düşünmezdi. Hatırlıyor musun Samuel, avda sen ona yapma diye bağırdığında çitten atlamıştı?"

"Lanet olası aptal," dedi Squire, açık bir şefkatle. "Atının onu geçebileceğine yemin etti. Ve geçti de, zar zor."

"Eminim tarladaki boğa çok etkilenmiştir," dedi Penelope kahkahalar . "O atın kuyruğu yanıyormuş gibi çitin üzerinden geri geldiğini biliyorum. *İşte bu* temiz bir atlayıştı." İkisi de kahkahalara katıldı ve Cordelia annesinin gözlerinin daha da soğuduğunu görmek zorunda kalmamak için peçetesine baktı.

Hester akşamın geç saatlerinde balkonda durmuş, aşağıdaki yaşlı kestane ağaçlarının arasından esen rüzgârı dinliyordu.

Akşam için emekli olmaya pek hazır değildi ama kütüphaneye inen merdivenleri de tırmanmak istemiyordu. *Keşke şanlı atalarım her şeyin zemin katta olduğu bir ev tasarlamış olsalardı. Acaba içlerinde dizleri tutmamaya başladığında pişman olan var mıydı?* Böyle zamanlarda uzlaştığı yer yemek odasının balkonuydu.

Akşam yemeği kaldırılmış ve tüm konuklar kendi eğlencelerine çekilmişlerdi. Hester bir ev sahibesi olarak üzerine düğün görevi yerine getirmişti ve şimdi balkonda durup yıldızlar birer birer ortaya çıkarken ağaçlara bakabilirdi.

Oturmanın tekrar kalkmaya değil değmeyeceğinin zihinsel hesabını henüz yapmış ve uzun süre oyalanmak için çok soğuk olduğuna karar vermişti ki kollar ona dolandı. Zihni irkilmeye çalıştı ama bedeni onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Kendine rağmen ona yaslandı. "Richard."

Başının tepesini öptü. Hester saçta sinir olmadığının gayet farkındaydı ve zaten söz konusu saç arasında küçük bir dantel başlık vardı ama yine de bunu iliklerine kadar hissetti. Tekrar iç çekti.

Vücudu rahatlamak, onun karşısında ılık bir tereyağı gibi erimek istiyordu. Vücudu tam bir aptaldı. Ona sertçe kesinlikle erime olmayacağını söyledi.

"Seni özledim," dedi.

"Bah. Sahip olamazsın. Serveti olan uygun bir bekar mı? Evlenilecek genç kızlarla dolu olmalısın."

"Doğru," diye kederle kabul etti. "Dışarı çıktığımda onları yolumdan çekmesi için eski bir boksör kiralamak zorunda kaldım. İki uşak da peşimden gelip zavallıları toplayacak, onlara biraz konyak verecek ve tekrar doğaya salacak."

Lanet olsun ona, onu her zaman güldürebiliyordu. Gülüşünü bir öksürükle bastırdı ve geri çekildi. Adam onu hemen bıraktı ama geri adım atmadı. Ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu ve bir şekilde o da uzaklaşıyor gibi görünmüyordu.

"Çok iyi görünüyorsun," dedi, ki bu yetersiz bir ifadeydi. Yaş onu sadece geliştirmişti. Her zaman çocuksu bir yüzü vardı ve saçlarındaki gümüş rengi bunu yumuşatıyordu. Nasıl olup da toplumdaki en yakışıklı erkeklerden biri olarak görülmediği onu tamamen şaşırtmıştı. Doğru, sağlam olmaktan ziyade ince ve sırim gibiydi ve omuzlarını genişletmek için paltolarına dolgu yapma zahmetine girmiyordu ve hayır, hiç düello yapmamıştı ve onu tam olarak atılgan sayamazdınız, ama toplum *o kadar* da kör değildi, değil mi? Gözleri her zaman güler yüzlüken ve alt dudağı tam da *böyle* kıvrılmışken...

"Üzerinde bir ağırlık var," dedi ona bakarak. "Ne yapabilirim?"

Hester elini yüzüne sürdü. "Sen buradasın," dedi. "Bu benim söyleyebileceğimden çok daha fazla yardımcı oluyor."

"Bana anlatacak ?"

Balkonun etrafına göz gezdirdi. Burada kimse dinlemiyordu. Bu kadar soğuk olmasaydı ideal olurdu.

Richard ceketini çıkardı ve tek kelime etmeden kadının omuzlarına örttü. Kumaş onun gibi kokuyordu; tıraş losyonu, sabun ve ten gibi. Yüz yaşında ve bir kıta uzakta olsaydı bu kokuyu tanıyabilirdi.

Tereddüt etti, sonra sinirlenerek isteksizliğini bir kenara itti. *Onunla konuşmayacaksan neden davet ediyorsun ki? O senin arkadaşın, güvenlik battaniyen değil. Hayatının değişmesinden korkan yaşlı bir kadın gibi konuşursan... işte bu riski alırsın.*

Oturdular ve ona her şeyi anlattı. Ona her şeyi anlattı, Alice'in Cordelia hakkında söylediklerini, hatta o çok tuhaf akşam yemeğinden sonra gözlerindeki korku dolu bakışı bile.

Her ne kadar hafifletmeye çalışsa da, Evangeline gelmeden önce bile bu duyguya kapıldığını söylemedi. Bu Richard için bile çok fazlaydı. Bunun yerine lafı dolandırdı. "Onu gördüğümde içimde korkunç bir his vardı. Hani insanlar ilk görüşte aşktan bahsederler ya? Bu sanki... ilk görüşte korku gibiydi." Zorla bir kahkaha attı. "Kulağa histriyonikmişim gibi geldiğinin farkındayım."

"Sen asla yapmacık değilsin," dedi Richard. "Bir keresinde sen ayağındaki apseyi çakıyla keserken ben bir kazı tutmuştum. Sonra önlüğünü çıkardın, ellerini yıkadın ve katılmamız gereken baloya gittin."

"Kaz iyileşti, bilmenizi isterim. Leydi Mercer bana yıllarca onunla ilgili bilgi verdi, ta ki sonunda ileri yaşta ölene kadar. O da iyi bir babaydı. En iyi soylarımdan biriydi."

Başını salladı ve uzanıp onun iki elini de avuçlarının içine aldı. Adamın elleri çok sıcak, kızınkiler ise soğuktu. Hester birlikte oluşturdukları şekle baktı, onunki daha büyük ve daha koyu renkliydi, başparmağının yan tarafında belli belirsiz bir mürekkep lekesi vardı.

"Evangeline kendini göstermesin diye de Bayan Green'i getirdin. Zeki Hester."

"Böyle söylediğinizde kulağa oldukça hesapçı geliyor."

"Belki de. Ama bayanı bu kadar açık bir şekilde rekabete girmeye siz zorlamadınız ki." Adam dalgın bir şekilde başparmaklarını kadının avuçlarına sürttü; kadın kıpırdamadan oturmaya ve bu hareketi avuçlarında yakıcı bir damga gibi hissetmemeye çalıştı

Cilt. "Seni bir ev partisine davet etsem ve orada birinden hoşlanmasan, yemek boyunca ona hançer gibi bakmazsın."

"Doğru," dedi Hester. "Yemekte çok kıbar davranırdım. Daha sonra onu merdivenlerden aşağı iterdim."

"Aynen öyle. Bu Leydi Evangeline hiç de ince bir yaratık değil." "Birini merdivenlerden aşağı itmek kurnazlık mı?"

"Bunu ihtiyatlı bir şekilde yapacağınıza güvenim tam." Gülümsemesi hızlıydı, sadece ikisi içindi, oradaydı ve sonra kayboldu. Tanrım, o gülümsemeyi özlemişti. "Her neyse," diye devam etti, "bu durumda ne yapabileceğimi bilmiyorum ama deneyeceğim. Samuel'e çöpçatan annelerin hoş bekâr hayatıma nasıl müdahale ettiklerini anlatmamı ister misiniz? Ya da kuzenimin ilerleyen yaşlarında tam bir cadalozla evlendiğini ve onun hayatını nasıl bir eziyete dönüştürdüğünü?"

"Kuzenin tam bir şirretle *mi* evlendi?"

"Hayır, Virginfors'tan oldukça hoş bir kadınla evlendi ve bana düzenli olarak küçük köylerde birlikte dolaşıp ilginç peynirler aradıklarını söylediler. Ama eminim bir şeyler bulabilirim. Belki de ona düğün şarabı içilir içilmez üzerine üşüşen düzinelerce açgözlü akrabasını veririm."

"Evangeline'in Cordelia dışında akrabası olduğunu sanmıyorum."

"Kızı mı? Evet. Çok utangaç görünüyor. Çok utangaç görünüyor, ama Alice'in söyledikleri doğruysa, bunda şaşılacak bir şey yok."

"*Utangaç* tam olarak doğru kelime mi emin değilim. Korkudan aklını kaçırmış durumda ve annesiyle ters düşmemek için söylediği her şeye dikkat ediyor, kesinlikle. Ama benim etrafımda olmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor ve daha önce Penelope'den kesinlikle etkilenmişti... ama yine de kim etkilenmez ki?"

"Bazılarımız diğer türler tarafından büyülenir."

Hester onun ne demek istediğini gayet iyi anladı ve ellerine bakmaya devam etti. "Onun için endişeleniyorum," diye itiraf etti. "Evangeline'in gitmesini istiyorum ama zavallı kıza sırtımı dönemem."

"Herkesi kurtaramazsın, biliyorsun."

"Bunu yapmaya çalışmıyorum. Ama yardıma ihtiyacı olan biri kucağınıza düşerse, ona yardım edersiniz. *Yapmanız* gereken budur."

Richard usulca kıkırdadı. "Hiç değişmemişsin."

"Daha yaşlıyım, daha şişmanım ve dizim ağrıyor," dedi alaycı bir tavırla, ellerini çekerek. "Ve aptallara karşı daha az sabrım var."

"Muhteşem görünüyorsun," dedi mutlak bir inançla ve hiç denemeden kalbini ikiye böldü. "Ve senin aptallara karşı en ufak bir sabrın yok. Yine de dizin için üzgünüm. Hiçbir doktor bir şey yapamıyor mu?"

"Hepsi afyon sakızı ve beni sersemletiyor. Ve şu anda tüm aklıma ihtiyacım var." Kaşlarını çattı, şalını kendine daha sıkı sardı. Richard'ın ödünç aldığı paltosunun kolu omzundan aşağı kaymıştı ve Richard yorum yapmadan düzeltmek için uzandı. "Dışarısı da çok soğuk, içeri girsem iyi olacak yoksa dizim gerçekten ağrıyacak."

Adam başıyla onayladı ve ayağa kalkarak onu hiç çaba harcamadan yukarı çekti. Ceketini ona geri verdi ve o ceketini giyerken bastonuna yaslanarak ayakta durdu.

"Geldiğiniz için minnettarım," dedi. "Her zaman öyle olmadığımı biliyorum... bunu biliyorum... şey. Teşekkür ederim."

"Her zaman," dedi. "Bunu biliyorsun." "Evet. Ama buna güvenmemeliyim."

Elini saçlarının arasında gezdirdi. Bir tutam alnına düştü ve Hester'ın parmakları onu düzeltmek için kaşındı. Bastonunu daha sıkı kavradı.

"Hester," dedi sonunda, "Samuel tekrar evlenirse -eğer burada kalamazsan- benim yanımda her zaman bir yerin olacağını biliyorsun."

Bir kez sarsakça başını salladı. Onun gözleriyle karşılaşamazdı. Eğer göz göze gelirse, kaybolurdu. Eğer ona tekrar dokunursa, tamamen yok olacaktı.

Ama o öyle yapmadı. Kapıyı onun için açtı ve önce onun geçmesine izin verdi. Merdivenleri çıkarken bir eliyle tırabzanı tutuyor, adamın onu izlemediğini umuyordu. Dizinin ne kadar acıdığını görmesini istemiyordu. Herhangi birinin ona acımasından nefret ederdi. Richard'dan ise dayanılmaz olurdu.

Odasına, kendi yatağına girdiğinde yastıklara yaslandı. Ağlayacak mıydı? Hayır, ağlamayacaktı. Lanet olsun. Gözyaşları yardımcı olabilirdi.

Ona tekrar evlenme teklif etmemişti. Buna ihtiyacı da yoktu. Teklif hâlâ aralarında havada asılı duruyordu, gök gürültüsü gibi neredeyse görülebiliyordu.

Ne diyebilir ki? *Seninle evlenemem, çünkü ben böyle görünüyorum, sen de görünüyorsun. Ve ben yaşlanacağım, şişmanlayacağım ve kıvırcıklaşacağım, ve sonunda*

baston yerine bir taşıma sandalyesine ihtiyacımız olacak. Bu arada sen de uzun boylu ve seçkin biri olacaksın, saçların gümüş yaldızlı olacak ve gittiğimiz her yerde insanlar bize bakıp "Ne yapıyor bu adam, bu kadınla mı evli?" diye düşünecekler.

İlk seferinde ona da söylemişti. İnkâr etmişti ama kadın onu sevse bile o hâlâ bir erkekti ve bunu tam olarak anlayamamıştı. Pek çok insanın gözündeki bu soruyu görmek istemediğine inanmasına izin vermişti.

Ona gerçekleri söyleyecek cesareti ya da acımasızlığı asla bulamamıştı. *Diğer insanlar umurunda değil. Toplum asılabilir. Ama eğer gözlerine bakıp o soruyu görürsem, bu beni tamamen yok eder. Ondan sonra parçaları asla toplayamam. Geriye hiçbir şey kalmazdı.*

O yüzden yapmadı. Hester kaz yetiştiren ve şapkasına tavus kuşu tüyleri takan eksantrik bir yaşlı kadın olabilirdi ve yeterince mutluydu. O mutluluğu yakınında tutmak daha iyi. *Seni seviyorum, sana güveniyorum ve arkamda olmasını tercih edeceğim kimse yok. Ama benim iyiliğim için dünyayı sonsuza dek görmezden gelmeni bekleyemem. Er ya da geç, yaşlılığında seni utandırmayacak birini bulacaksın.*

Diğer kadını düşünen Hester, o her kimse, kırmızı bir nefret parıltısı hissetti ve karanlığa karşı dişlerini gösterdi.

BÖLÜM 15

"O yaralı *aşüfte*," diye homurdandı Evangeline, tülbent giymiş bir panter gibi salonda bir ileri bir geri yürürken. "Ondan nefret ediyorum, ondan nefret ediyorum, ondan *nefret* ediyorum."

Cordelia bir sandalyeye büzülmüş, bir akrep gibi şalının içine girebilmeyi diliyordu. Annesini daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Kızgındı, evet.

Hayal kırıklığına uğramıştı, kesinlikle. Ama genellikle diğer insanların aptallığından ve sürekli onların etrafında çalışmanın ne kadar iğrenç olduğundan yakınırды. Cordelia onu hiç böyle engellenmiş bir öfke içinde görmemişti. Tek umudu kıpırdamadan durmak ve annesinin bir kızı olduğunu bile unutmaması için dua etmektir. Evangeline'in kusursuz teni bir sera orkidesi gibi kırmızıyla benek benekti.

"Ondan nefret ediyorum!"

Cordelia annesinin daha önce hiç kimseden nefret ettiğini itiraf etmediğinden emindi. Birinden nefret etmek ona gereğinden fazla saygı göstermek anlamına gelirdi. Yine de bir şekilde Penelope Green sadece varlığıyla bunu hak etmişti.

İki gün olmuştu. Annesinin kenarlarda yıpranmasını izlediği, Squire'ın akşam yemeğinde Penelope Green ve annesinin arasına sıkıştığı, bıçak gibi parıldayan bir konuşma bulutu içinde geçen iki gün. *Çok uzun* iki gün.

Evangeline bir cümleyi bıçak gibi fırlatır, Penelope de genellikle kendini küçümseyen bir yorumla onu savuştururdu. Ve sonra, saldırıya karşılık vermek yerine, genellikle Squire'ı güldürmenin bir yolunu bulurdu, bu da annesini daha soğuk, daha öfkeli ve tekrar saldırmaya daha kararlı hale getirirdi.

Cordelia, annesinin bu konuşmalara katılmasından gerçekten utandığını fark edince şaşırdı. *Keşke annem . I*

Keşke bunu yaparken bu kadar küçük görünmeseydi. Ama onun küçük göründüğünü düşünen başka biri var mı bilmiyorum. Belki de insanlar hep böyle konuşuyordur. Bilemiyorum.

Evangeline'in fırlattığı narin dikenlerin hiçbirinin Bayan Green'in etine batmamasına sevinmeliydi. Penelope Green'i *severdi*. Ama yine de bunu izlemek utanç vericiydi ve Squire ne zaman annesi yerine Penelope'ye dönse Cordelia kalbinin sıkıştığını hissediyordu.

Dün hep birlikte ata binmeye gitmişlerdi. Cordelia bunun nasıl olduğundan hâlâ emin değildi. Akşam yemeğinde yine iğneleyici bir konuşma olmuş ve bir şey diğere yol açmıştı.

"Ata biniyor musun peki?" Evangeline sormuştu.

"Kötü bir şekilde," diye cevap verdi Penelope silahsız bir açık sözlülükle. "At beni bırakmaya karar verirse atın üzerinde kalabilirim."

"Samuel ve ben yarın bir gezintiye çıkmaktan bahsediyorduk, ama tabii eğer hoşuna gitmezse..."

Bayan Green gülümserken gözlerini kırıştırdı. "Oh, bir şeyler yapabilirim. Hava muhteşem olacak gibi görünüyor. Samuel, Dancer hâlâ ahırda mı?"

"Aman Tanrım, Penelope, o at benim !" "Evet ve birbirimizi çok iyi anlıyoruz."

Cordelia masanın altına sıkıştırmış, annesinin başka bir şey söylemeyeceğini umuyordu ki Bayan Green aniden dönüp masanın öbür ucuna baktı. "Cordelia, canım, ata biner misin?"

"Ben... uh..."

Evangeline soğukkanlılıkla, "Öyle," dedi.

"Harika. O zaman lütfen, yalvarırım, bizimle gelin." Elini Squire'a ve Cordelia'nın annesine doğru salladı. "Böylece bu ikisi gerçek atlılar gibi dörtnala gidip çitlerin üzerinden uçtuklarında, biz de mutlu bir şekilde yanlarında yürüyebiliriz."

Cordelia Falada'dan başka hiçbir ata binmediğini söyleyerek itiraz etmek istemişti ama elbette bunu yapamazdı. Falada'nın sıradan bir at olmadığını kimse bilmiyordu. Ve o korkunç itaatkâr akşam yemeğinde, bütün

Squire ile atlar ve ata binmek hakkında sohbet ederken başka ne seçeneği vardı ki?

"Evet," dedi. "Evet, tabii ki. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Şok edici olan şey ise hiç de kötü olmamasıydı. Seyis ona Minnow adında, yuvarlak, sakın ve iyi huylu bir midilli getirmişti. Cordelia ata bindi ve normal bir atı nasıl kontrol edeceği konusunda hiçbir fikri olmadığını hemen öğrendi. Neyse ki Minnow, en az onun kadar iyi huylu olan Dancer'ı izlemiş ve Cordelia dizginlerle ne yapacağını ve dizlerini ne kadar sıkacağını çözmeye çalışırken Bayan Green hava ve manzara hakkında neşeye sohbet etmişti.

Bir homurtu onu konsantrasyonundan uzaklaştırdı ve başını kaldırıp baktı. Falada onun yanında yürüdü ve başını kaldırarak Minnow'un sırtında ona baktı. Cordelia Falada'nın gözlerine baktı, açık yeşil çerçeveli koyu pembe teni paltosunun parlayan beyazlığına karşı göze çarpıyordu. Gözlerinin solgunluğu çoğu insanın unuttuğu bir şeyi görmeyi kolaylaştırıyordu: Atların gözbebekleri keçilerininki gibi yuvalıdır ve Falada'nınkiler herhangi bir keçiyi utandıracak sinsi bir alaycılık taşıyordu.

Annesinin tanıdığı, Minnow'dan çok daha uzun olan kıza baktı ve sonra çok kasıtlı bir şekilde göz kırptı.

Bir öfke spazmı Cordelia'nın kalbini bir yumruk gibi sıkırmıştı. Bütün o eski ihanet duygusu üzerine çökmüştü. Gözlerini indirip Minnow'un yelesine, binici eldivenlerinin üzerinden sarkan uzun siyah tüylere baktı ve *seni sevdiğimi* düşündü.

Annesi hakkında böyle düşündüğünü hiç hatırlamıyordu.

Neyse ki Evangeline o sırada "kıpır kıpır halinden sıyrılmak için" dörtnala koşmak istediğini söyleyince, Squire "Capital!" dedi ve ikisi birlikte tarlaya doğru koşmaya başladılar. Cordelia uzanıp Minnow'un sıcak, katı ve sıradan olan boynunu okşadı ve kalbindeki yumruğun biraz gevşediğini hissetti.

Penelope, atlıları merakla izleyen Lord Evermore'a baktı. "Hadi bakalım! Gerçekten iyi bir koşu istediğinizde burada oturmayın."

"Ve siz güzel hanımları yalnız mı bırakayım?"

Penelope kaba bir ses çıkardı. "Samuel'in malikânesi sizinki kadar iyi yönetilmiyor olabilir ama evin yirmi metre ötesinde pusuya yatmış haydutlar yok. Devam edin."

"Peki... madem ısrar ediyorsunuz..." Her ikisine de sırtıtmış, kısa bir süreliğine çok daha genç görünmüş, sonra da diğer ikisinin peşinden dörtnala gitmişti.

"Tam da tahmin ettiğim gibi," dedi Penelope neşeyle. "Richard sevimli bir adam ve zaman zaman iğrençliğe varacak kadar da centilmen."

Cordelia, "Annem onunla flört etmemi istiyor," diye itiraf etti. "Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Yaşlı kadın irkilerek başını çevirdi. "Bunun pek bir anlamı yok.

Hester'a umutsuzca aşık." Cordelia

gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Şimdi ağaçlarda öten şu kuşu dinle. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Senin var mı?"

Cordelia başını salladı.

"O zaman muhtemelen yeni bir türdür ve bilim için ona bir isim vermeliyiz. Bu ses size tepeli fare bülbülü gibi mi geliyor?"

Cordelia artık Penelope'nin espri anlayışını anlamaya başlamıştı. "Sanırım bu bir beyaz boğazlı geveze," dedi ciddiyetle.

"Aman Tanrım! Yılın bu zamanında mı? Haklı olabilirsin." Bayan Green binicilik kıyafetini düzeltti. "Ancak *bu* kesinlikle bir söğüt kurbağabülbülüydü, öyle değil mi?"

Güneş yüzlerini ısıtıyordu. Muhtemelen hak etmedikleri halde kuşlara giderek daha çirkin isimler takarak tarlada dolanıyorlardı. Minnow ağız dolusu ot kaptı ve Cordelia onu nasıl durduracağını şaşırdı - dizginleri mi çekecekti? Gerçekten mi? Falada'yla bunu yapmayı hiç düşünmemişti bile - ama Penelope bundan hiç rahatsız olmuş görünmüyordu.

Dancer ve Minnow bir saat sonra ahıra geri döndüğünde ahır müdürü, "Pek iyi bir yolculuk olmadı, değil mi?" diye sordu.

"Tam da benim tercih ettiğim türden bir gündü," dedi Penelope kararlılıkla. "Çok huzurlu bir at üzerinde güzel bir gün. Cordelia da iyi bir arkadaşı." Cordelia'ya doğru sırtıttı. "Başka bir gün dolaşmak istersen bana haber ver."

Cordelia uygun bir şey söylemiş olmalıydı, ama şaşkınlık içinde düşündüğü şey şuydu: *İyi bir arkadaş mı? Ben mi?*

Daha önce hiç kimse böyle bir şey söylememişti. Bu çok küçük bir övgüydü ama kafatasının içinde muhteşem bir yalnızlık içinde duruyordu. *İyi bir arkadaş.*

Başka bir kişi onun etrafında olmak istiyordu. Kimsenin zamanını çalmıyordu. Bu şaşırtıcıydı. Okuldaki arkadaşları geçici ittifaklardı ve o zaman bile dışarıdan bakıyordu. Ellen nezaket, alışkanlık ve... dürüst olmak gerekirse muhtemelen acıma duygusuyla onunla birlikte gelmişti. Hester nazik bir ev sahibesi ve genellikle iyi huylu bir insandı.

Cordelia böylesine önemsiz bir ifadenin kendisini bu kadar ısıtmasının ne kadar acınası olduğunun farkındaydı ama yine de onu sarıp sarmalamıştı, kendi kendine kazandığı bir övgü parçasıydı bu.

"Ondan *nefret ediyorum*," diye tekrar homurdanan Evangeline, Cordelia'nın dikkatini tekrar şimdiki zamana çevirdi. "Onu buradan çıkarmalıyım. Squire ondan çok hoşlanıyor, nedenini Tanrı bilir ve onu yıllardır tanıyor. Kayıp gençliklerine duydukları özlem orta yaşlı erkekler için afrodizyak gibidir." Kaşlarını çattı, sonra şöminenin üzerindeki aynada kendine bir göz attı ve bir an yüzündeki çizgileri düzeltti. "Cordelia!"

Cordelia irkilerek sarsıldı. "Evet, anne?"

"Onunla zaman geçirdin. İşe yarar bir şey mi?"

"Yararlı mı?" Tek düşünebildiği *iyi bir arkadaş*tı ve bunun başka kimseye faydası olmadığı kesindi.

"Ona karşı kullanabileceğim bir şey, aptal kız! Lanetleyici bir şey!"

Cordelia'nın böyle bir şeyin neye benzeyeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. "Ben... bilmiyorum... ne gibi?"

Evangeline kendini bir sandalyeye attı. "Skandal bir şey. Onu kötü gösterecek bir şey. Kumar borçları ya da evli adamlarla ilişkileri ya da gizli Katolikliği. *Bir şeyler.*"

Cordelia sayılabilecek bir şey düşünmeye çalıştı, sonra bir şey bilse bile bunu annesine asla söylemeyeceğini fark etti. *Yine de ona bir şey söylemek zorundayım. Yeterince iyi bir iş çıkaracağımı düşünmezse beni itaatkâr yapabilir ve Hester, Penelope ve Imogene'i gözetlemeye gönderebilirdi.* "Sanırım saçlarını limonlu suyla duruluyor?" dedi temkinli bir şekilde.

"Yeterli değil. Diğer kadınların umurunda olabilir ama Squire'ın umurunda olmayacağı kesin." Tırnaklarını sandalyenin koluna geçirdi. "Basit bir amatör tarafından alt edilmeyeceğim!"

"Dabbler...?"

Evangeline'in kahkahasında mizah yoktu. "Fark etmediniz mi? Hayır, tabii ki fark etmedim. O bir büyücü. *Eğitimli* değil." Muhtemelen Cordelia'nın yüz ifadesine bakarak tekrar güldü. "Yarım bir çit cadısı bile olamaz. Bir şey yaptığının farkında olduğundan şüpheliyim. Neden bütün bu aptalların ona taptığını sanıyorsun?"

Komik ve insanlara karşı nazik olduğu için mi? Ama belki de değildi. Belki de her şeye rağmen sihirdi.

Ama hayır, *iyi arkadaşlık* gerçektir. Ve gerçekten de birlikte aptal kuş isimleri uydurmuşlardı. Belki büyücülük insanların Bayan Green'i sevmeye daha meyilli olmasını sağlıyordu, belki de bu yüzden daha uzun görünüyordu, ama o... şey... *hoş biriydi*. Evangeline'de çok daha fazla büyü vardı ve kimse onun iyi olduğunu düşünmüyordu, tabii yaver düşünmüyorsa.

Cordelia endişeyle dudaklarını yaladı. "İşe yarar bir şeyler bulmak için dinlemeye devam edeceğim," diye söz verdi. "Onunla gerçekten çok fazla konuşmadım ama dinlemeye devam edeceğim."

"Bunu yap," dedi Evangeline düşünceli bir ifadeyle. "Aksi takdirde çaresiz önlemler almak zorunda kalabilirim."

Cordelia bu düşünceyle ürperdi.

Cordelia güneş odasına vardığında Leydi Strauss ve Bayan Green çoktan gelmişlerdi. Cordelia tekrar gitmeyi düşündü ama Bayan Green hemen yanındaki divanı okşadı. "Gel, otur, sevgili Cordelia! Beni kurtarmalısın."

Cordelia oturdu. Bayan Green'i gizlice incelemeye çalıştı, teninden yayılan bir tür büyüü hissedip hissetmediğini merak ediyordu. "Seni kurtarmak mı?"

"Evet. Imogene beni kâğıt oynamaya ikna etmeye çalışıyor. Eğer sen de katılırsan, en azından mantıklı davranacak ve hayatım boyunca biriktirdiğim parayı zavallı bedenimden çekip almak yerine şeker topakları için oynayacak."

Leydi Strauss gözlerini devirdi. "Oh, pekâlâ. Madem ısrar ediyorsunuz." Kartları dağıtmaya başladı. Paket yıpranmıştı, kenarlarında küçük beyaz çentikler vardı. Tepsideki çaydanlığın kenarlarında, boyalı desenin aşınmaya başladığı yerlerde soluk beyaz izler vardı.

Cordelia, "Nasıl oynanacağını bilmiyorum," diye itiraz etti.

Bayan Green, "Artık biz de varız," dedi. "Gözlerindeki uğursuz ışığa bakın! Imogene, nazik ol. O genç ve ben fakirim."

"Fakir değilsiniz," dedi Leydi Strauss. "Buna inanmayı reddediyorum. Sizinki gibi elbiseler giyen hiç kimse fakir olamaz."

Bayan Green alay etti. "Deha ile fiyatı karıştırma, sevgili Imogene. Bana neyin yakıştığını çok iyi biliyorum ve son modayı takip etmeyi reddediyorum. Moda kadar insanı demode gösteren bir şey yoktur." Elini, parlak safran ipeğinden şık bir şal olan elbisesinin üzerinde gezdirdi. "Geçen yılın modası dantel ve fırırlardan ibaretti. Tek bir fırır bile eklemeyi reddettim, bu da bu elbiseyi şık bir şekilde giymeye devam edebileceğim ve geçen yılı bir doğum günü pastası gibi görünerek geçirmedığım anlamına geliyor. Hem para hem de saygınlık açısından muazzam bir tasarruf." Cordelia'nın kendisine baktığını fark etti ve ekledi, "Güzel kadınların işi daha kolay, en azından genç ve güzel oldukları sürece. Geri kalanımız stil geliştirmeli. Güzellik kadar kolay değildir ama daha uzun sürer ve daha az kırılmalıdır."

"Gevrek mi?" diye sordu Cordelia şaşkınlıkla.

"Tanrım, işte gidiyor," diye mırıldandı Imogene.

"Kırılğan," dedi Penelope başını sallayarak. "Fiziksel güzellik kırılğandır, sevgili Cordelia. Senin büyük bir güzellik, ilk suyun elması, herkes tarafından sevilen ve hayranlık duyulan biri olduğunu söyle."

Cordelia böyle bir şeyi hayal etmeye çalıştı ve bunu belli belirsiz dehşet verici buldu. "İnsanlar *sürekli* sana bakmaz mıydı?"

"Evet, bu da çok yorucu. Asla bir kaşıntınızı kaşıyamaz, burnunuzu silemez ya da ölümlü bir bedenin yapabileceği nezaketsiz işlerden herhangi birini yapamazsınız. Tanrı korusun hıçkırık tutabilir." Çok dik oturdu ve sanki bir kürsüden ders veriyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. Imogene gözlerini devirdi ve kâğıt destesini yere düşürmeden önce kurtardı.

"Şimdi," diye devam etti Penelope, "diyelim ki siz, elmasımız, bir toplantıdasınız. Dans ediliyor, ikramlar var ve bir adam

ikisi de sarhoştur ve ateşli bir erkek yumruğuyla birbirlerine saldırırlar. Sağa! Sola! Savuştur! Yumruk!"

"Dikkat et!" Hester yumruğu savuşturmak zorunda kaldı. "Burası boks ringi değil." "Meclis de öyle. Aslında, içeceklerin yanında dövüşüyorlar. masa. Masanın üzerinde muazzam bir buz heykeli duruyor ve donmuş bir ringa balığı tasviriyle taçlandırılmış-"

"Neden ringa balığı?"

"Herring Balosu, belli ki. İvır zıvırla dikkatimi dağıtmaya çalışma, Imogene. Her neyse, dikkatsiz bir darbe yontulmuş ringa balığının kuyruğuna çarpıyor! Masadan uçuyor ve sen, elmasımız, onun yolundasın! Keskin buz kusursuz yanağınızı kesiyor, kan her yere yayılıyor, bayanlar koridorlarda bayılıyor, iki beyefendi sizi yaraladıkları için hemen birbirlerini düelloya davet ediyor ve doktora götürülüyorsunuz."

Cordelia'nın gözleri çok yuvarlaktı. Imogene onu dürterek, "Bu onun en iyi konuşmalarından biri. Bu konuşmayı en son yaptığında, serseri bir lepidopterist tarafından salınan nadir bir kelebeğin ürküttüğü bir attan düşmüştü."

Penelope duymamış gibi yaparak, "Doktor elinden geleni yapıyor," diye devam etti. Ellerini göğsünde kavuşturdu. "Ama ne yazık ki! Dikişler, ne kadar mükemmel hizalanmış olursa olsun, yine de dikiş. Yüzünün yan tarafında gözünden çenene kadar kocaman bir yara izi var ve güzelliğin dünyanın gözünde sonsuza dek gölgelendi." Cordelia'ya döndü. "Şimdi! *Ne giiyorsun?*"

"Ben... uh... Ben..." Cordelia'nın nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Peçe mi?"

"En pratik cevap, evet, ama bu sizi sonsuza kadar bir peçenin ardında yaşamaya mahkum eder, yoksa parçalanmış güzelliğinizi topluluğa göstermezsiniz. Güzelliğin sorunu da budur. Bir kez kusurlu olduğunda, size kazandırdığı hayranlık sona erer. Oysa zamanınızı *stilinizi* geliştirmek için *harcadıysanız*-" Elini tekrar elbisesinin üzerinde gezdirdi. "-sadece yüzünüze pudra sürer, özellikle cüretkâr bir şapka takar ve bir sonraki toplantıya gidersiniz. İnsanlar sizin çok cesur olduğunuzu düşünecek ve şapkanıza iltifat etmek için birbirlerini ezecekler." Çenesini kaldırdı ve Cordelia'ya göz kırptı. "Ders böylece sona eriyor."

Cordelia, "Alkışlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi. *Bu bir büyü müydü? Tüm bunları söyledi ve gerçekten bir anlamı varmış gibi görünüyordu, ama belki de büyü bana daha fazla anlamı olduğunu hissettirdi?*

"Oh, *yapma*. Bu sadece onu cesaretlendirir." Imogene kartlarının üstünden baktı. "Ayrıca, sıra sende."

"Bah. Ben de tüm birikimimi almayasın diye dikkatini dağıtmayı umuyordum."

Hester, "Şu anda bile size pahalı hediyeler yağdıran bir beyefendi olmalı, değil mi?" dedi.

"Yazık," dedi Bayan Green kederle. "Son hayırseverim aşık oldu, hayal edebiliyor musunuz? Aşk için hiçbir şeyi küçümsemem, anlarsınız, ve eğer bir insanın eski metresini düğününe davet etmesi tamamen uygunsuz olmasaydı düğünlerinde dans ederdim, ama bu beni üzücü bir durumda bıraktı."

Bekle... Birinin metresi olduğunu mu söylüyor? Ve herkes bunu biliyor mu?

Bu düşünce büyücülükten çok daha şaşırtıcıydı. Cordelia kesinlikle yanılmış olması gerektiğini düşündü. Ancak Leydi Strauss üç oyuncuya da kartlarını dağıtırken, "Ve burada genç Baronet Vann'la vakit geçirdiğinizi duyduğuma yemin edebilirim," dedi.

Bayan Green dudağını büktü. "Şu köpek yavrusu. Oh, bana aşık olduğunu sanıyor, ama ben bir çocuğun harçlığını alacak kadar çaresiz değilim, bana parası yetse bile, ki yetmiyor. Buraya gelmemin bir nedeni de bu sevgili Hester, sadece senin arkadaşlığın için değil. Peşinden gidecek başka birini bulacağını umuyorum. Çocuk bana kendimi *anaç* hissettiriyor."

Cordelia bunun annesinin bilmek isteyebileceği türden bir şey olduğunu düşündü. Metres olmak saygıdeğer bir şey değildi. *Kendisi de metres olmuş olsa bile bunu Bayan Green'e karşı kullanmaya çalışır mıydı?*

Aptalca bir soru. Elbette soracaktı. Cordelia başını kaldırıp Bayan Green'in yüzünün yan tarafına baktı, çiçek hastalığı izleri yüzünden derisi çökmüş ve taşlaşmıştı. Bir buzdan ringa balığı heykeli kadar zorlama değildi ama yine de Cordelia, Penelope'nin stile neden bu kadar önem verdiğini anladığından şüpheliydi.

Bakışlarını tekrar kartlarına çevirdi. Hester öne eğildi ve bir tanesine dokundu. "Bunu oyna," dedi, "bu numarayı yutar."

"Yardım etmek yok," dedi Leydi Strauss.

"Kuralları açıklama zahmetine girmedin," dedi Hester, "en azından bunu yapabilirim. Sıradaki üçlüyü oyna, Cordelia."

"Pah." Leydi Strauss yenilgiyle elini indirdi ve bir tur daha dağıttı. Penelope'ye baktı. "Daha kötüsünü de yapabilirdin, biliyorsun. Vann'ın babası ona bir servet bırakacak."

Bayan Green homurdandı. "Yaşlı zalime felç geçirtme ihtimali olduğunu düşünseydim, sırf dünyayı korkunç bir zavallıdan kurtarmak için çocukla birlikte olabilirdim. Ama sırf hayatınızı kolaylaştıracak diye insanların öleceğine asla güvenemezsiniz."

Dinleme, dedi Cordelia kendi kendine, önündeki kartlara konsantre *olarak*. *Duymadığın bir şeyi onlara karşı kullanamazsın*. Alt dudağını ısırды ama kulaklarını tamamen kapatması imkânsızdı.

"... Vann'ın kız kardeşinin bir öğretmenle kaçtığını duydum..." "... eğer yaptıysa onun için iyi..."

"... düzeltebileceğim bir şey değil..." "... Cordelia..."

Adını duyunca şaşırarak başını kaldırdı. "Pardon?"

"Sıra sende canım," dedi Leydi Strauss nazikçe ve Cordelia tamamen rastgele bir kart oynadı ve tamamen kazara eli kazandı.

BÖLÜM 16

Bayan Green ertesi sabah kahvaltuya geç kaldı ve her zamankinden daha yavaş hareket ederek, gözleri yaşlı bir halde geldi. Cordelia onun gözlerinin altındaki koyu halkaları gördü ve çaydanlığı aceleyle ona teslim etti.

Hester kaşlarını çatarak masanın diğer tarafına baktı. "Penelope, iyi misin?"

Bayan Green güldü ama her zamanki coşkusuyla değil. "Korkarım dün gece iyi uyuyamadım. Fırtına beni uyutmadı, hepsi bu."

Leydi Strauss ve Hester birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar ama "Fırtına mı? Bütün gece pırıl pırıldı, canım."

"Ne?" Penelope gerçekten irkilmiş görünüyordu. "Korkunç bir rüzgâr vardı. Balkon kapılarımı ardına kadar açtı ve pencereleri yerinden ."

Karşılıklı bakışmalar devam etti. Leydi Strauss temkinli bir sesle, "Penelope, canım, evin aynı tarafındayız ve tek bir rüzgar bile yoktu. Buna yemin edebilirim."

Cordelia'yı ani bir kuşku kapladı ve annesine baktı. Evangeline yüzünde küçük bir gülümsemeyle kızarmış ekmeğini kemiriyordu.

Bir şey yapmış olamaz, değil mi?

Hayır, kesinlikle değil. İnsanların aklını karıştırıyor, havayı kontrol etmiyor. Bu başka bir şey olmalı. Kesinlikle.

"Rüzgar yok mu? Hiç mi?" Penelope sandalyesinde arkasına yaslandı ve sonra aniden eski haline dönerek yüksek sesle güldü ve "Pekala! O zaman beni çok rahatlattınız. Rüya görüyor olmalıydım. Ve bu durumda, *hepsi* bir rüyaydı ve ben aklımı kaçırmayacağım." Masanın etrafındaki diğerlerine sırtıttı. "Ve şimdi ben de o korkunç

Sıkıcı bir insanım ve size rüyamı anlatıyorum, siz de içten içe başka bir yerde olmayı diliyorsunuz. Ama size söz veriyorum, bu tam bir balina rüyasıydı."

"Anlatın," dedi Leydi Strauss öne doğru eğilerek. "Her zaman bir insan hakkında rüyalarından çok şey anlaşılabileceğini düşünmüşümdür."

"Eğer tüm sırlarımı öğrenirseniz, lütfen paylaşmayın." Bayan Green ellerini kavuşturdu. "Rüyamda korkunç bir rüzgâr vardı, görüyorsunuz, balkon kapılarını tıkırdatıyordu. Öyle bir rüzgâr ki! Neredeyse sesler duyduğumu sandım ve hepinizin bildiği gibi ben böyle şeyler hayal eden biri değilim. Korkarım hiç sinirlerim yoktur. Beni perili bir eve koyunbebek gibi uyurum." Kendini küçümseyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Yine de, bu rüzgâr oldukça farklı bir şeydi. Sürekli dinledim, acaba dışarıda biri var da içeri girmek için sesleniyor mu diye. Bir konuşma niteliği taşıyordu, anlıyor musunuz?"

Leydi Strauss başıyla onayladı. Squire gazetesinin köşesini geriye doğru katladı. "Bir sürü saçmalık," diye mırıldandı.

"Bilmiyorum," dedi Lord Evermore yumuşak bir sesle, "yaşlı Hollowell'in av kulübesini vuran o kar fırtınasını hatırlıyor musun? Rüzgar uğuldarken iki gün boyunca mahsur kalmıştık ve tam saçakların altından estiğinde, bir atın çığlık atması gibi ses çıkarıyordu. Üç kez ahıra gidip onları kontrol ettik."

"Mmm. Bunu unutmuşum." Squire onaylarcasına çenesini salladı. "Yeterince adil."

"Zaten hepsi bir rüyaydı," dedi Bayan Green. "Başkalarının kafasında esen rüzgârlar için herhangi bir iddiada bulunmam. Bir an için duyduğumu sandım - , boş ver. Ama her neyse, yataktan kalktım ve balkon kapıları tıkırdıyordu. Sonra uçarak açıldılar ve duvara öyle sert çarptılar ki camın kırılacağından korktum. Onları kapatmaya gittim - ki şimdi düşünüyorum da bu pek mantıklı değildi, çünkü tekrar çarpıp açılırlarsa kırılabilirlerdi, ama tabii ki rüyalarda her zaman mantıklı olamayız, *değil* mi? Ama balkona ulaştığımda rüzgâr kesilmişti. Fırtınanın geçip geçmediğini merak ederek dışarı çıktım. Ama sonra..." Küçük bir kahkaha attı. "Hiç birinin sizi izlediğini hissettiniz mi? Çünkü ben gözlerimin üzerimde olduğunu çok güçlü bir şekilde hissettim."

"Tehlikeli bir şey mi?" diye sordu Lord Strauss.

"Oh, öyle dememeliyim, hayır. Daha çok bir toplantıda olmak gibiydi, bilirsiniz, sonra arkanızı dönüyorsunuz ve biri odanın öbür ucundan size hançer gibi bakıyor." Penelope başını salladı. "Ben olsam hemen geri dönerdim, biliyorsun - gecelik elbisemi giymiştim ve birinin beni izliyor olması biraz skandal olurdu - ama balkondan baktım ve biliyor musun, çok tuhaf bir şey gördüm?"

Sonra durdu ve grubun etrafına baktı. Beyefendi bile gazetesini bırakmış, dikkatle dinliyordu.

"Neydi o?" diye nefes aldı Leydi Strauss.

"Bir parıltı," dedi Bayan Green. "Tilki ateşi gibi. Küçük ağaç sırasının hemen ötesinde parlayan bir şekil. Tamamını göremedim, sadece gövdelerin arasındaki parçaları görebiliyordum. Hareket edişini izledim ve içimde beni izlediğine dair tuhaf bir his vardı."

"Bir insan mı?" Hester sordu.

"Hayır, en tuhafı da bu. Ondan çok daha büyüktü. Bir at ya da inek büyüklüğündeydi diyebilirim. Sürekli ileri geri hareket ediyordu ama ağaçları hep aramızda tutuyordu. Sanki orada olduğumu biliyordu ve onu görmemi istemiyordu."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Leydi Strauss.

Bayan Green çaresizce ellerini açtı. "Yatağıma geri döndüm. Gerçi görünüşe göre hiç çıkmamışım, çünkü her şeyin üstüne bir de fırtına gördüm. Ve burada rüzgarın gerçek olduğunu düşünüyordum ve yarı yarıya parlayan canavarın da gerçek olup olmadığını merak ediyordum." Arkasına yaslandı. "Bunun bir rüya olması iyi oldu, çünkü etrafta parlayan büyük bir yaratık gördüğümde ısrar edersem nasıl bir ay buzağısı gibi konuşacağımı bir düşünün!"

"Samuel'in onu avlamak için yola çıkacağını sanıyorum," dedi Hester kuru bir sesle. "Daha önce de uyduruk hikâyelerle yola çıkmıştı."

Squire gazetesinin arkasından homurdandı. Bayan Green güldü. "Size hayallerinizin peşinden gitmenizi söylediklerinde, sanırım tamamen başka bir şeyi kastediyorlar. Yine de rüyamın bana her neyse bir anlık bir görüntü vermesini istedim. Sence eski hikâyelerdeki gibi beyaz bir geyik mi? Bir Arayış Canavarı mı?"

"Belki de tek boynuzlu bir attı," dedi yumurtalarını karıştıran ve büyülenmemiş gibi davranan Strauss Usta. "Parıldamaları gerekiyor, değil mi?"

"Korkarım," dedi Penelope küstahça, "bir tek boynuzlu at *benim* varlığıma memnuniyetle katlanmayalı uzun yıllar oldu."

Yarım vuruşluk bir sessizlik oldu ve sonra herkes kahkahayı bastı, pancar gibi kızaran Strauss Usta hariç. Penelope eğilip Cordelia'nın duyamayacağı bir şeyler mırıldanarak onun elini okşadı ve Strauss ona gülümsedi ama kızarıklığı geçmedi.

Bir at büyüklüğünde parlayan bir yaratık. Ağaçların arasından onu izleyen bir yaratık. Falada olabilir miydi?

Hayır. Bu bir rüyaydı. Rüya olduğunu söyledi. Rüzgar olsaydı herkes fark ederdi.

Ama birden kiliseden eve dönüşünü, annesinin elini sallayışını ve nereden geldiği belli olmayan rüzgârın çitin dallarını önüne eğişini hatırladı.

Cordelia'nın gözleri kısa bir süreliğine annesine kaydı. Evangeline'in kaşları aşağıya doğru çekilmişti ve artık gülümseliyordu.

★ ★ ★

"Umarım beni dedikodudan daha fazlası için görmek istemişsinizdir," dedi Hester, ertesi akşam Leydi Strauss'un süitine girerken. "Yoksa dizimin seninle konuşacakları var." Misafir kanadına giden yol biri yukarı, diğeri aşağı olmak üzere iki kat merdivenden oluşuyordu ve Hester barometrenin düştüğünü ağrısından anlayabiliyordu.

"Dedikodu, evet, ama aynı zamanda konyak." Imogene bir şişe kaldırdı. "Danielle, canım, rahatsız edilmeyeceğimize dair söz verir misin? Sanırım Hester ve ben körkütük sarhoş olacağız."

"Öyle mi?" Hester, Imogene'in hizmetçisiyle alaycı bir bakış alışverişinde bulundu. "O halde hizmetçiye söyle, odama dönmeme yardım etmesi için bir ya da iki uşak hazır etsin."

Danielle başını salladı. "Sanırım sizi bundan vazgeçirmeye çalışmanın bir anlamı yok, madam?"

"Hiç var mı?" diye sordu Hester. Leydi Strauss kaba bir ses çıkardı. Danielle göstermelik bir reverans yaptı ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Hester bir sandalyeye çöktü ve rahatlayarak iç çekti. Richard'ı gördüğüne ne kadar memnun olsa da, onun yanında acı çekmiyormuş gibi davranmak yorucu olabilirdi. *Benim hakkımda kötü düşüneceğinden değil, ama bunu görmek ona acı veriyor ve ben de acıma nesnesi olmak istemiyorum.*

Ve yine de ... ve yine de ...

Dün gece yemekten sonra ikisi de oturma odalarından birine çekilmişlerdi. Kadın nakış işliyor, Richard da bir kitap okuyordu; yeni sulama yöntemleri üzerine sıkıcı bir kitap. Bir saatten fazla konuşmamışlar, birbirlerinden çok da uzak olmayan sandalyelerinde öyle bir sessizlik içinde oturmuşlardı ki, Hester onu şarap gibi içmek istemişti.

Imogene çay tepsisini yaklaştırdı ve her fincana bir parça konyak doldurdu. "Onunla kâğıt oynadım."

"Ve?"

"Ve bence çok ciddi bir şey yapmazsan ay sonuna kadar bir baldızın olacak."

Hester'ın kaşları havaya kalktı. "Bütün bunlar bir kâğıt oyunu yüzünden mi?"

"Bunu pek düşünmediğinizi biliyorum ama bir insan hakkında saatlerce konuşmaktan çok oyun oynama biçiminden daha fazla şey anlayabilirsiniz. İlk birkaç eli sadece ne olacağını görmek için attım. Sonraki dört ya da beş eli kaybedene kadar beni ciddiye almadı, sonra da sinirlendi."

"Ve?"

"Ve kibarlaştı. Çok, çok kibar. Eğer salonda kibarca boğazımı kesebilseydi, bunu yapardı. Karşısına çıkılmasını istemeyen bir kadın var."

"Kim kazandı?"

"O kazandı. O kazanacağına karar verdi ve ben de yaşamayı sevdiğime karar verdim." Imogene elindeki şişeyi gösterdi. "Ama o da iyiydi. Tek bir fırsatı bile kaçırmadı, tereddüt etmedi. Bunun önemli olduğuna karar verdiğinde vahşileşti."

Hester inledi. "Ben de bundan korkuyorum. Kardeşimle evlenmenin önemli olduğuna karar verdi."

Leydi Strauss şişeyi yere bıraktı ve ellerine baktı. "Herhangi bir planınız var mı?"

"Richard'la konuştum. Bir şeyler düşünebileceğini umuyorum." "Ben hala onun daha çekici bir hedef olabileceğini söylüyorum, dikkatini kardeşinden uzaklaştırmak için."

"Belki de," dedi Hester. "Ben de belki Samuel'in Penelope'yle arasını düzeltebileceğini düşünmüştüm..." Sesi kesildi.

Imogene çay fincanına baktı, matarasına baktı ve sonra çayı bir kenara itip sadece yudumladı.

"Hayır mı?"

"Penelope'nin yerinde olsaydım, iki kere düşünürdüm. Kendini bir adamın yoluna koymak büyük bir acımasızlık..."

Biri çığlık attı.

Bu bir kadın çığlığıydı, gırtlaktan gelen ve kan donduran bir çığlık, acı ya da dehşet ya da her ikisinin birlikte olduğu bir çığlık. Şok edici bir şekilde yakından geliyordu, kapılar ve duvarlar tarafından zar zor boğuluyordu.

"Yüce Tanrım!" Hester dizindeki acıya aldırmadan ayağa fırladı. Imogene kapıya doğru hamle yaptı ve daha yankılar dinmeden kapıyı kırarak açtı.

İki uşak hızla geçti. Kanat boyunca kapılar açıldı. Hester, Richard'ın sesinin bir soruyu haykırdığını duydu.

Bir öncekinden daha yumuşak bir çığlık daha evin içinde yankılandı.

Richard ve uşaklar kendilerini belli bir kapıya attılar. Koridor hizmetkârlarla dolarken Hester topallayarak onlara doğru yürüdü. "Bu Penelope'nin odası!"

"Bayan Green!" Richard omzunu kapıya çarptı. "Bayan Green, sorun nedir? Yaralandınız mı?"

Kapı boyun eğmeyi reddetti. Hester hizmetçilerden birini yakaladı. "Hizmetçiye çağırın! Anahtarlar onda!"

"Vakit yok," dedi Richard acımasızca. Uşaklara başıyla işaret etti ve üçü de omuzlarını kapıya dayadı. "Üç deyince..."

Kapı eski meşe ağacındandı, zarıfçe oyulmuştu. Dayanıyordu. Mandal tutmadı. Kapı, evin içinde top ateşi gibi yankılanan bir gumbürtüyle duvara çarptı.

"Bu ne...?" Samuel ve Lord Strauss merdivenleri tırmandı. "Neler oluyor?"

Richard alçak sesle, ama şaşırtıcı bir zehirle küfretti. Hester onun en son ne zaman böyle küfrettiğini hatırlayamıyordu. Odaya girdi ve Hester onun, "Penelope, neler oluyor?" dediğini duydu.

Hester bir uşağa, "Çekil yolumdan," dedi. Adam gözlerini odanın içindeki sahneden ayırıp Hester'a dikti.

"Hanımefendi dilerim ama- bu bir hanımefendinin görebileceği bir manzara değil."

Arkadaşınız yaralanabilecekken duymak isteyeceğiniz türden bir cümle değil. Hester dişlerini sıktı, bastonunu kapı çerçevesiyle uşak arasına sıkıştırdı ve onu durdurmak için güç kullanmak isteyip istemediğine karar vermesini bekledi.

O yapmadı. Başını çerçevenin kenarına yaklaştırdı ve ağzı açık kaldı.

Penelope Green odanın ortasında duruyordu. Elinde uzun bir bıçak tutuyordu ve sabahlığı kıpkırmızı kanla kaplıydı. Gözleri kocaman açılmıştı ve ağzı çalışıyordu ama hiç ses çıkmıyordu.

Hester'ın ilk aklına gelen, Penelope'nin bir şekilde mektubu açarken kendini yaraladığı oldu.

İkincisi ise insanların çentiklerden böyle kanamadığıydı. Gözleri kan çizgisini takip ederek duvara yaslanmış siyah beyaz bir kumaş yığınınına ulaştı. Siyah ve beyaz, dramatik bir şekilde kırmızıya boyanmış, bir zambak kadar beyaz ve mumlu bir el uzanıyordu.

Tanrım, bu onun hizmetçisi.

"Penelope," dedi Richard, çok sakın bir sesle, "her şey yolunda. Her şey yoluna girecek." Ellerini önünde kavuşturarak bir adım öne çıktı. "Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum ama bunu düzeltebiliriz."

"Hayır," diye fısıldadı küçük bir ses. "Hayır, hayır, hayır..."

Hester'ın bakışları yana kaydı. Evangeline, Penelope ve hizmetçinin uzak tarafında, balkona açılan kapının yanında toplanmıştı. Elbisesi kanlı görünmüyordu ama saçları dağılmış ve yüzüne dökülmüştü.

Kapı açıktı ve kapıdan gelen bir esinti Penelope'nin sabahlığını, kanla sıvanmamış bacaklarının etrafında oynattı.

"Penelope," dedi Richard tekrar. "Bana bıçağı verirsen bu işi çözeriz." İleri doğru bir adım daha attı.

Penelope'nin boğazı çalıştı. Bıçak elinde titriyordu. "Yaptım..." boğuldu. "Yaptım... nnn..."

"Biliyorum," dedi Richard yatıştırıcı bir sesle. "Her şey yoluna girecek. Sadece bıçağı bana ver."

"Hester, yaşlı kız," dedi ağabeyi, neredeyse kulağının dibinde, "burada neler oluyor?"

"Onu öldürdü!" diye bağırdı Evangeline, odanın gergin sessizliğinde şok edici bir sesle. "Bir bıçak aldı ve onu öldürdü!"

Samuel küfretti ve Hester'ı iterek geçti. Omzunun üzerinden, "En iyisi bunu biz halledelim," dedi ve Hester bunu duymazdan geldi.

"Herkes sakın olsun," dedi Richard. "Samuel, lütfen geride dur."

"Kahretsin, Evermore-"

"Samuel."

Kardeşi endişeyle yatıştı. Hester, Evangeline'in saçlarının koyu perdeleri arasından bakan soğuk mavi gözlerin kıvılcımını gördü.

"Şimdi, Penelope," diye başladı Richard, "tüm bunların çok üzücü olduğunu biliyorum, ama eğer-"

Penelope'nin kocaman gözleri da büyüdü, bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Did ... nnnnnn..." Bir an için Hester'in bakışlarına takıldılar ve Penelope'nin bakışlarının Cordelia'ninkine ne kadar benzediğini fark etti, tuzağa düşmüş bir canavarın bakışlarıydı bunlar, ama Penelope'ninki dehşete düşmüş bir öfke ve umutsuzluktu.

Sonra döndü ve bıçağı hâlâ havada tutarak sarsak adımlarla Evangeline'e doğru yürüdü.

"Penelope!"

"Evangeline!"

Zaman yavaşladı. Richard Penelope'ye doğru hamle yaptı. Samuel Evangeline'e doğru hamle yaptı. İki adam neredeyse çarpışıyordu ve Hester izlerken Penelope Green sendeleyerek diğer kadının yanından geçip balkon kapısından çıktı. Dengesini korumaya çalışan bir sarhoş gibi arkasına yaslandı, ama ilerlemeye devam etti ve Hester birdenbire anladı.

Arkadaşına zamanında ulaşabileceği bir dünya yoktu ama yine de denedi. Dizinin parçalara ayrılması önemli değildi. Bıçakladı

Bastonunu haliya saplayıp kaçmaya çalıştı ama artık çok geçti.

Richard daha yakındı ama o bile çok geç kalmıştı. Uzanan eli kızın saçlarını okşadı.

Penelope Green, bıçağı hâlâ elinde, kendini balkondan aşağı attı ve gözden

.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

"Ben oraya vardığımda hizmetçiyi çoktan bıçaklamıştı," dedi Evangeline yüksek ve titreyen bir sesle. "İçeri girdiğimde onu gördüm ve ilk başta ne olduğunu anlamadım. Sonra o zavallı kızı gördüm ve o kadar çok kan vardı ki..." Elleriyle yüzünü kapattı.

"İşte, işte," dedi Squire onun omzunu sıvazlayarak. "İşte, işte. Merak edilecek bir şey değil. Böyle bir şeyin içine girmeyi beklemiyorsun."

Hepsi Leydi Strauss'un süitine geri dönmüştü ve Willard çay ve konyak getirmişti. Oda, Bayan Green'in kaldığı odanın aynısıydı ve herkes balkon kapısına doğru bakıyordu, kapıyı örten ağır perdelere rağmen.

Hester, Evangeline'in parmaklarında kan olduğunu fark etti. Richard'a baktı, o da neredeyse belli belirsiz başıyla onu onayladı.

"Bağışlayın beni, hanımefendi," dedi. "Hizmetçiye mi peki?"

"Ne?" Evangeline ellerini yüzünden çekti. "Öyle mi yaptım?"

"Öyle olmalı," dedi Hester, "her kan içinde olduğuna göre."

Öfke parıltısı o kadar hızlıydı ki, zaten onu aramıyor olsalardı kimse fark etmezdi. Evangeline ellerine baktı ve titremeye başladı. "Yapmış olmalıyım. Evet. Oh Tanrım..." Çay tepsisinden aldığı bir peçeteyle onları çılgınca sildi. Samuel bir şeyler mırıldanıp ona vermek üzere mendilini çıkarana kadar herkes sessizce izledi.

"Neden Penelope'nin odasındaydın?" diye sordu Leydi Strauss. "Gelmemi o istedi. Bana ödünç vereceği bir broştan bahsetti, Saçıma yakışacağını düşünmüş." Evangeline başını salladı.

Imogene sanki bu tamamen anlaşılabilir bir şeymiş gibi başını salladı. Penelope'yi tanımasaydınız belki de öyleydi.

"Şimdi de beni bıçaklayacak sandım," dedi Evangeline. Göz kapakları titredi. "Çok korkmuştum..."

"Evet, elbette," dedi Samuel huysuzca. "Anlaşılabilir. Herkes öyle olurdu."

"Sanki ele geçirilmiş gibiydi." Kelimelerin kenarları gözyaşlarına karışmaya başlamıştı. Hester gözlerini çay fincanına dikti ve merhametsizce düşüncelere daldı.

Doom bile birinin ona bıçak sallamasından rahatsız olabilir.

Penelope Green birini bıçaklamaktansa aya uçmayı tercih ederdi.

Penelope Green öldü.

Bu imkansızdı. Buna inanamıyordu. Arkadaşının parmaklıklardan aşağı düşüşünü izlemişti ve Richard'ın onun anında öldüğünü söylerken haklı olduğundan bir an bile şüphe etmemişti ama yine de... ölmüş müydü? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Elbette birazdan kapıdan içeri girecekti, yaralı ve büyüleyici bir şekilde ve herkes ona doğru dönecekti, tıpkı güneşe doğru dönen çiçekler gibi. Elbette o parlak, neşeli ışık sönmemişti.

Bu son derece normal, dedi Hester kendi kendine. *Bu kadar hızlı ve bu kadar geri dönülmez bir şey imkânsız geliyor. Tabii ki buna inanmıyorsun. Yakında gerçekleşecek ve gerçekleştiğinde huzur içinde ağlayabilmek için yatağa girsen iyi olur.*

Bir an için gözlerini kapadı ve bir kaz hayal etti. Mükemmel bir kaz, birkaç kez yetiştirdiği türden, güvercin grisi tüyleri ve koyu turuncu gagası olan uzun, tombul bir kuş. Sağrı beyaz, göğsü pürüzsüz, belirgin bir omurgası olmayan. İşte böyle. Evet. Derin bir nefes aldı ve biraz daha sakinleştiğini hissetti.

"Bir şey söyledi mi?" diye sordu Richard. "Neden bir şey yapmış olabileceğine dair bir ipucu var mı?"

Leydi Evangeline alt dudağını ısırды ve Samuel'e baktı. Hester onun burnu kızarmadan ya da gözleri şişmeden ağlayabildiğini hayretle gördü. *Eğer bu kadından zaten nefret etmiyorsam, şimdi kesinlikle ederim. Doğa çok acımasız.*

"Dedi ki... dedi ki..." Yüzünü ellerinin arasına aldı. Imogene Hester'a baktı ve Hester yüzünü dikkatle boş bıraktı.

Richard, "Bize söyleyebileceğiniz her şey yardımcı olabilir," dedi.

"Evet, devam et tatlım, sorun yok. Kimse sana kızmayacak," dedi Squire onun omzunu okşayarak. "Elin burada, istediğin kadar sıkabilirsin."

Evangeline sulu bir şekilde burnunu çekti. "Evet, ben sadece... bu çok..." Yutkundu. "Ben aradan çıktıktan sonra, çocuğun tekrar onun *olacağını* söyledi."

"Eh?" Bey'in gözleri irileşti. "Yaşlı kız ne dedi? Ama bu yıllar önceydi ve o-"

Sözünü kesti, ama nezaketen çok geç kalmıştı. Lord Strauss öksürdü. Richard şakaklarını ovuşturdu.

"Çok tuhaf görünüyordu," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Sanki bir rüzgâr onu parmaklıkların üzerinden uçuruyordu. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Evet," dedi Hester, dimdik oturarak. "Güçlü bir rüzgâr gibi." Hester, Penelope'nin daha o sabah onlarla paylaştığı rüyayı hatırlayınca, Richard'ın ne demek istediğini anladı. Balkon kapılarını açan rüzgârın olduğu rüyayı. "Ve ona karşı savaşıyordu."

"Gerçi hiç yoktu," dedi Squire. "Ben tam oradaydım. Sen de oradaydın, Evermore."

"Hayır. Hayır, tabii ki hayır." Richard başını salladı. "Bağışlayın beni. Korkunç bir akşamdı ve ben hayal kurmaya başladım. Belki-"

Ancak daha sonra söyleyecekleri, Evangeline'in gözyaşlarına boğulup kendini yaverin kollarına atmasıyla gölgede kaldı. "İşte, işte," dedi, onun sırtını sıvazladı ve bir şey söylemeleri için cesaretlendirircesine diğerlerine baktı. "Her şey yolunda tatlım, artık bitti."

Hester kendini ayağa kaldırarak, "Evet," dedi. Dizi sanki kapağın altında canlı bir kömür varmış gibi hissediyordu. "Evet, korkunç bir akşam oldu. Sanırım sabah polislerle anlatmak zorunda kalacağız."

"Jack'i bir notla gönderdim bile," dedi Squire. "Yarın ilk iş buralarda olacaklar."

Hester başını salladı. "O zaman hepimizin yatmasını öneririm," dedi yorgun bir sesle. "Sabah her şey daha kolay olacak."

Diğerleri mırıldanarak onayladılar. Hester, silahtarın Evangeline'e ne yaptığını göremeden odadan çıktı. Bu raundu Doom'un kazandığını biliyordu ve bunu görmeye yüreği elvermiyordu. *Ve korkmuş bir kadına zorbalık yapıyormuşum gibi görünmemek için söyleyebileceğim hiçbir lanet şey yok.*

Belki de ben olurdum.

Richard onu takip etti, koluna girdi ve ona istediğinden daha fazla yaslandı. Merdivenleri yavaşça çıkarken, "Dizin seni rahatsız ediyor," diye mırıldandı.

"Bunun yerine beni taşıması için o sağlam genç uşaklardan birini çağırabilirdim."

"Ve beni bu şanstın mahrum mu bırakacaksın? Ne kadar sıklıkla güzel bir kadın bana yaslanıyor ve kimse bunun adabı hakkında iki kez düşünmüyor?"

Hester ona eşyalarını nereye koyabileceğini söyledi.

"Görüyorum ki denizci ağzın hiç değişmemiş."

"Öyle olmasını beklemiyordun herhalde. Özellikle de bana birkaç kelime öğrettikten sonra."

"Bence öğrenci ustayı gölgede bıraktı."

"Saçmalık. Sakın bana erkeklerin etrafta kadınlar yokken kullandıkları kelimeler olmadığını söyleme."

"Var, ama sanırım hanımların etrafta beyler yokken kullandıkları kelimeler var, bu yüzden bunun sayıldığından emin değilim."

Hester kibirle burnunu çekti. Richard'ın hiç şüphesiz istediği gibi, bu konuşma acıdan uzaklaşmak için iyi bir fırsat olmuştu. Odasına giden koridora ulaştılar.

"Eskisinden çok daha mı kötü?" diye sordu alçak sesle, kadının kapısına yaklaşırlarken.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Sadece bir aptallık ettim ve üzerinde koşmaya çalıştım, çünkü Penelope..." Sözcüklerin geri kalanını yuttu, boğazında gözyaşlarının başladığını hissetti.

Richard onu kucaklamak için hamle yaptı ve o da elini Richard'ın göğsüne koydu. "Yapma," dedi kısık sesle. "Bana karşı nazik olma. Yaparsan hüngür hüngür ağlamaya başlarım."

"Sanırım hayatta kalabilirim."

Hester gözlerini kapadı ve bir an için zayıf olduğunu hayal etti. Başını Richard'ın omzuna yaslayıp onun kendisi için güçlü olmasına izin verdiğini. Aralarındaki uçurumun sevgi, ilgi ve gözyaşlarıyla kapatılabilecek bir şeymiş gibi davranmasına izin verdi.

"Bunu yapacağımdan emin değilim," dedi ona ve kederinin sonunda onu alt etmesine fırsat vermeden kapıya doğru yürüdü.

* * *

Ertesi sabah acı dolu bir pus içinde geçti. Hester'in hizmetçisi Mary, şişmiş dizine kaz yağı sürüp sıkıca sararken, Hester dişlerini gıcırdatarak küfrediyordu.

"Doktoru çağırmama izin verseydin, her şey daha kolay olurdu," dedi Mary ona kızgınlıkla.

"Bana afyon verecek, bunun ne yararı var ki?"

"Daha az acıyacak olması iyi bir şey," dedi Mary, sabahlığını giymesine yardım ederken.

"Bu süreçte beni uyutursa çok iyi olur."

Mary ona alaycı bir bakış attı. On yılı aşkın bir süredir Hester'ın yanında çalışıyordu ve saçmalıklara tahammülü yoktu. "Acı için uyanık olmak istemenin özel bir nedeni var mı?"

Hester içini çekti. "Aklımı başımda tutmalıyım. O kadın Samuel'i avucunun içine almış durumda."

Mary'nin dudakları inceldi ama konuyu tartışmadı. Hester'ın oturma odasına girmesine yardım etti ve onu bir sandalyeye oturttu, bacaklarının üzerine bir yorgan örttü ve onu gelecek sınavlara karşı güçlendirmek için çay gönderdi.

İlk ziyaretçisi nasıl olduğunu görmeye gelen erkek kardeşiydi. "Kötü bir şok." Bıyıklarının uçları sanki çiğniyormuş gibi pırtık görünüyordu. "Korkunç bir iş. Ama yaşlı kızın içinde olduğunu kim bilebilirdi?"

"yemin edebilirim," dedi Hester.

"Sadece asla söyleyemeyeceğini gösteriyor." Elini seyrelmiş saçlarının üzerinde gezdirdi. "O ve ben... biz..." Boğazını temizledi.

Hester şaşkın bir ifadeyle, "Bir anlaşmamız vardı," dedi. *Kadın gözümüzün önünde kendini öldürdü ve sen hâlâ onun saygınlığına takılıyorsun.*

yıllar önce senin metresindi.

"Doğru, evet." Enişte öksürdü. "Hiç öyle bir belirti göstermedi. Hiç vahşi biri olmadı. Hiç aklıma gelmezdi."

"Hayır, hiç olmadı." Hester gözlerini çay fincanına dikti. "Onu davet ettiğim için üzgünüm," dedi. "Yani, davet etmeseydim hâlâ hayatta olacağını hissediyorum." Çay fincanı elinde sallandı ve sanki başka birine aitmiş gibi fincana ters ters baktı.

"Hayır, hayır," dedi Samuel telaşla. "Öyle bir şey değil, yaşlı kız. Sıkı dur. Eğer biri kötü biriye, eninde sonunda ortaya çıkar. Bütün suç onda. Arkadaşının ev partisinde birini bıçaklamak! Şok edici derecede kötü bir davranış, ne?"

Hester ağabeyinin ciddi yüzüne baktı ve isterik bir kahkaha mı atacağını yoksa gözyaşlarına mı boğulacağını bilemedi. Onun yerine çay fincanını boşalttı.

"Evangeline'e söylediğim gibi," diye devam etti Samuel. "Hiç de onun hatası değil. Zavallı şey kedi yavrusu gibi titriyordu."

Eminim öyledir, diye düşündü Hester acımasızca. *Ve bahse girerim, kendini güvende hissetmesini sağlayan tek şeyin sen olduğunu söylemiştir.* Kardeşine güvence veren sözler mırıldandı ve sonra Mary onu odadan kovup kendisine biraz daha çay doldurdu.

Sonraki ziyaretçiler, olanlarla ilgili ifadesini almak isteyen iki polis memuruydu. Biri kısa boylu ve kızıl saçlıydı, diğeri ise uzun boylu, uzun boyunlu ve dar, köşeli yüzüyle ona bir zamanlar sahip olduğu bir kaz kuşunu hatırlatıyordu. İyi bir kazdı. Ondan epeyce civciv almıştı.

"Korkunç bir iş," dedi Red, otururken. "Hanımefendilerini uzun süre rahatsız etmeyeceğiz." Gander berjer koltuğun arkasına yaslandı ve hiçbir şey söylemedi.

"Korkunç, evet," dedi Hester. Çayından güçlendirici bir yudum aldı ve Richard'ın onlara ne söylediğini merak etti. "Sorularınızı sorun."

"Bize tam olarak ne gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?" diye sordu Red.

Hester çılgılığı duyduğu andan itibaren yaşananların listesini gözden geçirdi. Her şeyin ne kadar çabuk gerçekleştiğini fark etti. Bu kadar büyük ve geri dönülmez bir şeyin bu kadar kısa sürede gerçekleşmesi tuhaftı.

"Bıçağı tanıdın mı?" Gander ilk kez konuşarak araya girdi.

Hester durakladı. "Biliyor musun, o zaman bunu düşünmemiştim ama kütüphaneden bir tane olabilir. Büyükbabam her türlü nesneyi toplardı. Seyahat edemezdi, bu yüzden eski ülkeden bir şeyler satın alarak hayatını sürdürürdü." Alt dudağını dişledi. "Kontrol etmen gerekecek. Willard sana yardımcı olabilir."

Gander, defterine hızla bir not karalayan Red'e başıyla işaret etti.

"Demek ki planlamamış, öyle değil mi?" dedi Hester. "Eğer buradan bir bıçak kullandıysa?"

Red, Gander'a bir bakış fırlattı, açıkça ona saygı duyuyordu. Gander omuz silkti. "Bu da bir olasılık. Biz sadece gerçekleri topluyoruz."

"Penelope Green asla kimseyi bıçaklamazdı," dedi Hester. "Bunu bilmeni istiyorum." Durdu ve burun kemiğini sıktı. "En azından ben yemin ederdim..." Sesinin nasıl çıktığından, ne kadar zayıf, titrek ve yaşlı olduğundan nefret ediyordu, bu yüzden durdu. *Belli ki birini bıçaklamıştı. O bıçaklamasaydı bu adamlar burada olmazdı.*

"Hanımefendileri-" Red söze başladı ve sesi, telaş içindeki yaşlı bir kadına nazik davranan bir adaminkine o kadar benziyordu ki, Hester ona okkalı bir küfür istedi. *Bunun hiç faydası olmayacak. Kendini kontrol et.*

Mary içeri girip Hester'ın şalıyla uğraşırken gözünü iki polis memurundan ayırmadı. Hester derin bir nefes aldı. "Bağışlayın beni," dedi. "Ne olduğunu biliyorum. Ama Penelope'nin bir sineği bile incitmeyeceğine yemin edebilirdim. Belki de sineği doğrudan keserdi."

Gander'ın yanağındaki bir kas seğirdi, tam bir gülümseme değildi ama yakındı. Red, "Anlıyorum leydim. Lütfen devam edin."

"Anlatacak fazla bir şey yok. Richard ondan bıçağı vermesini istedi. Evangeline bir şeyler bağırdı ve sonra Penelope arkasını dönüp balkona doğru gitti." Hester yüzünü buruşturdu. "Güçlü bir rüzgârla savaşmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Ben olsam atlamak istemediğini söyledim."

Gander bir kaşını kaldırdı. Red ikisini de kaldırdı. "Şey," dedi Red bir süre sonra, "bazı insanlar için... şey... kendilerini bir şeylere hazırlamak zordur. Bilirsiniz işte. Bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

Hester tavana baktı. *Onlara ne söyleyebilirdim ki? Penelope'nin kendini öldüreceğine gerçekten inanmadığımı mı?*

Ama o yaptı. Olanları izledim. Ve Ruth'u bıçakladı, ve ...

Hayır, bekle. Kimse onun Ruth'u bıçakladığını görmedi.

"Kimse onun Ruth'u bıçakladığını görmedi," dedi yüksek sesle.

Red not defterini karıştırdı. "Ruth Svensdottir, hanımefendinin hizmetçisi, doğru mu?"

"Evet. Soyadını bilmiyordum ama evet, kastettiğim kişi o. Penelope onun hakkında hiç kötü bir şey söylememişti. neden hizmetçisini bıçaklasın ki? Doo-Evangeline'in dediğine bakılırsa, Penelope onu öldürmeyi başından beri planlıyormuş. Ruth'u bıçaklamak neyi başaracaktı?"

Gander ve Red tekrar bakiştılar. "Belki de uygunsuz bir tanıktı," dedi Red.

Hester, Ruth'un Doom'u ayak bileklerinden tutup metresinin kadını sıg bir mezara taşımasına yardım edeceğinden şüpheleniyordu ama bunu polislere söylemesi gerekmiyordu. "Evangeline odaya girdiğinde Ruth'un ölmüş olduğunu söyledi." Hester ellerini iki yana açtı. "Özür dilerim beyler. Kulağa boşa kürek çekiyormuşum gibi geldiğini biliyorum ama bu hiç mantıklı değil. Penelope bundan asla kurtulamayacağını biliyor olmalıydı. O aptal bir kadın değildi."

Gander sandalyenin arkasına vurdu. Red, çoban köpeği gibi ona baktı ve başıyla onayladı. "İnsanlar dengesizleşebilir," dedi Red nazikçe ve defterini kapattı. "Bu düşündüğünüzden daha sık olur. Çoğu zaman arkadaşlar ve aile en çok şok olanlardır. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Hanımefendileri."

Ayağa kalktı. Hester sandalyesinde geriye yaslandı. *Onları garip bir şeyler olduğuna ikna edemedim. Kendimi bile ikna edebildim mi bilmiyorum.*

Tek bildiğim, eğer onu buraya davet etmeseydim, muhtemelen hala hayatta olacaktı. Hem o hem de Ruth.

Suçluluk duygusu içinde safra gibi yükseldi, duyularını bastırdı. Hester gözlerini kapadı, kendini tekrar kazları hayal etmeye zorladı, suda bir sürü halindeydiler, ağır bedenleri birden kuğular kadar zarif oluverdi. Çok uzaklardan Mary'nin polisleri "hasta bir yaşlı kadını rahatsız ettikleri" için azarladığını duyabiliyordu ve şöyle düşündü: *O zaman ben de yaşlı bir kadın mıyım? Şimdiden mi? Ama nasıl zarifçe yaşlanacağımı henüz çözemedim.*

Penelope nasıl yapılacağını bilirdi. O . Ne değişti?

İçini çekti ve Mary'nin yeni bir fincan çay getirerek onunla ilgilenmesine izin verdi. "Hayır, yatağa geri dönmek istemiyorum," dedi telaşa karşılık olarak. "Oradan çıkmak çok zahmetliydi."

"Sana yatakta bir tepsi getirebilirim, biliyorsun."

"Evet, eğer yaparsan geceyi kırıntılarla geçiririm. Bana nakışlarımı getirebilirsin."

Kapıya tereddütlü bir vuruş oldu. Mary ters ters baktı. "Umarım yine o polisler değildir," diye mırıldandı ama yine de kapıyı açtı.

Cordelia orada duruyordu. Genç kadının dudakları solgun ve kansızdı ama yüzü sakindi. Başını çok derin bir şekilde Mary'ye doğru eğdi. "İçeri girebilir miyim, lütfen?"

"Leydi Hester pek iyi hissetmiyor-"

"Onu içeri al, Mary." *Belki de başka bir sorusu vardır, açığa çıkmakla ilgili olan gibi. Tanrı bilir, dikkatimi tamamen dağıtacak bir şey işime yarayabilir, yoksa burada akşama kadar kara kara düşünerek oturacağım.* "Seni buraya getiren nedir çocuğum?"

"Sen iyi misin?" Cordelia sordu. "Yaralanmadın değil mi?" "Hayır, iyiyim. Yine de sorman büyük incelik."

Kız alt dudağını ısırdı ve kısa bir süre kızardı. "Ben... yani... söylemek istediğim..." Gözleri çay servisinin başında kararlılıkla koşturan Mary'yi aradı.

"Mary," dedi Hester, "sanırım artık biraz yiyebilirim. AĞçıya gidip hafif bir Geyleleri olup olmadığını sorar mısın? Belki bir yüksük dolusu et suyu?"

Mary ona, Hester'ın kimseyi kandırmadığını gösteren uzun ve düzgün bir bakış attı, ama "Pekâlâ," dedi. Hester'ın hayatının hiçbir döneminde başaramadığı kadar vakur bir tavırla kapıdan çıkıp gitti. Cordelia'nın bakışları onun gidişini izledi.

"Şimdi," dedi Hester, "özel olarak söylemek istediğin şey neydi?"

Cordelia omuzlarını dikleştirdi ve Hester'ın bakışlarını büyük bir sakinlikle karşıladı.

"Söyleyeceğim şeye muhtemelen inanmayacaksınız," dedi. "Bunu biliyorum. Ama yine de sana söylemek zorundayım. Yapmak için aklıma gelen tek şey bu. Belki bunu düzeltmenin bir yolunu bulursun."

Hester ona baktı, ne yapacağını bilemiyordu.

Cordelia çenesini kaldırdı. "Sanırım Bayan Green'i annem öldürdü."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

Cordelia sakindi.

Alice içeri dalıp ona korkunç haberi verdiğiğinde yüzünü yıkıyordu. Sandalyesine çöktüğünde hâlâ nemli el bezini tutuyordu ve her kelimeyle birlikte kafasının içindeki suçluluk ve dehşet büyüyordu. *Başarısız oldunuz. Tüm el ovuşturmaların, umutların ve tereddütlerin hiçbir şeyi değiştirmedir. Bayan Green, Ellen'ın öldüğü gibi öldü ve siz bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadınız.*

Büyücüler hakkında ne düşündüklerini duydun! Onları uyarmaya çalışsaydım kimse bana inanmazdı! Ve eğer annem söylediklerimi öğrenseydi, o... o...

Kafasının içindeki ses "Ama denemedin bile" diye fısıldadı. El bezini parmaklarının arasında sıktı, ılık suyun bileklerinden aşağı damladığını hissetti.

"Korkunç bir şey," dedi Alice, düşüncelerinin bilinçsiz yankısı içinde. "Kimse buna inanamaz."

Cordelia buna inanabilirdi. *Annem beni itaatkar yapabilirdi. Ben itaatkârken annem seni bıçaklamamı sağlayabilirdi ve sonrasında herkes buna inanmadığını söylerdi. Ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.*

Annemin yoluna çıkan herkesi öldürmesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok

İçinde bir şey kırıldı. Bunu fiziksel bir darbe gibi, bir kemiğin kırılması gibi hissedebiliyordu. Göğsündeki dehşetin ağırlığı çöktü ve onu ayakta tutan iskele altında ezildi.

Ve birden sakinleşti.

Bu, yanmış bir evin ya da harap olmuş bir tarlanın sakinliğiydi, artık kaybedecek bir şeyin olmadığı yerde gelen sakinlik. Neredeyse yenilmez olmak gibiydi. Düşüncelerinin bitmek bilmeyen çılgınca çırpınışları durulmuştu. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Eğer annem öğrenirse...

Cordelia korku dolu fısıltıyı duymazdan geldi. Eğer annesi öğrenirse, korkunç bir şey yapacaktı. Eğer öğrenmezse, yine de sonunda korkunç bir şey yapacaktı. Belki de başka hiç kimsenin Penelope ve Ellen'ın ailesi gibi ölmeyecek olması dışında hiçbir fark olmayacaktı.

"Leydi Hester'la hemen konuşmam gerekiyor," dedi ayağa kalkıp örtüyü bir kenara fırlatarak. Konuşurken elleri titremiyor ve kekeleyemiyordu.

Alice irkilerek, "Hâlâ polislerle birlikte olabilir," dedi. "O zaman onlarla da konuşacağım."

Mavi şalını omuzlarına doladı ve dışarı çıktı.

Cordelia şimdi bile bu sakinliğin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Çatlayıp dağılacak ve bütün o dehşet geri gelecekti. Kesinlikle annesiyle karşılaşmaya dayanamayacaktı. Bu yüzden kimsenin onu görmemesi için dua ederek evin aile kanadına doğru olabildiğince hızlı yürüdü.

Şans onun yanındaydı. Şaşırmış bir hizmetçi Hester'ın kapısını işaret etti ama onun dışında yolda kimseyi görmedi. Kapıya vurdu ve içeri girdi.

Annesinin Bayan Green'i öldürdüğünü açıkladığında Hester'ın ağzı açık kaldı ama hemen toparlandı.

"Canım, ben de oradaydım," dedi yaşlı kadın. "Penelope'yi gördüm..." Durdu ve elini ağzına götürdü. Cordelia olanları biraz uzaktan, şaşırmadan izledi.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," dedi. "Açıklamama izin verin. Annem bir büyücüdür ve insanları itaatkâr hale getirebilir."

İnanmamayı ya da anlamamayı bekliyordu ama Hester daha dik oturdu, gözleri kısıldı. "Bir dakika. Bununla ne demek istiyorsun?"

Cordelia ona anlattı. Nasıl bir his olduğunu tarif ettiğinde, göğsüne bir parça panik yerleşmeye çalıştı. Onu tarafsız bir şekilde inceledi ve

Bir kenara. *Daha sonra. Yapmam gerekeni yaptıktan sonra. O zaman panikleyebilirim.* İtaatkâr olmaktan çıktığında çılgılık atmamayı öğrenmekten farklı değildi.

"Ve sen sanıyorsun ki..." Hester zorlukla yutkundu. "Bunu Penelope'ye annenin yapmış olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Cordelia başını salladı.

"Bu delilik," dedi Hester. Kendine biraz çay koymaya çalıştı, ama elleri çok kötü titriyordu. Cordelia çaydanlığı alıp doldurdu, sonra da fincanı Hester'ın ellerine tutuşturdu. "Bu tamamen delilik. Bu mümkün olamaz. Büyücüler böyle şeyler *yapamazlar*. Onlar -Imogene'i duydun- iskambilde hile yaparlar. Yaşlı atları genç gösterirler. Bunların hepsi göz boyama ve hileden ibaret!"

"Onunki değil. Bunu Ellen'ın babasına da yaptı. Bay Parker'a yani. Tüm ailesini bir baltayla öldürdü. O sabah bayıldığımda Squire'ın okuduğu gazetede ki makale. İşte bu yüzden. Onu tanıyordum. O benim arkadaşımdı." Neredeyse babasının da muhtemelen aynı şekilde öldüğünü ekleyecekti ama kesin olarak bilmiyordu ve bir anda çok fazla şey olmuş gibi görünüyordu.

Hester çayından bir yudum aldı. Gözleri ileriye dikilmişti ama Cordelia'nın görebileceği bir şeye değil. "Penelope iyi görünmüyordu," dedi usulca. "İyi görünmediğini biliyordum. Gözleriydi. Sanki bir şeyle savaşıyor gibiydi. Ve oraya gittiğinde, Richard rüzgara karşı yürüyormuş gibi göründüğünü söyledi. Öyleydi. Gerçekten de öyle görünüyordu." Fincanı tabağın içinde şangırdadı ve usulca küfrederek masaya geri bıraktı.

Cordelia, "Buna karşı koyduğuna göre çok güçlü olmalıydı," dedi. "Ben asla yapamazdım."

Hester'ın gözleri ona kaydı. "Bütün bunları bana neden şimdi anlatıyorsun? Neden daha önce anlatmadın?"

"Bana inanmazdın."

"Artık sana inanmıyorum!" Hester başını tuttu. "Bu, hayır, bu mümkün değil. Buna inanmak istiyorum çünkü Penelope'yi seviyorum ve annenden nefret ediyorum - üzgünüm ama ediyorum -"

"Ben de öyle," dedi Cordelia ve sanki yüzeyin altında büyük bir şey kaymış gibi sakinlik biraz dalgalandı.

"Ama sırf inanmak istediğim için buna inanmamalıyım. İnanmamalıyım. I..." Hester derin bir nefes aldı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü durmayacak. İstediyini yapsam da fark etmez. Kiminle evlendiğim ya da çekici olmayı öğrenip öğrenmediğim önemli değil." Cordelia sanki uzun, çok uzun bir tünelden geleceğe bakıyormuş gibi hissediyordu. "O asla durmayacak ve ben de asla özgür olamayacağım."

* * *

Hester zihninin çözüldüğünü hissetti. Cordelia'nın az önce anlattığı hikâyeye inanamamıştı. Bu inanılmazdı. Büyücülerin böyle bir gücü yoktu. Onlar şüphelenmeyenleri dolandırır ve kâğıt oyunlarında hile yaparlardı ve o zaman bile genellikle kurbanların daha iyi bilmesi gerektiği düşünülürdü. Bir büyücünün birinin bedenini ele geçirme gücüne sahip olması tek kelimeyle saçmaydı.

Elbette *hikayeler* vardı. Ama bunlar eski hikayelerdi, peri masalları, devler ve kavşakta mahkeme kuran Şeytan ile karışmışlardı. Bu güce sahip olan biri varsa bile, rahatlıkla ölmüştü.

Bu doğru olamazdı ve hepsi bu kadardı. Bu, iğrenç bir eylemi anlamlandırmaya çalışan paniklemiş bir genç kızdan bir şey değildi. Hepsi bu kadardı.

Onun dışında.

Penelope'nin gözlerinin içine bakması dışında.

O zaman bile Cordelia'nın yemekten sonraki halini hatırlatmadı mı? İtaatkar olduğunu söylediği yemeği? Gözleri kapana kısılmış bir hayvan gibi?

Penelope Green korkmuş bir tavşan değil, kurnaz yaşlı bir tilkiydi ve yine de ... ve yine de ...

Cordelia'nın mutlak sakinliği Hester'a hâlâ şokta olan bir tavşanın oturup avcının yaklaşmasını izlemesini hatırlattı. Bu yürek parçalayıcı olmalıydı ama Hester buna sevinmek zorunda kaldı. Şu anda ağlamaya ve gözyaşlarına dayanamazdı. Kendisi de uçurumun kenarına çok yakındı.

Ama eğer büyüculük hakkında feryat edip gevezelik ediyorsa, onu elinizin tersiyle itebilirsiniz. Ona abarttığını söylerdiniz. Bunun yerine, tamamen delice olduğunu bildiğiniz halde onu dinliyorsunuz.

Evangeline, bir büyücü mü?

Çok kolaydı. Her şeyi çok zarif bir şekilde bağlıyor ve suçu ölen arkadaşına değil, nefret edilen bir kötü adama yüklüyordu. Hester kolay cevaplardan kuşkulanıyordu. İlk düşüncesi Richard'ı çağırtmak ve Cordelia'nın hikâyesini ona anlatmasını sağlamak oldu. Mantıklı ve adil olacağını bildiği ikinci bir görüş almaktı. Ama bunu hemen reddetti. *Adil olacak ve bana bunun saçma olduğunu söyleyecekti. Çünkü saçma. Büyücüler şeyler yapmaz. Sen Bunu biliyorum.*

Ama eğer doğruysa ...

Bir yandan da bunun doğru olmasını istiyordu. Eğer doğruysa, Penelope hâlâ Hester'ın inandığı kadındı, saçma hikâyeler anlatan ve stilin önemi hakkında heyecan verici konuşmalar yapan arkadaşındı. Birini bıçaklayıp sonra da kendi canına kıymamıştı. Korkunç bir büyünün kurbanı olmuş ve onunla sonuna kadar cesurca savaşmıştı.

Eğer bu doğruysa, o zaman Hester'ın kıyamet duygusunun bir nedeni vardı, sadece rahat hayatının elinden kayıp gittiğini gören yaşlı bir kadının paniği değildi.

"Kanıt," diye mırıldandı yüksek sesle. "Kanıtı ihtiyacım var. Bu çok fazla." Bastonunun başını kavradı, kendini sapın pürüzsüz cilasına, ahşabın sağlamlığına sabitledi.

Cordelia kaşlarını çattı. Eski altın kadife kanepenin kenarına tünemiş, dimdik oturuyordu. Elbisesi, soluk mavi gözlerinin rengini ortaya çıkaran derin, zarif bir safırdı. Soluk mavi gözler, soluk kahverengi saçlar, annesinin solmuş bir kopyası. "Böyle bir şeyi nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum. Kasabadaki at tüccarı belki hatırlar. Falada içeri girdiğinde koğuşun nasıl kapandığını?"

Hester düşüncelerini toparlamaya çalışarak, "Bu da sadece atın üzerinde bir büyü olduğunu kanıtlar," dedi. "Bu itaatten çok farklı bir şey."

Cordelia yavaşça, "İtaatkâr olan başka birini tanıyor olsaydım, onlara sorabilirdin," dedi, "ama..." Birden düşünceli bir tavırla sözünü kesti.

"Ne?"

"Bay Parker," dedi yavaşça. "Little Haw'daki malikanede. Annem ona ne yaptı bilmiyorum. Onun gibi bir şeydi sanırım. Annem onu

yap. Eğer onunla konuştuysan..." Kaşlarını attı. "Bilmiyorum. Ondan geriye bir şey kaldı mı bilmiyorum. Onu kırdığını söyledi."

Hester bu öneriye bir can simidi gibi sarıldı. "Ben de bilmiyorum, ama kimin öğrenebileceğini biliyorum." Eğildi ve körüğü çekti. "Richard'ı göndeririz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Akşam yemeği için acımasız bir parti toplanmıştı. Cordelia, annesi de oradadır diye neredeyse katılmayacaktı ama sonra aklına, annesi birini itaatkâr yapacak kadar ileri gittiyse, bunu başkasına da yapabileceği ve belki Cordelia'nın işaretleri fark edebileceği geldi.

Peki yapsaydın ne yapardın? Büyüyü nasıl bozacağınızı bilmiyorsunuz, yoksa çoktan kendiniz için yapardınız.

Bir cevabı yoktu ama yine de akşam yemeği için giyindi. Alice kolundaki küçük düğmeleri ilikledi ve her zamanki gevezeliğinden tamamen uzak, endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak onu izledi. Cordelia onu rahatlatmak istiyordu ama ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sonunda, "Her şey yolunda," dedi. "Ben iyiyim." Ve sonra, bir hizmetkârın beklediği kişi hakkında, kendisiyle ilgili olmadığı sürece, pek de endişelenmediğini fark ederek, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Alice'in kaşları havaya kalktı. "Evet," dedi. "Zavallı Bayan Green'in başına gelenlerden beri her şey karmakarışık ve alt kattaki dedikodular saçınızı başınızı yolar ama geçmeyecek bir şey değil."

"Böyle karmakarışık olduğu için üzgünüm," dedi Cordelia ve hâlâ garip, umutsuz sakinliğine tutunarak yemeğe indi.

Ne Evangeline ne de Lord Evermore katılmıştı ve ilkinin yokluğu bu koşullar altında dikkat çekici olmasa da, ikincisi herkesi şaşırtmış görünüyordu.

"Öğlen onu ata binerken gördüm," dedi Strauss Usta. "Şu beyaz çoraplı büyük avcının üzerinde. Cehenneme kadar yolu var-"

"Jacob."

Strauss Usta'nın yüzü kızardı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Hanımların önünde küfretmek istememiştim."

Hester uzun bir iç geçirdi. "Ve bu noktada, Penelope gerginliği kırmak için parlak ve müstehcen bir şey söylerdi." Şarabından bir yudum aldı. Masanın üzerine kasvetli bir sessizlik çöktü.

"Evermore nereye gittiğini söyledi mi?" diye sordu Lord Strauss, iri bir eliyle karısınınkini kapatarak.

Herkes Hester'a baktı, bu onu şaşırtmamış gibiydi. "İlgilenmesi gereken acil bir işi varmış," dedi. "Bir iki gün içinde döneceğine söz verdi." Leydi Strauss'a doğru baktı. "Bu ev partisinin herkesin beklediğinden daha korkunç bir hal aldığıнын farkındayım. Eğer eve dönmek isterseniz, kimse sizi suçlayamaz."

"Saçmalama," dedi Leydi Strauss. "Böyle bir zamanda sizi zor terk ederim. Nasıl bir arkadaş olabilirim ki? Açıkçası Richard'a çok şaşırdım."

Hester telaşla, "Hayır, hayır," dedi, "öyle olma. Gerçekten acil bir durumdu. Gitmek istemedi."

Bu biraz yetersiz bir ifadeydi. Hester, Richard'a Bay Parker'ı bulması için neredeyse yalvarırken Cordelia da oradaydı. "Bu sen olmalısın," demişti. "Bir hapis haneye girip birinin seni dinlemesini sağlayacak kadar nüfuzlu olan tek kişi sensin."

Lord Evermore, Cordelia'ya bakarak, "Bu boşa kürek çekmek gibi görünüyor," dedi. "Bir katili sorguya çekmek... tam olarak ne yüzünden?"

"Kendimi pek tanımıyorum," dedi Hester. "Sadece Leydi Evangeline'i tanıyıp tanımadığını sor."

Cordelia'nın aklına, Ellen'ın babasına yapılan büyüünün annesinin izlerini örtecek bir şey içeriyor olabileceği geldi. *Onu suçlayabilmesine izin vermezdi, değil mi? Artık kimse gerçek büyüye inanmasa bile, birinin onu dinlemesini ve sorular sormasını istemezdi. Ama bu ne kadar ileri giderdi?*

"Ona cabriolet'ini sorabilirsin," dedi. "Eğer annemi tanıyor gibi görünmüyorsa. Sanırım bunu hatırlayabilir."

Evermore'un gözleri sorularla doluydu ama Hester'ın elinin üzerine eğildi. "Eğer bu gerçekten önemliyse..."

"Öyle," dedi Hester kararlılıkla. "Geri döndüğünde her şeyi açıklayacağıma söz veriyorum."

"Seni terk etmekten nefret ediyorum," diye mırıldandı Evermore. "Özellikle de böyle bir zamanda."

"Gitmeden nefret ediyorum. Ama bu sorunun yanıtlanmasını istiyorum. Ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz." Bakışları Cordelia'ya kaydı ve Cordelia bunun da Hester'ın çözebileceği bir sorun olduğunu umarak başını salladı.

Biri eline dokundu ve Cordelia sıçrayıp bir gıcırta çıkardı. "Ah!" dedi hemen özür dileyerek, "İstemedim, özür dilerim."

"Üzülme canım," dedi, beceriksizce onun elini okşayan Squire. "Kilometrelerce uzaktaydın ve seni kim suçlayabilir ki? Herhalde annen için endişeleniyorsundur."

Cordelia bunun yeterli bir cevap olarak algılanacağını umarak gözlerini kaçırdı. Kirpiklerinin arasından silahtarın başını salladığını görebiliyordu. "Üzülme," diye tekrarladı. "Birkaç gün içinde kendini toparlar. Sadece şok, anlarsın ya, onu kim suçlayabilir ki? Nazik bir hanımefendinin başına gelmesini beklediği türden bir şey değil."

"Nazikçe yetiştirilmiş erkeklerin aksine," dedi Hester, yumuşak bir ses tonuyla, "her çalıdan fırlayan suikastçılar var."

Lord Strauss ani bir öksürük nöbetine tutuldu. Squire bir şeyler geveledi ve Hester elini kaldırarak başını salladı. "Affet beni Samuel. Bu hoş değildi. Sadece..."

Kız kardeşinin elini tuttu ve sıktı. "Hiçbirimiz çok iyi durumda değiliz," dedi.

Leydi Strauss, "Sanki hiçbirimizin bu konuda fazla deneyimi yokmuş gibi," dedi. Elindeki et ve sos dilimini biraz daha farklı bir dilim ile değiştirmeye çalışan uşağa el salladı. "Ev sahiplerinin görgü kurallarını öğrendikleri o kadar derste, bir cinayetten sonra ne yapılması gerektiğinden hiç bahsetmediler."

Cordelia masa örtüsünün kenarını ellerinin arasında sıktı. *İki cinayet. İki cinayetti.* Başını kaldırdı ve Hester'ın onu izlediğini gördü. Yaşlı kadın neredeyse belli belirsiz başını salladı ve şarap kadehini kaldırdı,

Cordelia'nın göğsündeki baskı biraz hafifledi. Hester anlamıştı. Hester ona inanabilirdi bile.

Tamamen yalnız değildi.

Uşak tabağını aldı ve önüne başka bir tabak koydu. Bir çeşit kızarmış yeşillik. Cordelia birkaç lokma yemeyi başardı ve yemek bitip tabaklar kaldırılincaya kadar hangi çatalı kullanacağı konusunda hiç endişelenmediğini fark etti.

"Annenizin sizi ziyaret etmekten memnun olacağına eminim," dedi Squire, ayağa kalktıklarında. Annesinin omzunun yanındaki havayı okşadı, belki de tekrar zıplayıp ciyaklamasından korktuğu için ona dokunmak istemiyordu.

Cordelia'nın kalbi sıkıştı. Sakinliği bir buz tabakası gibiydi ve içinde çatlaklar oluştuğunu hissedebiliyordu. *Anlayabilecektir. Yüzüme bir kez bakacak ve Hester'a onun bir büyücü olduğunu söylediğimi anlayacak. Anlayacağını biliyorum.*

Ama tabii ki annesi üzgünse ziyaret etmeliydi. Normal bir anne bunu isterdi ve normal bir kız da bunu yapardı. Ziyaret etmemek şüphe uyandırırdı.

"Ben... onu rahatsız etmek istemedim. Eğer dinleniyorsa."

Leydi Strauss diğer yanına geldi ve bir koluyla onu hızla sıktı. "Sizi görmek ona iyi gelecektir," dedi. "Korkunç bir şey yaşamış olsaydım, çocuklarımın hayatta ve iyi olduğunu görmek isterdim. İyi olduklarını bilsem bile, görmek gibisi yoktur. Ve anneler bu konularda pek de mantıklı değildir, bilirsiniz."

Cordelia histerik bir kahkaha attı. *Hayır. Pek mantıklı değil.* Leydi Strauss iyi niyetliydi. Büyük olasılıkla Evangeline'in hâlâ iğrenç bir konuk olduğunu düşünüyordu. Hester bir kanıt olmadan bunu ona söylemezdi.

Lütfen Tanrım, Lord Evermore'un Bay Parker'ı bulup bir şeyler öğrenmesine izin ver. Bana inanmaları gerek.

"Gidip onu göreceğim," diye mırıldandı ve ayaklarının altındaki buzun kırıldığını hissederek salondan kaçtı.

★ ★ ★

Taş suratlı bir hizmetçi onu annesinin odasına aldı. Alice'den epeyce yaşlıydı, gözleri kısıktı. Cordelia onun annesinin yanında ne çektiğini merak etti. *Annem şikâyet edebileceğin bir şey yapmaz, pek sayılmaz. Ama kolay olduğundan da şüpheliyim.*

Evdeki temizliğim hakkında söyleyecek yeterince şeyi vardı.

Köhne evdeki küçük odayı, dağınıklıkla kapatılmış pencereleri, üzerine bastığınızda gıcırdayan, ama farklı notalarda gıcırdayan iki tahtayı düşününce içini bir özlem acısı kapladı, öyle ki ayaklarınızı iki yana açıp zıplayabilir ve evin kemiklerinden gıcırtilı bir çağrı ve yanıt çıkarabilirdiniz.

Orada mutlu değildi ama endişelenmesi gereken tek kişi kendisiydi. Diğer insanlar için endişelenmek yorucu olmaya başlamıştı.

Süit, maviler yerine zengin yeşiller içinde Cordelia'nınkinin bir aynasıydı. "Kim var orada?" diye seslendi annesi yatak odasından, titreyen ama hâlâ oldukça iyi taşınan bir sesle.

"Sadece benim." Kapı aralığına gitti ve içeri baktı.

Evangeline yatakta uzanmış yatıyordu, solgun ve solgun, saçları ustaca yüzünün etrafında dağılmıştı. Üzerinde kendisine büyük gelen bir sabahlık vardı ve koyu yeşil damasko örtünün içinde onu küçük ve kırılgan gösteriyordu.

Cordelia'ya bakmak için başını eğdi ve hayal kırıklığını gizleme zahmetine girmede. "Ah." Bakışları onun yanından geçerek hizmetçiye kaydı ve sonra elini uzattı. "Buraya gel, sevgilim. Mildred, bize taze bir demlik çay getirir misin?"

Mildred olduğu tahmin edilen hizmetçi başını eğip arkasını döndü. Evangeline dış kapı kapanana kadar bekledi, sonra kaşlarını çatarak doğrulup oturdu. "Kapıyı kapat," dedi, "ve kilitle. Bu hizmetkârlara hâlâ güvenmiyorum. Hepsi o korkunç uşağa hesap veriyor."

Cordelia kapıyı kapattı ve kilide baktı. En basit türden bir kilitti, metal bir gözün içine düşen küçük, kıvrık bir kanca. Daha önce hiç kapı kilitlememişti. Kilitlemesine hiç izin verilmemişti. Evdeki kapılarda kilit yoktu.

"Acele et," dedi annesi, sesi artık titremiyordu. "Beyefendi daha sonra geleceğine söz verdi ve ben onun etrafta dikilip durmasını istemiyorum."

bekliyorum."

Küçük kancayı kaldırdı. Baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırabileceği küçük bir demir parçası yerine, iki eliyle zorlukla kaldırabileceği bir ağırlıkta, devasa bir şey olması gerektiği hissinden kurtulamıyordu. Kancayı yuvarlak metal ağza soktu ve en yumuşak çınlamayı yaptı, içinde kırılan buzun sesinden zar zor duyuldu, çatlaklar her yöne doğru ilerliyordu, en ufak bir baskıda parçalanmaya ve onu buzlu bir denize atmaya hazırды.

Geri dönmeden önce yüzünü donuk bir sevimlilikle düzeltti. *Annem aklımı okuyamaz. Okuyamaz.* Suçluluğu alnına ayak yüksekliğinde harflerle kazınmış gibi rağmen, ifadesini sessiz tutar ve koşup Falada'ya söylemezse, annesinin Hester'a her şeyi itiraf ettiğini bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Eee?" dedi annesi, sabahlığın boynunu dikkatlice kenara çekerek boynunun ince uzunluğunu ortaya çıkardı. Teni tanıdıklarıninki kadar solgundu, buz mavisi gözleri yatak örtüsünün yeşilini seçiyordu. "Nasıl görünüyorum?"

Yanlış. Kötü. Sinsi. "Falada gibi," diye ağzından kaçırdı Cordelia.

Evangeline oturduğu yerden kalktı, sabahlığı unutmuştu. "At gibi mi?"

"Hayır! Öyle demek istemedim..." Yutkundu, el yordamıyla ilerlemeye çalıştı. "Solgun. Ve zarif. Ve güzel. Onun gibi. Ve gözlerin yeşil görünüyor çünkü kumaş..."

"Oh, anlıyorum. Hmm." Evangeline arkasına yaslandı ve saçlarını dikkatlice yeniden karıştırdı. "Kimsesiz gibi görünmeye *çalışıyorum*. Otuz beş yaşın üzerindeyken bu hiç kolay değil."

Cordelia sonsuz derecede rahatlamıştı. "Bey beni seni görmem için gönderdi," dedi ihtiyatla. "Senin için endişeleniyor gibiydi."

"Bu çok iyi. Bu çok iyi. Aslında kendi başına gelmeliydin." Gözleri kısıldı.

"Bunu isteyip istemeyeceğini bilmiyordum."

"Mmm." Bu endişe verici bir sestti. Bu, yargılamanın unutulduğu değil ertelendiği anlamına geliyordu. "Orada neler oluyor?"

"Eee... şey... herkes çok üzgün tabii ki..."

Annesinin gözleri onu mızrakladı. "Neredeyse öldürüldüğüm için mi üzgünsün, yoksa *o kadın* öldü mü?"

"Sanırım ikisinden de biraz," dedi Cordelia, birini tehlikeye atmadan ne kadarını ifade edebileceğini merak ederek. "Hangisi olduğunu yüksek sesle söylemiyorlar. Beyefendi de ne büyük bir şok yaşadığınızı söyleyip duruyor." *İşte, bu güvenli olmalı.*

"Önemli olan o." Annesi komodinden küçük bir el aynası aldı ve onun görünüşünü kontrol etti. "Peki ya o korkunç kız kardeşi?"

Cordelia dikkatle, "Sanırım genel olarak üzgün," dedi. "Bayan Green'in bunu *yaptığına* inanmadığını söyleyip duruyordu."

"Çok fazla çalışmadan yapamadı." Evangeline aynayı tekrar masanın üzerine koydu. "Sefil bir yaratık. Kibarca ölemezdi bile."

Cordelia'nın kulaklarında kan uğuldadı. Sonraki birkaç kelimeyi kaçırdı. *Sadece itiraf etti. Öylece itiraf edeceğini düşünmemiştim.*

Neden olmasın? Bay Parker'a ne yaptığını itiraf etti. Bununla gurur duyuyor ve siz de onun izleyicilerisiniz. Başka kime övünecek? Falada'ya mı?

Sakinliği onu hayal kırıklığına uğrattı. Buz sonunda kırılmıştı ve göğsü doluydu. Penelope ölmüştü, hiç tanımadığı hizmetçi ölmüştü, Ellen'in ailesi ölmüştü, bunların hepsini annesi yapmıştı ve Cordelia'nın yaptığı hiçbir şey, ne şimdi, ne de hiçbir zaman, onlardan herhangi birini geri getiremezdi.

"... çok üzgün görünüyorsun," diyordu annesi. "Öylece çekip gitse çok mutlu olurum ama bunun nasıl işe yaradığını gördün. Onu üzmeye çalıştım, Falada'yı görebileceği bir yere gizledim ve o da bunun üzerine lanet bir *hikaye* uydurdu! Ve *sen* onun hakkında kayda değer hiçbir bilgi bulamadın. Hayır, meseleyi kendi ellerime almam gerektiği çok açıktı."

Cordelia yutkundu. "Sen... sen tekrar deneyebilirdin. Falada ile. Yapamaz ?"

Evangeline gözlerini devirdi. "Ve bunu yaparsam yine ilgi odağı olmanın bir yolunu bulur. Zaten Beyefendi sürekli ondan söz ediyordu." Yüzü birden yumuşadı ve Cordelia kendini tuttu. "Belki de bunu bilmek için çok gençsin. Sanırım bu tür şeyleri ancak zamanla öğrenirsin. Eğer bir adam sürekli başka bir kadının adını anıyorsa, tetikte ol. Sana arkadaş olduklarını ya da aralarındaki ilişkinin bittiğini söyleyecektir ama kadının adı dilinden düşmüyorsa, aklında o var demektir. Bunu unutma, olur mu?"

"Evet, anne," diye fısıldadı Cordelia, *varsayımsal bir adamın ne düşündüğü kimin , dün gece bir kadını öldürdün!* Bunu yüksek sesle söyleyen bir insan olmak istiyordu. Penelope Green . Ama bunu yaparsa, annesi elini sallayacak ve

ve bunun kimseye faydası olmaz.

Cordelia'nın birine yardım *edebilmek* için ne yapabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Hester'a her şeyi anlatmıştı. Başka ne olabilirdi ki? Gözlerini hafifçe kaşlarını çatarak tırnaklarını inceleyen annesine kaldırdı.

Onu kendim öldürmeye çalışabilirim.

Görünüşe göre hiçbir yerden gelmeyen bu düşünce, bir kurbağa gibi kalbinin üzerine çömeldi. Ona bakamadı. Ondan başka bir yere bakamıyordu. Kocaman, imkânsız ve büyüleyiciydi.

Aklımı okuyamaz. Okuyabilseydi, Hester'a ne söylediğimi hemen anlardı. Mutfaktan bir bıçak alıp onu arkadan bıçaklayabilirdim.

Bıçağın saplanışını, annesinin dizlerinin üzerine çöküşünü, soluk kumaştan akan kanı canlı bir şekilde hayal etti. Sonra kendi düşüncelerine neredeyse homurdanacaktı. *Patates dışında hiçbir şeyi bıçaklamadın. Komşu kadın tavukları öldürüyor, hatta senin için temizliyor. Anneni bir patatesmiş gibi bıçaklayamazsın. Sence bir bıçak birinin sırtına girer mi? O kaburga kemiği varken? Belki de onu kesersin ve o da arkasını dönüp seni bıçakla görür ve hayatının geri kalanında itaatkar olmanı sağlar.*

Dış kapı açıldı ve Cordelia öyle bir irkildi ki yerinden sıçradı. "Sanırım bu çay olacak," dedi annesi. "Orada öyle dikilip bakma. Kapıyı aç!"

Cordelia kapının mandalıyla oynadı. Dış odada hizmetçinin sesini, sonra da daha derinden gelen başka bir sesi duydu. Annesinin nefesi heyecanla tıslıyordu. "Enişte!" diye fısıldadı ve birkaç hızlı hareketle saçlarını düzelterek yastıklara yaslandı. "Aç şunu, çabuk!"

"Merhaba, canım." Bey ona gülümsedi. "Annen uyandı mı? Sadece onu kontrol etmek istedim."

"Samuel?" Annesinin sesi yine titrekti. "Sen misin?"

"Hayat kadar büyük." Squire Cordelia'nın yanından geçerken ona özür dileyen bir bakış attı. "Bölmek istememiştim. Sadece kendini daha iyi hissediyor musun diye bakmaya geldim."

"Samuel," dedi annesi yumuşak, titrek bir sesle. "Burada olmana çok sevindim. Bütün bu olup bitenlerle -daha önemli şeylerle- çok meşgul olduğunu biliyorum."

"Saçmalık! Senin iyileşmenden daha önemli bir şey yok, canım."

Bir elini uzatıp onun koluna koydu, gözleri parlıyordu. "Bunun benim için anlamı çok büyük. Sana anlatamam... bir şekilde sadece sen buradayken kendimi güvende hissediyorum..."

Cordelia sessizce kendini dışarı attı. Odasına döndüğünde pencereden dışarı baktı ve uzaktaki ağaçların arasında hareket eden beyaz bir şekil gördü. Bu mesafeden bile Falada'yı tanıdı.

Sağdan sola hareket ederek gözden kayboldu. Orada bekledi, çay fincanı soğuyana kadar elinde tuttu. Alice'in yan odada hareket ettiğini, ertesı günün giysilerini yerleştirdiğini duyabiliyordu ve hizmetçinin de onu görüp görmediğini merak etti.

Kısa bir süre sonra onu tekrar gördü, hala rahat bir tırısila ilerliyordu, başka birinin ölmesini bekleyen bir leş yiyici gibi Squire'ın evinin etrafında dönüyordu.

BÖLÜM 20

Bir gün daha geçti ve bir akşam yemeği daha. Zaten yapmacık olan sohbet neredeyse imkânsız hale gelmişti. Hester, Imogene'in oğlu Jacob'a minnettar olmak zorunda kaldı; Jacob, normalde çığlık çığlığa gecenin içine kaçmak istemesine neden olacak, ama sessizlikten çok daha iyi olan at eğitimi hakkında bir teze başladı.

Richard'ın nerede olduğunu ve nasıl olduğunu merak etti. Belki de aptalca bir işti. Muhtemelen öyleydi. Cordelia'nın hikâyesine inanmakla ondan kuşkulananmak arasında gidip geliyordu, çoğu zaman saatte birkaç kez.

Yemekten sonra parti salona çekildi. Samuel, Evangeline'i kontrol etmek için izin istedi ve geri kalanlar odanın etrafında oturup donuk gözlerle birbirlerine baktılar. Strauss Usta'nın atlarla ilgili bilgi kuyusu bile sonunda kurumuştı.

"Kartlar?" diye sordu Imogene, bir desteyi havada sallayarak.

"Kimse var mı?" Kimse bir şey söylemedi.

"Para için oynamamıza gerek

yok." Yine de kimse bir şey

söylemedi.

"Hadi, sana bir as göstereceğim. Cordelia? Hester?"

Hester inledi. "Bu çok korkunç," dedi. "Sen değil, Imogene. Burada olmana sevindim. Sadece şu anda çok iyi bir arkadaş olduğumuzu düşünemiyorum." Çaresizce etrafına bakındı. "Belki de herkes evine gitse daha iyi olur."

"Umarım beni tebrik etmeden önce olmaz," dedi Squire kapı aralığından. "Görüyorsunuz, Evangeline az önce karım olmayı kabul etti."

Bu sözler salonun havasında o kadar uzun süre asılı kaldı ki, Hester bunların hiç söylenip söylenmediğini sorgulamaya başladı. Herhalde hayal görmüştü. Kardeşi Evangeline'le nişanlandığını söylememiştir. Elbette Doom kazanmamıştır.

Ama Evangeline Bey'in arkasında duruyordu, eli sıkıca onun elinin içindeydi ve gözlerindeki bakış katıksız bir zaferdi.

"Aman Tanrım!" dedi Leydi Strauss, o korkunç sessizliğin içinde. "Bu ne sürpriz!" Hester'a uyarıcı bir bakış fırlattı ve kelimeler bir anda gerçek oldu, *şu anda* olan bir şey, attan düştükten sonra yerin üzerinize gelmesi gibi.

Çok erken! Hester haykırmak istedi. *Bu kadar çabuk olamaz!*

Yaklaşmakta olan felaket duygusu o kadar uzun zamandır onunla birlikteydi ki neredeyse arka plandaki gürültü olarak kaybolmuştu, ama aniden hepsi kükreyerek geri geldi ve boğazını bir boğucu gibi kavradı. *Mahvoldun, mahvoldun, en kötüsü geldi, en kötüsü burada, başarısız oldun ve her şey kül olacak ...*

Ama ! Bu çok hızlı! Ben hazır değilim... ve Richard henüz dönmedi...

Bu küçücük, umutsuz bir düşünceydi, küçücük umutsuz bir sestir ama omurgasını sertleştirdi. Bir kulede sadık şövalyesinin onu kurtarmasını bekleyen bir bakire değildi. O yetişkin bir kadındı ve yaşlı bir kız kurusu sosyal olarak en güçsüz yaratıklardan biri olsa bile, savaşmadan Doom'a boyun eğmeyecekti.

Ama şimdi o an değildi. Evangeline hızlı ve emin adımlarla harekete geçmişti, Hester ise kardeşinin kendini koruma içgüdüsüne güvenerek hâlâ bocalıyordu. Samuel'i Doom'un muhtemelen büyüleri pençelerinden kurtaracaksa, yapmak isteyeceği son şey elini çok erken göstermekti.

Boşluğu doldurduğu için Imogene'e şükürler olsun. Yaşadığı korkudan sıyrıldı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Ne kadar hoş! Samuel, seni köpek! Bana hiç ima bile etmedin!" Ellerini çifte doğru uzattı. "Beni bir tüyle bile devirebilirsin!"

"Bir centilmen olmak zorundaydım elbette," dedi Squire hoyratça. "Duygularıma karşılık verildiğini öğrenmeden konuşmaya devam edemezdim, biliyorsun değil mi?"

"Evet, elbette. Çok doğru," dedi Lord Strauss başıyla onaylayarak.

Evangeline yavere daha da yaklaşarak yanağını onun omzuna dayadı ve sonra Cordelia aniden ayağa fırlayarak ellerini birbirine vurdu.

"Oh, ne harika!" diye bağırdı kız. "Artık bir aile olacağız!" Neredeyse dans ederek beyefendiye yaklaştı. "Size baba diyebilir miyim, efendim?"

Ne, diye düşündü Hester, tam anlamıyla cehennem azabı mı?

Sonra Cordelia kıkırdadı.

Son birkaç gündür yeterince sık gülmüştü. Penelope Green bir çapa adamını bile kıkırdatabilirdi. Ama Hester, Cordelia'nın gülüşünü *biliyordu*; tohumların taşlara saçılması gibi küçük, ürkek bir tıkırtı. Bu kesinlikle bir kıkırdama değildi ve hiçbir zaman başını kız gibi sallamasına eşlik etmemişti.

O korkunç akşam yemeği hariç. zaman kıkırdamıştı, değil mi?

Şu anda gerçekleşiyor. Şu . İtaatkar hale getiriliyor, ne diyordu buna? Evangeline vücudunu bir kukla gibi çalıştırıyor.

Hester dizindeki çığlığa ve diğer kalçasındaki sempatik ağrıya aldırmandan sandalyesinden yarı kalktı. Bunu durdurmak zorundaydı. Yapmak zorundaydı -yapmak zorundaydı-

Ne yapacağım?

Cordelia ona doğru döndü, aradaki mesafeyi neredeyse zıplayarak geçti. Cordelia yaklaştıkça Hester ona baktı, ağzı geniş bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı. Elleri Hester'ın sol koluna yerleşti.

Gözlerinin kenarları korkmuş bir atınki gibi bembeyazdı ve gözlerindeki dehşet ve çaresizlik Hester'a bir darbe gibi çarptı.

Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. En ufak bir fikrim bile yok. Büyücülük ve bunun nasıl durdurulacağı hakkında yazılmış her şeyi bulmaya çalışmam gerekirken, tam bir ay parçası gibi Richard'ı kanıt bulmaya gönderiyorum. Sanki ölümcül şekilde yaralanmış birinin kan kaybından yere yığılmasını izliyormuş gibi hissediyordu ve bu akışı nasıl durduracağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Artık benim teyzem olacaksın," dedi Cordelia'nın ağzı, Cordelia'nın gözleri çığlık atarken.

Onu ele verme. Doom'un bildiğini öğrenmesine izin verme. "Evet," dedi Hester. "Evet, tabii ki. Ne kadar güzel ." Kızın elini okşadı,

Dokunduğunda derisinin ürperdiğini hissetti. Cordelia'nın teni buz gibiydi ve terden sıırıslıklam olmuştu.

Gözleri Cordelia'nın omzunun üzerinden, Doom'un hâlâ yaverin elini tutarak durduğu yere gitti. Kadının bakışları hafifçe odaklanmamıştı, yüzü hoş ve nötr bir gülümsemeyle düzenlenmişti. Belki de aynı anda iki bedeni birden çalıştırmak zordu. Bu olası görünüyordu. Hester, annesi yaverle konuşurken Cordelia'nın koridorda nasıl boş bir yüzle durduğunu, Hester'ın varlığını bile kabul etmediğini hatırladı.

"Yapacak çok planın olmalı!" dedi Imogene, bir kez daha imdadına yetişerek. Hester kiliseye haber göndererek kendisinin bir an önce azize ilan edilmesini talep edecekti. "Ne zaman evleneceksin?"

"Oh, mümkün olduğunca çabuk," dedi Squire umursamaz bir tavırla. "Özel bir ruhsat için göndereceğim. Büyük bir kilise düğününe gerek yok, biliyorsun, hiçbir zaman o kadar gösterişli biri olmadım!"

"Küçük bir şapelde küçük bir ayin benim için fazlasıyla yeterli olacaktır," diye mırıldandı Evangeline, gözlerinin sertliği olmasa hayranlık uyandırabilecek bir bakışla Squire'a bakarak.

"Aman Tanrım," dedi Hester. Kendini ayağa kaldırdı. Cordelia neredeyse zamanında yoldan çekilmedi ve Hester, Doom'un kaşlarının arasında bir çizgi oluştuğunu gördü. "Aman Tanrım," dedi tekrar. "Yapacak o kadar çok planımız var ki. Düşüncesi bile beni bayıltıyor! Ama iyi bir baygınlık, iyi bir baygınlık, kötü bir baygınlık değil, kahvaltı etmediğim zamanki gibi değil, anlıyorsun ya..." Ağzının gevezelik etmesine izin verdi, beyninin bu arada parlak bir şey bulacağını umuyordu. Beyni bunu yapmayı reddetti.

Imogene alaycı bir gülümsemeyle onun kollarından birini tuttu. *Ne yaptığını biliyorum*, dedi o gülümseme. "Yukarı çıkmana yardım edeyim," diye önerdi. "Ve konuk listesini planlayalım, olur mu?"

"Çok fazla insan olmasın," diye homurdandı Squire. "Küçük bir düğün demiştim ve bunda ciddiydim!"

"Hayır, hayır, elbette olmaz. Kuzenlerden hiçbirini davet etmeyeceğiz, ki bu muhtemelen en iyisi, çünkü çok fazla kuzenimiz var, biliyorsunuz ve Kuzen Celia'nın çocuklarının her zaman korkunç derecede kötü davrandıklarını düşünmüşümdür, belki düzelmiş olsalar da, yıllar geçti ve çocukların düzelebileceğini düşünüyorum, sizce de öyle değil mi? Özellikle de

Sorun, mobilyaların üzerine atlayıp çay tepsilerindeki hamur işlerini aşırmalarıydı ve tabii ki otuz yaşını geçtikten sonra kimsenin bunu yapmasını bekleyemezsiniz, değil mi?"

Samuel ve Lord Strauss'un yüzlerinde bu okumadan sonra hafifçe donuk bir ifade vardı. Hester dinlediğinden şüphe etse de Doom'un da yle.

Cordelia ellerini çırparak, "Yukarı ıkmana yardım edeyim, teyze," dedi. "Artık sana teyze diyebilir miyim? Oh, lütfen evet de! Bu her şeyden çok hoşuma gider."

Tanrı aşkına, daha önce neler olduğunu nasıl fark etmedim? Bu Cordelia'nın sesine bile benzemiyor. Ben ocukken kızların konuştuğu gibi konuşuyor. Çoğunlukla sevmediğimiz kızlar. Her fırsatta bir yetişkine ispiyonlamak için koşan türden bir kız.

Cordelia'nın buz gibi parmakları kızın diğer kolunu bir mengene gibi kavradı. Kızın ağzı hâlâ o korkunç gülümsemeyle gerilmiş, bütün küçük beyaz dişlerini gösteriyordu. Eğer aniden başını çevirip dişlerini Hester'ın yanağına batırırsaydı, bu bir şok olurdu ama sürpriz sayılmazdı. *Yine kapana kısılmış bir tavşan, yaklaşan her şeyi ısırıyor. Ve bu tüm hayatı boyunca devam mı etmişti? Nasıl oldu da tamamen kırılmadı?*

Belki de yleydi. Hester'ın uzun zaman önce nişanlandığında öğrendiği gibi, bazen kırılmanın bir önemi yoktu. Devam ederdiniz. Başka seçeneğin yoktu.

"Pekâlâ," dedi Imogene, odadan çıkıp merdivenleri çıkmaya başladıklarında. "Sana söyledim, değil mi?"

Kahretsin. Doom, Cordelia'nın kulaklarından her kelimeyi duyabiliyordu, değil ? Hester telaşla, "Samuel'in yaşındayken bunu hiç düşünmezdim," dedi ve arkadaşının kolunu uyarıcı bir şekilde sıktı.

Imogene ona şaşkın bir bakış attı. Hester gözlerini büyüttü. Imogene'in bakışları kuşkuyla Cordelia'ya kaydı. *Daha sonra açıklamak zorunda kalacağım, diye düşündü Hester bıkkınlıkla ve sonra, bunu nasıl açıklayacağım? Elimde hâlâ kanıt yok.*

Kanıt eksikliği bu noktada giderek daha önemsiz görünüyordu. Cordelia'nın yüzüne bakan herkes bir şeyler olduğunu anlayabilirdi. Kesinlikle.

"Onaylamıyor musun?" diye sordu kız kederli bir şekilde, yüzü somurtmaya benzer bir hal almıştı. Imogene'in kaşları aşağı indi

keskin bir şekilde. *Ve şimdi Cordelia'nın bunca zamandır olağanüstü bir oyuncu olduğunu düşünüyor ve ne söylediğini hatırlamaya çalışıyor...*

"Tabii ki onaylıyorum," dedi Hester merdivenleri tepinerek. Cordelia hiçbir fiziksel destek sağlamıyordu, bu da ona kolundaki donmuş parmakları fırçalamak için bir bahane veriyordu. "Dikkat et canım, o benim baston kolum. Biraz Imogene'e yaslanmama izin ver. Odama gidip hizmetçiden dizim için sıcak kompres ister misin? Bu gece çok ağrıyor."

Cordelia'nın yüzü kısa bir süre için karardı, sonra başını eğdi ve önlerindeki basamakları hızla çıktı.

" oluyor?" diye mırıldandı Imogene, Hester'ın kulağına. "Sonra açıklarım. Çok karışık bir durum."

"Neredeyse öyle olmak zorunda. O zaman kız annesinin yaratığı mı?"

"Hayır," dedi Hester iç çekerek, "düşündüğün gibi değil. Sorun da bu zaten." Sahanlıkta durdu ve şakaklarını ovuşturdu. "Söz , en kısa zamanda sana her şeyi anlatacağım."

Arkadaşının gözleri merakla parlıyordu ama Imogene bunu belli etmeyecek kadar iyi bir kart oyuncusuydu. "Bunu dört gözle bekleyeceğim," dedi sessizce ve Hester'ın odasına giden son merdivenleri çıkmasına yardım etti.

Cordelia ağır bir şekilde yatağın üzerine düştü ve bir an sonra itaati kayboldu. Birkaç dakika boyunca atılmış bir oyuncak gibi yattı, aklını başına toplamaya çalıştı, sonra ayağa kalktı ve son birkaç dakikanın anısını bir kenara itmeye çalıştı.

Tanrım. Söylediği şeyler. *Artık sana teyze diyebilir miyim?* Tek tesellisi, Hester'ın onun itaatkâr olduğunu biliyor olmasıydı, çünkü aksi takdirde düşünü onayladığını asla söylemezdi.

Şakaklarını ovuşturdu. Göğsündeki baskı itaatkâr olduğu süre boyunca artmıştı ve Alice'in duymadığı için minnettar olduğu keskin bir çığlık attı. Hizmetçisi muhtemelen yemekten sonra bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordu ve bu iyiydi. İyiden de öte. Annesi Cordelia'nın sesini duysa ne kadar kaba davranırdı, Tanrı bilirdi. O da

sıcak kompres sipariş ettiği hizmetçiye yeterince buyurgan davranmıştı.

Çok yorulmuştu. İtaatkâr olmak onu bitkin hissettiriyor, kasları yanlış şekilde gerilmekten ve pozisyonları bir an bile fazla uzun tutmaktan ağrıyordu. Su dolabına gitti, sonra elbisesini silkerek çıkardı ve astı. Alice'in yapacağı kadar düzgün değildi belki ama umarım kırıılmazdı. Sonra battaniyenin altına girip perdeleri çekti ve boş gözlerle tepedeki karanlığa baktı.

Annem . Squire'ı onunla evlenmeye ikna etti. O kazandı. Bu bizim kaybettığımız anlamına mı geliyor?

Penelope Green öldüğüne göre, başka türlü hissetmek zordu. Evangeline uşak Willard'ı ve hoşlanmadığı herkesi kovacaktı. Hester taşınmak zorunda kalacaktı. Ve istediğini elde ettiğinde, Squire ne kadar yaşayacaktı? Ya bütün parasını almak için onu da öldürürse?

Cordelia kendi kendine, *o henüz evlenmedi*, dedi. *Hâlâ biraz zaman var.* Bir erkeğin zorlayıcı bir neden olmadan nişanı bozması onursuzluk sınırında kabul edilirdi, ama Evangeline'in büyücü ve katil olduğuna dair bir kanıt bulabilirlerse, bu kesinlikle yeterince skandal olurdu. Sonuçta, kadınların itibarı yanlış bir adamla on dakika geçirmekle zedelenabiliyorsa, birini balkondan atmaya zorlayarak on dakika geçirmek daha da kötü sayılırdı.

Kesinlikl

e.

Muhteme

len.

Sabah Hester'a soracaktı.

... orada kimse var mı...?

En küçük bir düşünce fısıltısıydı ve Cordelia böyle bir şey düşünmek için hiçbir nedeni olmasa bunu asla fark etmezdi.

Yatakta yuvarlandı. Uyuyakalmış mıydı? Belki de bu sadece bir belirtiydi, yarı uykuluyken beyninden geçen rastgele düşünceler.

Alo? Dinliyor musun?

Cordelia gözlerini açtı. Şöminenin ışığı, yatak perdelerinin koyu renk örtüleri arasında soluk bir çizgi olarak görünüyordu. Yatak odasındaki hava hareketsizdi. Nefes alış verişlerini duyamıyordu.

... lütfen, beni duyabiliyor musun?...

Sözcükler Cordelia'nın beynine, gerçek düşünceye eşlik eden girdaplı ön yankıların hiçbiri olmadan, tamamen şekillenmiş düştü. Biri ona fısıldıyor muydu? Yatakta doğruldu. "Orada biri mi var?"

... Cordelia? Sen misin?

Aman Tanrım, yatağın altında biri mi vardı? Cordelia donakaldı. Yatağın altındaki canavarlarla ilgili tüm çocukluk hayalleri kulaklarına kükreyerek geri geldi. Nefes almayı bıraktı.

... hala orada mısın?

İçgüdüler devreye girdi. Cordelia battaniyenin kenarından tutup başının üzerine çekti ve yapabileceği en küçük topun içine kıvrıldı. Eğer canavarlar varsa, onu battaniyenin içinden yakalayamazlardı. Kurallar böyleydi.

... Cordelia...?

Git buradan, diye düşündü, kelimeleri kendi kafatasının içinde bağırarak.
Git buradan, git buradan, git buradan!

İşe yaradı. Artık fısıldaşma yoktu. Sabah olduğunda Cordelia orada olduklarını neredeyse unutmuştu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

"Özür dilerim," dedi Hester. "Hiçbir şey yapamadığım için üzgünüm."

Cordelia irkilerek başını kaldırdı. Salonda birlikte oturuyorlardı, fazla konuşmuyorlardı ve Hester'ın kendini suçlu hissettiği için sustuğu aklına gelmemiştir. "Yine de senin yapabileceğin bir şey yoktu."

"Biliyorum," dedi Hester. "Ama yine de üzgünüm. Bu olmalı..." Elini yüzünde gezdirdi. "Hayal bile edemiyorum."

Cordelia başını salladı. Bu doğrudu. Muhtemelen hayal bile edemezdi. Ama en azından annesi onu itaat etmeye zorladığında konuşanın Cordelia olmadığını biliyordu ve bu önemli bir şeydi.

Kapı açıldığında bunu nasıl ifade edeceğini bulmaya çalışıyordu. Hem Hester hem de Cordelia başlarını kaldırıp baktılar, aniden, tepelerinden geçen bir şahinin gölgesini izleyen iki fare gibi temkinli bir tavırla. Ama Evangeline'in yerine, beklenmedik bir şekilde halsiz olsa da tanıdık bir yüz vardı.

"Sana bu toz toprak içinde geldiğim için beni affetmelisin," dedi Lord Evermore. Gözlerinin altında koyu halkalar ve giysilerinin üzerinde ince bir yol kiri tabakası vardı. Binici eldivenlerini çıkarıp bir kez bacağına vurdu ve yan masanın üzerine fırlattı.

"Artık geri döndüğüne göre her konuda affedebilirim," dedi Hester, beklenmedik bir kararlılıkla. Evermore ona göz kırptı, dudakları aralandı ve Cordelia'yı şaşırtan bir şekilde Hester kızarıp gözlerini kaçırdı.

"Her neyse," dedi Evermore bir süre sonra, "ikinizle de konuşmanın önemli olduğunu hissettim." Kapıyı kapattı ve uzaklaştı. "Willard bana yokluğumda büyük bir kargaşa yaşandığını söyledi."

Hester elini kaldırdı. "Evet ama şu anda bununla pek ilgilenemem. Ne öğrendiniz?"

Evermore bir an sessiz kaldı. "Haklıydın," dedi sonunda, kaşlarını çatarak Cordelia'yı incelerken. "Nasıl bildiğini bilmiyorum ama haklıydın."

"En başından başlasan iyi olur," dedi Hester. "Parker'ı buldun sanırım?"

"Evet." Yere yığıldı ve elini yüzüne sürdü. "Kolay bir iş değil, size söyleyeyim. Gardiyanlar bir dizi avare ve uzaylıyı savuşturdular ve bir başkasını içeri almak istemediler. Onu görmeme izin vermeleri için avukatının parasını ödediğimi iddia etmem gerekti, bunun için teşekkür ederim Hester. Artık katilleri finanse etme konusunda bir üne sahip olacağım ve bunun sosyal sezonda bana harika bir şekilde hizmet edeceğini düşünüyorum."

Her şeye rağmen Hester'ın dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti. "Önemli olmasaydı sormazdım."

Richard başını salladı. "Sana inanıyorum. İnanmasaydım bile Parker'la konuştuktan sonra inanırdım. Herkesin söyleyebildiği kadarıyla oldukça akli başında, ancak bunu neden yaptığını sorarsanız, çok tedirgin oluyor. İstemediğini söylüyor ama yapamıyor.

-Ya da nedenini kimseye söylemiyor. Gardiyanlar bana çok bastırırlarsa boğulmaya başladığını, sanki konuşmaya çalıştığını ama konuşamadığını söylediler. Sonunda da bayılıyormuş. Sırf bu nedenle sormamam konusunda beni özellikle uyardılar."

Hester Cordelia'ya başını salladı. "O zaman bir şey yaptı." "Yapmış olmalı."

Richard ikisinin arasına baktı. "halde bana açıklamak ister misiniz?"

"Sonra," dedi Hester öne doğru eğilerek. Her şeyi bir anda açıklamaya kalkarlarsa, umutsuz bir karmaşaya dönüşecekti. "Önce hikâyeni bitir. Ne öğrendin?"

"Ona Leydi Evangeline'i tanıyıp tanımadığını sordum ve neredeyse anında boğulmaya başladı. Gardiyanların beni dışarı atacağını sandım. Neyse ki geri çekildim ve onu biraz sakinleştirmeyi başardım. Sonra da arabayı sordum." Evermore başını yavaşça salladı. "O lanet olası şey -Affedersiniz.

Hester gözlerini devirmek için kendini zor tutarak, "Sanırım artık küfürleri biraz geçtik," dedi. "İstersen daha sonra mavi bir çizgi için yemin edebilirim."

"Evet, şey. Dediğim gibi, bu en lanet şeydi. Bunun hakkında konuşabilirdi. Bu konuyu ele aldı. Bana cabriolet'inden, onu nereden aldığından ve çalındığından bahsetti. *Kızın* aldığına söyledi. Kim olduğunu söyleyemedi. Sanki kelimeleri çıkarmak için savaşıyor gibiydi." Cordelia'ya döndü, gözleri soğuk ve sorularla doluydu. "O, dedi. Beyaz atlı olan."

* * *

"Ve şimdi," dedi Lord Evermore, "neler olduğunu açıklar mısınız? Arkamda bir cinayet bıraktım ve görünüşe göre bir düğüne geri döndüm. Bu vahiy bunu durduracak mı? Çünkü sana söyleyeyim, Hester, Parker umutlarını bağlayabileceğin ince bir kamış. Bu dünyada fazla kalacağını sanmıyorum. Onu asmalarına yetecek kadar uzun yaşarsa şaşırrım."

Cordelia yüzünü buruşturdu. "Lord Evermore," dedi bir elini kaldırarak. "Ondan önce... Sormak zorundayım... Hayatta kalan biri olup olmadığını biliyor musunuz? Onun herhangi biri..." Durmak ve yutkunmak zorunda kaldı. "Kızlarını kastediyorum."

Evermore başını eğmiş, hâlâ düşünceli bir şekilde onu izliyordu. Bu bakıştan kaçmak istedi ama omuzlarını dikleştirdi. *Biri sana her baktığında irkilirsen anneni durduramazsın. Ve o sana kızgın değil.*

"Hepsini tanımıyorum," diye itiraf etti Evermore. "Eğer önemliyse öğrenebilirim. Ama en küçük iki kızı hayatta kaldı, o kadarını biliyorum. Mürebbiyeleri onları pencereden çatıya itmiş. Kendisi de ağır yaralanmış ama hayatta kalmış gibi görünüyor."

Ellen en genç olanıydı. Cordelia göğsündeki sert düğümün biraz olsun gevşediğini hissetti. Ellen hâlâ hayattaydı.

Nasıl hissedeceğini bilemiyordu. Ayağa kalkıp odanın içinde dans etmek, çığlık atmak ya da gözyaşlarına boğulmak istiyordu. Ölüler hâlâ ölüydü ve onları tanıyıp tanımaması muhtemelen önemli olmamalıydı ama belli ki *önemliydi*. Hem de çok. Fincanını eline aldı ve bir yudum aldı, kendisinden önceki birçokları gibi duygularını çayla bastırmaya çalıştı.

"Sana bir açıklama yapacağıma söz vermiştim," dedi Hester. Zili çekiştirdi ve bir an sonra uşak kapıda belirdi, iyi giyimli bir leylek kadar uzun ve inceydi. "Willard, biraz rahatsız edilmeyeceğimizden emin olabilir misin?"

"Bununla bizzat ilgileneceğim," dedi ciddiyle. "Siz insanlar arasında bir prenssiniz."

"Ben sadece uşaklar arasında bir prens olmayı arzuluyorum, leydim." Neredeyse bir şaka gibi gelmişti ama o kadar soğukkanlı söylenmişti ki Cordelia, Hester'ın güldüğünü duyana kadar emin olamadı.

Açıklama, çoğunu Hester yapmış olsa da, zorunlu olarak uzun ve dolambaçlıydı. Evermore özellikle itaat ettirilmekten dehşete düşmüştü ve Cordelia bunu uzun uzun açıklamak zorunda kaldı. "Ve kendi başına hareket edemiyor musun? Hem de hiç mi? Lanet *olsun*."

"Ve işte buradayız," dedi Hester. "Ve ben tereddüt edip seni kanıt bulman için gönderirken, o kardeşimi kendisiyle evlenmeye ikna etti."

Evermore yüzünü ovuşturdu. "Düğünü nasıl durduracağız?"

"Durdurabileceğimizi sanmıyorum."

Cordelia Hester'a baktı. Evermore da öyle. "Ne? Samuel'in mihraba bu şeyle gitmesine izin vermemizi mi öneriyorsun?"

"Büyücü," dedi Hester. "Evet. Çünkü Cordelia'nın sözü ve Bay Parker'ın durumu dışında elimizde hiçbir kanıt yok. Ona aşık olsaydınız buna inanır mıydınız?"

Sandalyesinde geriye doğru yığıldı ve ellerini saçlarında gezdirdi. "*Şimdi* buna inanmalı mıyım emin değilim. Kulağa peri masalı gibi geliyor." Nefesi uzun bir vızıltıyla çıktı. "Eğer doğruysa, Samuel'e gitmek sadece Leydi Evangeline'in ekmeğine yağ sürer."

"Kesinlikle. Ve engellendiğini hissettiğinde ne yaptığını gördünüz. Onu durdurmanın bir yolunu bulana kadar onunla yüzleşmememiz hayati önem taşıyor."

"Eski hikâyeler su, şarap ve tuz der-" diye başladı Evermore.

"Ve olabilirsen var kazanılmış o aşağı Penelope's Boğaz içinde Şu an?"

"... Kahretsin," dedi Evermore ve bu sefer kullandığı dil için özür dilemedi.

Cordelia boş çay fincanına bakıyor, Hester ve Lord Evermore'un annesinin ellerinde ölebileceği tüm yolları düşünüyordu. *Yapabilirdi*

Hester itaatkar olsun ve bastonu olmadan merdivenlerden aşağı koşsun. Sıradan bir düşüş gibi görünecekti. Ya da Lord Evermore'un onu boğmasını sağlayabilir ya da aynı derecede korkunç bir şey yapabilirdi. "Eğer öğrenirse, bu çok kötü olur."

Evermore Hester'a baktı. "Aklında başka bir şey mi var o zaman?"

"İstiyorum," dedi Hester yavaşça, "ama bu sizden çok büyük bir iyilik istemem gerektiği anlamına geliyor."

"Her şeyi," dedi. Cordelia ona bakarken, bunu gerçekten kastettiği düşüncesine kapıldı.

"Evlilik teklifinde bulunmanızı istiyorum."

Evermore ona birkaç kez göz kırptı ve sonra yüzü garip bir şekilde yumuşadı. Uzanıp Hester'ın elini öyle bir şefkatle tuttu ki Cordelia sanki özel bir şeye bakmış gibi tanık olmaktan utandı.

"Teklif her zaman açıktı," dedi. "Her zaman."

Ürkme sırası Hester'daydı. "Hayır," dedi elini bırakarak. "Hayır, öyle demek istemedim, Dick, genç arkadaşım ile evlenmeni istiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Cordelia'ya bakmak için dönmeden önce Lord Evermore'un yüzünde bir şey parladı. Cordelia yutkundu. Yeterince iyi birine benziyordu ve Evangeline'in bir büyücü olduğuna inanıyordu, bunların hepsi iyi yanlarıydı ama adam çok yaşlıydı.

Onunla evlenmek mi? Gerçekten mi? Saçları tamamen beyaz değildi, bu doğrudu, ama aynı zamanda şu anda tahtayla vurulmuş bir adama çok benzeyen bir ifadesi vardı, ancak bunun ileri yaşlarından mı yoksa konuşmadan mı kaynaklandığını bilmek zordu.

Tahtayla vurulmuş görüntüsü yumuşadı ve yerini sorgulayıcı bir gülümsemeye bıraktı. "Hester," dedi Richard, "genç arkadaşının birçok iyi özelliği olduğuna eminim, ama henüz çocuk odasını soymaya tenezzül etmedim."

"Onunla gerçekten evlendiğini kastetmiyorum," diye tersledi Hester. "*Tabii ki.* Sadece onun için teklifte bulunmalısın. Ve... err..." Bastonuna yaslandı. "Şey, muhtemelen koridorda birlikte yürümek zorunda kalabilirsiniz. Bu

Zamanlamaya bağlı, anlıyorsunuzdur. Ama daha sonra iptal ettirebiliriz. Her şey yoluna girecek."

Richard Hester'dan Cordelia'ya baktı. Ona gülümserken gözlerini kırıştırdı. "Görüyorum ki ikimiz de Hester'in entrikalarından birine kapılmışız. Neler olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Oh iyi. Karanlıkta kalan tek kişi olmaktan nefret ediyorum. Pekala, Hester, Bayan Cordelia için neden teklifte bulunmamı istediğini bize açıkla."

Hester ellerini birbirine kavuşturdu. ". En baştan başlayalım. Cordelia, bunca zamandır annenin amacı neydi?"

Cordelia hemen, "Beni zengin bir adamla evlendirmek için," dedi. "Kendimi bildim bileli bundan bahsediyor."

Hester bir parmağını ona doğru kaldırdı. "Kesinlikle. Ve siz de onun bu amaca ulaşmak için kardeşimle evlenmeyi seçtiğini söylediniz."

Cordelia başıyla onayladı. Richard boğazını temizledi. " beni," dedi iki kadın da ona bakınca, "ama tam olarak anlayamadım. Samuel'le evlenmek onu nasıl yakınlaştıracak?"

Hester başını iki yana eğdi. "Richard, çok zeki bir adama göre şaşırtıcı derecede cahil olabiliyorsun. Zengin bir adamla evlenmek için para gerekir. Müstakbel gelininizi talibinizin dikkatine sunmalısınız. Çoğu durumda bu, balolar, toplantılar, partiler ve benzeri şeylerle şehirde bir sezon geçirmek anlamına gelecektir. Bunun için de elbiseleriniz, şapkalarınız, günlük kıyafetleriniz ve tiyatro biletleriniz olmalı ve bunların hepsi de para gerektirir."

"Ah."

Kollarını kavuşturdu. "Zengin olmanın sorunufakir olmanın ne kadar pahalı olduğu hakkında hiçbir fikrinizin olmamasıdır."

"Evet, Hester," dedi Richard uysalca.

Cordelia, "Bay Parker'ın arabasını satarak elbiselerin parasını ödeyebiliriz, sanırım," dedi. "En azından birkaç tanesini."

"Ama yine de kalacak bir yere ve sizi toplantılarla tanıştıracak birine ihtiyacınız olacak." Hester elini salladı. "Bu anlamda, Doo-Evangeline son derece akıllıca davranmış. Kardeşim ve ben onun amaçlarını gerçekleştirmek için mükemmel bir konumdaydık."

"Bilmiyorum," dedi Richard. "Eğer gerçekten o kadar zeki olsaydı, en başta sana karşı çıkmazdı."

Hester bastonuyla onun kaval kemiğini dürttü. "Yağcılıkla hiçbir yere varamazsın. Onun yerine Cordelia'yı pohpohlamaya çalış. Bunu inandırıcı kılman gerekiyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Ah... Cordelia, bu çok çekici bir elbise." "Teşekkürler mi?" İltifatlara nasıl karşılık vereceğini hatırlamaya çalıştı, Ama annesinin gelişigüzel öğütlerinden hiçbirini aklına gelmedi. Tek düşünebildiği, hakaretleri ve iltifatları kendini küçümseyen bir zarafetle savuşturan Penelope Green'di. "Ben-ah-hepsi terzinin işiydi. Orada öylece durdum ve kollarımı havaya kaldırdım."

Hester güldü. "İyi cevap." Cordelia rahatlayarak gülümsedi ama annesinin bundan pek hoşlanmayacağından şüpheleniyordu.

"Her neyse," diye devam etti Hester, konuşmayı daha ciddi kanallara çekerek, "Evangeline'in Cordelia'nın zengin bir adamla evlenmesini istediğini biliyoruz. Bunu elde etmek için adam öldüreceğini de biliyoruz. Ama nedenini bilmiyoruz."

"Bir tahminde bulunmam gerekirse," dedi Richard, "muhtemelen para içindir." "Benim tahminim de bu yönde. Sadece, bu işi yaptığında ne yapacağını bilmiyoruz. anlıyor. Parayı belirli bir amaç için mi istiyor, yoksa tek amacı zengin bir yaşam tarzı mı?"

"Yani ben takip atı mıyım? Beni Cordelia'yla evlendirip sonra ne yapacağına mı bakacaksın?"

"Ya öyle olacak ya da Cordelia'nın evlilik piyasasına girip büyücülük ihtimaline gülüp geçmeyecek, düzgün ve zengin bir adam bulmasını umacağız."

Richard yavaşça başını salladı. "Akranlarım hakkında bildiklerimi göz önüne alırsak, bir tek boynuzlu at avlayabiliriz. Pekâlâ." Cordelia'ya bir el uzattı. "Bu sizin onayınızı alıyor mu, Bayan Cordelia? Konumumdan hiçbir şekilde yararlanmayacağıma ruhum üzerine yemin ederim."

Onun konumundan yararlanmak mı? Cordelia bunun bir şekilde uzlaşmacı pozisyonlarla ilgili olup olmadığını merak etti. Yine de Hester'ın Richard'a güvendiği açıktı ve Cordelia'nın da daha iyi bir planı yoktu. "Benim için sakıncası yok," dedi. "Ne de olsa gerçekten evlenmiyoruz."

"Hayır, kesinlikle. Fesih için kesin gerekçeler olduğundan emin olacağım." Hester'a alaycı bir bakış attı. "Gerçi sen de bunun

itibarımı tamamen yok edecek."

Hester homurdandı. "Biri buna inanırsa daha da aptal olur."

"Oh, yapacaklar. Bu herkesin sevdiği türden bir dedikodu. Ayrıca çok uzun zamandır bekârim." Hester'ın sandalyesinin arkasına yaslandı. "Bu zor durumumda gelip bana bakman için seni ikna edebileceğimi sanmıyorum."

Cordelia'yı hayrete düşüren bir kızarıklık Hester'ın boynundan yüzüne doğru süzölmeye başladı. "Ben... ben bunu yapabilirim."

Richard'ın bu tepkiyi beklemediği açıldı. Sandalyeyi itti ve dimdik ayağa kalktı. "Pekâlâ!" dedi ve boğazını temizledi. "O zaman bunu daha sonra tartışabiliriz. Bu arada, planınızdaki küçük bir kusura dikkat çekmek istiyorum."

"Oh?"

"Evangeline beni öldürebilir. Aksi takdirde yeni karıma aktardığım paraya el koymakla yetinmek zorunda kalır."

Bu düşünce Cordelia'nın tüylerini diken diken etti. "Keşke yapmayacağını düşünseydim ama..." Her şeyi çok kolay hayal edebiliyordu. İtaatkar olmak. Bir bıçak alıp yeni kocasının boğazına saplayışını. Gergin parmaklarıyla şalının kenarını sıktı.

Hester çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Bunu düşünmüştüm, evet."

"Ölümüm kabul edilebilir bir olasılık olduğu sürece..."

Bastonuyla adamın kaval kemiğine tekrar vurdu. "Hayır, seni aptal adam. Ama mirasın büyük ölçüde sana ait ve sen ölürsen mirasçılara kalacak. Cordelia'nın en az bir çocuğu olmadan seni öldürmesi aptallık olur."

Richard'ı bıçaklama görüntüsü, anne olma görüntüsü tarafından hemen bastırıldı. Cordelia'nın ağzı açık kaldı. Bunu hiç düşünmemişti bile. İşlerin nasıl yürüdüğünü, insanların bebek sahibi olmak için evlendiklerini az çok biliyordu ama her nasılsa *evlenmek* kafasında her zaman tamamen ayrı bir amaç olmuştu.

Bu düşünce bile dehşet vericiydi. *Daha önce hiç bebek kucağına almamıştım. Bir bebekle ne yapabilirim ki? Bulaşık yıkayabilirim, oda temizleyebilirim ve ata binebilirim, eğer sorun etmezse, ama bebeklere bakmak tamamen başka bir şey gibi görünüyor.*

"Bu bize biraz nefes aldırır," dedi Hester. "Ve gerçekten, Richard, masum bir ruhu ateş hattına sürüklememizi mi tercih ederdin?"

"Hayır, hayır. Lütfen, kendimi senin için tehlikeye atmama izin ver. Ne de olsa ölürsem, toplum benim iktidarsız olduğum dedikodusunu yapmaz."

İktidarsız mı? Cordelia oraya nasıl geldiklerinden emin değildi. Daha sonra Hester'a sormak için aklına bir not aldı.

"Ne olursa olsun," dedi Hester ona ters ters bakarak, "bu bize onun ne istediğini anlamak için biraz zaman kazandıracak. Ayrıca balayında olacak, böylece üçümüzün bir skandala yol açmadan birlikte görünmemiz için mükemmel bir bahanemiz olacak. Ben Cordelia'nın refakatçisi olacağım ve tabii ki nişanlısı olarak senin de bizi düzenli olarak ziyaret etmek için her türlü nedenin olacak."

"Pekâlâ, beni ikna ettiniz." Lord Evermore Cordelia'ya alaycı bir gülümseme verdi. "Sanırım biz nişanlıymışız gibi davranırken, Hester sinsi planının bir sonraki aşamasını uygulamaya koyacak. Sence bize ne olduğunu söyleyecek mi, yoksa saksı gibi başımıza mı bırakacak?"

Cordelia gülebildiğini fark etti ve bebekler ve ebeveynlikle ilgili tüm düşünceleri bir kenara itti. Gerçekten de evlenmiyordu. "Sinsi bir planın mı var?"

"Eh," dedi Hester, "umarım olur." Yanındaki kitaba vurdu. "Büyücülük üzerine bir şeyler okuyordum. Kütüphanemiz çok değerli değil, bu yüzden daha iyi bir kütüphanede değerli bir şeyler bulabileceğimi umuyorum. Eminim şehirde birileri bu konuyu daha yakından incelemiştir..."

Lord Evermore çenesini ovuşturdu. "Kütüphanemde mutlaka bir şeyler vardır. Sorun onu bulmak olacaktır. Büyükbabam, bazı insanların kelebek topladığı gibi nadir kitaplar toplardı. Ne yazık ki kitaplara olan tutkusu onları kataloglama tutkusuna kadar uzanmazdı."

Hester, "Tüm bunlar kütüphaneyi karıştırmamız ve en iyisini ummamızla son bulabilir," dedi.

"Eğer öyleyse, öyledir." Evermore Cordelia'ya başını salladı. "Görünüşe göre sen ve ben emirlerimizi aldık. Doğrudan silahtarla konuşacağım."

Kulağa bir kovulma gibi geliyordu ve Cordelia'nın zihni o kadar karışık ki, bu bahane için minnettardı. "Evet," dedi ayağa kalkarak. Her ikisine de reverans yaptı ve odasına doğru aceleyle ilerledi.

Teklif gelmeden önce ne yapacağını bilecek kadar *Hanımların Görgü Kuralları kitabını* okumuştı.

★ ★ ★

Kapı Cordelia'nın arkasından tıkırdayarak kapanırken Richard, "Zekice," dedi. "Nazik değil ama akıllıca."

Hester yutkundu. Adamın yüzündeki öfke parıltısını daha önce görmüş ve Cordelia'yı korkutmamak için onu kasıtlı olarak bir kenara bırakmasını izlemişti, ama hâlâ orada olduğundan şüphelenmişti. "Özür dilerim," dedi. "Senden *bana* evlenme teklif etmeni istediğimi düşünmeni istememiştim."

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi sessizce. "Daha iyi bilmeliydim. Benimle evlenmenin istediğin hayatın yanında ikinci planda kalacağını çok açık bir şekilde ifade ettin."

"Richard..." Onun adını kör bir bıçakla kesip çıkarıyormuş gibi hissetti. *On yıl geçti ve ondan gerçekten vazgeçtiğini mi sandın? On yıl boyunca seni kurtarması için ona yalvarabileceğini ve bunun kalbini parçalamayacağını mı düşündün?*

Belki buna katlanabilirdi ama karşılığında onun kalbini sökmüş olmanın suçluluğuna katlanamazdı.

"Özür dilerim," dedi kısık sesle. "İstemediğim asla sen değildin."

Ellerini ceplerine soktu ve pencereye giderek dışarı baktı. Ağaçların altında gölgeler büyümüştü ve alacakaranlık karanlığa doğru sürükleniyordu. "Her şeyi çok düzgün ayarlamışsın. Yaşlı arkadaşın bir geline, genç arkadaşın da bir kocaya sahip oluyor. Çok düzenli."

"Öyle bir şey değil!" Sesi çok yüksek çıkmıştı ve kendine kızarak elini ağzına götürdü ama adam pencereden başını çevirmedi. "Bunu gerçekten yapmanı istemiyorum. Bunu sana söylemiştim."

"Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun." Bunu söylerken sesinin bu kadar kasvetli çıkmasından nefret ediyordu. Bu bir söz değildi, sadece bir gerçeğin ifadesiydi. Utanmazca faydalandığı bir gerçek. "Elbette bunu da yaparım, eğer istediğin buysa."

"Yine de nedenini anlıyor musun?" Hester ellerini yüzünde ovuşturdu. "Bize , değil mi? O kadının ne olduğu hakkında. Kulağa öyle geldiğini biliyorum."

bir peri masalı gibi." *Bize inanmak zorunda. Aksi takdirde... ne? Yalan söylediğimi ya da kandırıldığımı düşünüyor ama yine de soran ben olduğum için mi yapıyor?*

Sadakatının gücü göğsüne ani bir ağırlık gibi çökmüştü ve ne kadarına dayanabileceğini bilmiyordu.

"Dün buna inanmazdım," dedi, hâlâ ağaçlara bakarak. "Ama Parker'la konuştuktan sonra... evet. Pekâlâ. Gördüklerimi her şeyden daha anlamlı kılıyor. Onun hakkında konuşmaya çalışırken boğulma şekli..." Arkasına döndü ve rahatlamamanın verdiği telaşla bile Hester'ın yüzündeki çizgilerin fark ettiğinden çok daha derin olduğunu anladı.

Richard, yaşlı mısın? Bu nasıl olabilir? Sadece birkaç satır gümüş, başka bir şey değil. Bu kadar yaşlı olamaz. Zorlu bir sürüşün yorgunluğu olmalı, hepsi bu.

"Kızın önünde ne kadar kötü olduğunu söylemek istemedim," diye itiraf etti. "Korkunçtu. Kelimeleri çıkarmaya çalışırken kendi dudaklarını ve dilini ısıırıyordu. Hiç böyle bir şey görmemiştim." Ayaklarının taşakları üzerinde sallandı. "Ve evet, belki de bir adamın görünürde hiçbir neden yokken ailesinin çoğunu baltayla öldürmesinden ya da Penelope'nin hizmetçisini bıçaklayıp kendini balkondan atmasındansa bu çapta bir büyücülüğe inanmayı tercih ederim."

Hester yavaş bir rahatlamayla nefesini verdi. "Güzel. Buna sevindim." Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Seni ikna etmeye çalışmak için sabırsızlanıyordum."

"Başka birine söyledin mi?"

Başını iki yana salladı. "Imogene bir şeyler döndüğünü biliyor. Sanırım yakında ona söylemem gerekecek. Ama güvenebileceğim tek iki kişi sizsiniz."

Gülümsemesi acılıydı ama uzanıp tekrar elini tuttu. "Bağırdığım için özür dilerim," dedi. "Sadece... bir dahaki sefere beni başka biriyle evlendirmeden önce uyar."

"Bu benim hatam ve inan bana, umarım bir daha senden bunu yapmanı istemek zorunda kalmam."

"Bir kez daha olsa fena olmazdı," dedi elini dudaklarına götürerek. "Eğer doğru kadın olsaydı."

Ayağa kalktı ve gitti. "Sanırım gidip üzerimdeki tozu temizlemeli ve Samuel'i tebrik etmeliyim. Ne gündü ama..."

Hester salladı ve adamın nefesinin sıcaklığını hâlâ teninde hissetmiyormuş gibi davranmaya çalıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

Hester üç şal ve bir çay tepsisiyle kütüphaneye yerleşmişti, kendini ininde yuva yapan bir kemirgen gibi hissediyordu. *Kış için yerleşen büyük, tıknaz olanlardan biri. Belki de bir dağ sıçanı ya da köstebek. Tabii bunlar aynı şey değilse.* Hatırlayamıyordu, eğer bilseydi. Normalde zaten kütüphanede olduğu için bakardı ama kemirgen isimlendirmesinden daha büyük sorunları vardı.

Bir büyücüyü nasıl durduracağını bilmesi gerekiyordu.

Ne yazık ki, aile kütüphanesinde mimarlık üzerine birkaç kitap, görgü kuralları birkaç kitap ve at yetiştiriciliğiyle ilgili olumlu bir hazine vardı, ancak büyücülük üzerine çok sınırlı sayıda kitap bulunuyordu. Birkaç dini metin vardı ama bunların hiçbiri büyücülüğü en iyi ihtimalle anlamsız, en kötü ihtimalle de günahkâr olarak nitelendirmenin ötesinde faydalı bir şey sunmuyordu. En azından büyücülüğü ciddiye alan eski bir peri masalları kitabı vardı ama iyi bir çözümü yoktu. Evangeline'in birisinin onu fırına itmesine izin verecek kadar uzun süre hareketsiz kalması mümkün değildi ve Hester kadının gölgesini yere çivilemenin onun güçlerini elinden alacağından şüpheliydi.

Olsaydı bile, meteorik demirden çivilere ihtiyacım olurdu. Bugünlerde meteorik demiri nereden buluyorsun? Aynı renge iki kez boyanmış nakış ipi bile bulamıyorum.

Sonunda kütüphanede kendisine yardımcı olabilecek iki kitap bulmuştu. Biri, elindeki gerçeklerden çok sıfatlara sahip bir yazar tarafından yazılmış olan *A True Accounte of Divers Remarkable Sorceryes and Devilreys of This New Lande* olduğunu iddia ediyordu. Diğeri ise yaşlı bir almanaktı.

Divers Remarkable Sorceries, okuyucuya yazarın bu kitabı yazdığı için ne kadar cesur olduğunu anlatmak için çok zaman harcadı, çünkü artık "Söylenti ve Hayallerin Bulanık Likörlerinden Gerçeği Damıtmaya" kalkıştığı için "üzerine büyük bir öfkeyle inecek olan" Bu Tür Şeytanlıkların Yazarlarından misilleme bekleyebilirdi. (Hester kitabı okuyanların daha da cesur olduğunu düşünmeye başlamıştı).

Yazar, vatandaşlarından çok azının "şu anda etrafımızı saran Büyük Şeytan Tufanı "na inandığından ve "geçmiş günlerde Yaygın Bilgi olan şeylerin şimdi nasıl Batıl İnanç ve Söylentilerin Temel Saçmalıkları olarak görüldüğünden" yakınmaya başladığında, neredeyse yorgunluktan kitabı bir kenara bırakmaya hazırды. (*Bütün bu e'leri nereden buluyor? Hester merak etti. O zamanlar bunlardan daha çok mu vardı?*) Bunu, varlıklarını gizlemek ve büyücülüğü "Şarlattan ve Atbazın Eylemleri "nden biraz daha iyi göstermek için büyük acılar çektiğini düşündüğü işine bağladı, ama sonra, büyücülerin panterlere çok benzediğini ve bölgelerinde birbirlerine tahammül etmeyeceklerini öne süren bir bilgiden aldığı bir mektuptan bir pasaj attı. "Ve böylece Güçlüler yenmek için çaba gösterirler, ama en Zayıfları görmezden gelirler, tıpkı bir Adamın Tatarcıkların Vızıltısını görmezden geldiği gibi, ve böylece En Güçlüler az, en Zayıflar çoktur, ve Bir Adamın karşılaşılabileceği kişiler her zaman en Zayıflardır ve Gülünç görünürler ve Gerçek Zarar vermekten uzaktırlar, en Güçlüler ise Görünmeden yürürler ve Fark edilmeden büyük Fesat ve Şeytanlıklar yaparlar."

Hester kitabı yere bıraktı ve çayından bir yudum aldı. Çay çoktan soğumuştı. Ama o bunu fark etmedi bile.

Her biri kendi bölgesine sahip panterler gibi. Doom'un bir rakibe tahammül ettiğini hayal etmeye çalıştı ve bir keder saplandığını hissetti. Penelope'ye bile tahammül edemezdi ve bu rekabet çoğunlukla kafasının içindeydi. Eğer başka bir büyücü ortaya çıkarsa, ölümüne savaşacağına kolayca inanabilirim.

Daha zayıf ya da küçümsediği birini görmezden gelebileceğine inanmak da kolaydı. *Ne de olsa beni görmezden geliyor.*

Hester gözlerini soğuk çaya dikti. Diyelim ki adı açıklanmayan bilgin haklıydı. Varsayalım ki zaman içinde güçlüler orta hallileri öldürmüş, geriye sadece kâğıt oyunlarında hile yapacak kadar yetenekli olanlar kalmıştı.

bir yarış atı gibi. Tabii ki insanlar büyücülüğün aptalca bir illüzyon olduğunu düşünmeye başlayacaklardı.

Peki nasıl çalışıyor? Kimse bilmiyor gibi görünüyor.

Divers Remarkable Sorceryes, şeytanla yapılan anlaşmalar, "Büyük Kötülüklerin Göksel Bedenleri "nin hizalanması ve tuhaf bir şekilde, büyücülüğün bir buzağının iki başlı doğmasına benzer, ancak çıplak gözle daha az görülebilen bir doğum kusuru olduğu da dahil olmak üzere en az üç rakip teori sundu.

O zaman bu bazı insanların doğuştan sahip olduğu bir yetenek olabilir mi, mükemmel ses tonu ya da dilini yuvarlayabilmek gibi? Kalıtsal mıdır, babadan oğula ve anneden ...

... kızın mı?

Hester çay fincanını sinirli parmaklarıyla yere bıraktı. Cordelia da bir büyücü müydü? Annesinin sahip olduğu o garip yeteneğe o da sahip miydi?

Şömineye bir kütük düştü ve büyük bir çıtırtı Hester'ın homurdanmasına neden oldu. *Bütün bu başıboş e'ler kafama giriyor olmalı. Cordelia bir büyücü olsaydı, annesinin onu bir kukla gibi oynatmasına izin vermezdi.* Hester çok uğraşırsa, Cordelia'nın daha güçlü bir büyücüyü -bu durumda kendi annesini- tahttan indirmek için ondan yardım istemeye kalkıştığı bir senaryo uydurabilirdi.

-Ancak böylesine soğuk bir dehanın imajı, gerçekte yan yana geldiğinde hemen yıkıldı.

Hayır, Cordelia'nın böyle bir yeteneği varsa bile, ya bunu kullanmıyordu ya da böyle bir yeteneğin varlığından haberi yoktu. Belki de, tıpkı mükemmel ses tonu gibi, böyle bir yeteneğin tam potansiyeline ulaşması için eğitim gerekiyordu ve elbette Evangeline potansiyel bir rakibini asla eğitmezdi. Ya da belki de sadece bir nesil atlamıştı. Hester yıllar boyunca, en özenle seçilmiş ebeveynlerin bile ikisine de benzemeyen bir kaz yavrusu üretebileceğini bilecek kadar kaz yetiştirmişti. Bir keresinde, ne zaman koşmaya çalışsa devrilen şaşkın küçük bir hayvanı, son derece zarif iki ebeveynin elinden almıştı. Hester o küçük yarattığı saçma bir şekilde sevmişti ve onu itlaf etmeye cesaret edememişti.

Kapı açıldı. Hester başını kaldırdı ve Willard'ın odaya girdiğini gördü, bu ona hemen olağandışı geldi çünkü Willard kapıların içinden hayalet gibi geçebiliyordu. Kapının açıldığını gerçekten duyduysa, bunun tek nedeni Willard'ın onu istemesiydi.

Kadın şaşkınlıkla çay fincanını bir kenara bıraktı ve adam gözlerini Tom'un gözlerine dikti. "Tom...?"

Boğazını temizledi. "Kardeşiniz sizi görmek istiyor, madam," dedi ki bu da tamamen gereksizdi. Willard ailesini asla anons etmezdi. O tür bir ev halkı değillerdi.

Samuel onun arkasından geldi, alışılmadık derecede ciddi görünüyordu. Bu bile tek başına daha da uğursuzdu. *Bir şeyler ters mi gitti? Doom benim hakkımda bir hikâye mi uydurdu?*

"Seni görmek istiyordum Henny," dedi ağabeyi, yanındaki sandalyeye çökerek. Yıllardır ona Henny diye hitap etmemişti. Willard bir gölge gibi sessizce odadan çıkarken bile gözlerini ondan ayırmadı ve Hester'in endişesi arttı.

"Her şey yolunda mı? Biri yaralandı mı?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey yok! Öyle biri olsaydı sana söylemek için iki iğne bile endişelenmezdim. Böyle şeylerde her zaman başını dik tutmuşsundur. Hiç sinirli değilsin, işte benim Henny'm. Yaşlı seyis gut hastalığına yakalandığında Blaze'in bacağındaki yarayı dikmeye yardım ettiğin zamanı hatırlıyorum! Bir kedi kadar soğukkanlıydın ve ona izin verdiğimiz anda ahırını tekmelemeye hazırıdı."

"O zaman ne?" diye sordu Hester, kardeşçe anıların akışını durdurmaya çalışarak.

Derin bir nefes aldı. "Bu Richard," dedi. "Genç Bayan Cordelia'ya kur yapmak için benden izin istedi."

Hester rahatladığını hissetti. *Tanrıya şükür. Hepsi bu .*

"Sanırım onun vasisi siz olacaksınız," dedi. "Size sormak en doğrusu."

Samuel öne doğru eğildi ve onun ellerini tuttu. "Henny," dedi nazikçe. "Ona karşı hep bir zaafın olduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, her şeyi bir kenara bırakırsak, onun bu kadar iyi olmamasına hep şaşırmışımdır."

"Biz iyi arkadaşız," dedi Hester. "Hepsi bu kadar. Daha fazlasını beklemiyordum." *Yalancı.*

Kardeşinin gözleri sonunda onunkilerle buluştu ve birden ona sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Belki biraz sığ biriydi ama her zaman onun yanında olmuştu.

"Henüz evet ya da hayır demedim," dedi. "Neredeyse hayır diyecektim ama seninle konuşmak istedim. Eğer hala onun için bir meşale tutuyorsan, Tanrı şahidim olsun, ne kadar iyi bir eşleşme olursa olsun, onu kulağında bir pireyle göndereceğim."

"Aman Tanrım, yapma bunu. Bu iyi bir eşleşme. Zengin ve iyi bağlantıları var ve evlenmesi gerekiyor. Onun yaşındaki çoğu erkeğin şimdiye kadar bir varisi ve bir yedeği olmuştur. Ve Cordelia'ya iyi davranacaktır. Bunu biliyorsun."

Samuel yavaşça başını salladı. "Evermore olmasaydı iki kere düşünmezdim. Daha iyisini yapamaz. Gerçi Eva onun için şehirde bir sezon geçirmekten bahsetmişti ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Cordelia'nın kasabadaki balolara, toplantılara ve partilere gitmekten kendi kolunu kemirmeyi yeğleyeceğini Hester, "Yine de sezonunu geçirebilir," dedi. "Yine de bir nişan duyurusu bütün iğrenç tipleri uzakta tutar. İstersen ona eşlik etmeye bile giderim." Birden aklına bir ilham geldi. "Aslında siz balayına çıkmışken Cordelia'yla ben de kasabaya gidip eski kasaba evini açmaya ne dersiniz? Berbat bir durumda olması kaçınılmaz ve bana planlamam için devasa bir düğün vermediğinize göre, en azından onu düzgün bir hale getirmeye çalışabilirim."

Squire'ın bıyıkları gülümsemesinin üzerinde oynadı. "Bu harika bir plan Henny. Benim aklıma hiç gelmezdi. Doğrusu, biz balayında gezip tozarken seni ve çocuğu burada yapayalnız bırakmaktan ama her şey yoluna girecek."

Aralarında konuşulmayan şey, yeni karısı Hester'la aynı çatıyı paylaşmak istemezse, kasaba evinin Hester'a kalacak bir yer sağlayacağı bilgisiydi.

Ellerini tekrar sıktı, sonra bıraktı. "Bir seferde iki sorunu birden çözdün, canım. Teşekkür ederim. Gidip Richard'a söyleyeyim."

"Ben de plan yapacağım."

Kadın tekrar konuşmadan önce neredeyse kapıya varmıştı.

"Samuel?" "Ha?"

"Bana sorduğun için teşekkür ederim. Buna gerek yoktu."

"Elbette yaptım." Bir elini yıpranmış duvar kâğıdının üzerine koydu ve ona yaslandı. "Sen benim kız kardeşimsin, Henny. Bunu asla unutmayacağım, biliyorsun."

Adam giderken gülümsemesi soldu ve yanındaki kitaba baktı. *Doom'dan daha iyisini hak ediyor. Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım Samuel. Bir şekilde. Bu anlaşılmaz kitap karmaşasının içinde boğulmak anlamına gelse bile.*

Ertesi gün kahvaltıdan kısa bir süre sonra Evangeline ellerini uzatarak Hester'ın güneş odasına koştu. "Cordelia, seni yaramaz çocuk, neden bana hiç söylemedin?"

Cordelia hemen nakış iğnesini parmağına batırdı ve yüzünü buruşturarak çıkardı. "Ben... ben..." İçgüdüsel olarak yardım için Hester'a baktı, neyi yanlış yaptığını merak ediyordu. *Korkunç bir şey olmalı, annem buraya hiç gelmiyor. Ama Hester ve Leydi Strauss'un önünde bana bir şey yapmaz, değil mi?*

Hester hizmetçi için zili çekti. "Merhaba, Evangeline. Biraz daha çay içelim, olur mu?" Leydi Strauss bitmek bilmeyen solitaire oyunlarından birinde kartları dizmeye devam etti.

Evangeline ikisini de görmezden gelerek kanepeye doğru ilerledi ve Cordelia'nın ellerini tuttu. Cordelia neredeyse kendini tekrar bıçaklıyordu ve aceleyle nakışı yere bıraktı. İpler birbirine dolanacaktı ama bunu daha sonra çözebilirdi.

"Cordelia, Lord Evermore senin için *teklifte* bulundu!"

Imogene destesini düşürdü. Kartlar yere saçıldı. Cordelia gözlerini kırpıştırarak annesine baktı, hâlâ başının belada olup olmadığından emin değildi. Elbette bunun olacağını biliyordu ve Hester ona annesinin çok sevineceğini söylemişti ama şimdi o an gerçekten gelmişti... "Bu iyi, değil mi?"

"İyi mi?" Evangeline kollarını Cordelia'ya doladı. "Bu harika! Hayal etmeye bile cesaret edemediğim kadar! Leydi Evermore olarak çok varlıklı ve iyi bir konumda olacaksın ve o da ailenin çok yakın bir dostu olduğu için birbirimizi çok sık göreceğiz. Ama sana kur yaptığını bana neden söylemedin?"

"Ben ... uh ... ben ... o değildi ..." Cordelia gözleriyle çılgınca Hester'a seslendi.

"Cordelia'nın gerçekten bildiğinden şüpheliyim," dedi Hester yumuşak bir sesle, şekerlikten Leydi Strauss'un kartlarından birini çıkarırken. "Richard öyle süslü laflar edecek adamlardan değildir. Sanırım ilgisini erkenden çekmiştir, ama ailesiyle konuşup evlilik için onaylarını almadan genç bir bayanı yönlendirmeyi aklından bile geçirmez."

Leydi Strauss vıraklamakla sıçramak arasında bir ses çıkardı. Hester ona doğru eğildi ve kürek kemiklerinin arasına vurdu. "Özür dilerim," diye gargara yaptı Leydi Strauss. "Boğazıma kurbağa kaçtı."

"Eğer durum buysa," dedi Evangeline, Leydi Strauss'u ve kurbağasını görmezden gelerek, "o zaman gayet iyi anlıyorum. Ne kadar harika!" Cordelia'yı serbest bıraktı ve ellerini çıırttı. "Çok iyi iş çıkardın." Annelik gururuyla gülümsedi ve Cordelia zayıfça gülümseyerek nakış ipini çözmeye çalıştı.

BÖLÜM 23

Squire Samuel Chatham ile Lady Evangeline'in düğünü iki buçuk hafta sonra köy şapelinde yapılacaktı. Hester tarihi ayarladı ve sevinçten kendinden geçen rahibi sakinleştirdi. En az beş kez, "Beyefendi evleniyor!" dedi. "Ve töreni benim yapmamı mı istiyor? Benim mi?"

"Başka kimsesi olmayacak," dedi Hester, doğruluktan çok nezaketle. "Ve başka hiçbir yer bu kadar iyi uymaz." Rahibin gerçekten on beş yaşlarında mı görüldüğünden, yoksa otuz yaşın altındaki herkesin öyle görüldüğü bir noktaya mı geldiğinden emin değildi. Kesinlikle kutsal emir almak için çok genç görünüyordu. Yine de memnun bir şaşkınlık içinde onu yoluna gönderdi, sonra salondaki sandalyesine çöktü ve sabahın onunun kestirmek için çok erken olup olmadığını düşündü.

Ancak bir sonraki ziyaretçisi onu şok ederek tamamen uyandırdı. Evangeline kapıyı açtı, onu gördü ve karşısındaki kanepeye doğru bir hamle yaptı, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Hester'ın sinirleri çılgılık attı. Sandalyesinde doğruldu ve "Günaydın! Ben de tam töreni gerçekleştirecek olan rahiple konuşuyordum."

"Seninle konuşmak istediğim konu tören," dedi Doom otururken. Gülümsemesi büyüleyici ve açıktı, gözleri ise derisini dökmek üzere olan bir yılanın bulutlu mavisiydi.

Hester'ın aklına odada başka kimsenin olmadığı ve büyük bir tehlike içinde olabileceği geldi. *Ben bir aptalım. Tam bir aptal. Penelope'ye yaptığı gibi beni de kontrol altına almasına ne engel ki? Beni de Penelope gibi*

Kendimi merdivenlerden aşağı bırakırsam kaza gibi görünür ve kim bilebilir ki?

Ellerindeki titremeyi gizlemek için çay fincanına uzandı. Doom'un böyle bir şey yapması aptallık olurdu. Samuel'in resmi yas tutması gerekecekti ve hemen ardından evlenirse çok garip görünecekti. Hester onun bunu yapmayacağından neredeyse emindi.

Neredeyse sevdiğinden çok daha fazla yer vardı.

"Daha önce söylediklerimde ciddiye dim." Doom öne doğru eğildi. "Çok küçük, sessiz bir tören istiyorum. Anlıyorsunuz, değil mi? İnsanların nasıl dedikodu yaptığını biliyorsun ve... her şey..."

Sözlerini nazıkçe bitirdi. Hester onun büyü lü bir çift e cinayeti tek bir kelimeye etkilenmişti. "Ah, evet. Tabii ki."

"Bu *beni* rahatsız etmez," dedi Doom. "Samuel'e aş ığım ve bunu kimin bildiği umurumda değil." Kendini koltuğun kenarına attı ve Hester'a sert, dostça bir bakış attı. İfadesi ve ses tonu mükemmeldi. Hester bunun insanlar üzerinde ne kadar sık iş e yaradığını merak ediyordu. Elbette bazıları o yılan gibi gözleri görebiliyordu.

"Benim Cordelia."

"Cordelia mı?" Hester'ın ş aşkı nlığı gerç ekti. "Ne olmuş ona?"

"Dedikodu," dedi Doom. "O çok hassas bir kız. İnsanların hakkımızda acımasızca konuştuğunu duyarsa, korkarım bu onu çok üzer."

Hester, Cordelia'nın itaatkâr hale getirildiği zamanki gözlerini düş ündü ve gevezeliğe sığı ndı. "Çok hassas olduğu doğru. Ama çok zeki bir kız. Ona öğretebildiğim kadar ç abuk nakış öğreniyor! Ve çok tatlı. Geç en gün Imogene'e, bir kızım olsaydı Cordelia gibi olmasından büyük mutluluk duyacağımı söylüyordum."

Doom kelimelerin akış ını bozdu. "O halde onu korumak istediğimi anlıyorsun. Yani küçük bir düğ ün. İkinci dereceden kuzenler olmayacak. Sadece dostlarımızın katılması beni çok mutlu eder. Kendimi Leydi Strauss'a sanki yıllardır tanış ıyormuş u gibi yakın hissediyorum ve eminim o da aynı şeyi hissediyordur."

Eğer yanıyor olsaydınız, Imogene üzerinize dökmesi için brendi isterdi. "Oh, eminim haklısınız. Sevgili Leydi Strauss! Okulda beraberdik, biliyorsunuz."

"Evet, bahsetmişti. Keşke okul arkadaşlarımdan bazıları da gelebilseydi ama korkarım hepimiz birbirimizden koptuk." Doom'un dudakları büküldü ve kaşlarının arasında bir hüznün çizgisi oluştu. Hester bu ifadedeki ustalığa isteksizce hayranlık duydu. "Bazen Cordelia'yı bir kız okuluna göndermem gerektiğini düşünüyorum ama o çok hassas ve kızların zayıflık hissettiklerinde ne kadar acımasız olabileceklerini bilirsin."

Doom'la aynı fikirde olmak Hester'a acı veriyordu ama başını salladı. "Haksız değilsin."

Cordelia'nın annesi bir kolunu kanepenin arkasına attı ve başını yana çevirdi. "Lord Evermore'un onun için yaptığı teklifi kabul etmemin bir nedeni de bu," dedi. "Cordelia'nın kasabadaki mevsiminden çok korkuyordum. Güzelliği sosyal ortamlarda her zaman parlamaz. Onun teklifi bir nimet gibi göründü."

"Hâlâ biraz sezon geçirebilir. Samuel'e onu biraz gezdireceğime söz verdim, sadece biraz cila kazanması için. Ama Evermore'dan daha iyisi yok."

"Ona iyi davranacak mı? Çok nazık görünüyor ama siz onu benden çok daha iyi tanıyorsunuz."

"Tanıdığım en iyi adamdır," dedi Hester sert bir sesle. "Ve bunu sadece aile dostumuz olduğu için söylemiyorum."

"Daha önce hiç evlenmemiş olması bir mucize gibi görünüyor."

Hester rahatsız bir şekilde omuz silkti. *O biliyor mu? Samuel ona bir zamanlar ilişkimiz olduğunu söylemiş olabilir. Bıçağı kasıtlı olarak mı çeviriyor, yoksa gerçekten bilgi mi istiyor?* "Erkekler bilirsin. Bekârlığın tadını çıkarıp bir şeyleri ertelerler ve birden ellisine merdiven dayarlar ve bir varisleri olmaz. Evermore'un evlenmesi için yıllardır başının etini yiyorum. O da son on yıldır istediği genç kadını seçebilirdi." Kendisi de öne doğru eğildi, Doom'un onu hemen öldürmeyi planlamadığı belli olduğu için ani bir yaramazlığın onu ele geçirdiğini hissetti. "Sen de kendini hazırlamalısın. Şehirdeki her evlilik meraklısı anne, Evermore'u kızınla evlendirdiğin için seni şeytana havale edecek."

Evangeline saçlarını geriye itti ve güldü. Hester bunun kadından duyduğu ilk gerçek kahkaha olduğundan şüphelendi. Bunun yerine cadı kıkırdaması ya da yükselen bir uluma olmasını tercih ederdi.

Son derece normal, oldukça dünyevi bir kahkaha attı. "Dört gözle bekliyorum," dedi ve Hester, Doom'un ilk kez doğru söylediğini anladı.

★ ★ ★

Cordelia için düğünden önceki günler çoğunlukla huzurluydu. Annesi istediğini almış ve tamamen yaverine odaklanmıştı. Evangeline'in kızının var olduğunu ve Lord Evermore'la nişanlı olduğunu hatırladığı ve çiftin Evangeline'in dikkatle gözetiminde birlikte vakit geçirmeleri için ısrar ettiği zamanlar tek zor anlardı.

Bu sabah Cordelia'nın Evermore'la birlikte ata binmeye gitmesi gerektiğine karar vermişti. Cordelia kaçınılmaz olana boyun eğdi ve binicilik kıyafetini giydi.

"Yine mi o yaratık?" Evangeline, Minnow montaj bloğuna götürülürken kaşlarını kaldırarak şöyle dedi. "Falada'yı almalısın."

"Minnow'u seviyorum," dedi Cordelia sessizce. "Çok tatlı biri."

Annesinin dudakları inceldi, ama o sırada ahırdan Evermore çıkınca gülerek ona döndü ve, "Sizin gözetiminizdeyken onu daha iyi binmiş olarak göreceğinize inanıyorum lordum!" dedi

Evermore sıcak bir şekilde gülümsedi. "En iyi at, binicisini memnun eden attır," dedi. "At ustam kesinlikle onu da memnun edecek bir at bulmaya çalışacaktır."

Bu tür yorumlar bir hafta sürmüştü ama Cordelia Evermore'un tekniğine hayranlık duymaya başlamıştı. İfadeleri kabul edilebilir, doğrudu ve sanki olduklarından çok daha fazlasını vaat ediyorlarmış gibi geliyordu. Annesinin bu sözlerle aldanıp aldanmadığından ya da sadece tartışmak ve nişanı riske atmak istemediğinden tam olarak emin değildi. Evangeline nişanın ilan edilmesinden kısa bir süre sonra kızına, "Müstakbel bir kocayı, tasarımcı bir kayınvalideden daha fazla soğutacak hiçbir şey yoktur," demişti. "Bu yüzden ona yumuşak başlı olduğumu ve işine karışmayı aklımdan bile geçirmeyeceğimi söyleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, anne."

("Eh," demişti Hester daha sonra Cordelia bunu bildirdiğinde, "zaten kimse onu ironi duygusuna sahip olmakla suçlayamazdı.")

Evermore ve Cordelia birlikte at sürdüler ve evet, onun kısa, küçük bir midilliye, Cordelia'nın da uzun, zarif bir kısrığa binmiş olması muhtemelen saçma görünüyordu. Boynunu eğmek istemediği sürece konuşmayı zorlaştırdığı kesindi. O kadar da umursamıyordu. Evangeline'in büyücülüğünü tartışmadıkları sürece Evermore'a ne söyleyeceğini hâlâ tam olarak bilmiyordu ve bu da seyisin önünde pek akıllıca olmazdı.

"İyi dayanıyor musun?" Evermore eğilerek sordu. "Düzenli olarak malikaneme geri dönmek zorunda kaldığımı biliyorum ama annen bizi bir araya mı getireceğine yoksa mümkün olduğunca ayrı mı tutacağına karar veremiyor gibi görünüyor."

Cordelia, "Çünkü nişanı bozacak bir şey söylememi bekliyor," diye açıkladı. "Eğer benimle çok fazla konuşursan, muhtemelen benimle evlenmek istemediğini anlayacaksın."

Evermore bir şeyler söylemeye başladı, durdu, tekrar başladı ve sonra ona alaycı bir bakış attı. "Cesaret ve gerçeklik arasında sıkışıp kaldım."

Bu noktada onunla gülebilecek kadar çok zaman geçirmişti. "Sorun değil. Ben de seninle evlenmek istemiyorum."

"Evet, ama eminim ki iyi bir genç adam bir gün seninle evlenmekten mutluluk duyacaktır."

Cordelia şaşkınlıkla başını salladı. Hayatını annesinin zengin bir adamla evleneceğine dair planlarıyla geçirmişti ama şimdi gerçekten bu kadar yaklaşmışken -hayali bile olsa- bu giderek daha saçma geliyordu. Sadece zengin adam değil, tüm bu kavram. Biriyle birkaç gün arayla birkaç kez buluştuktan sonra bir kiliseye gidecekler ve ondan sonra birlikte mi *yaşayacaklardı*? Sonsuza kadar mı?

Hayır, çok saçmaydı. Yine de dışarıda olmak için güzel bir gündü. Etraflarındaki çimen hışırdıyor, güneş ışığının parlak parıltılarıyla gölgeleniyor ve hiçbirisi söğüt kurbağası olmayan kuşlar ötüyordu. Bu anı boğazına bir yumru getirdi.

Cordelia? Sen misin o?

Cordelia'nın parmakları Minnow'un dizginlerinde sarsılarak sıkıştı. Bu bir hafta önce duyduğu fısıltının aynısıydı ama çok çok daha güçlüydü.

Beni duyabiliyor musun?

Aklını kaybediyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişti. Bunun sadece itaatkâr olduğunda olmasını beklerdi, tam da bu anda değil.

güneş ışığında, etrafında kuşlar şarkı söylerken.

O anda aklına ilkinden daha kötü bir düşünce daha geldi.

Ya annesiye?

Evangeline gizlilikten nefret ederdi. Cordelia'nın, eğer gücü yetseydi, Cordelia'nın kafasının içine uzanıp düşüncelerini Leydi Strauss'un iskambil kâğıtları gibi ortaya dökceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Ya sonunda bunu nasıl yapacağını öğrenmişse? Ya son kapalı kapıyı, Cordelia'nın kafatasının içindeki kapıyı açmanın yolunu bulmuş olsaydı?

İçinden çıkan ses Minnow'un homurdanmasına ve yana kaçmasına neden oldu. Cordelia dizginleri karıştırdı.

"Cordelia?" Evermore'un sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Dur, dur! Seni korkutmak istememiştin! Canını mı yakıyorum? Sözcükler yüksek sesle ve çılgıncaydı ve nedense Cordelia tarçın kokusu alıyordu, ki bu hiç mantıklı değildi.

Beni duyabiliyor musun?

Annesi asla özür dilemezdi. İçini bir rahatlama dalgası kapladı. Belki de basitçe ele geçirilmişti. Cordelia'nın iblislerle hiçbir deneyimi yoktu ama onların annesi kadar kötü olamayacaklarından emindi.

Bunu doğru mu yapıyorum? Alo? Ve sonra, bir şekilde boğuk bir sesle, sanki konuşmacı kendi kendine mırıldanıyormuş gibi, Peki, bu tipik değil mi, beş dakikalığına halkın gözünden uzaksın ve kimsenin seni sağlayamıyorsun ...

"Cordelia? Bir sorun mu var?" Lord Evermore kısrakını dizginledi ve ona baktı. "Bir hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Görmedim, diye düşündü Cordelia. *Duydum*. Sesi tanıdı. Saatlerce onun yanında oturmuş, kâğıt oynamış ve nakış işlemişti.

İmkânsız bir şekilde, Penelope Green onunla mezarın ötesinden konuşuyordu.

★ ★ ★

Öyle ya da böyle, Cordelia ahıra geri döndü. Evermore'a ürktüğüne dair bir şeyler geveledi, birkaç kez özür diledi, sonra kayarak

Minnow'u indirdi ve dizginleri bekleyen seyise attı.

"Sen öldün!" Cordelia, duyulmadığından emin olmak için Lord Evermore'dan yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz fısıldadı.

Evet, bunu anlamıştım.

Neredeyse kafanıza bir şarkı takılmış gibiydi. Sözcükler akıp gidiyordu ve bunlar *sizin sözcükleriniz* değildi ama yine de onları durduramıyordunuz. Cordelia yutkundu. "Sen bir *hayalet* misin?"

Sanırım öyle olmalıyım. Hiç de beklediğim gibi değil. Hayattayken acınacak derecede anlamsız bir insan olduğumu biliyorum ama biri beni ölümün bu kadar karmaşık olduğu konusunda uyarabilirdi. Su teresinin biberli kokusu onu içine çekti. Cordelia burnunu sildi, bunun Bayan Green'in sesiyle bir ilgisi olup olmadığını ya da başka bir şey olup olmadığını merak ediyordu. *Lütfen başka bir şey olmasın.* Annesi ve bir hayaletin üstüne üçüncü bir şeyi kaldırabileceğini sanmıyordu.

En azından tezahürleri olarak, su teresi oldukça iyi huylu görünüyordu. Cordelia hayaletlerin kapıları çarptıklarını ve mobilyaları fırlattıklarını duymuştu.

Ben asla böyle kaba bir şey yapmazdım. Gerçi zavallı şeylerin sadece hayal kırıklığına uğradığını sanıyorum. Günlerdir birinin beni fark etmesi için uğraştığını biliyor musun?

Cordelia hızla eve döndü ve görebildiği ilk kapıyı çekerek açtı, kapı vestiyere açılıyordu. Kapıyı çekip kapattı ve neredeyse karanlıkta, raflar, askılar ve parmak uçlarında kurumuş çamur birikmiş bir sıra botla çevrili bir yerde durdu. "Nasıl hayalet oluyorsun?"

Hiçbir fikrim yok. Hayaletlerin nasıl çalıştığını bilmiyorum. Eğer bir meleğin ortaya çıkıp bana bir şeyler açıklaması gerekiyorsa, çok geç kaldılar. Su teresi kokusu arttı ve Cordelia burnunu sildi.

"Benimle nasıl konuşuyorsun?"

Biliyorsam ne olayım. Burası çok karanlık, ama bir sürü ışık lekesi var. Sen de o lekelerden birisin, ama sen... bilmiyorum... biraz daha net görünüyorsun. Daha çok göze batıyorsun. Ben de lekeyi tuttum ve odaklandım, sonra seni biraz duyabildim.

Cordelia etrafına bakındı, yarı yarıya Penelope Green'in hayaletimsi şeklinin arkasında gezindiğini görmeyi bekliyordu. Tek gördüğü daha fazla raftı.

üzerlerinde muşamba yağmurluklarla. "Ne yapayım? Huzur içinde yatmak ister misin? Çünkü bence zaten yatıyordun..."

Ne kadar oldu? Vücuduma bir şey mi yaptılar?

"Neredeyse iki hafta."

...!!

Kapı açıldı. Mutfaktaki çocuklardan biri ağzı açık bir halde donmuş, ona bakıyordu. Cordelia da ona baktı. "Um," dedi.

"Ah... ah... Leydim?" Hâlâ kapı kolunu tutarak beceriksizce bir selam verdi. ", leydim ... şey..." Kapıya baktı, kapıyı kapatıp kızın yaptığı işe geri dönmesine izin mi verse yoksa dolaptan çıkmasına yardım etmeyi mi teklif etse bilemedi.

"Özür dilerim," dedi Cordelia. Kafasının içi kendi düşünceleri dışında yine sessizdi. "Ben-uh-bir şey arıyordum. Burada değil."

Bu gayet makul bir açıklamaymış gibi başını salladı ve geri çekildi. "Babam her zaman en son baktığın yerde olduğunu söyler," diye önerdi.

"Bu çok akıllıca," dedi Cordelia ve hissettiği kadar büyük bir aptal gibi görünmemeyi umarak yanından geçip gitti.

BÖLÜM 24

Hester'a söylememeye karar verdi. Bir yandan söylemesi gerektiğini biliyordu ama soğuk ve pratik bir yanı da Hester ve Evermore'un neredeyse tamamen Evangeline'in büyücü olduğu sözüne dayanarak hareket ettiklerini söylüyordu. Evet, zavallı Bay Parker yardım etmişti ama Evermore'a göre duygusal olarak tamamen çökmüştü. "Bu arada, ölü bir kadın benimle konuşuyor" demek, sanki bir yalan söylemiş ve şimdi okuldaki bazı küçük çocuklar gibi bunun üstüne daha büyük bir yalan daha söylemek zorundaymış gibi çok şey istemek olurdu.

Büyücülük gerçektir. Var olduğunu kimse inkar etmiyordu. Hayaletler ise çok uzak bir geçmişte bir eve musallat olmuş ya da birinin kardeşinin kuzeninin arkadaşının görmüş olabileceği şeylerdi, ancak karanlıktı, içkiliydi ve belki de aslında bir portmantoydu. Birçok insan bunlara hiç inanmıyordu. Birisi gelip de "Bu arada, kafamın içinde bir ses duyuyorum" dediğinde, akla gelen ilk şey hayaletler değildi.

Belki de hayalet değildir. Belki de başka bir büyücüdür. Kafanın içinde nasıl konuşacağını çözmüş çok zeki biri.

Cordelia uzaklara baktı, çatalı yemek tepsisinin üzerinde havada asılı duruyordu. Bu düşünceye kapılmadan da yapabilirdi.

Yine de kesinlikle annesi değildi. Bundan emindi. Annesi bu kadar tuhaf bir şeyle uğraşmazdı ve yapabilse bile asla Penelope Green'i taklit etmezdi. *Çok dolambaçlı. Annem asla değildir. O sadece insanlara istediği şeyleri yaptırır. Squire'in göğüslerini fark etmesini sağlamak onun yapabileceği en ince şey.*

Aslında bir büyücünün Penelope Green'in kimliğine bürünmek istemesi için iyi bir neden düşünemiyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Sonunda suçluluk duygusunun altında ezilmişti... Bu ne yazık ki mantıklıydı. Aslında çok fazla anlamlıydı.

Yemeğini dalgın bir ruh haliyle bitirdi ve annesi onu bulup Lord Evermore'la yolculuğu bu kadar çabuk kestiği için azarlamadan önce erkenden yattı.

"Doğru," dedi Imogene Strauss, Hester'ın güneş odasının kapısını iterek açarken. "Burada başka kimse yok mu? Güzel." Kapıyı kilitledi, sonra da tedbir olsun diye bir sehpayı kapı kolunun altına sıkıştırdı.

"Suç teşkil edecek bir şey mi planlıyoruz?" diye sordu Hester, elindeki nakışı bırakarak. "Hızlı bir kaçışa ihtiyacımız olursa atları sürebilirim sanırım, ama benden koşmamı istemeyin."

"Çok komik. Kocam ve Jacob eve döndüklerinde yıllar önce ayrılabilirdim, ama bunun yerine günlerdir lanet olası bir sabırlı şey gibi sabrediyorum. Richard o zavallı çocukla evlenmek istediğini açıkladığında onu boğmadım, çünkü belli ki sen bunu önceden biliyordun. Seni takip ediyordum, yani o kendini beğenmiş kadının üzerine bir şişe kırmızı şarap dökmedim ve Samuel'i yakasından tutup ne düşündüğünü öğrenmek istemedim." Kollarını kavuşturdu ve burnundan aşağı baktı. "Ve şimdi bana bunların hiçbirini neden yapmadığımı söyleyeceksin."

"Açıkçası inanılmaz bir itidal."

Imogene boğazından bir uyarı sesi çıkardı, tıpkı bir yabancının yuvasına çok yaklaştığını gören bir kaz gibi. Hester vazgeçti. Sonunda Imogene'e söylemek onu rahatlatacaktı. Keşke onu destekleyecek daha fazla kanıt olsaydı.

Leydi Strauss duygularını Richard'dan çok daha iyi gizleyebiliyordu. Hester, diğer kadının ne düşündüğü hakkında bir fikri olmasını dileyerek hikâyesini anlattı. *Bana inanıyor musunuz? Sence afyon sonunda beni yakaladı mı? Kandırıldığımı, yalan söylediğimi ya da doğruyu söylediğimi mi düşünüyorsun?*

Bitirdiğinde Imogene "Huh" dedi. "Bu kadar mı?"

"Hâlâ düşünüyorum. Aklımda tutmam gereken çok şey var." Her zamanki iskambil destesini çıkardı ve vahşice karıştırdı, kartları birkaç kez kesti, birini ters çevirdi - maça yedilisi - ve sonra hepsini tekrar karıştırdı.

"Sana daha önce söylemeliydim."

"Kesinlikle söylemeliydin."

"Sadece... kulağa çok saçma geliyor."

"Kulağa tehlikeli *geliyor*." Imogene kartlardan başını kaldırdı, açıkça sinirlenmişti. "Ve Richard'ın seni o kadından korumasını mı bekliyordun?"

Hester sinirlendi. "Sence yapmaz mı?"

Imogene açık yüreklilikle, "Evangeline'in onu alt edeceğini düşünüyorum," dedi. "O namuslu ve onurlu biri ve sen kuduz bir tilkinin ahlakına sahip bir kadınla uğraşıyorsun."

Hester bunu düşünürken dudakları inceldi. "Haksız değilsin," diye itiraf etti. "Ama o bir büyücü. Hiçbirimiz onunla savaşamayız. Bize yardım edebilecek bir şey bulamadım ve inan bana, çok aradım." *Divers Remarkable Sorceryes*'i iki kez okumuştı ve yazarın, büyücülerin "Düşmüş Melekler tarafından İnsanoğlunun Gelinlerine musallat edilen" Nefilimlerin soyundan geldiği teorisi hakkında pek çok şey öğrenmişti ama bir büyücünün vücudunuzu kontrol etmesini nasıl engelleyeceği hakkında hiçbir şey öğrenmemişti.

Bu arada almanakta, hayvanların "büyülendiğini" nasıl anlayabileceğimize dair, hiçbiri insanlara uygulanmayan bir düzine öneri vardı ve büyüye karşı bir tılsım olarak biberiyeyi öneriyordu. Hester, deneme ruhuyla, akşam yemeği için biberiye kaplı bir kuzu yemeği sipariş etmiş, sonra Evangeline'in tabağını kaldırıp bunu bir mutfak zaferi olarak ilan etmesini asık suratla izlemişti.

"Bana sorarsanız bunun büyücülükten çok acımasızlıkla ilgisi var." Imogene kartlarını tekrar havaya kaldırdı. "Büyü yapamasa ya Penelope'yi öldürmeyeceğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

Hester ağzını açtı, gözlerini kırptırdı ve tekrar kapattı.

"Mm-hmm. Belki de Penelope'yi utanç içinde eve göndermenin bir yolunu bulmuştur ama bundan şüpheliyim. Penelope rezil olma konusunda hiç iyi değildi. Sanırım sonunda yine aynı sahneyi yaşadık.

Evangeline avazı çıktığı kadar bağıyor ve Penelope elinde bir bıçakla balkondan atlıyor. Belki daha az dramatik ve zavallı Ruth bunun dışında olabilir, ama benzer bir şey." Hester ona bakmaya devam edince Imogene gözlerini devirdi. "Hadi ama, bunun dehasını anlıyorsun değil mi? Hem rakibini ortadan kaldırıyor hem de onu kurban yapıyor. Samuel'in vücudundaki her aşırı korumacı erkek kemiği onu korumak için harekete geçer. Ağlıyor, sarılıyor, ah sevgili Sam, kendimi sadece senin kollarında güvende hissediyorum..." Imogene elinin tersini alnına bastırdı ve kanepenin üzerinde dramatik bir şekilde bayıldı.

"O kadarını görmüştüm," dedi Hester kuru bir sesle. "Sadece bunu sihir olmadan deneyebileceğini düşünmemiştim, hepsi bu."

"O cinayet işlemeye hazır acımasız bir sosyal tırmanıcı. Büyü sadece onun yapabileceklerini genişletiyor, hepsi bu." Imogene kartları birbirine vurarak kenarlarını hizaladı. "Zamanında birden fazla büyücüyle kart oynadığımdan hiç şüphem yok. Tek fark, diğerlerinin hiçbirinin hilekâr olmamasıydı."

"Gerçekten büyücülerin bu kadar yaygın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Imogene kaşlarını kaldırdı. "Senin şu kitabında ne yazıyordu - güçlü olanların ortalama olanları öldürüp zayıf olanları bıraktığını ve insanların onları hor gördüğünü mü?"

"Onun gibi bir şey, evet."

"O zaman düşünüyorum da, eğer bir büyücü olsaydım, bunu kimsenin öğrenmemesini sağlardım. Olabilecek *en iyi* şey, kibar toplumdan dışlanmam olurdu. En kötüsü de bir yabancının beni rastgele öldürmesidir. Ya çocuklarım olursa ve bu bana geçerse? Onların da bunu bildiğinden emin olurdum."

Hester alçak sesle ıslık çaldı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Richard da öyle. İkinizi de ailemden biri gibi seviyorum ama yeterince sinsi değilsiniz."

"Pekâlâ," dedi Hester. "Beni ikna ettiniz. O zaman farklı olarak ne yapmamızı öneriyorsun?"

Imogene sehpayı kapı kolundan uzaklaştırdı. "Düğünü planlamaya ve aptal gibi davranmaya devam et. Ben Richard'la acımasız bir sosyal tırmanıcıyı engellemenin yolları hakkında konuşmaya gidiyorum."

O gece yemekten sonra salonda toplandılar. Imogene yemekte her zamankinden daha alaycıydı ve gözlerinde Hester'ın çok iyi bildiği bir parıltı vardı, ancak bunu genellikle kart masasının karşısında görüyordu.

"Evangeline," diye mırıldandı Imogene, Doom'un karşısına oturarak, "bana balayınızla ilgili her şeyi anlatmalısın! Hester düğün kahvaltısının sorunsuz geçmesini sağlamakla o kadar meşgul ki bana bu konuda tek bir şey bile söylemedi."

Hester, Doom'un kuzey sahilinde üç hafta geçirme planlarını coşkulu bir şekilde anlatmaya başlamasıyla şaşırdı. "Oraya gitmeyeli yıllar oldu," dedi özlemle, "ve orayı tekrar görmek istiyorum. Bir daha asla eve dönmeye çalışmamalısın dediklerini biliyorum ama deniz ve gökyüzü gerçekten değişemez, değil mi?"

Gerçekten samimi olabileceğine inanıyorum. Ne kadar garip.

Richard şöminenin yanında durmuş onu dinliyordu ve birden ellerini birbirine vurdu. "Aklıma harika bir fikir geldi!" dedi. "Limana kadar uzun bir yol var, değil mi?"

Beyefendi, cevabın kesinlikle *evet olduğu*, ancak bunu kabul etmenin fiziksel rahatsızlık hissettiklerini de kabul etmelerini gerektirdiği durumlarda belirli bir beyefendinin yaptığı türden erkeksi bir mırıldanma yaptı. Richard bunu elinin tersiyle itti. "Bunun seni rahatsız etmediğini biliyorum Samuel, ama hanımefendinin gemiye bir çitin içinden sürüklenerek getirilmiş gibi hissetmek istemeyeceğinden kuşum yok. Neden hepimiz benim malikaneme gitmiyoruz? Limana çok daha yakın ve geceyi orada geçirip sabah erkenden yola çıkabilirsiniz." Cordelia'ya kibarca gülümsedi. "Bayan Cordelia da metresi olacağı büyük yığını görebilir ve umarım bu onu korkutup ağlamasına neden olmaz."

Cordelia irkilmiş görünüyordu, ki bu iyiydi, çünkü Cordelia her zaman irkilmiş görünürdü. Hester daha çok Doom'un tepkisiyle ilgileniyordu. Richard ağlamaktan söz ettiğinde kadının gözleri kısılmıştı ama sonra düzeldi ve bir hırs parıltısı kazandı. Ve Imogene... Imogene kanarya graten siparişi vermiş bir kediye benziyordu. *Yani bu onun fikri miydi?*

"Bu iyi bir fikir," dedi Hester. "Hayır, Cordelia'nın ağlamasını kastetmiyorum, tabii ki, kesinlikle hayır!" En iyi tavuk zekâlı kıkırdamasını yaptı ve Doom'un yüz hatlarında belli belirsiz bir küçümseme görmekten memnun oldu. "Ama şimdi hizmetçiler kasabadaki eve gidip toz örtülerini çekebilirler, böylece eve *terk edilmiş* gibi görünen bir evle dönmeyiz." Eğildi ve Cordelia'nın bileğine dokundu. "Bilmelisin ki canım, uzun süre boş kalan bir ev çok korkunç bir *havaya* bürünür. İnsan orada bir hayaletin *dolaştığını* hissediyor!"

Richard bu gösteriyi kibar bir ifadeyle izledi ama gözleri dans ediyordu. *İlk fırsatta bana acımasızca sataşacak... ve doğrusunu söylemek gerekirse, sanırım bunu dört gözle bekliyor olabilirim.* Koşullar ne kadar vahim olursa olsun, Hester kendini yıllardır hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu. *Durumu kontrol altına aldık. Bir planımız var.*

Ve yine yanında Richard var. Kapa çeneni, dedi kendi kendine.

Cordelia'nın beti benzi atmıştı, muhtemelen hayaletlerden söz edilince, ama derin bir nefes aldı ve neredeyse gıcırdamayan bir sesle, "Bunu çok isterim, Lord Evermore," dedi ve sonra sanki bu çaba onu çok yormuş gibi sandalyesine büzüldü. Hester bunun ne kadarının performans, ne kadarının da annesinin önünde rol yapmanın zorluğundan kaynaklandığını merak etti.

Squire yeni gelin adayına baktı, o da gülümsedi. "Bu çok nazik bir teklif Lord Evermore," dedi.

"O zaman anlaştık," dedi Richard. "Ayarlamaları yapması için adamımı geri göndereceğim."

"Çok iyisiniz," dedi Squire, omzuna vurarak. "İyi düşünmüşsün. Yıllardır Evermore malikânesine gitmedim, değil mi? Yaşlı Bernard hâlâ ahırda mı?"

"Emekli olduğunu iddia ediyor ama herkes daha iyi biliyor."

"Harika, harika. Orman tavuğu avına çıktığımız zamanı hatırlıyorum..." Öksürdü, bıyıkları seğiriyordu. "Avlanmak için zamanımız olacağından değil elbette, sadece bir gecede değil. Gerçi hatırladığım kadarıyla kuzeyde harika avlar yapıyorlar. Sadece geyik bölgesi. Eva alışveriş yaparken bir iki tanesine bakabiliriz."

Doom güldü. "Tüm zamanımı dükkânlarda geçirmemeye çalışacağım, sevgilim."

"Hayır, hayır. Benim yüzümden onları atlamamalısın." Onun kolunu okşadı. "Siz kızların nasıl olduğunu bilirim."

Hester kardeşinin ayak bileğine olan mesafeyi hesapladı ve ne yazık ki bastonuyla onun kaval kemiğine vuramayacağına karar verdi.

Doom okşarcasına, "Eminim üç hafta içinde en azından bir av için zamanın olacak," dedi.

Ve umalım ki üç hafta bir büyücüyü durdurmanın bir yolunu bulmamız için de yeterli bir süre olsun.

BÖLÜM 25

"Bayan?"

"Evet, Alice?" Cordelia başını pencereden yana çevirdi. Hava karanlıktı ve ağaçların siyah üzerine biraz daha az siyah kesikleri dışında görülecek pek bir şey yoktu.

Alice alışık olmadığı bir ciddiyetle alt dudağını çiğnedi. "O halde Lord Evermore'la evleneceksin."

Hayır, değilim, demek istedi ama diyemedi. "Benim için teklif etti, evet."

Hizmetçi başını salladı. "Yersiz konuşmak istemem," dedi, "ama bilmeyebileceğinizi düşündüm. Onunla yaşamaya gittiğinizde, eğer varsa leydinizin hizmetçisini de yanınıza almanız beklenir."

Leydimin *hizmetçisi mi? Ama benim yok... oh*. "Yani, sen mi? Benimle gelmek ister misin?"

"Eğer beni kabul ederseniz, bundan memnuniyet duyarım." Alice durakladı, gözleri ciddiydi. "Beyefendi evlendikten sonra burada kalmayı pek istemiyorum, anlarsınız ya."

"Hayır." Cordelia tekrar karanlığa baktı. "Hayır, seni suçlamıyorum." Alice'i de yanında götürmek isterdi. En azından bu şekilde birini kurtarabilirdi. *Hester, önce kasabadaki eve gideceğimizi söyledi. Alice benimle gelirse bir süre güvende olur. Belki Lord Evermore'dan onu işe almasını isteyebilirim.* "Seni de yanımda götürmeyi çok isterim. Bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerekiyor?"

"Hizmetçiyle konuşacağım," dedi Alice, "o da gelip sana soracak. O zaman sen de ona anlatırsın." Cordelia'nın ellerini tuttu. "Teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür ederim." Cordelia gülümseyerek Penelope'nin ne diyeceğini düşünmeye çalıştı. "Benden , ama şimdi

cehaletime katlanmaya devam etmek zorundayım." *Ve kilitli kapılar. Ve bazen dolapta uyumama.*

Alice güldü. "Hemen gidip Bayan Bell'e söyleyeceğim." Cordelia'nın ellerini sıktı, sonra aceleyle dışarı çıktı.

Cordelia pencereden dışarı bakmaya devam etti. Dışarıda bir şey var mıydı? Bir an için ağaçların arasında bir ışık gördüğünü sandı. Falada yine evin içinde volta mı atıyordu? Ürperdi.

Cordelia mı?

İkinci sefer o kadar şok edici değildi ama Cordelia yine de yana doğru sıçradı ve neredeyse bir sehpaye çarpıyordu. Düşmemek için perdeleri tuttu, kumaştan uyarı niteliğinde bir gıcırta duydu ve kazayla bir tanesini yırtmadan önce hemen bıraktı.

"Penelope?" diye fısıldadı.

Evet. Yine ben. Seni korkutmak istememiştim.

"Geçen sefer ne oldu? Konuşmayı bıraktın."

Üzgünüm, Penelope söyledi. Yaptığım şey gözlerimi odaklamak gibi bir şey ve gözlerim yoruluyor. Sonra kayıyor ve odağı her zaman geri alamıyorum. Seninle konuşmayı kesmek istememiştim ama irkildim ve dikkatim dağıldı.

"Sorun ," diye fısıldadı Cordelia. "Sen ?" ***Şikâyet etmemeliydi. Başkalarının durumu daha kötüdür.***

"Öyle mi? Sen bir *hayaletsin.*"

Diğer hayaletlerin durumu daha kötüdür, eminim... Aslında, hayır, emin değilim. Başka hayalet görmedim. Ama seninle konuşabiliyorum ve artık ağrı ve sızılarım yok, vadesi gelen faturalarım da yok, yani dışarıdaki birinden daha iyi durumda olmalıyım.

"Bu iyi mi? Sanırım?" Cordelia kapının açıldığını duydu, Alice'in geri gelebileceğini anladı ve en azından rahatsız edilmeyeceği su dolabına koştu.

Nasıl hayalet olduğuma dair sorduğunuz soruyu düşünüyordum ve sanırım yanlış öldüğüm için böyle oldu.

Cordelia yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Annem..."

Evet, biliyorum. Bu senin hatan değil.

"Ama o benim-"

Annem korkunç bir kadındı ve bunun benimle de hiçbir ilgisi yoktu. Şimdi lütfen, yorulmadan uzun süre odaklanamıyorum.

Cordelia başını salladı ve sonra sormak aklına geldi: "Başımı salladığımı görebiliyor musun?"

Tam olarak göremedim ama aynı fikirde olduğunuzu hissettim. Karmaşık bir durum. Sıfatlarımın hiçbirisi doğru değil.

Her neyse, o korkunç kadın bana her ne yaptıysa, sanki kendi bedenimde aşağı itiliyormuşum gibi hissettim. Bana uzattığı bıçağı aldım ama kontrol eden ben değildim.

"Bunun bir şey olduğunu bilirim."

Ben de öyle düşünmüştüm. Hoşuma gitmedi, bunu söyleyebilirim. Ve sonra benden Evermore'a saldırmamı istedi! Bunu kabul edemezdim. Elimden geldiğince sert bir şekilde geri ittim. Bundan hoşlandığını sanmıyorum. Bir süre ileri geri gittik ve sonra yaptığı şeyi değiştirdi. Beni aşağı itmek yerine, itti... Bilmiyorum. Yana doğru mu? Belki de? Yönler de şimdi biraz garip. Ama kendi bedenimin içinde olmak yerine, onun bir tarafındaydım. Kendi omzumun üzerinden görebiliyordum. Ve sonra bedenimi balkondan çıkardı.

Cordelia tekrar, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Sadece ölüyor. Cordelia kafatasının içinde omuz silkmeye benzer bir şeyin dalgalandığını hissetti. Bu çok garip bir histi ve siyah meyan kökü kokusuyla birlikte geliyordu. *Bu başıma gelen en korkunç üçüncü şey bile değil.*

"Ölmekten daha mı kötü?"

Balayım için okyanusu aşan bir gemiye bindim ve iki hafta boyunca küpeştenin kenarından sarkarak, aklıma yemek gelse kusarak geçirdim. En azından bu çok çabuk bitti. Ama bunu boş verin. Ben öldükten sonra göğsümün içinde bir şey oldu. Fiziksel bir şey değil. Başka bir şey.

Su dolabındayken sohbet etmek garipti. Tuvaletleri kullanmıyor olsa da, bir şekilde yanlış hissediyordu. "Ne gibi?" diye fısıldadı, Penelope'nin utancını anlamayacağını umarak.

Bunu gerçekten açıklayamam. Tarçın kokulu bir hayal kırıklığı dalgası Cordelia'yı yuttu. Çok iyi hatırlayamıyorum bile. Bir kapının açılması gibiydi, ama aynı zamanda bir şeyin bir tüpten emilmesi gibi mi? Hayır, bu hiç doğru değil. Özür dilerim. Hatırlamam gerektiğini hissediyorum.

Cordelia, "Biraz şok geçirdin," dedi.

Penelope'nin hayaleti güldü ve beraberinde lavanta kokusunu getirdi. *Küçük bir tane, evet. Her neyse, sanırım ruhumu içine çekmeliydi, ama hala dışarıdaydım ve kendi omzumun üzerinden bakıyordum, bu yüzden olmadı. Neler olduğunu anladığımda ise artık çok geçti. Artık bedenime gerçekten bağlı değildim ve her şey çok sönükleşmeye başladı. Bedenim bile yanan bir kömür gibi görünüyordu. Bazı lekeler onu almaya geldi ama o anda ne olduklarını anlayamadım. Ve her şey o kadar kötü ki, binanın nerede olduğunu, ne tarafa baktığımı, hatta yukarı ya da aşağı ne olduğunu bile anlayamıyordum.*

Kulağa korkunç geliyordu. Cordelia ölmeye pek hevesli değildi ama bu beklediğinden de kötüydü. *Belki de sadece bir hayaletseniz böyledir. Belki de tarif edemediği o şey, öldüklerinde hâlâ bedenlerinde olan insanlarla ilgileniyordur.*

Sanırım beni kurtaran at oldu, dedi Penelope düşünceli *bir* şekilde. "At mı?"

At gibi davranan şey. Ama at olmadığına eminim. Bana at gibi görünüyor ve tüm gerçek atlar sadece daha büyük lekeler gibi görünüyor. Gerçekte ne olduğunu bilmiyorum ama diğer her şeyden çok daha parlak. Hiç hoşuma gitmedi ama her şey çok karanlıktı ve at her şey gibi parlıyordu, ben de onu takip ettim. Çok geride kaldım, bu yüzden orada olduğumu bildiğinden emin değilim. Sonunda beni buraya geri getirdi. Her şey biraz daha aydınlandı ve etrafta daha fazla leke vardı. Lekelerden birine odaklandığımda, seyislerden biri olduğu ortaya çıktı. Neler olduğunu bu şekilde anladım.

"Falada," dedi Cordelia. "O annemin tanıdığı."

Tanıdık mı? Bir büyücünün-oh, anlıyorum. Evet, elbette, bu mantıklı, değil mi? Öyle olmalı. Huh.

Bu çok ilginç. Her zaman birinin kıskanç sevgilisi tarafından öldürülebileceğimi düşünmüştüm ama daha çok silah kullanmalarını beklerdim.

"Onu durdurmaya çalışıyoruz," diye söz verdi Cordelia. "Hester ve ben. Ve Lord Evermore."

Bu iyi oldu. Birisi muhtemelen intikamımı almalı. Yapılacak en kibar şey bu gibi görünüyor.

"Errr." Penelope bütün bu olanlardan son derece bıkkın görünüyordu. "Kızgın değil misin?"

Muhtemelen öyle olmalıyım, değil mi? Öldürülen gerçek hayaletler her zaman çılglık atıp feryat eder ya da katillerinin adını yüksek sesle haykıran büyümlü arplar ya da bunun gibi bir şey. Ama bu çok fazla iş gibi görünüyor. Ve ben her zaman çok tembel bir insan olmuştumdur.

Cordelia bir kahkahayı bastırdı.

Al bakalım. Her zaman mizah duygusunun sizi her şeyin üstesinden getirebileceğini söylemişimdir. Görünüşe göre bildiğimden daha haklıymışım. Cordelia'nın kafatasının içinde kısa, tarif edilemez bir his vardı, bir insanın parmaklarını düşünceli bir şekilde davul gibi çalması gibi, ama gözbebeklerinin arkasına doğru oluyormuş gibi görünüyordu. ***Gerçekten de onu durdurmalıyız. İnsanları öldürmeye devam etmesine izin veremeyiz. Yardım edebileceğim bir yol var mı?***

"Uh..." Cordelia tereddüt etti. Var mıydı? Hayalet bir casus son derece yararlı bir şey gibi görünüyordu ama eğer Penelope her şeyi sadece lekeler olarak görüyorsa...

O da senin gibi göze batıyor. Hâlâ bir leke ama üç boyutlu. Onu ata binerken gördüm ama ikisini bir araya getiremedim.

"Az önce aklımı mı okudun?"

Öyle mi yaptım? Özür dilerim, çok kaba davrandım. Oldukça yüksek sesle düşünmüş olmalısınız.

"Onun zihnini okuyabildiğini mi düşünüyorsun?"

Sanırım deneyebilirim. Ama o at etraftayken olmaz. Önünde dolaşırsam beni görebileceğinden eminim.

Ve anda değil, ben ... oh patlama, yine kayıyor ...

Cordelia kısa bir süre için bozuk konuşmaların kaybolduğunu hissetti ve sonra kafatasının içi kendi düşünceleri dışında sessizliğe gömüldü.

Tekrar pencereden dışarı baktığında, solgun bir şeklin koşarak geçtiğini gördü ve Falada'nın bir kez daha belirlenmiş turlarına çıktığını anladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Düğün günü ılık ve kapalı bir havada doğdu ve Hester'in bu konudaki görüşüne rağmen fırtınalar, depremler ya da kasırgalar olmadı.

Hester'la birlikte kilise sırasından aşağı kayan Imogene, "Yılın bu zamanında iyi kasırgalar yakalamak çok zor," diye mırıldandı.

"Çaba göstermiş olabilir."

"Tören henüz başlamadı."

Konuşmaları rahip tarafından kesildi; rahip aceleyle gelip Leydi Hester'a onu görmekten ne kadar memnun olduğunu, Chatham Squire'ın küçük şapellerini seçmesinden ne kadar onur duyduğunu, çiçeklerin ne kadar güzel görüldüğünü, ne kadar büyük bir onur duyduğunu ve gelinle damat için ne kadar çok mutluluk dilediğini söyledi. Hester içtenlikle gülümsedi ve ona bunu hak ettiğini, kardeşinin rahibin düğünü bu kadar çabuk ayarlayabildiği minnettar olduğunu bildiğini ve bu iyiliğini unutmayacaklarını söyledi. Rahip onun elini sıktı, tutarsız bir şeyler mırıldandı ve kendini toparlamak için aceleyle mihrabın arkasına geçmek zorunda kaldı.

"böyle miydi?" Imogene sordu. "Neredeyse. Zavallı çocuk."

"Jacob'dan daha yaşlı görünmüyor. Ona baba demeyi ve günahlarımı dökmeyi hayal bile edemiyorum."

"Neyse ki çok uzun zamandır günah çıkarmıyorum."

Imogene dilini şaklattı. "Ruhunun halini düşündükçe ürperiyorum."

"Eminim seninkinden daha kötü değildir."

"Suçluluk duygusu ağır bastığında günah çıkarmaya gidiyorum." "Peki bu ne sıklıkla oluyor?"

"Henüz gerçekleşmedi, ama asla bilemezsiniz. Sevgili Pederimiz Reynard yine de umut içinde yaşıyor."

Birkaç konuk sıraların geri kalanını doldurmuştu. Cordelia onların önündeki sırada oturuyordu. Saçları özenle toplanmıştı ve boynu bir çiçek sapı kadar kırılğan görünüyordu. Richard bir nişanlıya yakışır şekilde onun yanına oturdu, ama başının üzerinden Hester'a göz kırptı.

Hester'ın erkek kardeşi koyu mavi yelekli yeni bir takım elbise giymişti. Mihrabın yanında durmuş, umutsuzca rahatsız görünüyordu ve Hester, Samuel'in bir kez daha düşünmüş olabileceğine dair kısa bir umut besledi. *Samuel bir gelini mihrapta terk edecek değildi ya. En iyi avcısını köpek maması için satmayı tercih ederdi.*

Samuel'i nasıl çözeceğini hâlâ tam olarak çözememişti. Evlendiklerinde Doom'un onu aktif olarak büyülememesi için hiçbir neden yoktu. Hester'ın tek umudu, onun gücünü kırmanın ve suçlarını kanıtlamanın bir yolunu bulmaları ve böylece silahtarın onu bir kenara atmasıydı.

Imogene'in önerisi daha pratikti. "Onu öldürelim," demişti, "cesedini bir yere atalım ve bundan kimseye bahsetmeyelim."

"Bunu gerçekten yapabilir miyiz?" Cordelia sormuştu.

Richard, "Hayır," dedi.

"Neden olmasın, anlamıyorum," dedi Imogene.

"Kimse *kimseyi* öldürmüyor," dedi Hester kararlılıkla.

"Teşekkür ederim," dedi Richard.

"... En azından hepimizi kendisiyle birlikte götürecek korkunç ve büyümlü bir şey yapmasını nasıl engelleyeceğimizi bulana kadar."

Temelde onurlu bir adam olan Richard kollarını kavuşturdu ve tamamen dehşete düşmüş görünmemeye çalıştı. "Bu ev partisinin bu kadar çok önceden planlanmış cinayet içermesini beklemiyordum," diye mırıldandı.

Hester ona, "Kardeşimin sonu Parker gibi olacaksa, her türlü cinayeti önceden tasarlarım," dedi, "kalbimde bir şarkıyla."

"Yeterince adil."

Imogene, "Eğer bir erkek olsaydı şikayet etmezdin," diye mırıldandı.

"Eğer bir erkek olsaydı, onu düelloya davet eder ve bu meseleyi hallederdim."

"Seni itaatkâr yapardı," dedi Cordelia yumuşak bir sesle, "ve ıskalamanı sağlardı. Ya da onun yerine kendini vurmanı." Bu da tartışmayı tamamen sona erdirmişti.

Kilisenin kapıları açıldı ve Doom içeri girdi. Elbisesi, tenini okşayan ve kestane rengi saçlarındaki sıcak ışıltıları ortaya çıkaran koyu fildişi rengindeydi. Samuel dönüp ona baktı ve gözleri biraz irileşti. *İkinci düşünceler için çok fazla.*

Törenin kendisi hızlıydı. Rahip akıllıca bir şekilde vaaz vermemeyi tercih etti ve sadece ritüel kelimeleri biraz geveledi. Gelin ve damat şarap kadehinden birer yudum aldılar, kırılgan tuzlu gofreti kabul ettiler ve ikinci kadehteki suyla yıkadılar.

Cordelia ona defalarca silahtarın büyülenmediğini ve annesinin görünüşünde büyü kullanmadığını söylemişti. Hester ondan şüphe etmemişti ama yine de *bir şeyler* olacağına dair zayıf bir umudu vardı - Samuel'in aniden geri sıçrayıp neler olduğunu öğrenmek isteyeceğini ya da bir illüzyonun bozulup Doom'un eşek kulaklı, huysuz bir kocakarıya dönüşeceğini ya da aynı derecede iç açıcı bir şey olacağını.

Ancak rahibin "Sizi koca ilan ediyorum!" demesi ve Samuel'in Doom'un dudaklarına şapırtılı bir öpücük kondurarak anlaşmayı mühürlemesi dışında hiçbir şey .

★ ★ ★

Onları görüyorum!

Hayalet düğünün ortasında onunla konuştuğunda Cordelia neredeyse yerinden fırlayacaktı. Ciyaklamadı ama bu neredeyse olacak bir şeydi. Evermore ona baktı, kaşları endişeyle çatılmıştı ve Cordelia başını salladı.

Herkesi görebiliyorum! Belki de kilisedir, kutsal topraklardır, bilemiyorum! Artık sadece lekeler değilsiniz. Hester ve Imogene ve Squire ve-

Penelope'nin sesi aniden kesildi, neredeyse gelişi kadar ürkütücüydü. Cordelia tören boyunca bekledi ama bir daha konuşmadı ve biri fark etmeden bir soru fısıldamanın hiçbir yolu yoktu.

Gelin ve damat şapelden ayrılıp diğer konuklar dışarı çıkmaya başladığında, bir çiçek aranjmanını hayranlıkla seyrediyormuş gibi durakladı ve elinin arkasından "Penelope?" diye fısıldadı.

Yanıt yok.

Annem onu bir şekilde fark etmiş miydi? Herkesi daha net görebiliyorsa, bu diğer insanların da onu daha net görebileceği anlamına mı geliyordu? Ağa'dan bahsettikten hemen sonra konuşmayı kesti ve Annem hemen onun yanındaydı.

Annem ona bir şey mi yaptı? Yoksa su, şarap ve tuz onu kovdu mu? O bir hayalet ve hayaletlerin suyu, tuzu ya da kutsal toprağı sevmemeleri gerekir... gerçi şarap hakkında ne hissettiklerinden emin değilim...

Cordelia malikâneye dönüş ve bitmek bilmeyen uzun düğün kahvaltısı boyunca bu sorular üzerinde düşündü. Chatham House'la uzaktan yakından ilgisi olan herkes çifte iyi dileklerini sunmaya ve bedava yiyeceklerden yemeye gelmişti. Evangeline tüm yemek boyunca gülümsedi ve ısıldadı, herkese teşekkür etti ve birkaç dakikada bir ellerini Squire'ın dirseğine doladı.

Kahvaltıdan sonra Cordelia'nın odasına gelen çok farklı bir Evangeline'di. Alice, "Affedersiniz, hanımefendi-" dedi ama kapı çoktan açılmıştı ve Evangeline ona bakmadan yanından geçip gitti.

"Bizi yalnız bırakın," diye hizmetçiye talimat verdi. Alice bavullarını toplamakla meşgul olan Cordelia'ya baktı. Cordelia aceleyle başını salladı. Alice'in yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve artık annesi malikânenin leydisi olduğuna göre, yapabileceği zalimliklerin sınırı yoktu.

"Pekala," dedi Evangeline, gerinerek. "En azından bu iş bitti." Gözleri sertleşerek bir adım öne çıktı. "Şimdi. Bana söylemek istediğin bir şey var mı canım?"

Uh-oh. Bu kötüye işaretti. Cordelia umutsuzca işlemiş olabileceği bir suçu düşünmeye çalıştı. *Düşmanlarıyla komplo kurmaktan başka.* "Tebrikler mi?" diye sordu.

Annesinin parmakları çenesinin üzerine kapandı. Cordelia yutkunurken uzun tırnaklarının boğazına sürtündüğünü hissetti. *Bu değildi. Başka bir şeydi. Ama ne?* Çok fazla olasılık vardı. Annesi Cordelia'nın hiç şüphelenmediği şeyler yüzünden her zaman çileden çıkmıştı.

"Şapelde..." dedi Evangeline, Cordelia'nın terden sıırılsıklam olmasına neden olan bir şarkıyı mırıldanarak.

Şapel. Penelope'yi orada görmüştü. Zavallı kayıp hayalet için duyduğu korku, Evangeline'e karşı kurulan komplonun ortaya çıkmamış olmasından duyduğu rahatlamayla savaşıyordu. En azından bu ona yalanlarını işaret edebileceği bir yön veriyordu. "Bir şey hissettim. Bir şey hissettiğimi sandım. Emin değildim. Gerçekten orada bir şey var mıydı?"

Annesinin kaşlarının arasında şaşkın bir çizgi oluştu. "Ne hissettin?"

"I..." Penelope'nin başını belaya sokmayacak bir şey söyleyebilir miydi? Zaten ölmüştü, daha ne kadar sorun çıkabilirdi ki? Cordelia, "Bilmiyorum," dedi. "Birinin konuştuğunu duyduğumu sanmıştım?"

Evangeline çenesini, fare yakalamış bir terrier gibi hızlıca salladı. "Ne dediler?"

"Dışarı çıkamadım. Çok uzaktaydı, belki de değildi, ama sanki-" Cordelia hiçbir anlam ifade etmediğini biliyordu, ama annesi söz konusu olduğunda cehalet her zaman daha güvenliydi. "Ve soğuk muydu? Belki de? Ama gerçek soğuk gibi değil miydi?" Annesinin gözlerinin arasındaki çizgi yavaşça soldu ve Cordelia'nın damarlarına rahatlama doldu. "Özür dilerim," diye bitirdi. "Bundan daha iyi nasıl açıklayabilirim bilmiyorum."

Evangeline'in gözleri onunkilere dikilmişti. Uzun tırnakları çenesini çiziyordu. "Yani fincanı elimden almaya çalışan sen değildin."

"Ne?" Şaşkınlığı o kadar açıktı ki Evangeline onu yere düşürdü. "Nasıl olur da *yakınlarda bile değildim*-"

Annesi kısa bir kahkaha attı. "Hayır, tabii ki hayır. Boş ver."

Arkasını döndü. Cordelia kuru dudaklarını yaladı. "Ama orada bir şey mi vardı? Hayal görmüyordum, değil mi?"

Evangeline vurucu bir yılan hızıyla hareket etti, bir elini kaldırarak etrafında döndü. Neredeyse kapıya varmıştı ve Cordelia'nın yanına bile yaklaşmamıştı ama bu hareket o kadar ürkütücüydü ki Cordelia telaşla ciyakladı.

Bir sonraki anda, dünya onun etrafında sıçramış gibi görünüyordu. Kulakları sanki bir silah sesinin çok yakınında duruyormuş gibi çınladı ve kalbi göğsünde tekledi, sonra hızlı bir gümbürtüyle geri geldi. Cordelia elini kalbine bastırdı, nefesi kesilmişti. Ciğerlerinde, odada ve muhtemelen dünyada yeterince hava yoktu.

"Huh," dedi annesi. "Bundan hiç kaçmaya çalışmadın, değil mi?"

"Dodge..." Nefesini içine çekmeyi başardı. Kulaklarındaki çınlama yüzünden düşünmekte zorlanıyordu. "Dodge... ne? Ne... oldu?"

"Şimdi bana kızma," dedi Evangeline, omzundan tutup onu bir sandalyeye götürürken. "*Kontrol* etmem gerekiyordu."

Cordelia sadece bir şey yaptığında böyle huysuzlandığını biliyordu. Bir çeşit sihirdi o zaman. *Bana vurdu mu? Sihirle mi?*

Yoldan çekilip çekilmeyeceğimi görmek için mi bana vurdu?

Evangeline, Cordelia'nın şaşkın bakışlarından kaçınarak, "İyi olacaksın," dedi. "Sadece bir dokunuştun. Emin olmak zorundaydım. Git eşyalarını topla. Yarın nişanlının çok övdüğü şu malikâneyi göreceğiz."

Ve Cordelia'nın kulakları çınlamayı bırakmadan ayağa kalkıp odadan çıktı.

★ ★ ★

Sonunda Alice giysilerin çoğunu bavuldan çıkarıp daha verimli bir şekilde yeniden yerleştirirken, Cordelia kendini işe yaramaz hissederek öylece durdu. Kulakları artık çınlamıyordu ama başını herhangi bir yöne çok hızlı hareket ettirdiğinde zonkluyor ve görüşünde siyah noktalar dans ediyordu.

Muazzam düğün kahvaltısından sonra açlık hissine yenik düşmüş ve akşam yemeğini odasında yemişti. O zaman bile birkaç lokmadan fazlasını yemeyi kendine yedirememişti. Yemek yemek tuhaf bir alışkanlık gibi görünüyordu. Bir şeyi dişlerinle kemiriyor, sonra da elinizin tersiyle boğazınızdan aşağı itmeye çalışıyordunuz.

kuru parçalar ağzınızın çatısına yapışırken dilinizin. *Kimin fikriydi bu? Bu çok saçma.*

Alice hamur işlerini kırıntı haline getirdikten sonra tepsiyi aldı. "Pek iyi hissetmiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Güzel yemek! Lütfen aşçıya öyle olduğunu söyleyin! Sadece şu anda yemek yemeye *inanamıyor* gibiyim." Kulağa aptalca geliyordu, bu yüzden açıklamaya çalıştı ve sonunda kendini çok ciddi bir şekilde "Diller neden *var* ki?" derken buldu ve vazgeçti.

Okuması sırasında Alice'in ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Cook'un bunun kendisine bir yansıması olduğunu düşünmemesini sağlayacağım."

"Teşekkür ederim."

Hizmetçi kapıya yaklaşırken yavaşladı. "Ah... beni bağışlayın hanımefendi, ama... iyi misiniz? Anneniz daha önce buraya geldi ve bunun bazen sizi zorladığını biliyorum."

Sanırım sırf kaçıp kaçamayacağımı görmek için bana bir tür büyü yaptı. Bu, dillerin neden var olduğunu sormaktan çok daha kötü olurdu, bu yüzden Cordelia başını salladı ve, "Bir gece uyuduktan sonra iyi olacağım. O da yakında balayına çıkacak."

Alice başını salladı ve odadan çıktı.

Cordelia içini çekti ve sürahidenden bir bardak su doldurdu. Daha ilk yudumu almıştı ki Penelope'nin sesi kafasının içinde patladı.

Az önce ne yaptın sen?

Cordelia bir çığlık atarak bardağı yere düşürdü. Yere çarpınca sapı kırıldı ve Cordelia tekrar inledi.

"Cordelia!" Alice aceleyle içeri girerken kapı çarparak açıldı. "İyi misiniz, bayan?"

Pardon, ! Su teresinin kokusu havayı göz yaşartıcı bir güçle doldurdu. Cordelia çılgınca gözlerini sildi.

"Kendini mi kestin? Şuraya otur da bakayım."

"Hayır, hayır, ben iyiyim. Ben sadece..." *Ona bir hayaletin sana bağırdığını söyle. Bu harika olur.* "... uh, kupa kaydı. Özür dilerim! Kırmak istememişim. Belki geri yaptırabiliriz?"

"Eminim biri yapabilir," dedi Alice, doğruyu söylemekten çok güven verici bir ifadeyle. "Bir faraş getireyim ve bastığın yere dikkat et."

O gittiğinde Cordelia fısıldadı, "Penelope? Ne oldu sana böyle? İyi misin?"
Hala ölü olduğum için, tam olarak değil. Onun dışında iyiyim.

"Şey... evet. Daha önce çok hızlı ayrıldınız, size bir şey oldu diye korktum."

Tarçınlı hava etrafında dönüyordu. ***Korkarım kendi aptallığım. Gerçek nesneleri görebiliyordum. Öldüğümünden beri onları göremiyorum.***

"Neydi onlar?"

Sunak. Ve onun üstünde, su, şarap ve tuz. Onlar gerçektir. Her şey kadar katı. Rahip suyu eline aldı ve ben de gerçekten dokunup dokunamayacağımı görmek için suyu elinden çekmeye çalıştım.

Sonra Evangeline bardağı aldı ve eli içimden geçti.

Cordelia keskin bir nefes aldı. Annesi de böyle hissetmiş olmalıydı ve nedense Cordelia'nın bardağı elinden çekip almaya çalıştığını düşündü. Bu hiç de mantıklı değildi. "Seni hissetti."

Oh, biliyorum. "Şimdi, nesin sen?" dediğini duydum. Senin benimle konuştuğun kadar net. Ben de kaçtım. Kilise bahçesinin kenarından ayrılır ayrılmaz her şey bulanıklaştı ama ona bir daha yaklaşılmaya cesaret edemedim.

Cordelia onu suçlayamazdı. Kendi haline bırakılırsa, annesiyle bir daha asla yakınlaşamazdı.

Yine de su, şarap ve tuz konusunda çok garipti. Şarabı içtiklerinde, sanki ... oh patlama, bunun için bir kelimem yok! Bir çan gibi çalıyordu ama gerçekten bir ses olup olmadığından emin değilim. Sonra tuz da çaldı, onu yediklerinde ve ikisi birlikte bir ahenk oluşturdu, sonra da su. O sırada kaçıyordum ama arkamdan duyabiliyordum, birlikte o kadar yüksek sesle çalışıyorlardı ki her şeyi bastırıyordu.

Belki de bu yüzden kaçtım, çünkü anlamadan beni göremedi.

"Kulağa sihir gibi geliyor," dedi Cordelia. "Ya da belki büyüünün tam tersi. Belki de bu yüzden büyüleri birlikte bozuyorlardır?"

Belki de. Evangeline beni görmemiş olsaydı bile orada kalmak isteyeceğimi sanmıyorum. Beni de boğabilirmiş gibi hissettim.

Alice geri geldi ve tabak çanak parçalarını aceleyle süpürdü. "İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim. Sadece... um... yorgunum, sanırım." Cordelia gülümsemeye çalıştı. Alice durakladı, hâlâ farası tutuyordu. "Evermore Evi'ne gitmek o kadar da kötü olmayacak, hanımefendi. Hizmetçilerden hiç kimse ondan şikâyetçi değil."

Cordelia yüzünün de zihninin hissettiği kadar boş görüldüğünden emindi. "Ee... iyi mi?"

"Eğer bu konuda endişeliysen, yani."

"Oh."

Bir süre kırık fincanın üzerinden birbirlerine baktılar; sonra Alice *reverans yaptı - bir faras taşırken bunu nasıl bu kadar iyi yapabiliyor? Bana öğretmesini sağlamalıyım ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.*

Yine mi yalnızsın? Güzel. Az önce ne yapıyordun? Bağırduğunda mı?

"Su mu içiyorsun?"

İstersen tekrar yap.

Şaşkınlık içindeki Cordelia bir avuç dolusu su alıp yudumladı.

İşte! Evet! Evet! Yine oldu!

"Ne oldu?"

Su. İçtiğinizde, kilisedeki gibi cınlıyordu. O kadar yüksek değil ama birazcık. Ve onu görebiliyordum.

Hiç tuzun var mı?

"Kahvaltı salonunda herhalde bir tuzluk vardır." Cordelia, Alice'in yanından gizlice geçip bir tane bulmaya can atmıyordu ve tabii ki şarap da söz konusu değildi. "Yine de bekle. Yarın yola çıkacağımızı bilmelisin. Lord Evermore'un malikânesine gidiyoruz."

Öyle misin? Kederli bir tarçın kokusu odayı doldurdu. Çok uzakta.

"Benimle hala konuşabilecek misin?"

Bilmiyorum. Yaşayan insanlardan çok uzaklaştığımda çok karanlık oluyor. Yıldızsız ve aysız bir gece gibi. Birkaç kez arazinin kenarına gittim ama çok uzağa gidersem geri dönüp yolumu bulamamaktan korkuyorum.

"Yapmayın bunu! Eminim eninde sonunda buraya döneceğim. Annemi nasıl durduracağımızı bulduğumuzda. Belki o zaman bir yol bulabiliriz."

Belki de. Gerçi hayaletlerin öldükleri yere musallat olmaları gerekir, değil mi? Belki de buradan hiç ayrılamam.

"Özür dilerim."

Bir toplanma hissetti, kararlı bir tezahürat. ***Benim için endişelenme. En kötü ne olabilir ki? Ben zaten ölüyüm.***

Cordelia, "Burada olduğunu unutmayacağım," diye söz verdi.

Tabii ki yapmayacaksın. Ben... Ben... Penelope Green'im. Bazı insanlar benden nefret etmiş olabilir ama kimse beni unutmadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

Lord Evermore'un malikânesine gitmek için üç araba gerekmişti. Özel olarak Hester iki arabayla da gidebileceklerini düşünmüştü ama Beyefendi avlanma ihtimaline karşı birden fazla silah almakta ısrar ediyordu ve Doom'un çeyizinin tamamı tek başına bagaj arabasının yarısını dolduruyordu.

Hester, Imogene ve Cordelia'yla birlikte ilk arabaya bindi. Imogene, Doom'un duyacağı bir sesle, "Ben olmadan kasaba evini onarmanız mümkün değil," dedi. "Bunu duymak istemiyorum."

"Denemeyi aklımdan bile geçirmem," diye güvence verdi Hester. Bey sorarsa bunu savunmaya hazırdı, ama sormadı. Muhtemelen yeni gelini için başka bir refakatçinin uygunluğundan memnundu. Büyük olasılıkla bunu hiç düşünmemişti.

Hester, Doom'la yakın mesafede uzun bir yolculuk yapmaktan korkuyordu ama kadın, soluk yeşil gözleri olan uzun beyaz ata binerek Richard ve yaveriyle birlikte gitmeyi tercih etti. Hester daha önce yaratığa bu kadar yaklaşmamıştı ama soluk gözlerine bakınca onun pek de kurnaz olmadığına kolayca inanabiliyordu.

Yine de uzun ve yıpratıcı bir yolculuktu. Araba eskiydi ve olabildiğince iyi yaylanmamıştı. Dizleri ağrıyordu ve elinden geldiğince esnetmeye çalışıyordu ama yol arkadaşlarından birine tekme atmadan yapabileceklerinin de bir sınırı vardı. *Şikayet etmemeliyim. Zavallı Mary hizmetkârların arabasına biniyor ve bu da kemiklerini çok zorluyor. Bindiğimizde sıcak bir lapaya benden daha çok ihtiyacı olacak.* Imogene çenesini göğsüne yasladı ve Hester'ın kıskandığı bir rahatlıkla uykuya daldı. Cordelia sadece dışarı baktı.

pencereden manzaranın geçişini izliyordu. Sanki aklında bir Şey varmış gibi dalgın bir hali vardı.

Hester kendi düşüncelerine homurdandı. *Evet, aklında sahte bir nişan, bir cinayet ve büyücü bir anneden başka ne olabilirdi ki?*

Sonunda araba durdu. Hester pencereden dışarı baktı ama sadece sık ağaçlar gördü.

"Hanımlar," dedi Richard, şoför kapıyı açarken, "bu son kısımda ata binmek isteyeceksiniz. Araba yolu çukurlarla dolu ve yaz boyunca kuruyana kadar tamir edemeyiz. Bavullarınız vagonla yukarı taşınacak."

Hester getirilen atlar arasında sabırlı görünen birkaç midillinin de olduğunu görünce rahatladı. Diziyle ata binmek her zaman tatsızdı ve hayvan ne kadar uzunsa durum o kadar kötüleşiyordu.

Richard onun kalkmasına yardım etti ve sonra benzer bir midilliyle Cordelia için de aynısını yaptı. Doom onun seçiminden biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu ama Cordelia şikâyet etmeyecek kadar akıllıydı.

Atların yolu Evermore'un evini çevreleyen ormanın içinden kıvrılıyordu. Bugünkü gibi bulutlu bir günde bile, baharın yeni büyümesi etraflarında patlak verirken yeşille parlıyordu. Yaprakların arasından su damlıyor ve böcekler havada vızıldıyordu.

Cordelia merakla etrafına bakarak, "Burası bir ormana benziyor," dedi. Yol eğreltiotlarıyla kaplıydı ve katalpa ağaçlarının devasa yaprakları güneşi .

"Büyükbabamın baş bahçıvanı bir dahiydi," dedi Evermore. "Son iki neslimizi onun yarattıklarını devam ettirmeye çalışarak geçirdik. Neyse ki bana detaylı notlar bıraktığı söylendi-ah, işte buradayız. Evermore Evi, tüm ihtişamıyla."

Hester daha önce pek çok kez ziyaret etmişti ama Evermore Malikânesi'nin sık ormanın ardından aniden ortaya çıkması onu hâlâ memnun ediyordu. Ormanı andıran ağaçlar birden alçak, yemyeşil eğrelti otlarına dönüşmüş, aşağıya doğru yuvarlanan geniş bir çimenliği çevrelemiş ve malikâne tam ortasına yerleşmişti. Chatham House'un ancak yarısı büyüklüğündeydi, ancak tamamen kahverengi taştan inşa edilmişti ve iki yuvarlak kulesi küçük bir göle yansiyordu. Squire'ın malikanesinin olduğu yerde

Birden fazla kanadı olan Evermore Evi tek parçaydı ve nesiller boyu torunları, oldukça mantıklı bir şekilde, fazladan mimari parçalar eklemekten kaçınmışlardı. Bu durum bir dizi müstemilatın eklenmesini gerektirmiş, ancak genel olarak kırsal alanın ortasına düşmüş bir peri şatosuyla karşılaşıldığı izlenimi korunmuştur.

Ancak Hester'a kalırsa, arazinin en güzel özelliği şu anda bile gölden çıkıp hızla onlara doğru geliyor ve yüksek sesle korna çalıyordu.

"Kazlar mı, lordum?" dedi Evangeline, kibirli ve eğlenmiş görünmeye çalışarak, ancak Falada'nın ayaklarının etrafına üşüşen ve bazıları yılan gibi tıslayan çok sayıda kaz bu etkiyi biraz bozdu.

"Köpeklere alerjim var," dedi Richard. "Yine de, sinsiler geldiğinde alarm verecek bir şeyim olmalı. Ve oldukça etkileyici yumurtalar bırakıyorlar."

Hester yumuşak bir sesle, "Tarihsel olarak kazlar talihsizliğe ve kötü büyüye karşı koruyucu olarak kullanılır," dedi.

Evangeline sert bir sesle, "O kocakarı masalına artık kimse inanmıyor, herhalde," dedi.

"Hayır, tabii ki hayır, canım," dedi Squire aceleyle, Hester'a bir bakış fırlatarak.

"Sadece eski bir hikâye," diye hoşnutlukla kabul etti Richard. "Atınızı sevmediklerinden şüpheleniyorum. Şimdi düşündüm de, burada hiç beyaz atım olmadı. Belki de onun bir kuğu olduğunu düşünüyorlardır."

Beyaz at yeri eşeledi. Kazlar ona bir iki santim vermek için geri çekildi, sonra hemen tıslayarak yeniden toplandılar.

"Çok sağlıklı görünüyorlar," dedi Hester mutlulukla. "Şuradaki de çok güzel bir kaz ve şu da aynı şekilde büyümeye uygun görünüyor. Ah canım... hayır, şuradakinin itlaf edilmesi gerekiyor sanırım. Çok kısa. Sen nasıl böyle oldun, delikanlı?"

Richard, "Kaz yetiştiriciliği konusundaki tüm tartışmaları kümes hayvanları ustamla yapabilirsiniz," dedi.

"Bir kümes hayvanı ustanız mı var?" Doom'un sesi kuşkulu çıkmıştı, sonra kendini tuttu ve Richard'a bir gülümseme gönderdi. "Çok mantıklı, tabii

Tabii ki. Özel bir ... şey ... el gerektireceklerini görebiliyorum."

Richard, "Çoğunlukla ikinci bahçıvan," diye itiraf etti, "ama kazların birincil bakıcısı olduğu için ona kümes hayvanlarının efendisi diyoruz. Hester, şu anda o attan inip kazları götürmene izin vermiyorum, o yüzden öyle bakmayı kes."

Hester homurdandı. Cordelia açıkça kahkahalara karşı koyuyordu. Imogene karşı koymaya bile çalışmadı.

Malikânenin kapısında atlarından indiler -Hester'ın durumunda, hafif bir üzüntüyle ona yardım etmek için sağlam bir seyis öne çıktı- ve Evermore Evi'nin kapıları önlerinde açıldı.

Cordelia Evermore Evi'ni hemen sevmişti.

Heybetli görünümüne rağmen içerisi oldukça sadeydi. Duvarlar duvar kağıdı yerine badanayla kaplıydı ve zemin, koyu lekeli ve yaşlılıktan taş gibi sertleşmiş eski meşe tahtalarından yapılmıştı. Yatak odası kulelerden birindeydi ve bahçeye bakan bir pencere koltuğu vardı. Pencereden gelen ışık, sadece çok pahalı ipeklilerin dalgalanabileceği şekilde örtünün üzerinde dalgalanıyordu ama yerdeki bez halı, Cordelia'nın Little Haw'daki yatak odasının zeminini süsleyen halıya çok benziyordu, sadece daha temiz ve (görünüşe göre) daha yeniydi.

Bu oda bana kendimi birinin fakir akrabası gibi hissettirmiyor, öyle olsam bile. Chatham House'daki hiç kimse bana böyle hissettirmeye çalışmadı ama her şey o kadar ... o kadar dikkatsizce zenginleştirilmişti ki.

Bu ona Penelope'nin stil üzerine verdiği dersi ve neden firfir giymeyi reddettiğini ve bu süreçte büyük miktarda para ve itibar tasarrufu yaptığını hatırlattı. Burası firfırları reddeden bir evdi.

Yatakta özenle işlenmiş topuzlu sütunlara dönüştürülmüş iğ direkler vardı. Cordelia elini bir tanesinin üzerinde gezdirdi ve şekillerin dışarı doğru çıkmasından ve tekrar içeri girmesinden çok hoşlandı.

"Yatağı böyle ovma canım, kaba görünüyor." Annesi içeri girdi, odaya şöyle bir göz gezdirdi ve küçük bir oflama sesi çıkardı. "Görüyorum ki burayı yeniden dekore etmekle meşgul olacaksın. Manastıra benziyor."

Cordelia sessizce, "Bu hoşuma gitti," dedi.

"Saçmalama. Evermore'un bir köylü gibi yaşamaya gücü yetmez. Yine de sana yardım etmek için burada olacağım, bu yüzden endişelenmene gerek yok." Pencere kenarındaki koltuğa gidip aşağıya baktı. "Şu sefil kazlar dışında, en azından bahçe oldukça zarif. Onu ahırlara kadar takip edeceklerini düşünmüştüm."

"Onun bir tanıdık olduğunu söyleyebilirler mi?"

"Öyle görünüyor. Su kuşları arasında fazla vakit geçirdiğimi söyleyemem, belki de hepsi öyledir. Korkunç şeyler. Doğal olarak onları kuş tüyünden yataklara çevireceksiniz."

"Evet, anne."

"Yapılacak o kadar çok iş var ki. Yine de döner dönmez işe başlayacağız." Yatağa oturdu ve yanındaki şilteyi okşadı. Cordelia itaatkâr bir tavırla oturdu.

*Sadece günün geri kalanını atlat. Sabah gidiyor.
ayrılmak. Bugünü atlatabilirsin.*

"Şimdi," dedi annesi, "ben yokken senin hâlâ evlenmemiş olduğunu unutmaman çok önemli. Beni anlıyor musun? *Kimsenin* seni riskli bir duruma sokmasına ve nişanını tehlikeye atmasına izin vermemelisin."

"Dikkatli olacağım."

"Buna nişanlınız da dahil."

Cordelia şaşkınlıkla ona gözlerini kırptırdı. Nişanlısı onu nasıl tehlikeye atabilirdi? Zaten onunla evlenmesi , değil mi?

Evangeline iç çekti. "Bazı erkeklerin... ah... düğünü beklemek gibi bir eğilimi var. Böyle şeylere karşı tetikte olmalısınız! Eğer duyulursa, bu itibarınıza büyük zarar verebilir. Hiçbir koşulda Evermore'la yalnız kalmana izin vermeyeceksin, beni duyuyor musun? Yanında uygun bir refakatçi olmadan hiçbir yere gitme."

Yüz ifadesi uygun bir şekilde dehşete düşmüş olmalıydı, çünkü annesi memnun bir ifadeyle başını salladı. "Anladığımı görüyorum."

"Ben... sanırım... öyle mi?"

"Güzel. Sadece üç hafta. Ve endişelenmen gereken tek şey de ." Ayağa kalktı ve Cordelia'nın başını dalgınca okşadı.

Köpek. Cordelia hissettiği öfke patlamasına şaşırdı ama hemen . *Sadece bugünü atlat.*

"Üzülme," dedi annesi neşeyle. "Bensiz de iyi olacaksın. O kadar uzun sürmeyecek. Ve tabii ki yalnız olmayacaksın."

"Elbette, Leydi Hester ve Leydi Strauss da burada olacak..."

"Şu ikisi!" Evangeline gözlerini devirdi. "İkisi de işe yaramaz. Hayır, demek istediğim seni Falada'da bırakıyorum."

★ ★ ★

Kahvaltıyı bitir, dedi Hester kendi kendine. Kahvaltıyı atlatırsan balayına giderler. Masanın karşısına geçip Doom'un boğazını sıkmadan ya da kardeşinin kafasına ve omuzlarına vurup "Neler olduğunu görmüyor musun?" diye bağırmadan kahvaltıyı bitirmelisin. Ama tabii ki görmedi. Samuel masada neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmayan tek kişiydi, muhtemelen bu yüzden

Haşlanmış yumurta yüzünden yaşanan gerginliklerden habersiz.

"Ne kadar sağlıklı yemekler," dedi Evangeline. "Lord Evermore, aşçınız harikalar yaratmış."

"Ee... evet..." Richard, içinde yumurta, kızarmış ekmek, domuz pastırması ve taze kuşkonmaz bulunan büfeye bakarak, bunların hiçbirini hazırlamak için büyük bir mutfak ilhamı gerektirdiğini söyledi.

"Ve sevgili Cordelia'mın metresi olacağı mülkü görmek çok büyüleyici! Bu kadar çabuk gitmemiz gerektiği için çok üzgünüm."

Cordelia donuk bir kızıla bürünüp kadehine bakarken Richard, "Eminim döndüğünüzde Cordelia size bir tur attıracaktır," dedi.

Imogene bir şeyler söylemeye başladı ama Hester onu bir şahin gibi izliyordu ve ağzını açar açmaz bacağına sertçe vurdu. Imogene bunu bir öksürüğe dönüştürdü.

"Bana sopanla vurmana gerek yoktu," diye mırıldandı, korkunç kahvaltı sona erdiğinde ve Evangeline tüm sandıklarının aşağı indirildiğinden emin olmak için gittiğinde.

"Kesinlikle tanıdım. O bakışı tanıdım."

"Ne bakışı?"

"Son derece zekice bir şey söylemek üzereyim bakışı."

Arkadaşı kaşlarını çatı ama itiraz etmedi. "Zekiceydi."

"Evet ve şimdi zekice davranmanın zamanı değil, yoksa neyle uğraştığımızı unuttunuz mu?"

Imogene başka bir şey daha mırıldandı, ama Hester'ın duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Squire, Doom merdivenlerden inerken cep saatine bakarak.

"Mükemmel. Konukseverliğiniz için *çok* teşekkür ederim, Lord Evermore." Cordelia'ya döndü. "Gel bana bir öpücük ver ve ben yokken terbiyene dikkat et."

Cordelia, "Evet, anne," diyerek onu saygıyla yanağından öptü. Kız yavere döndü. "Umarım yakında tekrar görüşürüz, efendim."

"Mmm? Oh, evet, evet, oldukça." Samuel dikkati dağılmış bir şekilde onun kolunu okşadı. "Sen farkına varmadan dönmüş olursun."

Hester kardeşine karşı duyduğu ani sevgi patlamasıyla şaşırdı. Çoğu zaman olduğu gibi gürültülü, memnun ve umursamazdı, onu çok seviyordu ve onu koynunda meşhur engerek yılanıyla uğurluyordu. *Dürüst olmak gerekirse, başka, daha düşük parçalarla. Kahretsin Samuel. Seni öldürmeyecek, seni öldürmek aptallık olur, hem kendisi hem de Cordelia bir yıl yas tutmak zorunda kalır ve Cordelia'nın önce sağ salim evlenmesini istiyor, ama ben yine de seni terk ediyordum gibi hissediyorum.*

Ona sıkıca sarıldı. "Al bakalım, yaşlı kız," dedi, şaşırmış görünüyordu. "Sadece birkaç haftalığına gidiyoruz. Eski ülkemize yelken açacak ya da yeryüzünden silinecek değiliz."

"Biliyorum," dedi geri adım atarak. "Sadece... şey... mutlu ol."

"Dünyadaki en mutlu adam," diyerek onu temin etti ve saatine tekrar baktı. "Kahretsin, her şey hazır mı? Bu işler neden bu kadar uzun sürüyor...?"

Arabanın hazır olduğu ve arazinin kenarında beklediği duyuruldu. Cordelia ve Hester basamakta durup el salladılar, çünkü Squire ve beraberindekiler yoldan aşağıya, ağaçların arasındaki boşluğa doğru ilerliyorlardı.

Son işaret de gözden kaybolduktan çok sonra Hester kapının pervazına yaslandı. "Pekala," dedi ve nefes verdi. "Gitmişler."

Cordelia gözlerini sildi. "Neden ağladığımı bilmiyorum," dedi.
"Rahatladım, gerçekten."

"Muhtemelen bu yüzden ağlıyorsun. Gel hadi." Hester döndü. "Gidip Richard'ın kütüphanesine bir göz atalım ve neler görebileceğimize bakalım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

"Bak," dedi Evermore, "bunu bir kütüphane olarak değil de koleksiyon olarak tanımlamamın bir nedeni var. Büyükbabam kitaplara *sahip olmak* istedi. Kataloglama ve sergileme başkasının sorunuydu."

Evermore Evi'nin muhtemelen en büyük odasında duruyorlardı. Meşe döşemeler önlerinde uzanıyor, çoğunlukla kitap yığınları, yığınlar ve kutularla örtülüyordu. Diz yüksekliğindeki yığınlar bel yüksekliğindeki yığınları destekliyor, Cordelia'nın başının üzerinde yükselen yığılara tehlikeli bir şekilde yaslanıyordu. Odada Cordelia'nın hayatında hiç görmediği kadar çok kitap vardı; avuç içi kadar küçük kitaplardan dana derisiyle ciltlenmiş devasa yapraklara kadar... Normalde Cordelia bu kadar çok kitabın okunacak olması karşısında büyülenirken, ilgili tek bir bilgiyi bulmaya çalışma fikri gözünü korkutuyordu.

"Aman Tanrım," dedi Imogene. "Burası bir balo salonu muydu?"

"Öyleydi. Fazla topumuz yok. Büyükbabam koleksiyonu için devraldı."

"Bu bir koleksiyon bile değil," dedi Hester, tehlikeli yığılara bakarak. "Bu bir istif. Büyükbaban da onların üzerinde bir ejderha gibi uyuyor muydu?"

"Büyükannem hayattayken kesinlikle değil. Sonrası hakkında yemin etmeyeceğim. Dul olmak ona göre değildi." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Düşündüm de, bunların yaklaşık yarısı o öldükten sonraki yıl geldi."

Imogene bir lamba daha yakarak, "Keder insanları tuhaf yollara sürüklüyor," dedi. "Gerçi takıntılı kitap satın alma daha önce duyduğum bir şey değil."

Hepsi kitaplarla dolu birkaç uzun masa ve birilerinin okuma köşesine benzer bir şekilde yerleştirdiği birkaç sandalye vardı. (Sandalyeler de kitaplarla dolup taşmıştı.) Ayrıca duvarlara yaslanmış kitaplıklar da vardı, ancak bunlar koleksiyonu tutma umudunu çoktan yitirmişlerdi ve şimdi daha çok düşmana düşmüş siperlere benziyorlardı.

Cordelia bir kitap aldı ve dikkatle açtı. Kuru ve temizdi ve neyse ki gümüş balığı yağmıyordu. "En azından iyi durumda görünüyorlar, değil mi?"

"Personel odaya çok iyi bakıyor ve son derece yetenekli iki faremiz var." Eğilip parmaklarını oynattı ve masanın arkasından küçük bir smokin kedi çıktı. "Hatta şimdi bir tane var."

Kedi haraç olarak kafa kabul etti, sonra Hester'ın ayak bileklerine bir kez dolanarak uzaklaştı ve kapıdan çıktı.

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Cordelia, kitabına bakarak. "Herkes bir kitap alıp okumaya başlayacak ve büyüü durdurmakla ilgili bir şeyler bulmayı mı umacak?"

"Öyle görünüyor." Richard bir kitap yığını kenara çekti ve Hester için pencereye yakın bir sandalye çekti, sonra da kendi sandalyesini yanına çekti. "Leydi Hester... bir yığını paylaşmak ister misiniz?"

"Skandal," dedi Imogene bir kanepeye çökerek. "Biri çay için zili çalsın. Sanırım bir süre daha burada kalacağız."

Öğleden sonraya kadar hiçbir şey elde edemediler.

Imogene acı bir şekilde, "Sorun şu ki çok fazla şey işe *yarayabilir*," dedi. "Bu bitkisel ilaçlar kitabının işe yaramayacağını düşündüm ama sonra bitkilerden birinin büyü bozmak için kullanılabileceği aklıma geldi ve kitabı ıskartadan çıkarıp göz gezdirmek zorunda kaldım."

"Ve?" Richard kitabından başını kaldırdı. "Bitkilerden herhangi biri işe yaradı mı?"

"Eğer skrofula ya da mide rahatsızlığınız varsa, muhtemelen bir şeyler hazırlayabilirim. Büyü içinse şansım yok."

Cordelia kanepeye yaslandı. Yığıldığı kitap sayısı dörde düşmüştü ama Imogene gibi o da yararlı olabilecek bir kitabı bir kenara koymaktan nefret ediyordu. Şu anda bir halk masalı kitabının yarısındaydı ve her şey kayıp prensesler, beceriksiz askerler, kötü büyücüler ve kemikten yapılmış köpeklerden oluşan bir karmaşaya dönüşmeye başlamıştı.

Hester, "Bu gidişle, biz bir çözüm bulamadan Evangeline yaşlılıktan ölecek," dedi.

Kapı aralığından narin bir öksürük sesi geldi. "Belki yardımcı olabilirim, madam?"

Hester doğrulup oturdu. "*Willard?*"

Herkes döndü. Cordelia omurgasının dikleşmeye çalıştığını hissetti, çünkü uşak Willard kütüphane kapısının hemen önünde duruyordu. Kendini hemen yetersiz giyinmiş hissetti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Hester. "Evde bir sorun mu var?"

Uşak başını salladı. "Korkarım bilmiyorum. Yeni Leydi Chatham balayına çıkmadan kısa bir süre önce bana hizmetlerimin artık gerekli olmayacağını söyledi."

"O ne?" Hester sandalyesinden yarı kalkmış, yüzü öfkeden bembeyaz kesilmişti. "Bu ne cüret? *Benim* evimdeki arkadaşlarıma bunu yapamaz-"

Durdu. Dişleri kelimenin ortasında duyulabilir bir tıkırtıyla kapandı.

Cordelia ilk kez soğukkanlı kâhyanın yüzünde bir duygunun belirmediğini, gözlerinin keder ve acıma dolu olduğunu gördü.

"Oh," dedi Hester, çok daha sessiz bir sesle. "Oh. Sanırım artık benim evim değil, değil mi? Artık oranın sahibesi o, ben de mecburen oradayım." Elini yüzüne sildi, sonra kendisine doğru gelen Richard'a el salladı. "Benim için endişelenme. İşsiz kalan Tom."

"Gerçekten de öyle," dedi Willard. "Buraya gelip kendi evinizi kurmayı planlayıp planlamadığınızı ve orada bir açık olup olmadığını sorabileceğimi düşündüm."

"Ama Jack..." Hester elini ağzına götürdü. "Onunla aranızda bir anlaşma var."

Willard başını eğdi. "İşleri daha da zorlaştırdı, evet." "İşi bıraktı mı?"

"Onu beklemeye ikna ettim. Terfî etmek yerine dışarıdan gelen bir ahır şefi için çok fazla iş yok."

Richard boğazını temizledi. "Bir şeyler ayarlayabileceğimizden şüpheleniyorum," dedi. "Uşağımın yerini doldurmam mümkün değil, özür dilerim."

"Lord Evermore," dedi Willard soğukkanlı bir tavırla, "benim yüzümden bir başkasını uzun zamandır çalıştığı işinden etmeyi nezaket saymam."

Richard'ın ağzı köşeden yukarı kıvrıldı. "Haklısın ve özür dilerim."

"Yine de," dedi Willard, "bana öyle geliyor ki, belki de benim organizasyon becerilerimin yardımcı olabileceği bir göreviniz var." Bakışları kütüphaneyi taradı. "Ve artık bir çalışan olmadığımı göre, şu anda, belki de Leydi Hester, sonunda bana *tam olarak* neler olup bittiğini açıklamaya tenezzül edersiniz?"

Tom Willard büyücülükle ilgili açıklamayı diğerlerinden çok daha fazla ciddiye aldı. Tartışmadı. Şüphe bile duymadı. Sadece başını salladı. "Pekâlâ. O halde acil yol açık."

Cordelia uysalca, "Bize inanıyor musun?" diye sordu.

Ona doğru döndü, hâlâ uzun boylu ve heybetliydi, bir balığı gören büyük bir balıkçıl gibi. Sonra ona gülümsedi ve Cordelia neredeyse sandalyesinden düşecekti. "İnanmak ya da bana düşmez," dedi. "Hepiniz buna inanıyorsunuz ve bu doğruymuş gibi davranacağız. Eğer hepinizin yanlış yönlendirildiği ortaya çıkarsa, o zaman zamanı geldiğinde bununla ilgileniriz." Tekrar önündeki kütüphaneye döndü ve ellerini birbirine vurdu. "Şimdi. Burada ihtiyaç duyulan şey triyajdır."

"Trijaj mı?" diye sordu Cordelia, bu kelimenin ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi.

"Trijaj," dedi Willard kararlılıkla. Eliyle işaret etti. "İşe yaramayacağı kesin olan tüm kitaplar buraya. İşimize yarayabilecek her kitap buraya. Tam da ihtiyacımız olan şeymiş gibi görünen her kitabı masanın üzerine koyun ve Leydi Hester hemen okumaya başlasın."

"Neden okuma işini o yapıyor?" diye sordu Imogene.

"Çünkü hızlı okuyorum ve dizlerim kitapları ileri geri taşımak çok ağrıyor."

"... Yeterince adil."

Willard parmağıyla masaya vurdu. "Daha fazla hizmetçi getirirdim ama korkarım dedikodular kısa sürede kontrol edilemez hale gelir. Chatham House'da neden sessiz kalmaya çalıştığınızı anlıyorum." Hester'a başıyla işaret etti.

"Başardık mı?"

"Takdire değer, evet. Aşağıda hepimiz bir tür komplo olduğunu biliyorduk elbette, ama varsayımımız senin Lord Evermore'la kaçacağını ve belki de Cordelia'yı annesinin ulaşamayacağı bir yere götüreceğin yönündeydi."

Hester kızardı. "Ama..."

"Hadi ama," dedi Willard, alaycı bir ses tonuyla, "ikinizi de tanıyan herhangi birinin Lord Evermore'un başka biriyle evleneceğine *gerçekten* inandığını mı sanıyorsun?"

Richard bir köpekbalığı gibi sırtıttı, Willard'ın elini tuttu ve coşkuyla sıktı. "Senin için *kesinlikle* bir görev yeri bulacağız," dedi.

"Annem inandığı sürece," dedi Cordelia endişe ve rahatlama arasında gidip gelerek.

"Bu konuda bir şey söyleyemem hanımefendi. Ama böyle bir komplikasyonla başa çıkmanın bir yolunu bulacağımızı söyleyebilirim." Yığınlar baktı ve parmaklarını şıklattı. "O halde çalışmaya. Ve önümüzdeki kısa süre içinde, kimsenin yanında çalışmadığım için, sanırım hepiniz bana Tom diyebilirsiniz."

BÖLÜM 29

Cordelia sonraki yedi gün boyunca hayatı boyunca çalıştığını hiç hatırlamadığı kadar çok çalıştı. Odaklanmaktan gözleri, bu kadar çok bilgiyi sıralamaya çalışmaktan da zihni ağrıyordu. Yerleri fırçalamak ve patates soymak, evdeki işleriyle kıyaslandığında ona güzel bir rüya gibi geliyordu.

Willard kitapları tasnif ederken küçük bir mucize gerçekleştirmişti. Kimsenin okuyamayacağı bir dilde yazılmış her şeyi atmışlardı - Imogene'in dediği gibi, "Çünkü", "tüm çözümleri düz metin olarak ortaya koysa bile, hiçbirimiz anlayamayız" - ve yararlı olması pek olası görünmeyen birçok kitabı bir kenara ayırmışlardı.

Hester, "Eğer sırrın *Patates Tarihi Üzerine Kısa Bir İnceleme*'de saklı olduğu ortaya çıkarsa çok kızarım," dedi.

Willard ona, "Beni suçlayabilirsin," dedi, "ben de emekli olup patates çiftçiliğiyle uğraşarak bunu telafi edeceğim."

Yine de önlerinde göz korkutucu bir yığın metin kalmıştı; bunların çoğu Cordelia'nın gözlerinin önündeki sayfada yüzüyormuş gibi görünen eski siyah harflerle yazılmış ya da basılmıştı.

Göz yorgunluğundan daha kötüsü, hayatı bir şeyi kaçıracağı korkusuydu. Sık sık kendini bir sayfanın yarısında buluyor, az önce ne okuduğunu hatırlamıyor ve yeniden başlamak zorunda kalıyordu. Şimdiye kadar okudukları sadece ürün rotasyonu, güvercin besleme ya da artezyen kuyuları ile ilgiliydi ama sorunlarına çözüm olabilecek bir dipnotun olduğu sayfayı dikkatsizce çevirme ihtimalinden korkuyordu.

Yine de minnettar olması gereken bir şey vardı: korkmuyordu. Annesi uzaklardaydı ve günlerce de öyle kalacaktı. Artık yemekte yanlış çatalı eline alıp almadığını umursamıyordu, çünkü herkes elinde bir kitapla kütüphanede bir tepside yemek yiyordu. Ellen'ın babası için suçluluk duyacak zamanı yoktu ve Imogene ya da Hester'ın kendisinden nefret edeceğinden de endişe etmiyordu, çünkü hepsi yorgundu ve yorgunluktan huysuz ve sersem arasında gidip geliyorlardı ve biri diğerini kovalıyordu, genellikle mırıldanarak "Özür dilerim. Biliyorsun," derdi ve herkes birbirini affederdi çünkü başka türlüünü yapamayacak kadar meşguldüler.

Bir keresinde, kısa bir süreliğine, Penelope'nin hayaletinin nasıl olduğunu merak etmişti. Büyü ve büyük trajedilerle dolu eski oyunlardan oluşan bir kitabı gözden geçiriyordu ve bir hayalet katilini ihbar etmek için ortaya çıkmıştı. *Umarım iyidir*, diye düşündü Cordelia sayfayı çevirirken. *Umarım konuşacak başka birini bulmuştur*. Sonra oyun bitti ve bir çift komik bakıcı sahneye çıktı ve Cordelia elli sayfa daha çevirdi ve herkes öldü ama büyüden değil, o da kitabı kapatıp bunu düşünmeyi bıraktı.

"Sanırım burada bir şey buldum," dedi Imogene sekizinci günün öğleden sonrasında. "Belki?" Elindeki kitabı havaya kaldırdı, arkasındaki pencerelerden süzülen güneş ışığı onu bir azizin halesi gibi altın sarısı bir ışıkla aydınlatıyordu. Diğerleri kitaplarını bırakıp onu görmeye geldiler.

"Reaktifler, Kullanımları ve Onlarla Yapılabilecek Simyasal Çalışmalar Üzerine," Richard ciltten okudu.

Imogene, "Son çıkan seri romanlardan daha fazla satmayacak," dedi, "ama içinde 'büyülü güçlerin kırılması' için bir ritüel var." Gözlüklerinin üstünden onlara baktı. "Ve su, şarap ve tuz kullanıyor."

★ ★ ★

"Evangeline üzerinde işe yarayacağından nasıl emin olabiliriz?" Hester kitaptaki ayini birkaç kez okuduktan sonra sordu. "Eğer kilisede yaptıklarının başka bir versiyonuysa, bunun bir faydası olmaz."

Richard, "Kiliseden çok daha fazla şey içeriyor," dedi. "Mühürler çizmek zorundayız. Ve bir üçgenin içinde bir daire. Dört kişi gerektiği yazıyor. Her bir reaktifi kullanmak için bir kişi ve kelimeleri söylemek için bir kişi."

Imogene, "Biz ona tezahürat yaparken onu bir çemberin içinde durmaya nasıl ikna edeceğimizden bahsetmiyorum bile," diye ekledi. "Kadından hoşlanmıyorum ama orada öylece duracak kadar aptal olduğunu sanmıyorum." Kaşlarını çatarak kitaba baktı. "Ama eğer yapabilirsek, bu işe yarayabilir gibi görünüyor. Sadece büyüü bozmakla kalmıyor, 'büyünün altınıni temel insan metaline dönüştürür' diyor."

Cordelia, Imogene'in omzuna doğru eğildi ve altındaki paragrafı okudu; ritüelin "büyülü kötülüklerden zevk alan biri" üzerinde nasıl kullanıldığını ve "sonsuz dek böyle en küçük bir yeteneğe sahip olmadığını" anlatıyordu. "Kulağa hoş geliyor," dedi. "Eğer artık büyü yapamıyorsa, bu yeterli olur, değil mi?"

Cordelia'nın tam olarak çözemesi de görebildiği dört yetişkin birbirlerine baktılar. Cordelia sinirlenerek doğruldu. "Bana söyleyebilirsiniz. Artık beni korumanın pek bir anlamı yok."

"Haklısın," dedi Hester. "Sorunun cevabına gelince, muhtemelen hâlâ bir sürü yaramazlık yapabilir."

"Ama bu sıradan bir yaramazlık olurdu," dedi Imogene, gözleri ilgiyle parlayarak, "ve bu konuda yeterince deneyimimiz var. Onu imkânsız kılan sadece büyü." Kitaba hafifçe vurdu. "Aslında, artık bir büyücü olmadığında, muhtemelen onu öldürebiliriz."

"*Imogene*," dedi Hester.

"Ne? Bana bunun her açıdan çok daha kolay olmayacağını söyleyemezsin."

Evermore Cordelia'ya özür dileyen bir bakış attı ve Cordelia'nın hem tatlı hem de büyük ölçüde yanlış yönlendirilmiş bulduğu, buna izin vermemekle ilgili bir şeyler mırıldandı. "Benim annem bir canavar," dedi. Yüzünü ovuşturdu. Suçluluk duygusu başını kaldırmaya çalıştı -*böyle bir şeyi düşünmeye nasıl cüret edersin!* "Eğer onu... bir daha asla kimseye zarar veremeyeceği bir yere koymanın bir yolu olsaydı, o zaman yapardım. Ama olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Bir cevap beklemedi. "Sırf onu öldürmek istemiyoruz diye devam etmesine izin veremeyiz. Zarar verebileceği başka hiç kimse için adil değil."

"Önce büyüü bozmamız gerek," dedi Hester. "Eğer bir şekilde kardeşime kancasını taktıysa, o büyüünün bozulmasını istiyorum. Bulduğum kitaba göre 'Bir büyücü öldüğünde büyük bir kaos ortaya çıkar' ve sen

Böyle bir kadının öldükten sonra hayatı tatsızlaştırmak için her türlü şeyi yapmayacağını bana söyleyemezsiniz."

Cordelia irkildi. Annesi haftalar önce bir keresinde ne demişti? *Beni bir cadı olarak yakmaya karar verseler bile bundan hiç zevk almayacaklardı.* "Sanırım muhtemelen haklısın," dedi belli belirsiz.

"Muhtemelen onu uyuşturabiliriz," dedi Imogene pratik bir şekilde, "ve onu bu şekilde çemberin içine sokabiliriz. Yeterince afyon verirsek onu çimenliğe, salona ya da arka tarafa sürüklememiz umurunda olmaz. Ama yine de önce test etmemiz gerekiyor."

"Bunu nasıl test edebileceğimizi biliyorum," dedi Cordelia. "Bunu Falada'da yapacağız."

Falada tıpkı Chatham House'da olduğu gibi akşamları hâlâ bahçede yürüyordu. Artık tek fark, bunu asla yalnız yapmıyor olmasıydı. Bahçıvanlar onun ne kadar tekinsiz olduğunu fısıldamıyorlardı, çünkü etrafınız tedirgin bir kaz halkasıyla çevriliyken tekinsiz görünmek zordu.

O akşam bir pencere buldular ve onun paytak paytak yürüyen korumaları eşliğinde süzülüşünü izlediler. Bazen onlardan uzaklaşmak için koşmaya başlıyordu ve kazlar dağılıyordu, ama hepsi hemen havalanıyor ve yanına inip tekrar bir halka oluşturuyorlardı.

Cordelia onların pek de zarif kuşlar olmadıklarını kabul etmek zorundaydı ve Falada'nın olağanüstü güzelliğinin yanında durmak onları daha da çirkin gösteriyordu. Yine de korkusuz ve görünüşe göre yorulmak bilmezdi, Falada'nın gözetim altında olmadan arazide dolaşmasına asla izin vermiyorlardı.

"Kısa bacaklı olan hakkında söylediklerimi geri alıyorum," dedi Hester, pencereden alacakaranlığa bakarak. "Yine de onu çiftleştirmezdim ama bir atı zapt etmekte oldukça iyi."

Imogene kitaba bakarak, "Şu atın etrafındaki daireyi çizmemiz gerekiyor," dedi. "Bu çok açık. Onu sadece içine çekemezsiniz, gerçekten etrafına çekmeniz gerekir yoksa içine almaz. Şöyle diyor

bir torba beyaz tebeşir. Sonra her birimiz bir noktada olacak şekilde etrafındaki üçgen. Sonra su, şarap ve tuzu çağırırız-"

"*Nasıl* çağıracağını?" diye sordu Hester. "Ben hayatımda hiçbir şeyi çağırmadım." Cordelia, Penelope'nin hayaletinin kilisedeki şarabın içildiğinde çınladığını ve kendisi de içtiğinde suyun aynı şeyi yaptığını söylediğini hatırladı. "Sanırım sadece içmen gerekiyor," dedi ihtiyatla.

"Bu yeterli görünüyor mu? Belki?"

Lütfen bunu nereden bildiğimi sormayın, çünkü bu zaten yeterince karmaşık.

"Bir kilise düğününde içmek yeterli gibi görünüyor," dedi Evermore. "Gerçi belki de rahip önceden kutsuyordur. Emin değilim."

Imogene kaşlarını çatarak kitaba baktı. "Ayırıcı çağırın kişi, göreve en uygun olan kişi olsun; su suya, şarap şaraba, tuz tuza. Kendisine ait olan reaktif üzerinde düşünsün: topraktan gelen tuz, hızlı akan nehirde taşınan su ve yetiştirilen üzümlerden ve insan sanatından yapılan şarap. Çünkü tuz gölgede kalanların girişini engeller; su kendisine verilen alanı doldurur ve kirli olanı yıkar; şarap ise insanlar arasında yapılan pazarlıkları bağladığı gibi, görünen ve görünmeyen arasındaki boşluğu bağlar."

"Ve bunu önümüzde bir at bağlıyken mi yapmamız gerekiyor?" Richard sordu.

Hester, "Bin kiloluk bir hayvan bana bağıırken reaktifler üzerinde en iyi şekilde düşündüğümü biliyorum" dedi.

Imogene omuz silkti. "Bakın, eğer başarısız olursa, olan tek şey aptal gibi görünmemiz ve Richard'ın damatlarının bir tarikata katıldığımızı düşünmesi olur."

"Eskiden bunun için insanları kazığa bağlayıp yaktıklarını biliyorsun," dedi Richard yumuşak bir sesle.

"Yani Başpiskopos'a bir yerlerden yeni bir kilise almanız gerekiyor. Bunu karşılayabilirsin."

"Olanlar bundan ibaret değil," dedi Cordelia.

"Eh?"

"Falada onun tanıdığı. Başarısız olsa bile, bir şey yaptığımızı bilecek." Pencereden dışarıya baktı, kemik beyazı form çimlerin üzerinde duruyordu ve etrafı dikkatli kazlardan oluşan bir halka ile çevriliydi. At ne zaman

bir adım attığında, halka onu merkezde tutmak için yer değiştirdi. Falada'nın gerçekte ne olduğunu bilmeseydi bu çok komik olurdu.

"Onunla nasıl iletişim kuruyor?" diye sordu Richard. "Sen biliyor musun? Buraya gelmek zorunda mı?"

Cordelia, atın sırtında kaçmaya çalışırken annesinin ortaya çıkışıyla ilgili her ayrıntıyı hatırlamaya çalıştı. "Bilmiyorum. Bir keresinde kaçmaya çalıştım ve bir şekilde onunla bağlantı kurmuş olmalı, çünkü ben kaçır kaçmaz peşimden geldi. Ama ayrı olduklarında ne kadarını bildiğini bilmiyorum." Ellen'a sorduğu tüm soruları hatırladı. Annesi anlamamış gibi görünüyordu. Belki de dinlemeyi o seçmişti ya da Falada ona söylememişti.

"Bu durumda..." Hester ellerini birbirine kenetledi. "Büyüyü deneyeceğiz ve işe yaramazsa canavarı öldürmek zorunda kalacağız."

Cordelia ona baktı. "Onu öldürmek mi?" "İtiraz mı ediyorsun?"

"Hayır. Oh, hayır!" Falada'nın arkadaşı olmadığını öğrendiğinden beri göğüs kemiğinin altında sakladığı öfke ve dehşet aniden canlandı. Öldürün onu. Evet. Evet. *Evet, evet.*

"Bir tanıdık öldürebilir misin?" diye sordu Richard şüpheyle. "Normal hayvanlar gibi ölüyorlar mı?"

Imogene pencere kenarına doğru ilerledi ve aşağıya baktı. "Şey," dedi, "büyü hakkında pek bir şey bilmiyorum ama kafalarını kesmenin hemen her şeyi öldürdüğünü biliyorum."

BÖLÜM 30

Cordelia büyü çemberinin içindeki kişinin kendisi olacağını açıkladığında herkes itiraz etti.

"Ben olmalıyım," dedi. "Anlamıyor musun?"

"Görüyorum ki en iyi ihtimalle dengesiz bir ağırla, en kötü ihtimalle de bir tür iblisle aynı çemberin içinde olacaksın," dedi Lord Evermore. "Bunu duymak istemiyorum. Sözleri ben söyleyeceğim."

Cordelia başını salladı. "Falada bana zarar vermez," dedi. "Onun zarar vermeyeceği tek kişi benim. Buna cesaret edemez. Annemin bütün planları bana bağlı. Ne yaparsa yapsın, güvende olma şansı olan tek kişi benim."

Mantığı tartışılmazdı ve o da bunu biliyordu. Sonunda diğerleri de ikna oldu ama kimse bundan hoşlanmadı. "Merak etme," dedi Imogene kuru bir sesle. "Hiçbirimiz o kadar da güvende olmayacağız. Bizimle o at arasında tebeşirden bir çizgi olacak, unuttun mu?"

Evermore kaşlarını çatı. "Belki Willard, ben ve adamlarımdan biri..."

"Kesinlikle olmaz," dedi Hester. "Birine bunu yapmasını emredemezsin. Hem ne diyeceksin ki? 'Sen, burada dur ve şarabı çağır. Hayır, bunu biz yapmalıyız. Ben su alacağım.'"

"Hester'a katılıyorum," dedi Imogene. "Ve tabii ki tuz alacağım."

"Bana da şarap kalıyor sanırım," dedi Evermore.

"Leydi Hester, emin misiniz? Diziniz-"

Kollarını kavuşturdu. "Tom, birinin hepimizin etrafına üçgen çizmesi gerekiyor. Tek bir yerde durup senin tebeşirle etrafta dolaşmanı tercih ederim."

Willard ve Evermore değiştirildi bakıyor. "I varsayalım
O Doğru," diye mırıldandı Evermore. "Her zamanki gibi."

Eski kâhya başını eğdi. "Elimden geleni yapacağım. Ve bu durumda, en
azından bir şeyler ters gittiğinde fazladan bir çift elimiz olacak."

Kimse tartışmadı. Cordelia sadece *ne zaman* yerine *eğer* demesini diledi.

★ ★ ★

Büyüyü akşamın geç saatlerinde yaptılar. Evermore, "Üç adamdan hayvanı
çekıştırmelerine yardım etmelerini istedim ve akşam için seyislerin geri
kalanını temizledim," dedi. "Bunu bir ata yaptığım için muhtemelen bir
canavar olduğumu düşünecekler, ama en azından bu şekilde beni durdurmak
için etrafta daha azı olacak."

"Seni durdurmaya çalışırlar mı?" diye sordu Cordelia. "Sen onların efendisisin."

Evermore'un ağzının bir köşesi mizahsız bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.
"Ahırındaki hiçbir adam, ister bir kral ister bir dilenci tarafından olsun, bir
atın kötü muamele görmesine seyirci kalamaz. Normalde efendilerinin
arkalarında olduğunu bilirler. Sanırım bu gece bunun ne kadar değerli
olduğunu öğreneceğiz."

Onları bekleyen üç seyis ve çok yaşlı bir adam vardı. Evermore'un nefesi
dişlerinin arasından tısladı. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Bernard'ın bundan
haberdar olmayacağını umuyordum."

"Senin hatan onlardan sessiz kalmalarını istemek oldu," dedi Imogene. "Bu,
akşama kadar her yerde olacağını garanti ediyordu."

Yaşlı adam çarpık bacaklı ve neredeyse dişsizdi ama gözleri kuruş çivileri
kadar keskindi. "Bu duyduğum da ne?" Kendisinden bir baş kadar kısa olduğu
gerçeğine aldırmadan Evermore'a doğru tepindi. "Bir canavara ne yapmayı
planlıyorsun?"

Evermore, Bernard'ın başının üzerinden ahırın derinliklerine baktı, sonra da
onu uzaklaştırdı. Cordelia onun Falada'nın duyamayacağı bir yere gitmeye
çalıştığından şüphelendi. Tanıdık olanı göremiyordu ama ahırlardan biri
diğerlerinden biraz daha aydınlıktı, sanki gölgeler büyük ve parlak bir şey
tarafından aydınlatılmış gibiydi.

Durduğu yerden erkeklerin konuşmalarından bazı kesitler
yakalayabiliyordu. "... sana daha iyi öğretti..." Bernard açık bir tiksintiyle
şöyle dedi.

Evermore'un sesi daha derindi ve anlaşılması zordu ama *Güven Bana'yı* içerdiğini düşündü. Yaşlı adamın titrek sesine bakılırsa, bu çok şey istemek demektir.

Omzunun üzerinden ahırın girişine baktı. Willard, Hester ve Imogene hemen bir kenarda duruyordu. Falada'yı hareketsiz tutmak zor olacağından, ayını mümkün olduğunca ahırın ağzına yakın bir yerde yapmaya karar vermişlerdi. Atları bağlamak için kullanılan demir halkalı bir direk vardı ve onların planı da Falada'yı halkaya bağlamak ve sonra da etrafına bir daire çizmekti.

Cordelia, Falada'nın işbirliği yapmayacağını hissediyordu.

Bir şeyler döndüğünü anlayacaktır. Bir şekilde. Başladığımız anda, anlayacak ve kaçmaya çalışacak.

Seyisler tanıdık atı direğe bağlamak ve onu orada topallatmak için oradaydılar ama Evermore onlara Falada'nın geceyi atlatamayacağı gerçeğini söylemişti. Bu konuda mutlu görünmüyorlardı. *Neden mutlu olsunlar ki? Eğer onun ne olduğunu bilmiyorsanız, Evermore en iyi dönemindeki muhteşem bir atı yere serecek gibi görünüyor. Aslında ona ait bile olmayan bir atı.*

"İyi," diye homurdandığını duydu Bernard'ın, onlara doğru geri yürürken. "Baban ne derdi bilmiyorum ama seni durdurmayacağım. Şu lanet ipleri kaldırın çocuklar. Onu kendim çıkaracağım."

"Bernard..." Evermore'un protestosu sert olmaktan çok boyun eğmiş gibiydi. Cordelia yaşlı adamın duvardan bir yular alıp ahıra doğru yürümesini izledi.

"Bu güvenli mi?" diye fısıldadı, her ne kadar kastettiği *kesinlikle güvenli olmadığı olsa da. Benim yapmama izin vermelisin.*

"Bernard bir at şekline girerse Şeytan'ın kendisini kontrol edebilir."

Cordelia sertçe yutkundu.

"Hadi o zaman güzelim," diye mırıldandığını duydu yaşlı adamın ahırın derinliklerinden. "Biliyorum, geç oldu. Ama geceleri kapıdan atlayıp buralarda dolaşıyorsun, değil mi? Yaşlı Bernard'ın bilmediğini sanma. Gezintiye çıkmadan önce biraz yürüyelim mi? İşte gidiyoruz, kulakların orada, güzel bir şey var..."

Falada karanlıktan çıktı, başı yukarıda, yaşlı adam yuları çenesinin altında tutuyordu. Cordelia'yı gördü ve solgun gözleri biraz daha büyüdü.

Biraz.

"güzelim, biraz daha ilerle..."

Ahırın girişine ulaştılar ve Falada durdu. Yaşlı adam onu bir adım daha yönlendirmeye çalıştı ama tanıdık toynaklarını hazırlamıştı.

"Hadi ama güzelim, endişelenecek bir şey yok. Tek başına birçok kez dışarı çıktın, değil mi? İyice bak, korkutucu bir şey yok..."

Falada başını çevirerek Bernard'ın üzerinden komplocuların beklediği yere baktı. Burun delikleri alevlendi ve Cordelia, tanıdık adamın Willard'ın tuttuğu şişedeki şarabın ve Imogene'in elindeki tuz çuvalının kokusunu alabildiğini düşünerek paniğe kapıldı.

Belki de onları koklamasına bile gerek yoktur. Belki bir hayalet gibi görüyordur ve onlar diğer her şeyden daha gerçektir.

Falada hırladı. Bir attan çok bir çoban köpeğine yakışan derin, vahşi bir sestti. Seyislerin hepsi geri adım attı ve içlerinden biri küfretti. Evermore kaskatı kesildi ve Imogene tam olarak nefesinin altından olmasa da yumuşak ve kötü bir şey söyledi.

Sadece Bernard sakin kalmıştı. Gürültü onu ürküttüyse de hiçbir işaret vermedi. "Yavaş ol güzelim," dedi, sesi soğuk su gibi yatıştırıcıydı. "Bu kadar yaygara koparmana gerek yok. Sadece Yaşlı Bernard'la gel ve sanırım senin için bir ikram bulabilirim, ha?"

Öylesine kendinden emin adımlarla ilerledi ki, herhangi bir atın onu takip etmeyeceğine inanmak imkânsızdı. Herkes nefesini tuttu.

Bu yüzden Cordelia, Falada'nın başını inanılmaz keskinlikte bir açıyla çevirip yaşlı adamın kulağını ısırarak kopardığı o lastik gibi çatırdama sesini çok net duydu.

Bernard sendeledi ama Falada'nın onu hemen çiğnememesinin tek nedeni olan yulardaki tutuşunu kaybetmedi. Yüksek perdeden bir çığlık attı ve bir dizinin üzerine çöktü, yüzünün yan tarafından çarşaflar halinde kan akıyordu.

Falada ön toynaklarının üzerinde zıpladı ve *kıkırdadı*.

"İpleri bağlayın!" Evermore bağırdı ama seyisler çok yavaştı, hâlâ çeneleri düşük bir şekilde çünkü atlar böyle hareket etmezdi ve böyle ses çıkarmazlardı,

Bernard tutuşunu kaybedecek ve at olmayan o şey onu öldürecekti.

Cesaret değildi. Cordelia o zaman bile bu konuda netti. Cesaret korktuğunuzda yaptığınız şeydi ve Falada'dan ne kadar nefret etse de ondan korkmuyordu. Daha küçük bir çocukken ata binmeyi öğrenmiş, tombul parmaklarını yelesine dolamıştı. Falada onun bakıcısıydı. Ondan *nefret ediyordu*, vücudundaki her hilekâr kemikten nefret ediyordu, hayatının büyük bölümünde onu sevmiş olmaktan nefret ediyordu ama korkmuyordu.

Cordelia kendini çok yavaş seyisleri geçerek yaşlı adamın üzerine attı ve vücudunu kendi vücuduyla siper etti. Falada başını eğip ona baktı ve Bernard'ın ipi tutamamasıyla Cordelia ipi yakaladı ve bir an için her şey dondu ve yaşlı adamın başı omzuna yaslanmış, kanı sıcak ve yapışkan bir şekilde boynuna yayılmış halde toprakta diz çöktü ve biri onun adını haykırdı ve Falada tekrar hırladı ama ona zarar veremezdi, ona zarar veremeyeceğini biliyordu ve Evermore, "At şu lanet ipleri!" diye bağııyordu ve sonunda bir tanesi Falada'nın başının üzerine düşüp boynuna dolandı.

Yüksek sesle, bu sefer at ciyakladı ve sonra boynu o imkansız yılan gibi açıyla döndü ve seyislerden biri yüksek sesle dua ediyordu ve bir diğeri dua gibi bir sesle "Bu kanlı bir *at* değil" dedi.

Falada yular ipini Cordelia'nın parmaklarının hemen üstünden yakaladı ve düzgünce elinden çekti. Üzerindeki tek ip aniden seyisin ipi oldu ve at ipi çekmek yerine arka toynaklarının üzerinde düzgünce dönerek saldırmaya hazırlandı.

Cordelia kendini öne attı ve kollarını tanıdığıının arka bacağına doladı.

Bu herhangi bir atla yapılacak son derece aptalca bir şeydi ve bunu bilmeseydi bile Evermore'un "Cordelia, hayır!" diye bağırması onu uyarırdı, ama işe yaramıştı. Falada dondu kaldı ve sonra inanılmaz bir incelikle aşağı indi, onu tekmelemekten korktuğu için bir adım atmaya cesaret edemiyordu. O korkunç hırıltı yeniden başladı, tüm vücudu öfkesi onu parçalayacakmış gibi titriyordu ama kıpırdamadı.

"Cordelia, uzaklaş oradan!"

Cordelia boğuk bir sesle, "Bana bir ip atın," dedi. "Cordelia, seni öldüreceğim!"

Çığlık atmak istedi. Dünyanın nasıl işlediğini bilmesi gereken, her şeyi daha hızlı ve daha iyi anlayan ve Cordelia'ya hiç öğretilmeyen her şeyi bilen bütün bu yetişkinler ve *hiçbiri* onun ne yaptığını anlayamıyor muydu? Falada'yı yakalamıştı, Tanrı aşkına, onu kıstırmıştı, neden ona bağırmayı bırakıp *dediğini yapmıyorlardı*?

"*Bana bir ip atın!*" diye bağırdı ve sesi annesinin çok benzediği için onu rahatsız etti.

Yanındaki toprağa bir ip düştü.

Elleri titriyordu. Dirseğini Falada'nın kalçasına dolamak zorunda kaldı ve yanağı, dokunuşuyla seğiren ve zıplayan solgun derisine değdi. İpi bacağına doladı ve düğümlemeye çalıştı ama elleri terden kayganlaşmıştı.

"İşte, genç kız." Budaklı parmaklar onunkilere dolandı. Yüzü kan maskesine dönmüş olan yaşlı Bernard ona doğru yığıldı. Nefesi boğazında düğümleniyordu ama parmakları hızlı ve emindi, kadının düğümleri sıkıca çekmesine yardım ediyordu.

İpi Evermore'a doğru fırlattı ve onun yakaladığını gördü. O ve bir seyis direğe gidip ipi sıkıca çektiler ve Cordelia sahip olmak için çok genç olduğu bir sevgili gibi Yaşlı Bernard'a sarıldı ve ikisi birlikte tanıdık toynakların altından sürünerek çıktılar.

Serbest kaldıkları anda Falada başını geriye attı ve kükredi. Tekrar şaha kalktı ve ileri doğru zıpladı ama bacak ipindeki gevşekliği bıraktığı anda iki adam ipi sıkıca çekti. Tanıdık öne doğru tökezledi, dengesi bozuldu ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Şimdi!" diye bağırdı Evermore ve bir ip daha Falada'nın boynuna geçirilirken, Willard kendini mücadelenin içine atarak bacak ipini çekti.

Cordelia'nın bir ipi germek için araya girmesi ve tüm güçlerini kullanmaları gerekti ama tanıdık iyice bağlanmıştı. Bir ip arka bacağından boynuna kadar uzanıyordu. Hester kafasına bir bez bastırırken, duvara yaslanmış Yaşlı Bernard, "Evet, doğru," diye homurdandı. "Çok sert tekme atarsan boynunu kırarsın, seni piç kurusu." Evermore'a bakmak için başını hafifçe çevirdi. "Senden şüphe etmemeliydim, delikanlı. O şey her neyse, sadece bir at gibi davranıyor."

"Ve biz bunu durdurmayı hedefliyoruz," dedi Evermore. Doğruldu. Serin gece havasına rağmen yüzünden ter damlıyordu. "Bernard, doktorun gönderilmesini ve senin hemen bir yatağa yatırılmanı istiyorum. Bayanlar... Tom... gidelim mi?"

Cordelia onunla yüzleşmek için adım attığında Falada'nın dudakları kıvrıldı. Yaşlı adamın kanı solgun dudaklarını boyamıştı. Ellerini Falada'nın yelesine doladı ve tıpkı binlerce kez yaptığı gibi, sırlarını ve hayal kırıklıklarını onun kulağına fısıldamaya hazır bir şekilde ona doğru eğildi.

"Bu anneme her şeyi anlattığın için, seni piç kurusu," diye fısıldadı.

Willard'ın daireyi çizmesi ve ardından katılımcıların her birini tutacak üçgenleri çizmesi bir saat sürmüş gibiydi. İzlerken Falada'nın dudağı açık bir küçümsemeyle kıvrıldı. O anın korkunç ciddiyeti içinde bile, Lord Evermore şarap şişesini alıp çaresizce ceplerini yoklarken bir anlık bir eğlence hissetti.

"İzin verin," dedi Willard, her zamanki gibi bir tirbuşon çıkararak. "Lordum mantarı koklamak ister mi?"

Imogene ve Hester kahkahalarla havladılar. Cordelia hafif histerik notayı fark etti ve kendisi de gülmeye başlamaya cesaret edemedi.

Willard nihayet son üçgeni de kapattığında geri adım attı. "Bitti," dedi ciddiyetle.

Bir kaz hiç de büyülü olmayan bir korna sesi çıkardı ve soluk şekiller karanlığın içinden paytak paytak çıktı. Cordelia o zaman sert, hırıltılı bir sesle güldü ve başını eğdi.

"Çemberi kıracaklar mı?" diye sordu Imogene ihtiyatla.

"Hayır," dedi Hester. "Bak. Ne yaptıklarını biliyorlar."

Gerçekten de kazlar birkaç metre ötede durmuş, boyunlarını uzatmış, bizi izliyorlardı. "Bizi koruyorlar," dedi Hester. "Sürünün geri kalanı beslenirken nöbetçiler böyle yapar."

"O halde bizim tarafımızda olmalarına sevindim," dedi Evermore. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi her birimiz reaktiflerimize odaklanmalıyız," dedi Imogene. Artık okumak için çok karanlıktı ama yine de kitabı kavradı. Ahırın karanlığına karşı tebeşir parlaktı ama Falada kadar parlak değildi. "Ve Cordelia kelimeleri okuyor."

"Ne kadar süreyle?" diye sordu

Hester. "Ne kadar sürerse o kadar."

Kelimeler kolaydı. Çok fazla değildi ve onları o kadar çok okumuştı ki neredeyse göz kapaklarının arkasına kazınmışlardı. Derin bir nefes aldı ve okudu:

*Benim bilgim ve irademle Su,
şarap ve tuzla
Hermes Trismegistus adına Altın ana
metale dönsün
Bırakın tüm parıltılar yok olsun.*

Sesi karanlığa ve Falada'nın gözlerindeki korkunç ışığa karşı ince ve zayıf geliyordu. Sadece sözcüklerin ve bir kilerin içindekilerin Falada gibi bir şeyi etkileyebileceğini düşünmek aptallığın daniskasıydı. Şüphesiz bu sadece bir oyundu ve tebeşirle çizilen hatlar, kurşunu altına çevirmek yerine kitap yazmaya indirgenmiş başarısız bir simyacının karalamalarıydı.

Sonra Hester bir yudum su içti ve dünya değişti.

Cordelia, Penelope'nin ne demek istediğini hemen anladı. Çınlamamıştı, ama olanları, havanın birdenbire koparılmış bir tel gibi titreşmesini, tam olarak bir ses, bir parıltı ya da bir ısı dalgası olmayan bir şeyin dışarıya doğru akmasını anlatacak başka bir sözcük yoktu, bir nota durmadan çalışıyor, yumuşamak yerine daha yükseliyordu. Tebeşirle çizilmiş hatları sanki hiçbir şeymiş gibi görmezden gelerek, Hester'ın üzerinden bir şelale gibi döküldü.

Falada su notası ona çarptığında çığlık attı, yanlarına çarpana kadar başını geriye attı, artık bir atmış gibi bile davranmıyordu. Cordelia nefes almayı bıraktığını fark etti, bu da zikretmeyi bıraktığı anlamına geliyordu ve hemen yeniden başladı, "Bilgim ve irademle..."

Sırada Imogene vardı. Tuz notası ondan akarak su notasına katıldı ve ikisi, her ikisinden de daha güçlü bir uyum oluşturdu. Cordelia bu uyumda Imogene ve Hester'i *hissedebiliyordu*, sanki yaşlı kadınların kalplerinin içindeydi. Hester'ın aşk ya da bağımlılık yüzünden kendini kaybetmekten duyduğu korkunç korkuyu gördü ve bu korku su gibi aktı. Imogene'in karanlığını, kilit altında tuttuğu mutlak acımasızlığını tattı.

ve sadece kâğıt oynarken ortaya çıkmasına izin veriliyordu ve Cordelia'nın dilinde tuz gibi bir tadı vardı.

Falada gerçek bir at olsaydı, çektiği ıstırap onu derinden yaralayabilirdi. Ağırlığını ona doğru savurup şiddetle dönerken ahşap direk gıcırdadı. Hareketlerinin bu kadar doğal olmaması ona merhamet gibi geldi. Kemikleri yokmuş gibi görünen bu solgun, kırbaç gibi şeye acımasına gerek yoktu.

"Suyla, şarapla ve tuzla," diye soludu ve şarap notasının şarkıya katılmasını bekledi.

Lord Evermore şişeyi indirdi, dudakları kırmızıya boyanmıştı... ve hiçbir şey olmadı.

Hayır, bekle. Bu...? Cordelia duyularını zorladı ve en zayıf titreşimi, zengin olması gereken bir notanın gölgesini yakaladı. Evermore'u diğer ikisi gibi hissedebiliyordu ama o topraktan ve taştan yapılmıştı ve şarap notası yıkanıp gidiyordu ve kalbinin içinde büyük, umutsuz bir aşk vardı ve onun sadakatini ve cesaretini, iyi ve terbiyeli bir adam olduğunu ama ruhunun hiç de şarap tadı vermediğini okuyordu.

İki nota birbirine karşı çınladı ama üçüncüsü olmadan sonunda sessizliğe gömüldüler.

Falada hareketsiz kaldı. Yere uzandı, arka ayağı iple havada asılı kaldı ve böğürleri kabardı. Gözlerini kapattı ve sonra tanıdık gülmeye başladı.

BÖLÜM 31

"*Neredeyse işe yarıyordu,*" dedi Hester.

"Ama işe yaramadı," dedi Imogene.

Cordelia hiçbir şey söylemedi. Falada'nın ürkütücü, mızmız kahkahasının sesi hâlâ kafasının içinde çınlıyor, onlar çemberden ayrıldıktan çok sonra bile devam ediyordu. Sesin anısına karşı omuzlarını kamburlaştırdı.

Willard içeri girerlerken ceketini Cordelia'nın üzerine atmıştı. Cekete kafur ve nişasta kokusu sinmişti ama sıcaktı ve Cordelia, Willard fark edene kadar üşüdüğünü fark etmemişti. Sonra elbisesinin yırtık ve kirli olduğunu, hem elbisesinin hem de derisinin kurumuş kanla kabuk bağladığını fark etti ve sonra her şey çok fazla gelmeye başladı.

Tam olarak bayılmamıştı ama eve girdiğine, salona girdiğine ya da eline bir fincan çay tutuşturulana kadar hiçbir şeye dair gerçek bir anısı yoktu. Parmaklarını etrafına doladı ve sıcaklığın tenine sızmasına izin verdi.

Willard, Lord Evermore ve seyisler hâlâ dışarıdaydı.

Falada'yı öldürmek, diye düşündü ve sonra bunu *Falada'yı öldürmeye çalışmak* olarak değiştirdi.

"Hepsini as," dedi Hester. "*Çalıştığını hissedebiliyordum.* Neden işe yaramadı?"

"Çünkü Richard doğru kişi değildi," dedi Imogene. "Lanet olası kitapta var ama yazar birkaç kez kırmızı mürekkeple altını çizmek gibi faydalı bir şey yapmak zorunda hissetmemiş kendini. *Reaktif kim çağırırsa, göreve en uygun olan o olsun, su suya, şarap şaraba, tuz tuza.*"

"Bu çok saçma," dedi Hester. "Biz insanız, element değil. Beni kesersen kanım akacak diye bir şey yok. Bu hiç mantıklı değil."

Imogene matarasını açtı ve çayına bir yudum bir şey attı. "Normal bir anlam ifade etmesi gerekmiyor, sadece sihirli bir anlam ifade etmesi gerekiyor. Ve öyle de sayılır. Üç elementten ikisini doğru yaptık ama Richard'ın şarap olmaması gerekiyordu. Hissedemedin mi?"

Hester dudaklarını birbirine bastırdı. "*Bir şey hissettim,*" diye itiraf etti. "Her şey titreşiyor gibiydi. Ama sonra her şey dağıldı."

"Bundan biraz daha fazlası var. Cordelia?" Imogene onun omzunu dürttü. "Sen de hissettin mi?"

Cordelia başını salladı. "Evet," diye mırıldandı. Boğazı kurumuştı ve çaydan bir yudum aldı ve neredeyse ağzının çatısı yanıyordu. "Lord Evermore katılana kadar işe yarıyordu. Ve sonra yanlış nota gibi geldi."

"Şarap ondaydı," dedi Hester inatla.

Imogene gözlerini devirdi. "Kimse bunun senin değerli Richard'ın suçu olduğunu söylemiyor. Bunu sen ya da ben de yapamazdık. O reaktif için farklı birine ihtiyacımız vardı."

Hester homurdandı. Bir dakika sonra, "işe yarar mı? Gerçekten şarap gibi olan birini bulsak, ne demekse?"

"Sanırım olabilir," dedi Cordelia. Kafasının içinde bir uğultu vardı ama tam olarak odaklanamıyordu. "Her ne yapıyorsak Falada bundan korkuyordu. En azından ilk başta."

"Şu lanet olası at," diye mırıldandı Hester. "Ya da her neyse işte."

Salon kapısı açıldı. Evermore ve Willard içeri girdiler, ikisi de bitkin bir haldeydi. "Ölmüş," dedi Evermore. "Şimdi onu gömüyorlar." Durakladı, hem muzaffer hem de biraz görünüyordu. "Gerekli miydi bilmiyorum ama kafasını yaktık. Bu akıllıca göründü."

Cordelia göğsünde bir şeylerin çözüldüğünü hissetti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Falada ölmüştü. Rahatlama hissi üzerine çöktü, o kadar derin ve tatlıydı ki muhtemelen ağladığını düşündü ama umurunda değildi. Ölmüştü ve ona bir daha asla yalan söylemeyecekti. "*Teşekkür ederim.*"

Ayağa kalktı ve hafifçe sallanarak ayakta durdu. "Sanırım," dedi, "çok yorgunum."

"Orada harikaydın," dedi Evermore. "Bernard'ın hayatını kurtardın. Doktor şu anda onunla birlikte. Eğer olsaydın..." Elini uzattı.

ve omzunu sıktı. "Sana borçluyum," dedi. "Gerçekten ve gerçekten sana borçluyum."

Cordelia buna verecek bir yanıt bulamayınca belli belirsiz gülümsedi ve Willard'ın koluna girerek onu merdivenlerden yukarı çıkarmasına izin verdi.

"Alice seni bekliyor," dedi. "Senin için de bir banyo sipariş etme cüretini gösterdim." Kadın onun kolunu sıktı. Birkaç dakika sonra Alice kapıyı açtı ve,

"Mary'nin *memeleri*, sana ne oldu?" dedi ve Cordelia, Willardın başının üzerinden bir şeyler söylediğini duydu, ama odaklanamadı. Her neyse, Alice ona başka soru sormadı.

Banyo yapmış olmalıydı çünkü yatağa girdiğinde saçlarının nemli olduğunu uzaktan fark etti ama bu sabaha kadar bildiği son şeydi.

★ ★ ★

Cordelia? Cordelia, beni duyabiliyor musun?

Ses yüksek ve ısrarcıydı ve Cordelia çok yorgundu. Kafatasının içi hassas ve çiğ hissediyordu. Yatakta yuvarlandı.

Cordelia! Bunu doğru yapıyor muyum? Oh kahretsin, belki de nasıl olduğunu unuttum ...

Gözleri birden açıldı. Bu sesi tanıyordu. "Penelope?"

Evet! Evet! Oh, Tanrıya şükür. Dün gece seninle konuşmaya çalıştım - sanırım dün geceydi- ama beni duymuyor gibiydin.

Bir gece önce kafatasında duyduğu garip uğultu birden anlam kazandı. Penelope onunla konuşmaya çalışıyordu ve o bunu anlayamayacak kadar bitkin düşmüştü.

"Buraya geldin!" Cordelia fısıldadı. "Kaybolmaktan korktuğunu sanıyordum!"

Evet, hem de iyi bir sebeple. Kayboldum. Cordelia'nın sinüslerine tarçınlı bir sıkıntı kokusu doldu. ***Geride kalırsam atı tekrar takip edebileceğimi düşündüm. Her şey gibi parlıyor. Ama o kadın onun sırtındaydı ve -ne kadar zaman sonra bilmiyorum- birdenbire içinden çıkan ipler zavallı Samuel'in etrafını sardı ve bu korkunçtu. Çok yaklaştım. Acaba ipleri çıkarabilir miyim diye düşünüyordum.***

ondan. Ama sonra yine kilise gibiydi ve beni görebiliyordu ve kaçmak zorunda kaldım.

"Onu büyülüyor olmalı," dedi Cordelia asık suratla. "Elbette artık endişelenmesine gerek yok, zaten evlendiler, yani artık su, şarap ve tuz olmayacak."

Öyle görünüyor. Ama kaçtıktan sonra atı gözden kaybettim. Her şey karanlıktı ve bazen küçük lekeler vardı, ama yaklaştığımda kaçıyorlardı. Hayvanlar, belki.

Yıllarca böyle dolaştım. Ne kadar oldu?

"Bir haftadan biraz fazla."

O kadar da kötü değil. Penelope güldü. Bir peri tepesinde ya da dalgaların altında uyumaya giden ve geri döndüklerinde yüz yıl geçmiş olan insanlardan biri olmaktan korkuyordum.

"Buraya tesadüfen mi geldin?"

Hayır. Ayini gördüm... Ayini mi? Su, şarap ve tuz. Kilisedekinden çok daha gürültülüydü. Yanan bir şehir gibi parlıyordu, ben de onu gördüm ve ona doğru gittim. Başka bir tedirgin kakhaha. Ona çok yaklaşımdan korkuyordum ama işe yaramadı, değil mi? Bir şeyler ters gitti. Notalardan biri eksikti.

"Şarap notu." Cordelia ne hissettiğini ve Imogene'in ne söylediğini açıklamaya çalıştı. "Lord Evermore'un bunu yapamayacağını düşündü -biz düşündük-. O yanlış türde bir insandı. Ama doğru kişinin kim olduğunu bilmiyoruz."

Tabii ki değil. Eğer ruhunda şarap olan birine ihtiyacınız varsa, o tam olarak yanlış kişi . O iyi, terbiyeli ve güvenilirdir ve ona eğlencenin yasadışı hale getirildiğini söylemeniz, başını öne eğer ve bir daha asla eğlenmekten kaçınır.

Cordelia bu açıklama karşısında boğuldu. "Birini bulmamız gerek," diye fısıldadı. Alice'in yan odada hareket ettiğini duyabiliyordu ve özel olarak konuşma şansını kaybetmek üzere olduğundan şüpheleniyordu. "Burada bunu yapabilecek biri olup olmadığına bakabilir misin? Bu senin söyleyebileceğin bir şey mi?"

Bilmiyorum, diye itiraf etti hayalet. *Hepiniz bana leke gibi görünüyorsunuz. Sanırım etrafta dolaşıp aranızda şarap aromalı lekeler olup olmadığına bakabilirim.*

"Yap şunu," diye yalvardı Cordelia, sonra kapı açıldı ve Alice orada olmayan biriyle konuştuğunu sanmasın öksürmek zorunda kaldı. Birden su dolabını çok özlemeye başladı.

"Uyanmışsın!" dedi Alice mutlulukla. "Neredeyse öğlen oldu küçük hanım, dün gece yaptıklarınızdan sonra kimse sizi bir yerde beklemiyor zaten."

Dün gece yaptığın şey Cordelia'dan daha güçlü ölümlülerin yüreğine korku salacak bir ifadeydi. Bir adım geri çekildi. "Dün gece mi?"

"Yaşlı ahır müdürünü kurtarıyorsun!" Alice ışınlandı. "Aşağıda herkesin konuştuğu tek şey bu!"

"Hımm," dedi Cordelia. "Ne... ne diyorlar?"

"O at çıldırdı ve Yaşlı Bernard'a saldırdı ve onu iyice parçaladı, sen de çocuklar atı çekip çıkarana kadar kendini onun üzerine attın!" Sırıttı, son on iki saat içinde sosyal değeri oldukça yükselmiş birinin sırtışıydı bu. "Siz bir kahramansınız, bayan!"

"Aman Tanrım, hayır," dedi Cordelia.

"Oh evet." Alice saç fırçasıyla kafa derisine müdahale etti. "Ben de dün gece ormanda koştuğunu ve çamurda yuvarlandığını düşünüyordum. Söyleyebilirdin!"

"Öyle bir şey değildi," diye itiraz etti Cordelia. "Atı tanıyordum, hepsi bu. Öyle ... Ben..." Burnunun kenarını sıktı. "Yaşlı Bernard iyi mi?"

"Tel ve ham deriden yapıldığını söylüyorlar. Çok kötü görünüyor, ama ikinci seyisle birlikte dışarı çıkan Charlotte, doktorun onu diktiğini ve çenesi tutulmadığı sürece sadece bir kulağının kısa kalacağını söylüyor."

Lockjaw. Bir tanıdık kilitlenmeyi bulaştırabilir miydi? Cordelia'nın hiçbir fikri yoktu. Yapabileceklermiş gibi de görünmüyordu.

Giyinip merdivenlerde biraz yalnız kaldığında hayalet artık fısıltılarına cevap vermiyordu. Cordelia kahvaltıya indi ve diğerlerine Penelope'yi açıklamanın en iyi yolunu bulmaya çalıştı.

"Ölü arkadaşın benimle konuşuyordu ve bundan daha önce bahsetmediğim için çok üzgünüm" demek bir şekilde patavatsızlık gibi gelmişti ama emin değildi

başka nasıl ifade edebilirim. *Belki de... şey... onu şimdi duyduğumu söyleyebilirim? O zaman saklıyormuşum gibi görünmezdi? Çünkü saklamak istememiştim, sadece kimsenin bana inanacağını düşünmemiştim ve sonra her şey çok ... çok ...* Bu düşüncenin kaybolmasına izin verdi çünkü son birkaç haftayı kafasında bile nasıl tanımlayacağından emin değildi.

Kahretsin, arkadaşlarına yalan söylemekten nefret ediyordu. Ve muhtemelen bu kötü bir fikirdi. Hayır, açıklamaya çalışmalıydı ve eğer onlara daha önce söylemediği için kızarlarsa (nasıl kızmasınlar ki?) bunu sineye çekecekti. Bunu hak etmişti.

Kahvaltıyı seçti. Henüz sadece Hester ve Imogene aşağıdaydı, Willard da bir süre sonra onlara katıldı. Midesi çalkalandı ve kendine sertçe bir gün daha beklemeyeceğini söyledi, bunlar arkadaşlarıydı ve zaten çok beklemişti ve lanet olsun, Penelope'yle konuşmak *istiyor* olmalılar, elbette *isteyeceklerdi*, sırf korktuğu için beklemek bencillikti.

Peçetesini yere bırakıp ağzını açtığı anda kahvaltı salonunun kapısı çarparak açıldı.

Richard kapıyı açarken Hester ekmek yağlamanın ortasında durdu. *Bir sorun olmadıkça alnında o özel kırılganlığı asla yapmaz ve büyük bir sorun olmadıkça kapıları asla çarpmaz.*

"Bir sorun mu var?" diye sordu Imogene. "Mavi Sakal oyununda maça kızını çekmiş gibi görünüyorsun."

"Bence bunu kendiniz görseniz iyi olur," dedi Richard. "Hepiniz." Hester'ın koluna girdi ve ayağa kalkmasına yardım etti. Bunu kendi başına yapabileceğini söyleyerek itiraz edebilirdi ama Richard'ın yüzüne bakınca, şu anda daha büyük sorunları olduğunu düşündü.

Onları sokağın arka tarafına, çöplerin yakıldığı çukurlara götürdü. "Burası Falada'yı gömdükleri yer," dedi acımasızca. "Dün sabah bizzat gördüm."

İşaret etti.

Hester onun parmağının çizgisini izledi. Cordelia'nın yumuşak bir dehşet sesi çıkardığını duydu ama bir an için nedenini düşünemedi. Mezar buralarda bir yerde olmalıydı, belki de şu sığır ahırının ötesinde...

Leydi Evangeline'in varlığını kabul ettiğinden beri o kadar sessiz olan kıyamet duygusu, birdenbire Hester'in yüreğinin odalarına soğuk su döktü.

Bu bir sığır ahırı değildi. Aynı görünüme sahipti, toynakların çalkaladığı bir toprak enkazı, ama çok daha dar ve aşağı doğru eğimliydi. Uzak ucu, yarım daire şeklinde bir otla çevrili, yeni bozulmuş topraktan çıkıyordu. Toprakta birkaç tüy parçası vardı ve Hester bunların kazlara ait olduğunu anlamak için yakından bakmaya gerek duymadı.

"Cehennem ve lanet," dedi Imogene. "Kendini kazıp çıkardı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

"Ölmüştü," dedi Evermore, herkes içeriye çekildiğinde. "Kafasını kestik. Baltayı kendim kullandım. Sonra da yaktık. Cesedi kendi kendine toprağın altından çıkmış olamaz."

Cordelia yüzünü ellerinin arasına aldı. Parmaklarının arasından, "O gerçek bir at değil," dedi. Zihni boş bir dehşete kapılmıştı. "Sadece öyle görünüyordu."

"Kafası yok!" dedi Imogene. Sesi korkmuştan çok öfkeli geliyordu, sanki canavarların kafasız dolaşması korkunç bir sosyal gafmış gibi. "Şeyler kafasız dolaşmazlar!"

Willard, "Tavuklar, bazen," diye önerdi.

"Bu hiç yardımcı olmadı, Tom."

"Hayır, ama çayı çoktan doldurdum, bu yüzden korkarım şu anda yapabileceğim yararlı şeyler tükendi."

"Ya düşündüğümüzden daha az ata benziyorsa?" diye sordu Hester, ardından gelen asık suratlı sessizlikte. "Ya bir hayalete benziyorsa?"

Cordelia sıçradı, Penelope'nin olanları görüp görmediğini merak etti ama hiçbir şey duymadı. Bir dahaki konuşmasında ona sormaya karar verdi.

"Bir hayaletin kafasını kesemezsin," diye devam etti Hester. "Ya da sanırım kesebilirsin, ama bu hiçbir işe yaramaz, çünkü düşünmek için kafalarını kullanmazlar. Onlar bir ruh. Tüm düşünme parçaları... Bilmiyorum, başka bir yerde oluyor. Varoluşun başka bir düzlemi."

"Yine de kaya gibi sağlamdı," dedi Evermore. "Yaşlı Bernard'ın kulağını ısıran bir hayalet değildi."

"Ama familiarlar evcilleştirilmiş iblisler, değil mi? Ya da en azından evcil ruhlar." Hester ayağa kalktı, dalgın dalgın ceplerini yokladı. "Nerede o kitap... Odamda bırakmış olmalıyım... yazar da bilmiyordu. Familiar'lar gerçek dünyada bir şeylere dokunabilir ve bir şeyleri hareket ettirebilir ama bu onların da bizlerle aynı kurallara uyduğu anlamına gelmez."

"Yemek zorunda değil," dedi Cordelia. "Yiyebilir, yani. Sanırım at taklidi yaparken yemişti. Ama yemek zorunda değil."

Imogene bir deste çıkardı ve kartları o kadar hızlı dağıtmaya başladı ki, birkaç tanesi masanın üzerinde döndü ve Willard tarafından kurtarılacak zorunda kaldı. "Yemek yemek zorunda olmamakla, kafasız gezip tozmak arasında büyük bir fark varmış gibi hissediyorum!"

"Gezip tozuyor mu?" diye sordu Willard. "Onu gören oldu mu?"

"Yakında öğreneceğiz," dedi Hester, kapıya doğru ilerlerken. "Kazlar bize söyleyecek."

Gün batımından biraz sonraydı. Hester, odalarından bahçeye açılan küçük verandada oturuyordu. Kendisine verilen odanın aslında bir yatak odası olmadığından, mobilyaları çıkarılmış ve içine bir yatak yerleştirilmiş eski bir salon olduğundan emindi. Yine de ana katla arasında merdiven yoktu ve verandadan bahçeye inen sadece üç merdiven vardı. Dizleri Richard'ın nezaketine minnettardı. Gururu ise ne hissedeceğinden emin değildi.

Masanın üzerindeki tek bir mum artık okumak için yeterli ışık sağlamıyordu ama Hester okumayı bırakmıştı. Yorgunluktan gözlerini ovuşturdu. Kitapları çok yorucuydu. Bazen birkaç dakikalığına onlardan bir anlam çıkarabiliyordu ama sonra her şey ölümsüzlük, homunculi ve manyetik alanlarla ilgili saçmalıklara dönüşüyordu. Bu saçmalıklar diğer kısımlardan anlam alıyor gibiydi, ta ki artık orada bir şey olduğundan emin olamayana kadar.

Belki de bunlardan herhangi birini anladığım konusunda kendimi kandırıyorum. Muhtemelen bir simyacı ya da gizli bir cemiyetin üyesi ya da saçma sapan metinlerin bilgini olmanız gerekiyor.

Avlunun kenarındaki alçak taş duvara düşünceli düşünceli baktı. Onu çimenlikten sadece dar bir gül ağacı şeridi ayırıyordu ve çimenliğin karşısında neredeyse tropik bir gürlükte ağaçlar vardı. Normalde Evermore Evi'ni çevreleyen ormanı çok severdi ama şu anda bu ağaçlar bunaltıcı derecede gizemli görünüyordu. Yeşil derinlikleri her şeyi gizleyebilirdi. Ölümden dirilen bir atı bile.

Şarap kadehine uzandı. Arkasındaki cam kapı açıldı. Başını çevirmedi, gelenin Richard olmasını umuyordu ama adımlarının hafifliğinden öyle olmadığından şüpheleniyordu.

"Haklıyım," dedi Imogene, "ve bunu kanıtlayabilirim." Masanın üzerine bir kitap bıraktı. "Gözlerinizin kamaşmasına hazır olun."

Hester iç geçirdi. Imogene'in dikkatini toplamayı başarması onu şaşırtmamıştı. Haklı olmak, kâğıt oyunlarında kazanmaktan daha çok sevdiği tek şeydi.

"Pekâlâ," dedi. "kamaştır."

"Simyasal karşılıkların bir çizelgesini buldum. Sanırım bedensel mizaçlar gibi, ama bunu çok daha karmaşık hale getirmişler." Bir kitap açtı ve masaya doğru itti. "Bakın. İnsanları nasıl su, şarap, tuz ya da ... şey, korkarım çok fazla var."

Hester kitabı eline aldı, karanlıkta okuyamayacağını fark etti ve donup kaldığında muma uzanıyordu.

Ormanda bir ışık vardı.

"Imogene," dedi, kendi sesi kulaklarında çok sakindi, "şuraya bak."

Imogene başını çevirdi, tam o sırada tedirgin kazların uzaktan gelen korna ve tıslama sesleri onlara ulaştı.

Falada ağaçların arasından geliyordu.

★ ★ ★

"Oh hayır," dedi Imogene. "Hayır, , hayır." Sandalyeyi devirerek ayağa kalktı.

Gözü sabitleyecek bir başı olmayan atın dış hatları, çimenlerin üzerinde tırmalayan yarı ezilmiş bir örümcek gibi korkunç ve yabancılaşmıştı. Boynundan geriye kalanlar gevşek ve kansız bir şekilde düşmüştü. Ölü tanıdık onlara doğru koşarken Hester dehşet içinde donakalmıştı.

Kazlar olmasaydı, adam taş duvara ulaşana kadar orada oturabilir, bir şahinin gölgesi altındaki tavşan gibi taş kesilebilirdi.

Sürü, kısa bacaklı kazın önderliğinde ağır ağır çimenlerin üzerine indi. Falada onlardan kaçmaya çalışarak yönünü değiştirdi ama onlar tıslayarak ve kanat çırparak bacaklarına saldırdılar. Birdenbire şaha kalkıp saldırdı, kansız boynu korkunç bir şekilde çırpındı ve acı çeken bir kazın müziksiz ciyaklaması geceyi böldü. Hester'ı felçten kurtardı. Bu canavar kazlarından saldırmaya nasıl *cüret* eder?! Kendini dikleştirdi, bastonuna sarıldı, çünkü sürü dağıldı ve tanıdık geldi, bir yengeç gibi neredeyse yanlara doğru hareket etti.

"Ne yapıyorsun sen?!" Imogene onun omzunu tutarak hırladı. "Getir İçeride! Bu seni

öldürecek!" "Kazlar-"

"Uçabilirim! *Sen !*"

Bu mantıktan çok etkilenen Hester topallayarak kapıya doğru yürüdü. Imogene masadan kitabı kaptı ve onu takip etti. Kapıyı arkalarından çarptılar ve Imogene çekmeceli sandığa uzandı. "Mary! *Mary!*"

Hester'ın hizmetçisi kapıda belirdi. "Eh? Bütün bu kargaşa da ne?"

"Şunun diğer ucunu tut ve kapıyı kapatmama yardım et," diye tersledi Imogene, şifonyere tutunarak. "Camın dayanacağına güvenmiyorum."

"*Neye karşı?*"

"Deli at," dedi Imogene kısaca.

Mary'nin ifadesinden çıldıran tek şeyin at olmadığını düşündüğü anlaşılıyordu ama şifonyerin diğer ucundan tutup Imogene'in sürüklemesine yardım etti. Hester zili kaptı ve hizmetçilerin odasından kilise çan kulesi gibi bir ses gelene kadar çekti.

Crash! Bir şey - "bir şey" *miş, ne olduğunu biliyorsunuz-* kapıya *çarpınca* camlar kırıldı. Pürüzlü gümüşler yağdı ve şifonyer birkaç santim geriye savruldu. Mary korkudan olduğu kadar şoktan da çığlık attı.

Imogene bir süs vazosunu kaptığı gibi kapıya doğru fırlattı. Nişan alması çok kötüydü ve vazo duvara çarparak bir göçük ve ikinci bir kırık püskürmesi bıraktı.

Hester zembili bırakıp bir sandalye kaptı ve kırık cam kapıya doğru itti. Imogene de çiftin ikinci vazosunu kaldırdı. Verandada kazlar tıslayıp çığlık atıyor ve bir şey taşlara sertçe çarpıyordu.

Sonra sessizlik.

Sadece kazların huysuz mırıltılarının böldüğü uzun, çok uzun bir andan sonra Imogene vazosunu indirdi. "Gitti mi?" diye fısıldadı.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Mary talep etti. Ve sonunda, nihayet, biri zile cevap verdi.

Hester, odaya dalan şaşkın uşağa, "Richard'ı çağır," diye seslendi. "Ona geri geldiğini söyle."

★ ★ ★

Cordelia yatağında yatıyordu, zihni korkularla doluydu. Falada ölmemişti. Daha doğrusu ölmüştü ama bu onu durdurmamıştı. Kendini yeryüzünden dışarı sürüklemişti ve bunun nerede son bulacağını sadece Tanrı biliyordu.

Annem ölüleri diriltebilir mi? Yoksa başka bir şey olduğu için mi? Hester'ın dediği gibi bir ruh. Gözlerini kapattı. Lütfen Tanrım, o bir ruh olduğu için olsun. Çünkü eğer annem ölüleri yürütebiliyorsa...

Evangeline'in, *Falada'yı yarattığım gibi seni de yarattım* diyen sesini duyabiliyordu ve ölü ama hâlâ itaatkâr olduğunu, bedeninin hâlâ yürüdüğünü, konuştuğunu ve mırıldandığını hayal etti. Biliyor muydu? Annesi ölü bedenini bir kukla gibi kullanırken o hâlâ içeride hapsolmuş, çığlık atıyor olacak mıydı?

Cordelia ürperdi.

Lord Evermore herhangi bir karşılık vermeyi organize ettiği sırada Falada tekrar ormanın içinde kaybolmuştu. Cordelia yardım teklif etmeyi düşünmüştü, nereye gittiğini bilmiyordu ama en azından ona zarar vermeyecekti. Yine de Evermore'un Hester'ı sıkıca tuttuğunu görmüştü, Hester çok gri ve endişeli görünüyordu ve ilk kez onu itmiyordu, bu yüzden Cordelia onları bölmek istemeyerek sınıftı.

Bütün ev kilitlenmişti. Kapılar kilitlenmiş, pencereler sürgülenmiş ve kimsenin dışarı çıkmasına izin verilmemişti. Kimse kuduz bir atın insanlara saldırdığını duymamış olsa da, ortalıkta dolaşan kelime kuduzdu. Gerçeği açıklamaya çalışmaktan daha kolaydı.

Uyku imkânsız görünüyordu ve nihayet geldiğinde, omurgası boyunca sürünen ve tenini terle ıslatan dehşetten kurtulamadı. Bunun yerine rüyasında kararmış bir at kafatasının kendisine baktığını, ağzının konuşmayla alay edencesine açılıp kapandığını gördü.

Merhaba Cordelia, dedi Falada sessizce.

Kafatasının yüzeyi kömürleşmiş ve çukurlaşmıştı ve o izledikçe kül parçaları dökülüp yuvarlanıyor, altta renksiz bir kemik bırakıyordu.

Keşke annen seni şimdi görebilseydi, dedi kafatası.

Hayır, hayır, bu gerçek değil, bu bir kabus, o konuşmuyor, hiç konuşmadı.

-

Sana değil. Annen ve ben her konuşuruz. Daha fazla kül döküldü ve çenesi korkunç bir gülümseme taklidiyle açıldı. Ona her şeyi anlattım, hatırladın mı?

Kapa çeneni, kapa çeneni! Cordelia ellerini kulaklarına götürmeye çalıştı ama işe yaramadı çünkü kafatası tıpkı Penelope gibi sessiz konuşuyordu, tek fark Penelope'nin sesinin farklı olmasıydı-

Öyle mi? diye sordu kafatası. Emin misin? Belki de bunca zamandır seninle konuşan bendim. Çene daha da açıldı, kömürleşmiş diş etlerinden uzun bir azı dişi sırası yükseldi. Sonunda bana tüm sırlarını anlattığını biliyorsun.

"*Kapa çeneni!*" diye bağırdı Cordelia yatakta doğrulup.

"Bayan?!" Odanın kapısı hızla açıldı ve Alice'in içeri dalıp bir mobilyaya çarptığını ve küfrettiğini duydu. "Bayan, sorun nedir?"

Titreyerek nefes aldı. Alice onu bulup omuzlarını kavradığında eller karanlıktan çıktı. "Gece terörü geçiriyorsun," dedi her zamanki gibi pratik bir şekilde.

Cordelia, "Bu bir rüyaydı," diye homurdandı. "Sadece bir rüyaydı.

Gerçek değildi." "Bu doğru. Çay ister misin?"

Cordelia bir nefes daha aldı ve bıraktı. Elleri Alice'inkileri kavradığı yerde terden soğumuştı. "Hayır," dedi. "Hayır, ben... ben iyiyim. Gerçek değildi. Sadece uyanmam gerekiyordu, hepsi bu."

"Canavarlar ormanda dolaşırken kâbus görmene şaşmamalı," dedi Alice. "Alt kattaki herkes bu konuda telaş içinde."

"Ah canım. Ne ?"

Hizmetçi homurdandı. "Her türlü saçmalık. Lordun onu öldürdüğü ve şimdi intikam için geri dönen bir hayalet at olduğu ya da hidrofobiye yakalandığı ve sıradakinin Yaşlı Bernard olduğu." Gözlerini devirdi. "Ve bulaşıkçı çocuklardan biri onu gördüğünü ve sekiz toynağı olduğunu ve kafası olmadığını söylüyor, büyük yaşlı bir örümcek gibi. Tek kelimesine bile inanmıyorum."

Cordelia belli belirsiz, "Hayır, tabii ki hayır," dedi. "Sizinle kalmamı ister misiniz, bayan?"

Evet demek istedi. Eğer Alice'le konuşuyorsa, kafatasının sözlerini düşünmüyordu. *Bu doğru değildi. Bu bir rüyaydı. O Penelope değil. Bu sadece kâbusun konuşması.* Ama Alice'in çok erken kalkması gerekiyordu ve sırf son birkaç gün Cordelia'nın kâbuslarına sıçradı diye onu gecenin yarısına kadar burada tutmak adil değildi.

"yok," dedi onun yerine. "Artık bitti. Teşekkür ."

Alice gittikten sonra yatağında yan yatmış, koşan bir atın toynakları gibi göğsünde gümbürdeyen kalbini dinliyordu.

Ertesi sabah kütüphanede toplandıklarında Hester, "Bir iyi, bir de kötü haberim var," dedi.

"Lütfen, Tanrım, bana iyi haberler ver," dedi Richard. Gözlerinin altında bir hafta önce olmayan koyu halkalar vardı. Hester onları düzeltmek istiyordu. Ne yazık ki verdiği haberler bunu yapabilecek gibi görünmüyordu.

"Imogene ve ben bulabildiğimiz tüm metinleri inceledik ve sonunda onların... err... bireyleri nasıl *yazdıklarını* belirledik." Imogene'e baktı ve ekledi, "Imogene haklıydı, ben hatalıydım."

"Aynen öyle."

"Şimdi kimin su, kimin şarap, kimin tuz olduğunu gerçekten anlıyoruz."

"Ve bir düzine başka şey daha var," diye araya girdi Imogene. "Simyacılar ateş, hava, cıva, demir, taş, tahta, sülfür, altın, kurşun ve kalay gibi çok sayıda elementi tanırlar. Neyse ki bizim amaçlarımız için bazı örtüşmeler var. Teorik olarak, hızlı gümüş olan biri şarap kısmını, taş olan biri de tuz kısmını gerçekleştirebilir."

"Çapraz potenslerin bir çizelgesi var," dedi Hester. "Tamamen saçmalık gibi görünüyor, ama işte buradayız. Görünüşe göre üçünden ikisini doğru yaptığımız için şanslıyız."

Richard alnını ovuşturdu. "Anladığımı iddia etmiyorum ama şu ana kadar hiçbir şey anlamadım. O zaman şarap kısmını yapacak birini bulabiliriz?"

Hester ve Imogene birbirlerine baktılar. "Kötü haber bu. Anlaşılan kimse hangisinin hangisi olduğunu *nasıl* anlayacağını yazmaya zahmet etmemiş."

Richard başını ellerinin arasına aldı ve inledi.

"Üzerinde çalışıyoruz."

"Dün gece depolardan birine bir şey saldırmış," dedi doğrulurken.

"Saldırıya mı uğradı?" Hester, Cordelia'nın aniden ayağa kalktığını gördü. "Bir kulübeye nasıl saldırırsın?"

"Anladığım kadarıyla kapıyı bir tür kör aletle kırmışlar. Mesela bir tokmak. Ya da toynaklarla."

Cordelia'nın yüzü ıslak kemik rengine döndü. "Zarar gören bir şey var mı?" diye fısıldadı.

"İçindekiler parçalanmıştı. Kavanozlar kırılmış, çuvallar kesilerek açılmış. Çoğunlukla bahçe ekipmanlarıydı, ama tamamen ezilmişlerdi." Richard'ın dudakları acımasız bir çizgiyle birbirine yapıştı.

"Falada," dedi Cordelia.

"Falada."

Birkaç dakika boyunca ölüm sessizliği içinde oturdular. Willard başını salladı. "Gün boyunca nereye gittiğini bulmanın bir yolu var mı?"

"Baş av bekçisine baktırdım. Bu ormanı herkesten iyi bilir. Belki de gündüzleri uyuyordur diye umuyorum - gerçi ölmeyen başsız bir at neden uyumak zorunda, bilsem kahrolurum."

"Aramaya devam edeceğiz," diye söz verdi Hester.

Cordelia, "Simyayla ilgili bir şeyler bulmak için kitapları karıştırmaya başlayayım," diye önerdi.

"Lütfen yap." Richard iç çekti. "Bugün çok fazla sorumluluğum var ama müsait olduğumda size katılacağım."

Çalışmaya koyuldular. Willard sandviç getirmiş, Hester ise yarısı başka bir dilde yazılmış gibi görünen kitapları karıştırarak bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. *"Arsenik, Quicksilver hariç tüm metaller arasında en çok dönüşüm geçiren metaldir ve bu yüzden ona Kuğu denir, çünkü tıpkı Cygnet'in Kuğu'ya dönüşmesi gibi, Arsenik de kendini kristalin ve metalik arasında dönüştürür."* ... Tanrı aşkına, bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?

Başını sandalyenin arkasına yasladı ve gözlerini kapattı, son iki ayın hiç yaşanmamış olmasını diledi. *En büyük endişemin uygun renkte nakış ipinin bitmesi olduğu zamanlar. Ne kadar şanslıydım ve bunun farkında bile değildim.*

"Bir şey buldum," dedi Imogene. "." "Bu çok iyi!" Gözlerini açtı.

"Bir doğum haritasına, aqua regia'ya, manyetik bir alana ve yaklaşık iki ons platine erişim gerektiriyor. Ayrıca otuz gün sürüyor."

Kütüphanede yankılanan iç çekiş Willard'dan gelmişti ama Hester bunun hepsi adına söylendiğini hissetti.

"Deneme yanılma yöntemi daha iyi sonuç verir" dedi. "Birisi çemberin içinde dursun ve şarabı çağırmaya çalışsın. Bu şekilde oldukça hızlı ilerleyebileceğimizi düşünüyorum."

Willard boğazını temizledi. "Kilise'nin hoş karşılamayacağı bir şeye alt kattakileri zorla dahil etmenin ne nazik ne de akıllıca olduğunu belirtebilir miyim?"

"Biliyorum," dedi Hester asık suratla. "."

Richard o akşam geç saatlere kadar kütüphaneye dönmedi ve döndüğünde de baş av bekçisinin ormanın kenarında ezilerek öldürülmüş halde bulunduğu haberini getirdi.

BÖLÜM 33

Cordelia yataktan kayarak çıkarken çarşaflar hışırdadı. Ev sessizleşene kadar beklemiş, sonra da kalkmak için cesaretini toplayana kadar saatler gibi gelen bir süre beklemişti.

Bunu yapmak zorundayım. Falada birini öldürdü. O durdurulmalı ve zarar vermeyeceği tek kişi benim.

Sanırım.

Ayaklarını botlarının içine soktu. Hayattayken geçerli olan kurallar ölüyken de geçerliydi elbette. Ölü gibi. Ölü gibi.

Ne olursa olsun, denemek zorundayım. Annemi durdurmaya çalışmadım ve Penelope öldü. Falada çoktan bekçiyi öldürdü. Başka birini daha öldürmeden önce onu durdurmalıyım.

O hareket ettikçe döşeme tahtaları gıcırdıyordu. En gıcırtılı kısımlardan kaçınmaya çalışarak yüzünü buruşturdu ama ne zaman kenara çekilse daha da yüksek bir gıcırtı duyuluyordu. Gün boyunca bu kadar kötü müydü? *Öyle olmalı. Sanki geceleri biri gelip zemini ayarlıyor da. Sadece gizlenmeye çalışmadığım zamanlarda fark etmiyorum.*

Kapıyı yavaşça açtı ve neredeyse sessiz bir tıkırtıyla kapattığı için kendini tebrik ediyordu ki Alice "Bayan?" dedi ve onu korkuttu.

"Beni durdurmaya çalışmayın!" Cordelia, bu karşılaşmadan yüzüzce sıyrılmak gibi bir umudu varsa söylenecek en yanlış şeyin bu olduğunu söyledi.

Alice'in kaşları tavana doğru kalktı. "Ne yapmanızı engelleyeyim, bayan?"

"Um..."

Alice sorumlusu tarafından aceleyle giydirilen kıyafetleri inceledi ve ellerini kalçalarına koydu. "Kaçıyor musun?"

"Ne? Hayır!"

"Eğer bir erkekle tanışacaksan, söylememi mazur görürsen, bu konuda çok daha mutlu görünmelisin."

Cordelia'nın ağzı açık kaldı. Bu düşünce aklına bile gelmemiştir. Onunla ne yapacağını bilmiyordu. "Ben... Ben... Ben... Ben hiç..."

Alice kapı çerçevesine yaslandı. "Bana yoldan çekilmemi emredebilirsin," dedi nazikçe.

"Yapabilir miyim? Um." Cordelia yutkundu. Göğsündeki basınç o kadar artmıştı ki biraz çılgılık atmak istedi ama bu gizlice *olmazdı*. Göğüs kafesini ovuşturdu. "Beni... şey... görmemiş gibi davranabilir misin? Lütfen? Bu çok önemli."

"Pekala," dedi Alice.

"*Teşekkür ederim.*"

"Eğer bana nereye gittiğini söylersen."

Cordelia inledi. Alice onun koluna nazik bir el koydu. "Bayan, geceleri gizlice dışarı çıkmanın itibarınıza zerre kadar faydası olmaz. Eğer size şantaj yapıyorsa ya da bir adam sizinle görüşmek istiyorsa, bana söyleyin, ben de size yardımcı olayım."

"Öyle bir şey değil," dedi Cordelia. "Bu... oh kahretsin." Alnını ovuşturdu. "Bu o at," dedi. "Dışarıda olan. Onu buradan uzaklaştırmayı umuyorum. Beni tanıyor. Bana zarar vermez." Alice'in şüpheli yüz ifadesine baktı. "O annemin atı."

"Ohhh..." Alice'in yüzünde anlayış belirdi. "Oh, anlıyorum." Alt dudağını kemirdi, belli ki yırtılmıştı, sonra kendi kendine başını salladı. "Pekâlâ. Kapüşonunu yukarı çek. Hizmetçilerin merdiveninden çıkacağız."

Cordelia'nın ağzı tekrar açık kaldı.

"Kimse seni fark etmez," dedi Alice. "Ön kapıdan çıkarsan herkes fark eder. Hadi gel."

Cordelia'yı koridorda, duvarda göze batmayacak şekilde yerleştirilmiş dar bir kapıya doğru götürdü. Kapı aynı derecede dar bir dizi basamağa açılıyordu ve duvarlar

Yakın zamanda badanalandığı açıkça belli olan bu badanalar, yoğun kullanımdan kaynaklanan çizikler ve koyu lekelerle kaplıydı.

Yolun yarısında esnemekte olan uşaklardan birinin yanından geçtiler. "Geç kalktınız," dedi Alice'e.

Cordelia onun gölgesinde büzülürken, "Sen de öyle," diye cevap verdi.

"Ah, pekala. Ormanda bu canavar atı kovalamaya çalışırken hepimiz altı ve yedideyiz." Kaşlarını çattı. "Doğruyu söylemek gerekirse, Bekçi Ross'un başına gelenleri görene kadar buna pek inanmıyordum. Sakın tek başına dışarı çıkma. O şey bir katil."

"Bunu planlamamıştım," dedi Alice. Cordelia korkunç derecede suçlu görünmemeye çalıştı. Adamın geçmesine izin vermek için duvara yaslandı ve adam ona göz kırptı, bu da işleri daha da kötüleştirdi.

Alice onları karanlık mutfığa götürdü. Ateş kömür haline gelmişti ve zemine turuncu bir parıltı yayıyordu. "Bugün fırın günü olmadığına şükret," diye mırıldandı omzunun üzerinden. "Birileri çok geçmeden ekmekleri kabartmaya başladılar."

Mutfak, bitkileri korumak için yüksek taş duvarları olan mutfak bahçesine açılıyordu. Alice kapıda durdu. "Yalnız gitmenin güvenli olduğuna emin misin?" diye sordu.

Cordelia, "Benim için başkası için olacağından daha güvenli," dedi ki bu doğrudu.

"Mmm." Büyük kız bir tırnağını kemirdi. "Belki de tüm bunlara rağmen seninle gelmeliyim diye düşünüyorum."

"Hayır!" Cordelia panik içinde ısırdı. Göğsündeki boşluk o kadar doluydu ki, basıncı azaltmak için her an buharlı bir çaydanlık gibi çıglık atmaya başlayabilirdi. "Korkunç bir tehlike içinde olacaksın. Bana zarar vermez ama seni hiç tanımıyor."

Alice iç çekti. "Pekâlâ." Cordelia rahatlamaktan neredeyse solacaktı ki, "Gün ağarana kadar dönmezsen Leydi Hestera söylerim. O yüzden uzun kalmayın."

"Yapmayacağım," diye söz verdi Cordelia hararetle, Falada'yı uzaklaştırmanın ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen. Tek bildiği, onu Little Haw'a ya da daha kötüsü, annesinin bulunduğu kuzeye kadar götürmek zorunda kalacağıydı. Yine de, tanıdığı herkesten uzaklaştırdığı sürece bunların hiçbir önemi yoktu.

incitebilir. "En azından yapmamaya çalışacağım. Ve Alice..." Öne atıldı ve diğer kıza sarıldı. "Teşekkür ederim."

Alice tepki veremedi. Cordelia kapıyı açtı ve gecenin karanlığında içeri süzüldü.

Falada'yı bulmanın zor olacağından endişelenmişti. İnsanlar onu aramaya çıktığında ortadan kaybolması kolay gibi görünüyordu. Ama ya şanslıydı ya da Falada onu arıyordu, çünkü parlayan şeklin kendisine doğru geldiğini gördüğünde ağaç sınırını ancak yarılabilirdi.

"Aman Tanrım," dedi istemsizce ve bağırarak için elinin kenarını ısırdı.

Onu neredeyse tanıyamıyordu. Onu hayatı boyunca tanımıştı ve bir ahır kapısının altından görünen tek bir toynaktan onu tanıyabileceğine yemin edebilirdi. Ama şimdi yanlış hareket ediyordu, tüm zarafeti kaybolmuş, adımları ürkek ve düzensizdi. Dengesi değiştiği için mi, kafasının kütlesi olmadığı için mi, yoksa kopan boyun kasları artık her adımda esnemediği için mi bilmiyordu ama artık anladığı bir şey değildi.

Tabii ki o, diye düşündü, kafası güzel ve histerik bir halde. Etrafta iki tane başsız beyaz at dolaşıyor olamazdı.

Adam ona doğru dörtmala koştu ve kadın irkilerek geri çekilip gözlerini kapattı. Toynaklarının yere vuruşunu, dalların çıtırtısını ve kendi nefesinin bir körük gibi girip çıkışını duyabiliyordu.

Kazların hâlâ onu izlediğini fark etti, uzaktan gelen alçak bir ses duydu. Anlaşılan çok yaklaşmamaları gerektiğini öğrenmişlerdi. Falada artık kibarmış gibi davranmıyordu. Şimdi öldürmeye niyetliydi.

Sesler kesildi. Gözlerini araladı ve işte karşısındaydı, önünde duruyordu. Göz hizasında kansız bir şekilde açılan yarayı doğrudan görebiliyordu. Balta yarısından dolayı parçalanmış ve kırılmış olan kütükten tek bir omur filizlenmişti.

Adam artık ona bakamıyordu ama kadın hâlâ onun görev, alay ve öfke dolu bakışlarının ağırlığını üzerinde hissediyordu.

"Durmak zorundasın," dedi Cordelia. Sesi kendi kulaklarına çok küçük ve ince geliyordu. "İstediğin benim. İnsanlara zarar vermeyi bırakmalısın."

Falada bir an için olduğu yerde bir o yana bir bu yana dans etti, sonra yavaşça bir ön bacağını uzattı. Diğer bacağı kıvrıldı ve alaycı bir şekilde teatral bir jestle ona doğru eğildi, ama anlamı açıktı.

"Oh hayır," diye nefes aldı Cordelia. "Hayır, hayır."

Adam onun önünde eğilmiş, bekliyordu. Boğazındaki yumruyu yutkundu. "Anlaşmamız bu mu yani? Ben senin sırtına bineceğim ve sen beni götüreceksin?"

Artık başını sallayamıyordu ama tüm vücudu aşağı yukarı titriyordu.

Bunu yapmak zorundasınız. Tek yolu bu.

Elinin yan tarafını tekrar ısırdı ve onunla bir çığlığı bastırdı. Bu, bir yarayı deşmek gibi basıncı biraz azalttı ama daha fazla değil.

"Tamam," diye fısıldadı. "Pekâlâ." Ellerini eteğine sildi. "Gidelim o zaman."

★ ★ ★

Ata binme kolaylığından nefret ediyordu. Yılların kas hafızası bu kadar kolay unutulamazdı. Eteklerini yukarı kaldırdı ve kendini tanıdığının sırtına attı ve bir an için her şey eskisi gibi oldu.

Falada ayağa kalktı ve ormanın derinliklerine doğru dönerek dörtnala koşmaya başladı. Dengesi bozulmaya başladı ve içgüdüsel olarak yelesine tutundu. Bir eli saçlarını yakaladı. Diğer i ise deriden bir parçayı kavradı ve sonra parmakları soğuk ve yapışkan bir şeye daldı ve aşağı baktığında yarasının kenarını yakalamıştı ve bu kez çığlığını bastıramadı.

Ohgodohgodohgod

Yanlara doğru kaymaya başladı ama Falada her zaman olağanüstü bir hassasiyete sahipti ve onunla birlikte hareket ederek onu dik tuttu. Sonra tekrar havalandı, kasları şişiyordu ama kaburgaları doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. *Elbette nefes almıyor*, diye düşündü ve sonra sadece nefes alıyormuş gibi yapıp yapmadığını merak etti.

Ağaçların arasından geçerken yapraklar yüzüne çarptı. Ormanda koşan normal bir at, binicisini birçok şekilde yaralayabilirdi

-Onu bir ağaç gövdesine çarpmış ya da bir dala çarpmış olabilir.

Falada ona zarar veremezdi ama belli ki onu rahatsız etmek gibi bir emri de yoktu. Bir dal kırbaç gibi yanağına indi ve karanlıkta eğilmek için önünü bile göremedi.

İlk içgüdüğü atın boynu boyunca kendini düzleştirmekti ama bunu düşünmeye bile gerek yoktu. Bir eliyle atın yelesinden geriye kalanları kavradı ve diğer elini yüzünün önünde tuttu. Falada'yı Evermore Evi'nden uzaklaştırma konusundaki tüm kabadayılığının aptallık olduğu ortaya çıkmıştı. Onu hiçbir yere götürmüyordu. *Dizginlerim yok. Olsa bile dizgin ve dizgini nereye koyacaktım ki?*

Gerçekten bana itaat etmesi gerekiyor muydu, yoksa başından beri rol mü yapıyordu?

Hayır. Derin bir nefes aldı ve bakışlarını önüne dikti. Hayır, böyle düşünmem. Önemli olan buradan gidiyor olmamız, böylece daha fazla insana zarar veremeyecek.

Saatler sürdü. Yıllar sürdü. Cordelia bir açıdan o kadar uzun sürmüş olamayacağını biliyordu, çünkü hava hâlâ tam karanlıktı. Falada ağaçlardan ayrılıp bilmediği bir kıra girdi ve başını kaldırıp baktığında ay hâlâ tepesindeydi, ince bir hilal gülümsemesi kanını çekecek kadar keskindi.

Başka, daha temel bir düzeyde, bu sonsuzluktu. Ayaklarını hissedemiyordu. Eyer ya da üzengi kullanmadan dik oturmaktan sırtı zonkluyordu. Parmakları soğuktan uyuşmuştu ve en azından bir kez aşağı bakıp Falada'nın açık yarasının kenarını tekrar kavradığını gördü ve tek hissedebildiği belli belirsiz bir tiksintiydi.

Bu bir şey değil, diye düşündü usulca. Bu günlerce, belki haftalarca sürecektir. Kuzeydeki anneme ulaşmamız ne kadar sürerse. Acaba uyumama izin verecek mi, yoksa ben bayılana kadar bekleyecek mi?

Başka kimseyle karşılaşmadılar. Muhtemelen Falada onlardan kaçıyor. Bazen uzaklarda evler görüyordu, küçük köylerde kümelenmişlerdi ama hiç insan yoktu. *Birini görsem ne yapardım? Yardım mı çağırırdım?*

Görünmeyen bir çiftlik evinden bir köpek çıktı ve onlara doğru yüksek sesle ve panikle havlamaya başladı. Falada yönünü ona doğru çevirdi ve köpek kuyruğunu kıstırıp kaçtı. Cordelia saklanacak bir deliği olduğu için onu acı acı kısıyordu.

Falada bir başka küçük ağaç kümesine doğru direksiyonu kırdığında ay gökyüzündeki yolunun büyük bir kısmını tamamlamıştı. Cordelia saldırıya karşı başını eğdi.

ve sonra durdu.

Tanidik onun altında hareketsiz durdu. Dünya kafasının içinde sallanıp duruyor gibiydi ama o da hareket etmeyi bıraktı.

Dinlenmeme izin mi veriyor? diye düşündü Cordelia, o kadar acıklı ve mide bulandırıcı bir minnettarlık hissediyordu ki protesto edercesine inledi.

Bir an sonra, önündeki sarkık boyun kütüğü sanki başını çevirmeye çalışıyormuş gibi titredi.

"Cordelia," dedi annesi gölgelerin arasından. "Bilebilirdim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

"Ne kadar meşgul bir küçük arı olmuşsun," dedi annesi. Ses tonu hafifti, gülümsemesi eğleniyordu ve gözleri bir buzulun kalbi gibi donmuştu. Cordelia bu kombinasyonu tanımıştı. Daha önce kendisine hiç yöneltilmemişti.

"Senin kuzeyde olman gerekiyordu," dedi. Bir şey hissedemeyecek kadar bitkin olduğunu düşünmüştü ama görünüşe göre dehşet oldukça etkili bir panzehirdi. "Nasıl... nasılsın...?"

"Aptal çocuk. Falada'nın üzerindeki büyü'nün bozulmaya başladığını hissettiğim anda gelmeyeceğimi mi sandın?" Evangeline başını salladı. Yere işaret etti ve parmaklarını şıklattı. "Aşağı."

Sanki ben o kaçan köpekmişim gibi, diye düşündü Cordelia, Falada'nın sırtından kayarak. Annesinin kokusu burnuna ulaştı, keskin, kuru ve yeşil. Bacakları hemen büküldü ve geçen yılın yaprakları arasında ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Gösterdiğim cesarete bakılırsa ben de öyle olabilirim.

Ve ne iyi olur cesaret sana yapar? o kendisi cevapladı. Özellikle şimdi mi?

"O lanet olası gemiler sen istediğin zaman gitmiyorlar," dedi annesi düşünceli bir sesle. "Gelgitler aynıdır, kaptan ne kadar istekli olursa olsun." Falada'ya kaşlarını çatarak baktı ve bir parmak ucunu yaranın kenarında gezdirdi. "Aptal hayvan, sana bunu yapmalarına izin veriyorsun. Şimdi sana yepyeni bir vücut yapmam gerekecek. *Ugh.*"

Cordelia yerde kalmanın daha kolay olduğunu fark etti. Yan üstü düştü.

Bir çizme kaburgalarını dürttü. "Sana gelince..." Sesi hafif ve konuşkan kalsa da annesinin dudakları düz bir çizgi halinde sıkıştı. "Sanırım ondan birkaç büyüü çıkarıp yerine yenilerini koyabileceğini ve onu benden alabileceğini düşündün? Onun yerine kendi tanıdığın mı yapacaksın?"

Cordelia şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak annesine baktı. "Ne...?"

"İşe yaramazdı. Bir tanıdığın içine giren büyüler soğan gibi katmanlıdır. Sandığından daha şanslısın." Güldü. "Bu yüzden düğünümüzde onu kiliseye yaklaştırmadım. Sadece dış katmanları çıkarsaydı bile sakıncalı olurdu. , *bana* itaat katmanı tam merkezde. Eğer o kadar ileri gitmiş olsaydınız, hiç kimseye hesap veremezdi. *Çok* şanslı olsaydınız, çok ileri gidebilir ve onu tamamen görevden alabilirdiniz, ancak daha büyük olasılıkla herkesi öldürürdü. Tabii o zamana kadar ata da pek benzemezdi, o yüzden kim bilir insanlar ne olduğunu düşünürdü?"

Cordelia çatlak dudaklarını yaladı. "O... o zaten birini öldürdü..." "Sadece bir tane mi? O zaman şanslıymışsın." Tanıdığının elini tokatladı. yan. "Yine de yeterince şanslı değil. Squire'ın aptal kız kardeşi olduğunu sanmıyorum?"

Cordelia sessizce başını salladı.

"Tamam. Kalk bakalım." Bir el hareketi yaptı ve Cordelia birdenbire aşağıya, kendi içine doğru bastırıldı ve vücudu yükselip sırtını bir ağaç gövdesine dayadı. *Dtaatkâr*, diye düşündü ve kendinden geçebilmeyi diledi.

Annesi eğildi ve yerdeki bir çantayı karıştırmaya başladı. "Bakalım damat burada ne bırakmış... ah, işte burada. Tam aradığımız şey." Bir elinde bir çakı tutarak Cordelia'ya doğru döndü. "Şimdi, o zaman. Bana tam olarak ne yaptığını ve daha da önemlisi kime söylediğini anlatacaksın. Anladın mı?"

Cordelia annesinin elindeki küçük bıçağa baktı ve düşündü,
Ne? Beni bıçaklayacak mı?

İtaati azaldı ve ağaca yaslandı. "Anlıyor musun dedim?"

Ona hiçbir şey söyleyemem. Anlatmayacağım. O zihin okuyamaz. "Kimseye söylemedim," diye mırıldandı. "Her şeyi ben yaptım. Kimseye anlatmazdım."

Annesi iç çekti, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Aptal olmamaya çalış, olur mu canım? Benim için mi? Belli ki yardım almışsın. Bırak Falada'nınkini, bir tavuğun bile kafasını kesemezdin. Ve o bana sizden daha fazla olduğunu söyledi."

Cordelia yutkundu, zihni bomboştu. "BEN... BEN..."

"Bunu zor yoldan yapmak zorunda kalacağımızı görebiliyorum. *Gerçekten*, Cordelia."

İtaat onu tekrar kavradı. Kendini tekrar yukarı itti. Bir eli aşağı indi, eteğinin kenarından tuttu ve kaldırdı.

Annesi bıçağı ona uzatarak, "Sanırım uyluğun dış tarafı," dedi. "Müstakbel kocan düğün gecesine kadar yarayı görmeyecek ve o zamana kadar çok geç olacak."

Bunu *kastetmiş olamaz... Bunu kastetmiş olamaz...*

İtaatkâr bedeni kumaş parçalarını avuçlayarak sol bacağına ortaya çıkardı. Kendi eli bıçağı dizinin birkaç santim ötesindeki deriye dayadı.

"Bu benim canımı senden daha çok yakıyor," dedi annesi ve sonra Cordelia bıçağın soğuk kenarının derisine girdiğini hissetti.

Çığlık atamıyordu. Her nasılsa en kötüsü de buydu. Çığlık atabilseydi, çığlığı kendisiyle acının arasına sıkıştırabilirdi ama bedeni çığlık atmadı, bıçak kaydığında bile, kendi etini akılsızca kesmeye başladığında, derisinin sığ bir üçgenini kesip kanlı bir kanat bıraktığında bile, itaat düştükten ve bıçağı düşürdükten sonra yan yatıp bacağına tuttuğunda ve çığlık atacak gücü kalmadığında bile.

"Söyle bana," dedi annesi, dikilerek. "Kimin bildiğini söyle bana."

Cordelia inledi, acının etrafında sıkı bir top gibi kıvrıldı ve onu kontrol altına almaya çalıştı. Bütün dünyada acıdan ve pelin otunun boğucu kokusundan başka bir şey yoktu.

Parmakları kulağının yanında şakladı. "Cordelia," dedi annesi. "Bir daha dikkatini çekmek zorunda kalmak istemiyorum."

"O... o... Lord Evermore'du," diye nefes nefese kaldı Cordelia. Bunu söylediği için kendinden nefret ediyordu ama *bir şeyler* söylemesi gerekiyordu ve ne de olsa bu onun malıydı. Acıdan güçlkle düşünebiliyordu.

Annesi inledi ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Nişanı da bozmak zorunda mıydın? *Gerçekten mi?*"

"Ben yapmadım... Ben..." Cordelia annesinin inanacağı bir şey düşünmeye çalıştı. Acı düşünmeyi zorlaştırıyordu. "O... o ve... o... ben..."

"Sakın bana ona aşık olduğunu söyleme!"

Sözcükler cennetten bir armağan gibiydi. Yalan önünde açıldı ve Cordelia içine daldı. "Haklıydın," diye fısıldadı. Yaranın üzerine sertçe bastırduğunda biraz daha az acıyordu. "Bu şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Aşık olmak."

"Ah Cordelia." Şaşkınlık içinde annesi yanına oturdu. "Seni uyarmaya çalıştım. Bu inanılmaz, değil mi? Ama uzun sürmüyor. Ve aşık olduğunda korkunç aptalca şeyler yaparsın. Sonra da pisliği temizlemek zorunda kalırsın." Cordelia'nın omzunu okşayarak içini çekti. "Ben de babana karşı böyleydim."

"Babam...?" Kelimeler önemli olmalıymış gibi görünüyordu ama Cordelia'nın bunu umursayacak enerjisi yoktu.

Evangeline iç çekti. "Bir erkek için kendini aptal yerine koyan ilk kişi sen değilsin, inan bana. Gençtim ve benimle evlenmek zorunda kalacağını düşünmüştüm. Ama o bunu hiç düşünmedi bile, sadece beni taşraya gönderdi ve sessiz kalmam için bana para yolladı. Umudumu çok uzun süre korudum ama ona çok aşıktım."

Bir hafta önce bunu çok önemserdim. Ama şimdi hiç umursamıyorum. Cordelia, arada bu kadar acı olmasaydı şok kahkahası olabilecek boğuk bir ses çıkardı.

"Sonunda benimle asla evlenmeyeceğini anladığımda, sen etrafta dolanıyor ve Falada'nın kuyruğuna yapışıyordun." Annesi başını salladı. "Neredeyse seni de öldürüyordum. Yanında bir velet varken evlenmek imkânsız. Peki sen hiç minnettar oldun mu?"

"... üzgünüm..." diye fısıldadı Cordelia, bu oyundaki rolünü uzun zamandır biliyordu.

"Biliyorum." Evangeline onun saçlarını okşadı. "Ve her neyse, her şey yoluna girecek, göreceksin. Sen bir büyücü değildin ve benim evlenemediğim yerde senin evlenebileceğini fark ettim. Gerçek parayla, Squire gibi üzgün küçük soylularla değil. Şimdi acıttığını biliyorum ama böylesi daha iyi olacak. Göreceksin. Zengin olmak

aşık olmaktan çok daha iyidir. Eğer *gerçekten* fakir olsaydın, bunu bilirdin." Omuzlarını dikleştirdi. "Şimdi, başka kim biliyor?"

Cordelia yutkundu. "O... hizmetçilere yardım etmelerini emretti. Kütüphanesindeki bir kitapta yazıyordu. Neler olup bittiğini bilmiyorlardı, sadece o derse onu yapıyorlardı. Baş bekçi hariç." *Adam güvenli bir şekilde öldü, ona bir şey yapamaz.* "Ev... Richard... ona söyledi. Böylece dairelerin çizilmesine yardım edebilecekti. Sonra Falada onu öldürdü ve Richard da kafasını kesti." Hiç çaba harcamadan ağlamaya başladı. "Ben yapmadım... Üzgünüm..."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi annesi nazıkçe. Evangeline çakıyı aldı ve kabzasını alt dudağına vurdu. "Şimdi, bana her şeyi anlattığına emin misin? Başka bir hatırlatmaya ihtiyacın var mı?"

Cordelia içini çekerek, başka birinin canını yakmadan annesinin dikkatini dağıtacak bir şeyler düşünmeye çalıştı. "Leydi Imogene kitabı buldu," dedi. "Ama ona inanmadı. Saçmalık olduğunu söyledi." Bıçağa bakmamaya çalışarak gözlerini kapattı. "Büyüye inanmaz, gerçekten inanmaz. Ve Leydi Hester bunun sadece hayvan satın alan insanları kandırmak için iyi olduğunu söyledi."

Annesi homurdandı. "Onu bir sürpriz bekliyor."

"W... ne? Ne yapacaksın?"

Evangeline bıçağı bir kenara bıraktı ve Cordelia'nın üzerine su gibi rahatlama döküldü. Kendini en kötü türden bir hain gibi hissediyordu. *Lord Evermore'u sattım ve şimdi Hester'ı da satmışım gibi geliyor, her ne kadar satmamaya çalışsam ve satmamam gerekse de...* Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

"Belli ki Evermore'un icabına bakılmalı. Yazık oldu, hepsi bu. Çok iyi bir eşleşme. Yine de Squire onun ve o aptal kız kardeşinin eskiden birbirlerine aşık olduklarını söylüyor, bu yüzden kıskançlıktan onu bıçakladığında çok mantıklı olacak." Annesi içini çekerek başını salladı ve Cordelia'yı ayağa kaldırmak için uzandı. "Böylece kimse bir katil için tam bir yıl yas tutulmasını beklemeyecek. Evet, sanırım bu işe yarar. bakalım. Yukarı, yukarı. İşler kontrolden çıkmadan önce bu işi halletmenin zamanı geldi."

★ ★ ★

Hester uyandı çünkü biri kapıyı yumrukluyordu.

İlk aklına gelen, kimsenin kapısını çalmadığı oldu. Eğer deneselerdi Mary çay tepsisiyle peşlerinden giderdi. Belki de ev yanıyordu?

İkinci düşüncesi, Mary'nin Falada'yla daha önceki karşılaşmasından sonra hâlâ iyileşmekte olduğu, sinir hapları aldığı ve yatağa gittiği idi. Bu, evin yanıyor olma ihtimalini ortadan kaldırmıyordu ama neden yumruklanmaya devam ettiğini açıklıyordu.

Bilincine doğru yüzerken aklına gelen üçüncü düşünce, üzerinde tek bir giysi bile olmadığı ve Richard'ın ona sarılmış, ensesinde hafifçe horladığı oldu.

Hester gözlerini karanlığa dikti. Bunun olmasını istememişti. Düşünecek olursa, onun da böyle olmasını istediğini sanmıyordu. Dün gece aceleyle daha fazla merdiveni ama daha az cam kapısı olan küçük bir misafir yatak odasına taşınan odasına gelmiş ve her şeyin onun rahatı için olup olmadığını sormuştu.

"Ne yani, arazide terör estiren canavar dışında mı?" diye sordu kuru bir sesle. "Sorun değil tabii ki. Bu şartlar altında konaklamadan şikâyet edecek değilim."

"Çok pratiksiniz," dedi uzun karyola direklerinden birine yaslanarak. "Böyle bir şey olduğu için üzgünüm."

"Saçmalama." Okumaya çalıştığı ama başaramadığı kitabı bir kenara bıraktı. "Bütün bunları kapına getiren benim. İyi bir adamı kaybetmiş olman benim suçum."

Kaşlarını çattı. " bir şey yok. Halkımı güvende tutmayı başaramayan bendim." Omuzları çökmüştü ve artık en ufak bir çocuksu hali kalmamıştı.

"Bir canavara karşı."

"Her şeye karşı. Sana güvenen insanları koruyamadıktan sonra lord olmanın ne anlamı var?"

Son kelimedede sesi çatallaştı ve Hester ayağa kalkmaya başladı, lanet olsun, sonra aralarındaki mesafeyi kapattı ve ayaklarının dibine çöktü, alnını bacağına bastırdı.

"Richard..." Suçlu ve kalbi kırık bir halde parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi. *Beni asla suçlamayacak olsa bile bu benim hatam. Bana yardım etmesi için onu çağırdım.*

Ve sonra, biraz büyükannesine biraz da Imogene'e benzeyen daha soğuk bir ses, *"Ne saçmalık ama,"* dedi. *Hata Doom'a ait ve hep öyleydi. Ölüm çılgınlığı yapan onun canavarı. Eğer Penelope'yi öldürmemiş ve Samuel'i tuzağa düşürmemiş olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı.*

Richard başını çevirip ona baktı. Kolay ağlayan bir adam değildi ama gözlerinde şüpheli bir kırmızılık vardı. "Seni dün kaybedebilirdim," diye fısıldadı. "Bunu düşünüp duruyorum. Ben daha tehlikede olduğunu anlamadan ölebilirdin."

"Ama ben yapmadım," dedi Hester. Adamın şakaklarındaki gümüş rengi saçları okşadı. Zavallı Evermore. Kimsenin hayalindeki savaşçı değildi. Menfezlerle ilgili kitapları severdi ve ekin rotasyonları hakkında güçlü fikirleri vardı. Hayatını çoğunlukla kendisine bağlı olan insanlar için işleri biraz daha iyi hale getirmeye çalışarak geçirmişti ve elli yıl boyunca bu, onların sorunlarını yakından dinlemekten ve çözümleri uygulamaları için iyi insanları işe almaktan başka bir şey gerektirmemişti.

"Ama seni koruyamadım. Bernard'a bile yardım edemedim." Gülüşü daha çok bir vıraklamaydı. "Ritüelin bana düşen kısmını yerine getiremedim. Ben ne işe yararım ki?"

Onu yukarı çekti ve kollarını ona doladı, yüzünü boynunun kıvrımlarına gömdü ve nişasta ve tıraş losyonu kokladı. "Buradayım," dedi, çünkü aklına söyleyebileceği tek şey buydu. "Güvendeyim."

Tartışmaya başladığında -çünkü tabii ki tartışmaya başlamıştı- onu öptü.

İkisi de on yaş daha yaşlanmıştı. Hester lambayı söndürdü ve bir on yılın daha ağır kullanımını gizlemek için karanlıktan memnun oldu. Richard aldırıyor gibiydi. Richard'ın kendisine bakmadan ona bakabilmeyi diledi, ama bu daha fazla konuşmayı gerektirecekti ve şu anda ikisinin de ihtiyacı olan şey rahatlıktı, eski tartışmalara yeniden dönmek değil.

Ve rahattı. Hızlı ve biraz da kaçamaktı ama tanıdıktı. Vücudu son on yılda hiçbir şeyi unutmamıştı. Görünüşe göre onunki de öyle.

Asıl ödül daha sonra, ona sıkıca sarıldığında geldi ve nefes alışının yavaşça düzleştiğini ve uyurken kavramasının gevşediğini duydu. Kendi kendine dedi ki

uyanık kalacağını söyledi. Tanrı aşkına, sahte ve geçici bile olsa, başka bir kadının nişanlısıyla yatarken yakalanmak olmazdı. İnsanlar fark ederdi. Dedikodular çıkacaktır.

Bunu kendine kesin bir dille söyledi ve hemen ardından son on yılın en derin uykusuna daldı.

Onu uyandıran kapıya vuruşun şiddeti giderek artıyordu. "Hanımefendi!" diye seslendi biri kapıdan. "Leydi Hester! Orada mısınız?"

Alice mi? Cordelia'nın hizmetçisi mi?

Hester doğrulup oturdu. Onun bu hareketi Richard'ı ve "Ne? Ha?" dedi ve sonra gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hester parmağını dudaklarına götürdü ve sonra seslendi: "Alice?

Sen misin?" "Evet, hanımefendi! Lütfen, kapıyı açın!"

Richard beklenmedik bir atletizmle yataktan yuvarlanıp yatağın altına girdi. Hester bir sabahlık kapıp kapıya gitti ve kapıyı bir aralık açtı. "Aman Tanrım, Alice, saat kaç?" Bir düşünce uyku sisini delip geçti. "Cordelia hasta mı?"

"Gitti," dedi Alice. "Falada'yı tek başına durdurmaya gitti." Hizmetçinin yüzü asıktı. "Neredeyse şafak sökecek ve o hâlâ dönmedi."

"Kahretsin," dedi Hester, hissederek. "Çekil oradan, Richard. Artık bir önemi yok."

BÖLÜM 35

Evermore'un malikânesine dönüş daha kısa sürmüş gibiydi ya da belki de Cordelia uyuyakalmıştı. Bu kadar acı çeken birinin uyuyabileceğine inanamıyordu, hele de at sırtında, ama artık işi bitmişti. Evangeline ondan önce ata bindiği için tek yapması gereken kollarını annesinin beline dolamak ve başını annesinin kürek kemiklerinin arasına yaslamaktı. İyi bir uyku değildi ama bilinçli olmaktan daha iyiydi.

Bu şekilde uyuyakalmak, çok küçük olduğu, ayrı uyuyamayacak kadar küçük olduğu anıları uyandırdı. Çarşafların verdiği hissi ve kuştüyü yastığın topraklarını hatırlıyordu ama en çok annesinin teninin kokusunu hatırlıyordu.

Başını kaldırdığında aynı koku burnuna geliyordu, birinin ona seslendiğini duyduğunu düşündü. Yine ormandaydılar ve hava karanlıktı ama Falada yaprakların Evangeline'in yüzüne tokat gibi çarpmasına izin vermedi. Ormanın kenarına doğru ilerledi ve Cordelia gökyüzünün kenarında solmakta olan bir çürük gibi sarımsı bir ışık çizgisi gördü. Altlarında, fenerler onları taşıyan ellerde sallanarak çimlerin ve bahçenin üzerinde hareket ediyordu.

"Güzel," diye mırıldandı annesi. "Bunu bizim için kolaylaştırıyorlar."

Cordelia tam nasıl soracaktı ki, uzaktan ince bir sesle adının tekrar haykırıldığını duydu. "*Cordelia...? Orada mısın...?*"

"Aşağı in," dedi annesi, Faladanın üzerinden kayarak. "En yakınımızdaki Evermore. Şimdi onun adını söyle ve bunu inandırıcı kıl."

"Ben... uh..." Cordelia "Kaçın!" diye bağırırsa ne olacağını merak ediyordu.

Dinlemezdi. Böyle bir şey bağırdığınızda kimse sizi dinlemez. Sadece kendine ne yaptığını görmek için koşarak gelirler.

Annesi gözlerini kısmıştı. Cordelia yutkundu. "Richard!" diye bağırdı, ilk adını kullanmasının bir şeylerin ters gittiğini anlamasını sağlayacağını umuyordu. "Richard, ben buradayım!"

Sallanan fener onlara döndü. "*Cordelia!?! Sen misin?*"

Cordelia gözlerini kapattı. , *yapacağım tek cesurca şey..*
"*Daha fazla yaklaşma!*" diye bağırdı. "*Annem burada-*"

Ağzı o kadar çabuk kapandı ki dilini ısırды. Ağzına kan doldu ve tüküremedi. Hiçbir şey yapamadı ama orada durup bakır ve tuzun tadını aldı.

"Şaşırmadım," dedi annesi. "Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım." Başını salladı ve dilini şaklattı. "Gerçekten, Cordelia. En azından bunu iyice düşünebilirdin." Çakıyı çıkardı ve Cordelia'nın avucuna bastırdı. "Davranışını daha sonra tartışırız."

Cordelia'nın bedeni döndü ve Evermore'a doğru tökezledi. Bacağındaki yara çatlayarak açıldı ve baldırından aşağı sızdığını hissedebiliyordu. "Çok özür dilerim," diye seslendi, sesi fazla hopyaydı. "Herkesi endişelendirmek istememiştim. Sanırım uyurgezerlik yapıyor olmalıyım. Korkunç bir kâbus gördüm."

Evermore durdu ve feneri yere bıraktı. Bakışları onun yanından geçip ormanın kenarına kaydı. "Ah," dedi.

Falada'yı görebiliyor mu? Onu uyardığımı duydu mu?

"Herkesi bu kadar sıkıntıya soktuğum için kendimi çok kötü hissediyorum," diye geveledi sesi. Parmaklarının bıçağı sıkıldığını hissetti.

Ve sonra-

Cordelia mı?

Penelope! Duyulacak kadar yüksek olmasını umarak kafasının içinde bu ismi haykırdı. *Beni duyabiliyor musun? Evermore'u uyarmalısın! Elimde bir bıçak var ve annem bedenimi kontrol ediyor ve onu bıçaklayacak!*

Seni duyuyorum ama Evermore'u uyaramam. O beni duyamaz. Üzerinde ip gibi şeyler var. Büyü bu mu?

Öyle olmalı! Bir şey yapabilir misin?

Bilmiyorum. Yapabileceğimden emin değilim. Kahretsin, tam orada, beni görecek.

Cordelia'nın zihninde sesini duyuramadığı bir çığlık yankılandı. *Hayır! Penelope, kaçma! Beni durdurmak zorundasın!*

Bedeni Evermore'a yaklaştı. Başını çevirdi ve eve daha yakın olan birine "Onu buldum!" diye seslendi, sonra ona döndü. "İyi olduğuna emin misin?"

"Elbette," dedi gülümseyerek. Ağzından kan sızıyor olmalıydı. Bir şeylerin ters gittiğini *anlamış* olmalıydı. "Sadece bir kâbustu." Bir adım daha attı.

Tarçın sinüslerini doldurdu. ***İpleri tutmaya çalışıyorum ama tutkal gibiler. Onunla savaşmalısın!***

Savaşmak mı? Böyle bir şeyle nasıl savaştın?

Karşı koydum! Benim de onu bıçaklamamı istedi ama ben yapmadım! Sen de yapabilirsin!

Evermore'un kaşları aşağı çekildi ve ağzı şaşkınlıkla açıldı ama çok azdı, çok geçti.

Savaş onunla! Penelope kafasının içinde çığlık attı. ***Karşı koy! Bu senin vücudun, onun değil!***

Ama bu onun, diye düşündü Cordelia bıçağı kaldırırken sefilce. *Bunu o yaptı. Tıpkı Falada'yı yaptığı gibi beni de yaptı ve ne zaman uygun olsa bedenimi kullandı. Ona sahip olmama sadece o izin verdiği için izin verildi.*

Sen Falada değilsin!

Her kelime bir darbe gibi doğrudan göğsüne, tüm korku, umut ve dehşetinin yaşadığı yere çarptı.

O Falada değildi.

Falada onun yaratığıydı ve Cordelia ona güvendiğinde, o da bu güvene neşeyle ihanet etmişti. Ama Hester, Imogene ve Penelope Cordelia'ya güvenmişlerdi ve Cordelia onlara ihanet etmemiştir.

Annesi çenesinden tutup gözlerinin içine bakarak doğruyu söylemesini istediğinde bile arkadaşlarına ihanet etmemiştir.

Ben Falada değilim.

*Ben onun yaratığı
değilim. Ona ait
değilim.*

Bıçak yükseldi ve Cordelia annesinin elinin altında kaslarının gerildiğini hissetti, onu Evermore'un boğazına saplamak için sabırsızlanıyordu. Bıçağı tamamen çeviremeyeceğini biliyordu ama sahip olduğu tüm gücü çok uzağa, çok hızlı kaldırmaya harcadı ve bıçak ileri doğru fırladığında bileğini çevirdi.

Bu hareket bile omzunu bir dağa dayamış gibi hissettirdi ama bıçak adamın boğazını ıskaladı. Onun yerine bıçak yukarı doğru kaydı. Çok yavaştı, Evermore elini kaldırdı. Bıçağın ucu Evermore'un elmacık kemiği boyunca bir çizgi çizdi ve saçlarına saplandı.

Kan, tıpkı Yaşlı Bernard'ınkinden olduğu gibi, ani bir sel halinde yüzünden aşağı döküldü. Kadının bileklerini kavradı *-tabii, şimdi sen yap, seni bıçakladığıma göre-* ve gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Neden?" diye sordu, sesi ölümcül bir yara almış gibi değil de şaşırılmış gibiydi.

"Çünkü o değil, seni aptal!" Hester çimenlerin üzerinde tepinerek bağırdı. "Onu kontrol eden annesi! Sana söyledim, Tanrım, Richard, *yüzün!*"

Özür dilerim! Özür dilerim! Özür dilerim! Elimden geleni yaptım! Cordelia'nın vücudu hareketsiz duruyordu, tutuşa hiç karşı koymuyordu.

Gördüğünü biliyorum. Seni gördüm.

"Lanet olsun," dedi annesi tahtanın kenarından. Sesi ılımlı ve biraz da öfkeliydi. "Sanırım bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, onu kendin yapmalısın."

Hester, Imogene'le birlikte taş avluda bekliyordu; ironik bir şekilde, Falada saldırdığında oturdukları yerde. Imogene onu zar zor da olsa, arama işini dizleri çalışan insanlara bırakmasının daha iyi olacağına ikna etmişti ama bundan hoşlanmak zorunda değildi.

Cordelia'nın Richard'ın adını söylediğini duyar duymaz bastonunu kaptığı gibi fırladı. Imogene çay almak için içeri girmişti ve bir an sonra arkadaşının arkasından seslendiğini duydu, ama o çoktan topallaya topallaya Richard'a doğru gidiyordu.

Bu Cordelia değil. Cordelia sana asla Lord Evermore'dan başka bir şey demez.

Başka bir arama ekibi bulmak için umutsuzca etrafına bakındı ama yakınlarda kimse yoktu. Çoğu arazinin arka tarafına, av bekçisinin bulunduğu yere yakın bir yere yoğunlaşmıştı. *Patlama. Dayan Richard, süvariler olabildiğince hızlı geliyor...*

Cordelia'nın ona tokat attığını ve onun da Cordelia'nın bileklerini tuttuğunu görmek için tam zamanında gelmişti. Ona doğru yaklaştığında bunun sadece bir tokat olmadığını fark etti.

Yüce Tanrım, çok fazla kan vardı. Şalını çekip çıkardı ve yüzünün yan tarafına bastırarak akıntıyı durdurmaya çalıştı.

Ve sonra Kıyamet'in sesi çimenlerin üzerinde bir çan gibi çaldı.

"Sanırım artık ikiniz de burada olduğunuza göre daha kolay olacak," dedi. "Hester, Lord Evermore'u bıçaklamak için sana ihtiyacım olacak."

Hester bildiği en iğrenç kelimeyi Doom'a tükürdü.

Evangeline gözlerini devirip elini uzatınca Hester'ın dünyası acının rengine büründü.

Her yerden geliyor, cam kırıkları gibi derisinin içine işliyordu. Bir ıstırap deniziydi ve içinde boğuluyordu. Bir dizinin üzerine çöktü ve boylu boyunca yere düşmemek için bastonunu tuttu. Çığlık atmadı -her zaman çok gururluydu, şimdi gurur duyacak çok az şeyi kalsa bile- ama nefesi uzun bir tıslamayla kesildi ve bir sonrakini çıkarmak çok zor oldu.

"Her şeye burnunu sokan yaşlı kız kurusu," dedi Evangeline arkasını dönerek. Cordelia'ya kaşlarını çatı. "Benim yerime koymak istediğin kişi bu mu? Bu işe yaramaz yaşlı kadınlarla mı? Sizin için yaptığım onca şeyin karşılığını böyle mi ödüyorsunuz?"

Cordelia istese bile cevap veremezdi. Çeneleri kilitlenmişti ve kasları gerginlikten titriyordu ama bunun altında bir zafer hissediyordu.

Bir an için, annesi dönüp Hester'a büyü fırlattığında, itaatkârlığı kaybolmuştu. Tamamen değil, kaçmasına yetecek kadar değil, ama parmaklarını açıp bıçağı yere çarpmasına yetecek kadar. Penelope kafasının içinde sevinç çığlıkları atıyordu.

Evermore Cordelia'nın bileklerini bıraktı. Adamın bıçağı düşürdüğünü fark bile şüpheliydi. "*Hester!* Hester, aşkım-"

Diz çökmüş kadının omuzlarını ıskaladı ve Evangeline'in elini ona doğru savurmasıyla yere yığıldı.

Öfkeli kazların korna sesleri aniden havayı doldurdu. Ağır bir cisim çimlerin üzerine kondu, ardından bir diğeri, her iki kuş da öfkeyle tıslıyor ama yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

"Ughh," diye mırıldandı Evangeline şakaklarına masaj yaparak. "*Neden hiçbir şey düzgün gitmiyor? Cordelia, bitir şu işi.*"

Cordelia'nın bedeni yere yığılmış çifte doğru yürüdü, bir yumruk kaldırdı ve bıçaksız parmaklarını Evermore'un kürek kemiğine sapladı.

Evangeline, avına saldırmış ve ıskalamış bir şahin gibi kısa bir öfke çığlığı attı. "*Gerçekten mi!?*"

Çok fazla şey yapmaya çalışıyor! dedi Penelope, zihinsel sesi heyecandan soluk soluğaydı. ***İkisine de bir şey yaptı ama sanki ipleri tükeniyor. Artık senin üzerinde de daha az var.***

Cordelia itaate karşı koymaya çalıştı ve Evermore'dan iki adım uzaklaşmayı başardı. Annesi hırladı ve itaat yeniden Cordelia'nın üzerine çöktü. "Nerede o lanet bıçak?"

Elbette, diye düşündü Cordelia, neredeyse hülyalı bir şekilde. *Eğer Hester Evermore'u bıçaklamış gibi görünmesini istiyorsa, Falada'nın onları çiğnemesini sağlayamazdı.*

Kimsenin bıçaklanmamasını ya da ezilmemesini tercih ederim. Bu sezonun modasının balkonlardan aşağı atılmak olduğuna karar verdim, çok teşekkür ederim. Evangeline aniden dondu kaldı. "Bu da ne?" diye tısladı. "Bu sen misin?"

Cordelia?" Bir daire çizerek döndü. "Burada bir şey var. Seni hissediyorum. Sen başka bir büyücü müsün?"

Sanırım sonunda beni fark etti.

Cordelia kendini tekrar itaat bağlarına doğru attı. Annesi başını sinekten kurtulmaya çalışan bir at gibi salladı. "Ne-nasıl-hayır, seni ben öldürdüm, seni öldürdüğümü biliyorum-"

Evangeline'in arkasında bir şey hareket etti. Cordelia görmeye çalışarak çenesini bir santim yukarı kaldırdı.

"Biraz acının beni durduracağını mı sanıyorsun?" diye homurdandı Hester ve bastonunu Cordelia'nın annesinin başının arkasına indirdi.

Cordelia'nın itaati kırılınca kasları gevşedi. Annesinin ya da Hester'ın üzerine düşmemeyi başardı ama sadece birazcık.

"Yaralandın mı?" diye sordu Hester huysuzca.

"Evet," dedi Cordelia dürüstçe, "ama bunun bir önemi yok. Buradan hemen gitmeliyiz. Daha önce-"

Falada, kazların çığlıkları eşliğinde ağaçların arasından patladı. Cordelia dönüp baktı ve başsız atın ona saldırdığını, kuşları kibrit çöpü gibi savurduğunu gördü. Göz ucuyla Hester'ın bastonunu kaldırdığını ve Evermore'un üzerinde koruyucu bir kuş gibi durduğunu gördü.

İşte bu, diye düşündü Cordelia. Annem ve ben hariç herkesi ezip geçiyor. Hester'ı cinayetle suçlamak gibi süslü bir şey planlamış olabilirdi ama bu sadece toynak olacaktı.

Hester ve Evermore'un önüne geçti, onları daha ne kadar güvende tutabileceğini merak ediyordu.

Ve sonra tanıdık ama ölümcül soğuklukta bir ses, "At, beni anladığını biliyorum. Olduğun yerde kal, yoksa onun boğazını keserim."

Bir adımla diğeri arasında Falada durdu. Toynakları çimden büyük parçalar kopardı ve arka ayakları neredeyse yere değecek kadar alçaldı. Kazlar bağırıp korna çalarak ayağa kalktı. Kısa bacaklı kaz hemen ayağa kalktı ve bir kobra gibi tısladı.

Leydi Strauss, Evangeline'in baygın halinin üzerine , boğazına büyük bir makas dayamıştı. Cordelia dalgın dalgın bunun Hester'ın nakış sepetindeki makas olduğunu anladı. Imogene'in nefesi kesik kesik geliyordu ve saçları topuzundan çıkıp gözlerinin içine düşmüştü ama makas hiç kıpırdamadı. "İşte " dedi Falada'ya. "Geri çekil. Diğer herkes çok terbiyeli ama ben onu seve seve öldüreceğim. Geri çekil."

Falada adım adım ormanın kenarına doğru çekildi.

"Ne oldu?" diye sordu Evermore halsizce. Hester yüzündeki kanı sildi ve mutsuz bir ses çıkardı.

"Evangeline Cordelia'yı ele geçirdi ve seni bıçakladı, sonra da sana ... ne bilmiyorum. Benimkine benziyorsa çok tatsız bir şeydi."

Sesi düştü. "şimdi bilinci yerinde değil, Imogene'in boynunda bir bıçak var ve biz de ne yapacağımızı bulmaya çalışıyoruz."

"Neden onu şimdi öldürmüyoruz?" diye sordu Imogene. "Onu bir kuyuya atarız ve buraya hiç gelmediğini söyleriz." Yüzden yüze baktı. "Eğer hepiniz çok mideniz bulanıyorsa, ben kesinlikle bulanmıyorum."

"Çünkü şu anda kardeşime ne tür büyüler yaptığını bilmiyoruz!" Hester tersledi. "İnanın bana, güvenli bir şekilde yapabileceğimi bilsem boğazına bıçağı kendim dayardım. Ama kardeşimin Parker gibi olmasını istemiyorum ve eğer bu, onu öldürmeden önce büyüsünün bozulması gerektiği anlamına geliyorsa, yapacağımız şey bu!"

"Sanırım ayini yeniden yapmamız gerekecek," dedi Willard. Saatin ilerlemesine ve çimenlerin üzerinden koşarak onlara doğru gelmesine rağmen tertemiz görünüyordu. Alice, onun yanında, herkese yuvarlak gözlerle bakıyordu. "Aslında bunu mümkün olan en kısa sürede yapmamızı öneriyorum. Hanımefendi uyanmadan önce."

"şarap olarak duracak kimsemiz yok," dedi Richard. Hester'ın şalını yüzünün yan tarafına tuttu, kumaş çoktan kızarmıştı. "Biri şarap olamazsa bunu yapamayız."

Birbirlerine çaresizce baktılar ve sonra Penelope, **"Yapabilirim,"** dedi.

★ ★ ★

"Bu seni öldürür!" diye itiraz etti Cordelia. "Yıkaniyormuşsun gibi hissettiğini söylemiştin!"

Beni öldüremez, ben zaten ölüyüm. Belki de beni olmam gereken yere gönderir.

"Ama-"

Bakın, hayattayken hiç asil bir şey yapmadım. Kibirli, sığ ve son derece tembel biriydim. Son bir kez daha deneyebilirim.

"Cordelia?" dedi Hester. "konuşuyorsun?"

Oh, kahretsin. "Penelope'nin hayaleti," dedi Cordelia. Bir elini kaldırdı. "Biliyorum. Biliyorum. Bu... bak, sana söylemek istedim ama sonra bizi takip etmediğini düşündüm ve kitaplara bakmakla meşguldük ve sonra o buradaydı ama sonra Falada kendini ortaya çıkardı ve orada... bir sürü şey oluyor..." Kulağa ne kadar zayıf geldiğinin farkındaydı.

"Bağırmak isterdim," dedi Imogene, "ama bunun zamanı değil gibi görünüyor, değil mi?" Yüzünü buruşturdu. "Willard, makası alır mısın? Elime kramp giriyor."

"Elbette, Leydi Strauss."

"Ve onu öldüreceğine söz ver. Şimdi kibarlık yok."

"Madam." Adam kaşlarını çatı. "Ben bir uşığım. Gerektiğinde bir misafiri nasıl göndereceğimi bilmediğime gerçekten inanıyor musunuz?"

Imogene sırtı, şaşırtıcı derecede vahşi görünüyordu. "Senden hep hoşlandım Willard. Hayaletlere gelince..." Elini sıktı ve Cordelia'ya döndü. "Gerçekten Penelope olduğuna emin misin?"

Cordelia bir süre dinledikten sonra, "Uh... düşün gecenizde sana söylediği şeyi hatırlatmamı istedi-" dedi.

Imogene aceleyle, "*Doğru*," dedi.

Söyle onlara, dedi Penelope. ***Bunu yapabilirim. Lütfen.***

Cordelia yutkundu. "Ritüelin şarap kısmını yapabileceğini söylüyor."

"Çabuk ol," dedi Willard. "Sanırım Leydi Evangeline gelmeye başladı. etrafta."

"Şimdiden mi?" Imogene dişlerini gösterdi. "Tekrar vur ona." "Bu onu öldürebilir."

Imogene tartışmaya hazır görünüyordu. Willard kaşlarını çatı, sonra elini Evangeline'in boğazına kapattı. Dudakları sanki kendi kendine sayıyormuş gibi kıpırdadı. Yirmiye ulaştığında elini bıraktı ve Evangeline sarktı, yüzü kıpkırmızı oldu.

"Çok sıra dışı yetenekleriniz var," diye gözlemledi Lord Evermore, kanlı şal yüzünden biraz boğuk bir sesle.

"Dediğim gibi, ben bir uşığım. Şimdi, bu ayini hemen gerçekleştirmenizi önerebilir miyim?" diye sordu Willard. "Ciddi bir hasara yol açmadan onun bilinçsizliğini ne kadar uzatabileceğimi bilmiyorum."

"Ama bunu gerçekleştiremeyiz," dedi Imogene. "Çemberimiz, sembollerimiz, üçgenlerimiz ve tüm bunlara sahip değiliz."

Buna ihtiyacı yok. Hiçbir şey yapmıyorlar. Gerçek değiller. En azından diğer çizimlerden daha fazla değiller. Kilisede de yoktu.

"Ama bizim de bir kilisemiz yok ki!" dedi Imogene, Cordelia bunu aktardığında. "Kutsal bir yere ihtiyacımız var. Bu *işler* böyle *yürür*."

"Hayır." Cordelia burnunun kenarını sıktı. "Hayır, öyle değil. Bunu yıllar önce kendin söyledin. Kutsal toprakların belki de sadece insanlar inandığı için kutsal olduğunu söylemiştin."

Imogene'in köşeli yüzü daha keskin hatlarla çizilirken kaşlarını çattı. "Sanırım bunu söylemiş olabilirim, ama-"

"Çizgiler hiçbir işe yaramıyor." Cordelia kelimeleri çıkarmaya çalışarak ellerini salladı. "Onlar sadece seni bir şey yaptıklarına inandırmak için varlar. Kutsal topraklara inandığınız gibi inanıyorsunuz, çünkü hepsi kıvrımlı ve etkileyici, ama tek yaptıkları bu. Ben bir şey yaptıklarını hissetmedim, Penelope de hissetmedi ve Falada onları çizdiğimizi görünce güldü!"

"Yani bir kilise mi bulmamız gerekiyor?" dedi Hester.

"*Hayır!*" Her şey çok açıldı ama onlara nasıl anlatacağını bilmiyordu. "Buranın kutsal bir yer olduğuna inanmak zorundasınız! Tam buranın! Ya da sihirli ya da kutsanmış, ne isterseniz, sadece inanın!"

Sanki aklını kaçırmış gibi hepsi ona bakıyordu. "Penelope haklı olduğumu söylüyor," dedi zayıf bir sesle, tüm bu bakışların ağırlığı altında bocalayarak.

Imogene, "Hepimiz emir üzerine bir şeye inanamayız," dedi.

"Yapamayız!" Hester tersledi. Imogene'in üzerine yürüdü. "Büyücülüğü ve yürüyen ölü bir atı gördün ve daha önce yaptığımız zaman büyüü hissettin ve çizgiyi çizdiğin yer *burası* mı? *Bu* topraklar yeterince kutsal değil mi?"

Imogene yutkundu. "Şey," dedi. "Böyle söyleyince, sanırım..."

"Hepiniz annemin bir hanımefendi olduğuna inanıyordunuz," dedi Cordelia. "Bunların hiçbirinin kanıtı yoktu. Sadece inandınız ve onu diğer insanlara bu şekilde tanıttınız ve bu da onu doğru yaptı. Hepsi aynı şey!"

Hester başıyla onayladı. "Alice, bize su getir." "Ama hanımefendi, benim kovam ya da-"

"Eteğini gölde ıslat. Fazla bir şeye ihtiyacımız yok ama zamanımız da yok. *Koş.*"

Alice koştu.

"Şarabımız da yok," dedi Imogene. "Almak için zamanımız var mı?"

Evangeline göz kapakları titreyerek bir şeyler mırıldandı. "Hayır," dedi Willard.

"Sakın bana yanında bir şişe konyak olmadığını söyleme, Imogene," dedi Hester. "Seni çok uzun zamandır tanıyorum."

"Konyak şarap değildir, hayır, durun, sanırım şaraptır, değil mi? Hırslı bir şarap." Imogene yarı inanmaz bir şekilde güldü. "İşe yarar." Cordelia'ya uzattı.

"Bunu görebiliyor musun?" Cordelia avucuna konyak dökerek üstündeki havaya sordu.

Yapamam, hayır, bekle! Evet! İşte orada! Onu görebiliyorum!

"Cor... del...?" Annesi kıpırdandı. Willard elini daha sıkı tuttu.

"Hareket etmemenizi öneririm hanımefendi," dedi.

"Benim... kafam..."

Falada'nın tekrar pozisyon değiştirdiğini gıdaklayarak fark ettiler. ", at," diye seslendi Imogene.

"Tuz," diye mırıldandı Hester. "Tuz, tuz, nasıl..."

Imogene yine vahşi bir sırıtışla, "Merak etme," dedi. "Hepimiz bununla doluyuz."

"Ne?"

Alice elinde ıslak bir kumaş demetiyle döndü. Cordelia, onun , diye düşündü. Islak bir sıçrayışla Hester'ın ellerine bıraktı.

Cordelia şişeyi Alice'e uzattı. "Bunu ellerine dök," dedi. "Her seferinde birazcık. Ve sakın düşürme."

Alice onun gözleriyle karşılaştı ve Cordelia büyük kızın "Her şey yoluna girecek," deyişini hatırladı.

Olacak, diye düşündü. *Ama sadece yapabilir. Tam burada, hemen şimdi.*

Derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

Benim bilgim ve irademle Su,

şarap ve tuzla ...

Hester bezden ağzına su sıktı ve su sesi yüksek ve net bir şekilde çınlayarak etraflarındaki boşluğu doldurdu.

Hermes Trismegistus adına...

Kendi alt dudağını vahşice ısırırken Imogene'in yüzünde kıpkırmızı bir ifade belirdi. Cordelia kendi ağzındaki tuz tadını hatırladı. Bu doğru muydu? Simya için yeterli miydi?

Görünüşe göre öyleydi, ya da belki de sigillerden daha fazlası inanca dayanıyordu. Tuz notası geldi, ilk başta zayıftı, ama güç kazanarak su notasında yankılandı, ikisi bir armoni oluşturarak daha da yükseldi ve üçüncüyü çağırdı.

Bırakın altın ana metale dönsün ...

Umut ve korku içinde şarap notasını bekledi. Belki de bir hayalet bunu yapamazdı. Belki de konyak yeterli değildi. Belki de Penelope daha iyi şeyler düşünmüş ve kaçmıştı.

Sonra Alice sanki biri uzattığı elini tutmuş gibi sarsıldı ve şarap sesi etraflarındaki havayı doldurdu, o kadar yüksek ve güçlüydü ki sadece sesleri değil, kokuları, renkleri ve Cordelia'nın dizlerinin altındaki çimen hissini de bastırdı.

Bırakın tüm parıltılar kaybolsun...

Su, şarap ve tuz bir araya gelerek bir kasırgaya dönüştü. Cordelia bu rüzgârın kendisini çektiğini, orada olduğunu bilmediği şeyleri sıyrıp attığını, sanki onu özüne, belki de sadece kemiğine kadar arıtmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

"Hayır," dedi küçük bir ses girdabın ortasında. Annesi başını kaldırmak için mücadele ediyordu. Willard onun arkasında bir gölgeydi, fırtınada kendi ayakları üzerinde durmak için mücadele ederken bıçağının eli gevşemişti.

"Benim bilgim ve irademle," diye tekrarladı Cordelia. "Su, şarap ve tuzla."

"*Hayır!*" Evangeline ellerini kızına doğru uzattı. Sesi sert bir vıraklamaydı. "Dur! Çok yakın! Her şeyi bozacaksın!"

"Hermes Trismegistus adına-" "Onu tutamayacağım!"

"Bırakın altın ana metale dönsün-"

Annesi hamle yaptı. Willard onu omuzlarından yakaladı ama çok geçti. Evangeline'in gözleri alevin en sıcak kısmının mavisiyle parladı ve kendini Cordelia'ya doğru fırlattı, bir kucaklama parodisiyle kızına uzandı.

Acımadı. Hiçbir şey acımadı. Bu rüzgâr olmalıydı, acıyı da diğer her şey gibi etkili bir şekilde bastırıyordu.

Cordelia kollarını annesine doladı. O kokuyu tekrar alabiliyordu, annesinin tenini, unutulmaz kokusunu. Belki de yine çok küçüktü. Belki de rüzgâr son on dört yılı silip süpürmüştü ve yeniden başlayabilirlerdi.

Hoş bir düşünceydi. Bir an için onu tuttu, sonra kasırganın uğultusu içinde yuvarlanıp gitmesine izin verdi. Simya bile geçmişini değiştiremezdi.

"*Bizi öldürecek,*" diye feryat etti Evangeline.

Cordelia başını çevirerek dudaklarını annesinin kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı, "Bırakın tüm o parıltılar kaybolup gitsin."

Rüzgâr bilincini de alıp götürmeden önceki son anda, bir sesin "***Herkese hoşça kal de***" dediğini duydu.

BÖLÜM 36

"Sakin ol," dedi Richard. "Sakin ol, aşkım."

Hester gözlerini dünyada en çok sevdiği yüze açtı, açıkçası bu bir dehşetti. Bıçak yanağını yarmıştı ve o kadar çok kan olmasaydı, azı dişlerine bakıyor olacağını tahmin ediyordu. Ama adamın gözleri hâlâ tanıdıktı; kahverengi, derin ve endişe dolu... Kadın adamın koluna yapıştı ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi.

İlk defa, en çok acıyan şey dizi değildi. Boğazıydı. Su notasını bir şekilde - ya da şarkı söylemek gibi bir şeyle- söylemişti, belki de nefes vermişti ya da içinden çekip çıkarmıştı. Bu olurken bunu hissetmemişti ama garip rüzgâr kesildiği anda sanki kaynar sodalı su içmiş gibi hissetti. Boynunu ovuşturdu, bir işe yaradığından değil. *Tanrım, keşke boynumun içini tutabilseydim...*

Imogene'in de aynı şeyi yaptığını fark etti. Cordelia ve annesi rüzgârın etkisiyle yere yığılmışlardı -eğer rüzgâr varsa- ve Willard onlara doğru sürünüyordu.

Richard, "Sanırım işe yaradı," dedi.

Hester daha da acıtan bir kahkaha attı. Evet, işe yaramıştı. İşe yaramıştı. İşe yaradığını hissetmişti. Rüzgârın şiddetle estiğini, büyüü büyük yırtık pırtık tabakalar halinde sıyırdığını ve bir kasırgadaki kiremitler gibi uçurduğunu hissetmişti.

Willard Cordelia'yı ayağa kaldırdı. Evangeline hâlâ çimlerin üzerinde iki büklüm yatıyordu ama bir ceset gibi değildi. Hester nefes alırken kaburgalarının hareket ettiğini görebiliyordu.

Peki şimdi onunla ne yapmamız gerekiyor? Belki de Imogene haklıydı, belki de onu öldürüp bir kuyuya atmalıyız.

Kazlar ığlık attı. Richard donerek Hester'ı da peşinden sürükledi ve Hester sürünün dağıldığını, kaçarken tüylerinin patladığını, savaşmadıklarını ama giderken mutlak bir dehşet içinde çığlık attıklarını şaşkınlıkla gördü.

Sonra onu

gördü.

Onu.

Falada.

Artık bir at değil, başka bir şeydi. Hâlâ aynı çok parlak beyaz renkte parlıyordu ve gözleri hâlâ yeşildi, ama çok fazla gözü vardı ve bacaklarında çok fazla eklem vardı ve göğüs kafesi çatlamıştı ve kaburga kemikleri bir çeneye yerleştirilmiş dişler gibi yukarı doğru çıkmıştı ve sonra bir dil onları yaladı, noktalar boyunca sevgiyle ovuşturdu.

Richard güldü, imkansıza tanıklık eden bir adamın kısa, inanmaz gülüşü.

Falada da güldü.

Evangeline doğrulup

oturdu.

Tanıdık onlara doğru koşuyordu. Bacak eklemleri bir kırkayak gibi dalgalanıyordu ve Hester'ın düşünecek zamanı olsaydı midesi bulanırdı ama her şey o kadar hızlı oluyordu ki. Şimdi Falada garip bir şekilde saydamlaşıyor, derisi sütlü cama dönüşüyordu ve içindeki iç organların nabız gibi atan gölgelerini görebiliyordu.

Evangeline, Hester'a yaptığı hareketin aynısını yaparak kolunu önüne doğru uzattı. Falada bir adım bile atmadı. "HAYIR!" diye bağırdı eski büyücü. "Geri dön! Sana emrediyorum! Seni sürgün ediyorum! I-"

Falada ona vururken kemikleri çatırdadı. Hester, Richard'ın pençesinde seğıirdi. Ses çok gürültülü ve çok ıslaktı ve Falada durmadığı için devam ediyordu. Şimdi ölü kadının üzerinde *dans ediyordu*, toynakları -eğer hâlâ toynaksa- onu sadece öldürmeye değil, sonsuza dek gömmeye kararlıymış gibi toprağa vuruyordu.

Sonunda durdu. Şafak ışığı içinden akıyor, çimenlerin üzerine garip, sallanan gölgeler düşürüyordu. Bir azizin sandaletlerinin altında düşünceli ve mağlup bir şekilde yatan türden bir vitray canavarı olabilirdi.

Tanıdık bir o yana bir bu yana sallanıyor, belki de bir sonraki hedefini arıyordu. Cordelia, Willard ve Alice'in arasında gevşekçe asılı duruyordu. Imogene, belki de

akıllıca, yere doğru düz gitti.

Hastalıklı yeşil gözler Richard ve Hester'a kilitlendi.

hiç korku kalmamıştı. Rüzgâr hepsini alıp götürmüştü. Hissettiği tek şey, Richard konusunda bu kadar aptalca davrandığı için duyduğu kısa süreli bir pişmanlıktı. Son on yılın her gecesini onun kollarında geçirebilirdi ama bunun yerine neden korkmuştu? Yaşlandığında onu sevmeyi bırakacağından mı?

Artık ikimiz de bu şans elde edemeyeceğiz gibi görünüyor, değil mi?

Richard onu geri iterek vücudunu Falada'yla arasına sokmaya çalıştı. Cesur, cömert ama tamamen boş bir hamleydi. Bunu onun da en az kendisi kadar bildiğinden şüpheleniyordu.

Falada çok eklemli bir bacağını yere vurdu. Çimlerin dalgalandığını görebiliyordu, sadece hafifçe çarpıtılmıştı.

Tanıdık bir şekilde kayboluyor muydu? Evangeline sonunda onu sürgün etmeyi başarmış mıydı? Yoksa bu, dişlerden ve kristalden yapılmış bir canavara dönüştüğü yeni bir dönüşüm müydü?

Lütfen Tanrım, her şeyin üstüne bir de görünmez olmasına izin verme. Hiçbirimizin şans kalmayacak.

Falada hareket etti. Soluyordu, Hester bundan neredeyse emindi. Bazı parçaları havadaki ışık imgelerinden biraz daha fazlasıydı. Ama yeterince hızlı değildi.

Richard onun elini şiddetle sıktı ve bıraktı. Canavarla karşılaşacakmış gibi öne doğru bir adım attı ve yumruklarını işe yaramaz bir okul çocuğu boks duruşuyla havaya kaldırdı.

"Hayır," diye mırıldandı Hester boğazından. "Yapma-" Falada suçladı.

Bir şey korna çaldı. Yüksek sesle.

Kısa bacaklı kaz yüzüne doğru uçup kanatlarını çılgınca çırpınca, solmakta olan tanıdık geri çekildi. Kanatlar şeffaf camdan bacaklara çarptı ve sanki Falada jöleden yapılmış gibi içinden geçip gitti. Canavar şaha kalktı ve çene, diş ya da dil olabilecek şeylerle saldırdı. Bir tanesi kazın kanadını yakaladı ve onu kontrolden çıkarıp ciyak ciyak bağırarak çimlere çarpmasına neden oldu.

Falada geriye döndü ve göğüs kafesinden oluşan ağzı daha da genişledi ve biraz geç kalarak ileri atıldı.

Gün ışığı çenelerinin arasından akarken son çığlığı bir fısıltıya dnüştü ve tanıdık kayboldu.

Bir Hafta Sonra

"Peki o şey bir iblis miydi?" Hep birlikte salonda oturlurlarken Lord Evermore sordu. Pencereler açıldı ve içeriye bahar sonu -ya da muhtemelen yaz başı- havası giriyordu. Cordelia kuş seslerini ve uzaktan, malikâneye giden yolu onaran işçilerin bağırışlarını duyabiliyordu.

Evermore'un yüzündeki kocaman yara izi ve Hester'ın yeni tekerlekli taşıma sandalyesi dışında hiçbir farklı görünmüyordu. Cordelia bunu her nedense şaşırtıcı bulmuştu. Kendini bin yaşında hissediyordu ve aynadaki yüzünün hâlâ sadece on dört yaşında görünmesine şaşırmıştı.

Alice ve Willard çayı kimin koyacağı konusunda çok kısa bir itiş kakış yaşadılar ve Alice kazandı, çünkü uşaklar -resmi olarak tatilde olsalar bile- hizmetçiler için çay koymazlardı.

"Falada'nın bir iblis olup olmadığını bilmiyorum," dedi Cordelia çaylar dağıtıldıktan sonra. "olabilir. Korkarım büyücölük hakkında pek bir şey bilmiyorum. Moth... Evangeline... bana fazla bir şey anlatmadı. Sanırım benim de deneyeceğimden korkuyordu." Imogene alaycı bir tavırla, "Makul ölçüde öyle," dedi. "Eğer bir hayalet seni görebilseydi muhtemelen bir tür yeteneğiniz olduğu anlamına geliyor."

"Artık yok," dedi Cordelia. "Ayindeki diğer her şeyle birlikte o da gitti." Imogene'in Penelope'nin varlığından kimseye söz etmediği için kendisini pek affetmediğinden kuşkulanıyordu. Bir hafta önce bu fikirden kaçabilirdi. Şimdi ise sadece çayını yudumluyordu. Özür dilemişti ve şimdi bunu telafi etmenin bir yolu yoktu. Imogene'in bir gün onu affedeceğini umuyordu. Diğer kadına çok şey borçluydu.

"Her neyse," diye devam etti Cordelia, "familiar'lar üzerindeki büyülerin soğan gibi katmanlı olduğunu söylemişti. Tahminimce ayın onu ata benzeten büyüyü, sonra itaatkâr yapan büyüyü ve en sonunda da onu burada tutan büyüyü söküp aldı."

Hester, "Sonuncusu etkisini göstermekte biraz gecikti o zaman," dedi.

Cordelia kaşlarını çatarak çay fincanına baktı. "Belki," dedi yavaşça. "Ya da belki Falada burada kalabildiği kadar kalmaya çalışıyordu ve gücü tükenmişti." Penelope'nin onunla iletişim kurmaya çalıştığını ve bazen nasıl tamamen koptuğunu, bağlantıda kalamadığını düşündü.

"İntikam için," diye önerdi Imogene. "Neden hepimizin ölmesini istediğini anlayabiliyorum, özellikle de Richard'ın. Onun kafasını kesmiştin."

Richard gülümsedi, sonra yara izi biraz çekilince yüzünü buruşturdu. "Ben yaptım."

"Anlamadığım şey, Evangeline'i neden bu kadar çok öldürmek istediği. Onun evcil hayvanıydı."

"Sanırım nedeni buydu." Cordelia çay fincanını yere bıraktı ve elinin neredeyse hiç titrememesinden memnun oldu. "İtaatkâr olmaktan nefret ederdim ama o bunu bana sadece bazen yapardı. Falada her zaman itaatkârdı. Belki tam olarak aynı şekilde değil ama tamamen onun gücü altındaydı. Şekli bile kendisine ait değildi." Başını iki yana salladı. "Ondan nefret ederdim ama onun için üzülürdüm de. Sanırım ona yaptırdığı bazı şeyler hoşuna gidiyordu ama hep kaçmak istiyordu. Gitmeden önce verebileceği kadar çok zarar vermek istiyordu."

Hester yüzünü buruşturdu. "Onun için üzülemem. Sonunda gördüğüm o şey..."

Cordelia, "O sırada bilincim yerinde değildi," diye itiraf etti.

"Her neyse, buralardan olmadığı kesin," dedi Alice. Ürperdi. "O şeyi görmeyi asla bırakmayacağım. O dişler -ya da her neyseler-..."

Imogene homurdandı. "Herhalde bizim de en az onun kadar korkunç görüldüğümüzü düşünmüştür, zavallı şeytan. Ya da iblis, ya da her neyse." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Yarın eve gideceğim, kendi yatağında uyuyacağım ve kendi oğlumun atlar hakkındaki konuşmalarını dinleyeceğim."

"Peki Lord Strauss'a ne söyleyeceksin?" diye sordu Hester, çay fincanına gülümseyerek.

"Saçmalıyormuşum gibi görünmeden yapabildiğim kadar. Bunun ne kadar Tanrı bilir." Başını iki yana salladı. "Hester, canım, bir dahaki sefere ev partisi verdiğinde..."

"Seni bunun dışında mı bırakayım?"

"Kesinlikle olmaz. Ama başka bir kâğıt oyuncusunu davet et, olur mu?" Bir kâğıdı tehditkâr bir şekilde salladı. "Aksi takdirde benimle oynaman için ısrar edeceğim ve bu sefer üç kuruşluk bahisler için olmayacak."

"Beni rahatsız eden şey," dedi Willard boğazını temizleyerek, "ne yaptığımız hakkında ne kadar az şey bildiğimiz. Bana öyle geliyor ki felakete son derece yaklaştık." Parmaklarını sandalyenin koluna vurdu. "Acaba dünya büyücülükle başa çıkma konusunda güncellenmiş bir monografiden faydalanabilir mi?"

"Willard," dedi Richard içtenlikle, "sen benim gönlümdeki adamsın. Ben de tam bu fikri düşünüyordum. Kabul ediyorum, daha önceki yazılarımın hepsi menfez tasarımı konusundaydı, ki bu belki de uzmanlık gerektiren bir alan, ama eğer ikimiz bir monografi yazacak olursak, bunu basmaya istekli olabilecek bir ya da iki yayıncı tanıyorum."

Uşak bunu düşündü. "Pekala," dedi. "Görünüşe bakılırsa Chatham House'da yeniden işe alındım -ve Beyefendi neden ayrıldığım konusunda açıkça şaşkındı- böyle bir çabaya ne kadar zaman ayırmam gerektiğini bilmiyorum. Yine de bir başlangıç yapabilirim." Çay fincanını kaldırdı. "Ne de olsa tatildeyim."

★ ★ ★

"Burada bir kişilik daha yer var mı?" diye sordu Evermore, o günün ilerleyen saatlerinde verandada Hester'a katılırken. Yeni taşıma sandalyesinde oturmuş, kendi kendine ne kadar uzağa gidebileceğini deniyordu. Hâlâ birisinin sandalyeyi itmesine ihtiyaç duyuyordu, bu da onu kızdırıyordu ama bir odanın içinde yavaşça dolaşmayı başarabiliyordu. Dizinin daha az acıdığını da inkâr edemezdi.

"Elbette." Diğer sandalyeye el salladı. "Ama ben olsam bardağınızı tutardım. Kazara masaya çarpıp duruyorum."

"The doktor güvence verir Ben o Bu o ve çok en son ve en manevra kabiliyetli model."

"Muhtemelen, ama bu çok iyi köşeler olduğu anlamına gelmez." Ofladı pufladı. "Belki de çok küçük bir midilli alırım ve onu öne bağlarım."

"Kasabadaki toplantılara girişiniz *son derece* dramatik olacaktır."

"Meclisler. Tanrım." Alnını ovuşturdu. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, gidip etrafta durup zayıf punç içmemiz ve insanların birbirlerini kesmelerini izlememiz çok gerçek dışı görünüyor. Ne anlamı var ki?"

"Ne anlamı vardı ki?"

Hester homurdandı. Çimenlikte, kısa bacaklı kazın önderliğinde kazlar paytak paytak yürüyordu. Kanadı kırılmıştı ve bandajlanmasına rağmen bir daha uçuşması pek mümkün görünmüyordu ama bu onu pek rahatsız etmiyor gibiydi. Onu çok daha uzun boylu bir kadının üzerine binerken görmüştü ve bu ilgiden oldukça memnun görünüyordu.

Sanırım soyum daha kısa olmaya katlanmak zorunda kalacak. Biri sorarsa, onlara kahramanlık için ürettiğimi söyleyeceğim.

"Sana bir sorum var," dedi Evermore sonunda.

Hester göğüs kemiğinin altında bir gerginlik düğümü oluştuğunu hissetti. Soruş tarzında önemli bir şey var gibiydi.

Bana tekrar evlenme teklif edecek mi? Her şeyden sonra mı?

Teklif ederse ne diyeceğim?

Samuel'in bunun olacağını gördüğünden şüpheleniyordu. Onunla en son konuştuğunda, aceleyle yapılan cenaze töreninden kısa bir süre sonra, bunu ima etmişti.

"Tuhaf bir şey," demişti Samuel. "Onun atı! Kimin aklına gelirdi ki? O kadar terbiyeli bir hayvan ki, sonra da ona böyle saldırıyor."

"Biliyorum."

"Bu konuda tek kelime etmedi ve sonra ne yapsın, bir kadın sezgisi ya da onun gibi bir şey parladı ve bir sonraki gemiyle eve dönmemizi istedi. Sonra da bana haber vermeden Evermore'a gitti ve bakın neler oldu."

Hester onun yanağını okşadı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Oh, pekala." Kardeşi bir *hrrrmph* sesi çıkardı ve başka tarafa baktı. Gözleri biraz fazla parlaktı ama hepsi bu kadardı. "Şimdi her şey bir rüya gibi görünüyor. Birkaç güzel ay ve şimdi yine buradayım, her zaman olduğum gibi." Ellerini ceplerine soktu. "Sanki daha uzun süre birlikte olsaydık daha çok acıyacaktım gibi geliyor. Şimdi sanki sezon sonunda gibi. Onu özlüyorum ama burada değişen bir şey yok. Bu bana çok mu kötü geliyor?"

"Bence kulağa çok mantıklı geliyor."

"Bah. Sen her zaman mantıklı biri oldun Henny." Bıyıklarını düzeltti. "Ve kıza karşı görevimi yapmayacağım diye endişelenmene gerek yok. Utangaç küçük bir şey ama artık benim üvey kızım ve ona kimseyi utandırmayacak bir çeyiz ayarlanmasını sağlayacağım. Görünüşe bakılırsa Evermore pek de başarılı olamayacak." Ona sinsi bir bakış attı. "Yoksa yanılıyor muyum?"

Hikâyenin yayılan versiyonuna göre Evermore, Hester'ı Leydi Evangeline'i öldüren çalgın attan korurken yaralanmıştı.

Yara *o kadar* da önemli değildi. Hester, Richard'ın yüzünün yan tarafını inceledi. Kenarları daha yeni iyileşmeye başlamıştı ve kesinlikle çiğ pembe bir kesik olacaktı, ama gözleri her zamanki gibi görünüyordu ve böyle gözleri olan birinde yara izini kim fark ederdi ki?

Richard başını eğerek ona bir kaşını kaldırdı. "Savaş yarama hayranlık mı duyuyorsun? Kadınların böyle şeyleri karşı konulmaz bulduğunu duymuştum."

"Yaralandığın için sana acıyacağımı umarak bana tekrar evlenme teklif edeceksen..." Hester başladı.

"Aklından bile geçirme. Hayır, sonunda dersimi aldım." Ellerini kaldırdı. "On yıl sürebilir ama benim kalın kafam bile sonunda boyun eğecektir."

"Güzel," dedi Hester, kendi kendine en ufak bir hayal kırıklığı hissetmediğini söyleyerek.

"Aslında Cordelia'yla ilgiliydi."

"Hâlâ onunla evlenmek istiyor olamazsın."

"Tanrı korusun! O daha çocuk." Başını iki yana salladı. "Aslında onu evlat edinmeyi düşünüyordum."

Hester gözlerini kırptırdı. Birkaç kez. "Evlat edinmek," dedi.

"Üvey babası bir süre perişan olacak, değil mi? Eski bir aile dostu olarak nasıl müdahale etmem? Ayrıca herkesin ortalığı kasıp kavururken gördüğü o deli attan hayatımı kurtardığı için ona borçluyum."

"Sanırım bu doğru," dedi Hester.

"Elbette bir kızın bekâr evinde tek başına büyümesini pek istemezsiniz. Her türlü kötü alışkanlığı öğrenebilir."

"Bu *kesinlikle* doğru."

"Biliyor musun, teyzesinin iyi bir şaperon olabileceğini düşünmüştüm?" diye sordu Richard düşünceli bir şekilde. "Tabii birkaç yıllığına Evermore Evi'ne taşınmaya razı olacağını varsayarsak."

Hester yutkundu. Ani ve ışıltılı olasılıklar önünde açıldı. Belki de birlikte olmak için her şeyden vazgeçmesini gerektirmeyen bir yol.

Hester masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini kendi eliyle kapattı. "Sanırım," dedi dikkatle, "bu ayarlanabilir."

"Kim bilir?" dedi Richard. "Belki Cordelia yuvadan ayrılmaya hazır olduğunda, teyzesi benden tamamen bıkmış olmayabilir."

"Kendimizi aşmayalım."

"Mmm. Söz konusu teyzeyi öpersem çok mu ileri gitmiş olurum, ne dersiniz?"

"Şey," dedi Hester, "sanırım bu da ayarlanabilir."

Leydi Evangeline Chatham'ın mezarı hâlâ ham topraktı ve mezar taşı aceleyle tepesine dikilmişti. Beyefendi taş için çelenkler, melekler ya da çiçekler konusunda bir türlü karar verememiş ve Cordelia'nın annesinin son istirahatgâhına barok bir hava katmak için üçünde de karar kılmıştı. Cordelia ikinci bir bakış bile atmadı. Yas için siyah giymişti ama aslında kimin için yas tuttuğunu biliyordu.

Gideceği yer şehir mezarlığının daha derinlerinde, daha az moda olan ve dolayısıyla daha ucuz bir bölgeydi. Bu iyiydi. Moda önemsizdi. Ne de olsa önemli olan tarzdı.

Mezarlardan biri daha eskiydi, kenarları otlarla yumuşatılmıştı. Mezar taşında sadece "Silas Green-Kocası" yazıyordu ve altında iki tarih vardı. Daha yeni olan mezar taşı ise çok yeniydi ama aynı şık ve süssüz tarzdaydı. Yosunlar henüz üzerine yerleşmemişti ve çizgiler keskin bir şekilde kazınmıştı.

PENELOPE GREEN

"Herkesle Hoşkal Dediğimi Söyle"

Cordelia taşın dibine çiçekler bıraktı. Bunu yapan ilk kişinin kendisi olmadığını görmek onu memnun etmişti. Birisi mezarın üzerine bir yelpaze halinde bir düzine kırmızı gül bırakmış, bir başkası da ondan aşağı kalmamak için üzerine uzun bir şiir ilâştirilmiş tek bir beyaz gül bırakmıştı.

Şiiri okudu. Pek iyi değildi. *Sanırım Penelope ile kafiyeli pek bir şey yok, değil mi?*

Topuklarının üzerinde arkasına yaslandı ve gökyüzüne baktı. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Penelope'ye. "Hester istersem bana görgü kurallarını öğretmesi için birini tutacağını söylüyor ama buna değilim. Sanırım isteyebilirim, sadece insanların güleceği bir şey yaptığım için sürekli endişelenmemek için."

Tepemizde bir bulut süzüldü, beyaz ve kabarık, kimsenin basmakalıp görünme korkusuyla manzara resimlerinde resmetmediği türden bir bulut.

"Hester babamın kim olduğunu bulabileceğimizi düşünüyor. Bilmek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Lord Evermore, Ellen ve kız kardeşi için biraz para ayarladı. Gelecek hafta onu görmeye gideceğim. Ona gerçekte ne olduğunu anlatmalı mıyım, anlatmamalı mıyım bilmiyorum." Gözlerini uzaktaki buluta dikti. "Sanırım konuştuktan sonra karar vereceğim. Bunun babasının suçu olmadığını bilmek isteyebilir. Ya da belki bunların hiçbirine inanmayacaktır. Ne yapacağımı bilemiyorum. Keşke senden tavsiye isteyebilseydim."

Yine de cevabı zaten biliyordu. Cordelia eteklerinin tozunu alarak ayağa kalktı. Penelope ona ne yaparsa yapsın, bunu şık bir şekilde yapması gerektiğini söylediler.

"Deneyeceğim," diye söz verdi. Arkasını döndü ve mezarların arasından geçerek Hester ile Lord Evermore'un beklediği yüksek ferforje kapılara doğru ilerledi.

Başının üzerinde, herhangi bir atın beyaz örtüsünden daha parlak olan bulut sürükleniyor ve göz kamaştırıcı yaz gökyüzünde hiçbir gölge bırakmıyordu.

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap daha bitti ve bunu mümkün kılan ben olmayan herkese teşekkür etmek için bir şans daha.

Öncelikle bana ilk Regency aşk romanımı okumamı sağlayan arkadaşım Deb'e, diğer adıyla Sabrina Jeffries'e teşekkür ederim, bunun üzerine bağımlısı oldum ve yazmaya başladım ... bu *teknik olarak* bir Regency değil, ama aynı top sahasında, değil mi? Onun kitaplarını okumalısınız. Onlarda daha az ölü at canlandırması var.

Florence Hartley tarafından yazılan *The Ladies' Book of Etiquette and Manual of Politeness* 1860 yılında yayınlanmış gerçek bir kitaptır ve ben de ondan büyük bir hevesle alıntılar yaptım. Bayan Hartley kuşkusuz benim kişisel davranışlarımı dehşet verici bulurdu, ancak yine de hem bazı görüşlerinin sıkıcılığı hem de okuyucularının utançtan kaçınması için birçok bölümde parlayan samimi arzusu için minnettarım. "Gerçek nezaket iyi bir kalbin ," diye yazmıştı, "ve bu kalbe sahip olanlar hiçbir zaman, hiçbir koşulda kaba olmazlar. Kalabalık bir salona zarif bir şekilde girmeyebilirler; iyi toplum *biçimlerini* tamamen bilmeyebilirler; masada beceriksiz, konuşmada gramersiz olabilirler; ama asla bir başkasının duygularını incitecek şekilde konuştukları duyulmayacaktır; yalnızca kendi *kişisel* rahatlıklarını arayarak başkalarını rahatsız ettikleri asla görülmeyecektir; her zaman çevrelerindeki herkesi rahat ettirmeye çalışacaklardır; fedakâr, arkadaş canlısı, bencil olmayan; gerçekten sözde ve eylemde *kibar* olacaklardır." Yazdıklarına gerçekten inandığını düşünüyorum ve onun sözlerini çoğu zaman komiklik olsun diye kullanmış olsam da ona minnettarım.

Her zaman olduğu gibi editörüm Lindsey'e ve Tor'daki ekibe çok teşekkür ederim. Ben bir odada oturup yazarken yayıncılığın tüm incelikli kısımlarıyla ilgileniyor. Ben yazarken kapının altından yiyecek atılmasını sağlayan menajerim Helen'a ve kapıyı açan kocam Kevin'a teşekkürler

arada sırada ve ben Gollum gibi tıslayıp güneşe karşı bağırırken sabırla bekliyor. (Bu normal bir yazar davranışıdır.)

Son olarak, kariyerimin bu noktasında, "Atlarla aranda ne var ki?" diye soran herkes için. A) Fark ettiğiniz için utandığımı ve B) yaklaşık on iki yaşındayken bir Olay olduğunu söylemeliyim. Daha önce sadece izci kızların atlarına binmişim ve bir aile dostumuzun oğlu beni bir ata bindirdi, eyer yastığı üzerinde, ip dizginle ve ısırksız. Şüphesiz bunun kolay bir acemi işi olduğunu düşünüyordu ama aynı zamanda eski bir jokeydi. At ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını hemen anladı, koşmaya başladı (daha önce hiç koşan bir üzerinde olmamıştım), eyer yastığı ben üzerindeyken yana doğru kayd, dizginleri kaybettim, atın boynunu tuttum, yukarı baktım ve oldukça büyük bir ağaç gövdesinin kafama doğru geldiğini gördüm. Bunu yazıyor olmam reflekslerimin benden çok daha zeki olduğunun kanıtı, çünkü travmatik beyin hasarından bir ya da iki saniye önce kendimi bıraktım. Yere düştüm, yuvarlandım, başımı kaldırdım ve beni ezmek için kibarca şaha kalkan jokeyin atının alt tarafını gördüm. Bu genellikle bir atı görmek isteyeceğiniz bir açı değildir, ancak aslında hafızama kazınan yaklaşan ağaç gövdesidir.

(Aslında ata tekrar bindim, ama atı bulmam kırk beş dakika sürdü. üzengi olmadığı için bunu yapmak için bir montaj bloğu. Ayrıca ertesi gün, on iki yaşında hayatım boyunca hiç yaşamadığım bir şekilde ağrım vardı).

Yıllar sonra, bu hikayeden profesyonel bir biniciye bahsettim, kendisi son derece dehşete kapıldı ve "suç teşkil eden ihmal" ve "adı neydi, sadece konuşmak istiyorum" gibi bir sürü kelime söyledi, bu da hırpalanmış ruhumu yatıştırmak için çok şey yaptı, çünkü aradan geçen otuz küsur yılı atlara binme konusunda gerçekten kötü olduğumu düşünerek geçirmiştim. Yine de bu arada, ata binmenin zor ve acı verici olduğu ve düşmenize neden olduğu bir dizi kitap yazdım ve sonunda ata binmenin zor ve acı verici olduğu ve ayrıca atın kafası olmadığı ve ayrıca gerçek bir at olmadığı bu kitapla doruğa ulaştım.

... Burada bir travma yaşıyor olabilirim. Ayrıca bunun yersiz olduğunu ve beni bu işe sokan adamı suçlamam gerektiğini de kabul ediyorum.

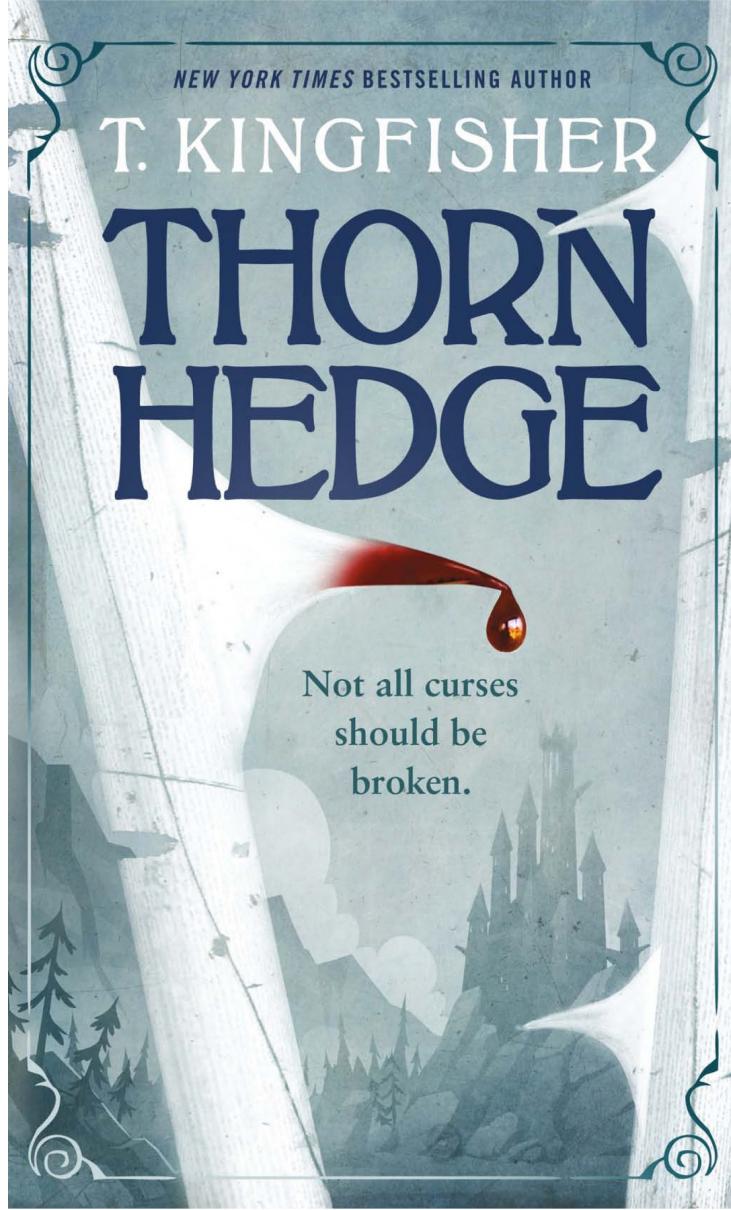
at. (Ama kendimi savunmam gerekirse, Falada tıraş olmamış tuhaf bir eski jokey şeklinde olsaydı *Bir Büyücü Çağırma Gelıyor* çok farklı bir kitap olurdu, bu yüzden sanat adına bunu kabul etmemiz gerektiğini düşünüyorum).

Her neyse, yakın gelecekte atın hoş olduğu ve kimseyi öldürmeye çalışmadığı bir kitap yazmaya çalışacağıma söz veriyorum. Muhtemelen. Bana katlandığınız için teşekkürler.

T. Kingfisher
Kuzey Carolina, 2023

OceanofPDF.com

Bir göz atmak için okumaya devam edin

Tor'dan şimdi temin edilebilir

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

İlk günlerde, dikenlerden oluşan duvar rahatsız edici derecede açıktı. Kılıç kılıcı gibi dikenleri ve bir adamın kalçası kadar kalın sapları olan bir çiti gizlemenin hiçbir yolu yoktu. Böyle bir duvar merakı davet ediyordu ve merakla birlikte baltalar da geliyordu ve perinin yapabileceği tek şey bu meraklı insanlardan bazılarının kuleye girmesini engellemekti.

Sonunda kenarlarda böğürtlen, böğürtlen otu ve köpek gülü gibi yabani fırsatçılar yetişmiş ve bu da dikenli duvarın kenarını yumuşatarak periye biraz nefes alma alanı sağlamıştı. Gezgin prensler ve beş parasız küçük oğullar, insanları uzak tutmak için orada olduğu çok açık olan dikenlerden büyülenmişlerdi. Böğürtlen çalılıkları pek kimsenin ilgisini çekmezdi.

Dikenlerin etrafındaki arazinin yaşanmaz hale gelmesi de buna yardımcı oldu. Çöl kadar bariz bir şey değildi ama kuyular kazılır kazılmaz kuruyor, yağmur topraktan balçık yerine kum gibi geçiyordu. Bu da perinin işiydi, her ne kadar gerekliliğinden pişmanlık duysa da.

Peri, mantar saplarının yeşilimsi ten rengindeydi ve teni mantar eti gibi mavi-siyah morarmıştı. Geniş, kurbağaya benzer bir yüzü ve su otu gibi saçları vardı. Peri Halkı'nın çoğunun olduğu söylendiği gibi ne güzeldi ne de kötülükten yaratılmıştı.

Çoğunlukla hüznüydü ve sık sık yoruluyordu.

"Nereden biliyorlar?" diye sordu perişan bir halde. "Onu tanıyan herkes şimdiye kadar yaşlılıktan ölmüş olmalıydı - onlar ve çocukları da! Onların

Torunların saçları ağarmış olmalı. Burada bir kule olduğunu nasıl hatırlıyorlar?"

Aşağı yukarı beyaz bir kuyruksallayanla konuşuyordu, kısa otları seven ve yürürken sürekli kuyruğunu sallayan küçük bir kuştı bu. Kuyruksallayanlar, kargalar ya da leş kargaları kadar zeki değillerdi ama peri onları severdi. Kargalar gibi onunla alay etmezler, kargalar gibi masal anlatmazlardı.

Kuyruksallayan kuyruğunu aşağı yukarı sallayarak yaklaştı.

"Masal anlatıyor olmalılar," dedi peri umutsuzca. "Kulede bir prenses ve prensleri dışarıda tutmak için dikenli bir çit hakkında."

Gözlerini sildi. Akmayan gözyaşları göz kapaklarının mavi-siyaha döndüğünü biliyordu.

Kuyruksallayan dışında onu gören kimse yoktu ama yine de burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve başını geriye eğdi. Eski alışkanlıkları hâlâ onunla birlikteydi.

"Hikâyelerle savaşamam," diye fısıldadı ve mürekkep kadar koyu birkaç damla gözyaşı yüzünden aşağı akıp saçlarına karıştı.

Ama zaman geçti ve belki de hikâyeler daha az anlatılır oldu. Elllerinde baltalarla dikenli çitlere daha az adam geldi. Kuyruksallayanlar gitti, çünkü açık araziye tercih ediyorlardı ve peri onların gidişine üzülmüyordu. Dikenlerin arasından süzülen ve çığlıklarıyla havayı kabartan alakargalar içeri girdi. Utangaçtılar ve tüm küfürlerine rağmen kolayca ürküyorlardı. Peri, kendisi de hâlâ kolaylıkla ürktüğü için, bu tür ruhları tanıyordu.

Yıllar akıp gittikçe ve dikenler köpek gülleriyle doldukça, ruhu daha kolay büyüdü. Kalbinin içinde birbirine sürtünmekten asla vazgeçmeyecek taşlar vardı ama prenslerin gelmediği yıllarda bu kadar ağır gelmiyorlardı.

Yakındaki baltaların çınlamasını duyduğunda peri korkuyla doldu. Çalıların arasına çömelmiş, kurbağa şeklinde, hareketsiz, "*Yaklaşırlarsa ne yaparım?*" diye düşünüyormuş.

Ama daha yakına gelmediler. Ormanın içinden bir yol açtılar ama böğürtlenlere geniş bir alan bıraktılar. Kule kayalık bir tepe üzerine inşa edilmişti; bir kale için iyi ve savunulabilir bir yerdi ama bir yol için iyi bir yer değildi. Kule

Balta taşıyıcıları bunun yerine, bir zamanlar sabanla sürülen tarlaların üzerinden uzun bir kavis çizerek güneye doğru ilerlediler.

Peri uzun bir süre yolun gelişinin daha fazla prensin ve küçük oğulların gelişi anlamına geleceğinden korktu, ama çoğunlukla getirdiği şey tüccarlar ve gezginlerdi. Hiçbiri devasa bir böğürtlen çalılığının içinden zorla geçmekle ilgilenmiyor gibiydi ve belki de hiçbiri böğürtlenlerin ne kadar büyük bir alanı kapladığını fark etmedi ya da bu kadar yoğun bir büyümenin neleri gizleyebileceğini merak etmek için durmadı.

Yolcuları ilgiyle izledi, çünkü gördüğü tek insan yüzü -biri hariç- onlardı. Birbirlerinden çok farklıydılar, çok değişik şekillerde ve renklerdeydiler. Kuzeyden gelen solgun, sarı saçlı adamlar ve doğudan gelen atların üzerinde güzel zırhlar giyen koyu tenli adamlar. Eski kraliyet ailesine benzeyen kervanlardaki adamlar, ev giysileri içindeki serfler ve köylüler, arabalarındaki Gezgin Halk - yolda birbirlerinin yanından geçip başlarını sallayan ve bazen durup yabancı dillerde konuşan insanlığın büyük bir kesiti.

(Adil Halk'a verilen ve Adil Halk tarafından verilen birkaç nazik hediyeden biri, yeryüzündeki dillerden herhangi birini konuşma yeteneğidir. Peri onların ne dediğini anlayabiliyordu ama kelimeler tanıdık gelse de gerisi tanıdık gelmiyordu. Ne bahsettikleri şehirlerin isimlerini, ne kralları ne de halifeleri tanıyordu; vergi ve ticaret hukukunun detayları da onu aşıyordu).

İnsan seli büyüdükçe büyüdü ve birkaç mil ötede bir ticaret evi yükseldi. Peri gökyüzünde onun dumanını görebiliyordu. Parmaklarını birbirine düğümledi ve içini kemiren korkudan kaçmak için dikenli çitin altına girdi.

"Gelmesinler," diye dua etti. Ona Adil Halk'ın ruhsuz olduğu söylenmişti ve muhtemelen bu onun için de geçerliydi, iki arada bir dereye kalmış şaşkın bir yaratıktı. Yine de, her ihtimale karşı, dua etti. "Buraya gelmesinler. Dikenleri temizlemesinler. Kaç tanesini durdurabileceğimi bilmiyorum. *Lütfen* onları uzak tutun. Amin. Amin."

Sonuncuyu endişeyle ekledi, bunun bir dua olup olmadığından ya da başka bir şey yapması gerekip gerekmediğinden emin değildi. Kraliyet ailesinin rahibi onun varlığını makul ölçüde kabul etmişti ama bu hoşgörü ona nasıl doğru dua edileceğini öğretmeye kadar uzanmamıştı.

Belki de bir şey onun duasını duymuştu. İnsan akışı yavaşladı. Tüccarlar gelmeyi bıraktı. Peri sadece birkaç kişi gördü. Kuşa benzeyen büyük maskeler takmış adamlar ve balmumuyla parıldayan koyu renkli, dar giysiler vardı. Balıkçılar gibi, yırtıcı kuşlar gibi yanlarından geçip gidiyorlardı ve peri onlardan korkup kaçtı. Maskelerde yaşlı Peri Halkı'nın yüzlerine çok fazla benzeyen bir şeyler vardı.

Yine de kuş-adamları çığlık atanlara tercih ediyordu. Gruplar halinde, yarı çıplak, hayvanlar gibi çığlık atarak seyahat ediyorlardı. Bazen kendilerine dikenli iplerle vuruyor, kan akarken uluyor, sonra da kahkahalarla gıdaktıyorlardı. Delilik kokuyorlardı. Bir tanesi çalılıkların arasına doğru biraz koştu, dikenlerden derisi yırtıldı ve sonra sendeleyerek tekrar dışarı çıktı.

Kurbağa şeklindeki peri, o dikenli çalılara bir daha yaklaşımadan önce yağmurların gelip geçmesini bekledi. Çığlık atanlara bulaşan delilik her neyse, onunla temas etme riskini göze alamazdı.

Bir süre sonra, ne kuş adamlar ne de çığlık atanlar vardı. Hiç kimse yoktu. Yol yabani otlarla dolmuştu.

İnsanlardan korkan peri artık onları özlemeye başlamıştı. Çığlık atanları ya da kuş-adamları değil, ama daha önce gelen diğerlerini. Onun orada olduğunu bilmeseler bile, bir tür arkadaş olmuşlardı.

Gittikçe daha çok uyudu. Jays'ler birbirlerinin yuvalarından parlak şeyler çaldılar ama yenilerini bulamadılar.

Mevsimler birbirini kovaladı ve bir gün nal sesleri duydu. Doğudan gelen adamlar, ince kemikli atlarının üzerinde, yıkık yoldan aşağı iniyorlardı. Zırh giymiyorlardı. Aralarında iki kuş-adam vardı, onlar da ata binmişlerdi ve korkmuş gibi sert sürüyorlardı.

Bundan sonra sel kapıları açıldı. Erkekler ve kadınlar doğudan ve sonra batıdan, atlı ve yaya olarak, arabalar ve kervanlarla akın akın geldiler. Bazen üzerlerinde kırmızı haçlar olan sancaklar taşıyan şövalyelerle birlikte geliyorlardı.

Birbirleriyle konuştuklarında veba ve *mezar* gibi kelimeler duyuyordu. ve çok fazla ölü.

Peri bir topun içine kıvrıldı ve ölümler için ağladı ve yine de küçük, dırdırcı bir ses dedi ki, *Belki de kulenin hikayesi onlarla birlikte ölecek.*

Bütün şehirlerin ölmesine sevinmek korkunç bir şeydi. *Bu doğru olmalı, diye düşündü peri kasvetle. Biraz olsun rahatlamak için bir ruhum bile olmamalı.* Ve yer gözyaşlarıyla kaplanana kadar daha da çok ağladı.

Yabani otlar zamanla tekrar ezildi ve trafik daha normal hale geldi. Giyim tarzı değişti ve yeniden değişti ve Gezgin Halk arabalarıyla yeniden geldi ve yine de uzun, çok uzun bir süre kimse dikenli çalılıklara girmeye cesaret edemedi.

Yıllar sonra bir şövalye çitin kenarına geldi ve orada durup içeriye baktı. Peri, insanlar çitin çok yakınına geldiğinde, teninde sivrisinek gibi bir hisle genel olarak farkındaydı. Bu seferki soktu ve önce kurbağa şeklinde, sonra kadın şeklinde ona doğru sürünerek kaynağını aradı.

Bir kamp ateşi buldu ve şövalye de onun yanına kamp kurdu. Hava henüz tam olarak kararmamıştı ve o da sırtını ateşe dönmüş, çalılara bakıyordu.

Peri bu bakıştan hoşlanmamıştı. Arkasında çok fazla şey vardı. Aslında dikenli çite bakıyor ve onun hakkında düşünüyordu ve bu da diğer tarafta ne olduğuna dair sorular sormasına neden olabilirdi.

Git buradan, diye düşündü. *Git buradan. Bakmayı bırak. Hikaye anlatamazlar, şimdi olmaz. Çok uzun zaman oldu.*

Sonunda ateşe geri döndü. Peri yaklaştı.

Teçhizatına bakılırsa, o bir ... Sarazen miydi? Kelime bu muydu? Tam olarak hatırlayamıyordu. Ama inancı ne olursa olsun bir şövalyeyi yeterince iyi tanıyordu.

Çok uzun boylu değildi ve zırhı temiz ama oldukça yıpranmıştı. Atının kemikleri iyi durumdaydı, ama takımları temizlikten neredeyse kazınmıştı. Yanındaki kavisli kılıcında mücevherler yerine boş yuvalar vardı.

Her şey, soyluların genç oğullarıyla başladığı kibar bir yoksulluktan söz ediyordu. Ateş ışığı nazikçe düşüyordu ama gözlerinin altındaki gölgeleri yok etmek için hiçbir şey yapmadı ve iyi kesilmiş bir sakal elmacık kemiklerinin çukurluğunu tam olarak gizleyemedi. Öyle bile olsa, muhtemelen çok zengindi.

onunla kıyaslandığında. Kurbağaların bozuk paraya pek ihtiyacı yoktu, ki bu çok da iyi bir şeydi, çünkü onun hiç parası yoktu. Kalenin içinde diğer insanlarla birlikte yaşadığı günlerde bile kimse bir periye para vermeyi düşünmezdi.

Öte yandan, solucan ve böcek yiyebiliyor ve insanların yapamadığı gibi bir taşın altında uyuyabiliyordu, bu yüzden belki de dengelenmişti.

Yarın sabah yola çıkacak, dedi kendi kendine. Kamp yapmak için paraya mal olmayacak bir yer arıyor, hepsi bu.

Kollarını kendine doladı. *Hepsi bu-*

Başını kaldırdı ve bir an için doğrudan kadının saklandığı yere baktı.

İlk içgüdüğü kurbağa şekline girmektir ama bu, yere düşerken küçük de olsa başka bir hareket anlamına gelecekti. Bunun yerine tamamen hareketsiz kaldı, kıpırdamadı, nefes bile almadı.

Ateş çıtırdadı. Başka tarafa baktı.

Ağzından çok yavaş bir şekilde nefes verdi. *Arkası dönükken, kurbağa şeklinde, dedi kendi kendine. Ve sonra uzaklaş. Daha fazla görmeme gerek yok. Sabaha gitmiş olacak.*

Sonunda adam atıyla ilgilenmek için döndü ve kadın yaprakların üzerine düştü. Sert, siğilli kurbağa derisi onu sardı ve yavaşça zıplayarak uzaklaştı.

Sabah gitmemişti.

Kadın şafak vakti uyanmış, endişeleniyor, onun yoluna devam etmesini bekliyordu ve o da *uyumaya* cesaret edemiyordu.

"Sen bir şövalyesin," diye homurdandı. "Senin mızrak dövüşü yapman ya da asil bir amaç uğruna kaleleri devirmen falan gerekmiyor mu?"

Görünüşe göre kaleye geç gidiyordu. Kalktığında sabahın yarısı geçmişti ve atının dizginindeki bir parçayı onarmayı bitirip atını eyerlediğinde neredeyse öğlen olmuştu.

Ve sonra ona . Dizginlerinden tuttu ve *yürüdü*.

Uzaktan takip ederek onun yola çıkmasını bekledi. Ama o gitmedi.

Böğürtlenlerin kenarı boyunca yürüdü, her zaman içeriye baktı, böğürtlenlerin çukurlarda yoğun olarak büyüdüğü alanlardan geçti. Böğürtlen çitinin ince olduğu belirli bir yükselti üzerinde durdu.

Atının dizginlerini başının üzerine bıraktı, onu yere bağladı ve sonra çitin önünde sinsice ilerledi. *Bakıyordu.*

Peri çılgılık atabilirdi.

Yamacın aşağısında devrilmiş bir kütüğün altına sığındı ve onun duvarı izlemesini seyretti.

Ne ? İçeri girmenin bir yolunu mu arıyor?

Kendini onun yanından dikenli duvara bakarken buldu ve ne gördüğünü hayal etmeye çalıştı. Elbette içeride kuleye işaret eden hiçbir şey yoktu -çatı uzun zaman önce çalılar tarafından sökülüştü ve geriye kalanlar ağaçlarla örtülmüştü. Bir yamaçta, etrafı böğürtlenlerle çevrili uzun bir çalılık gibi görünüyordu.

Tam olarak doğru yere bakarsanız, bir ağaç gövdesi olamayacak kadar düz birkaç çizgi görebilirsiniz - ama tam olarak nereye bakacağınızı bilmeniz gerekir.

O bunu göremez. Zar zor görebiliyorum ve kulenin yeni olduğu zamanları hatırlıyorum. Oh, neden gitmiyor?

O gitmedi. Atını ileriye doğru sürdü, dikenli çitin etrafında yavaş bir tur attı. Peri de onu takip etti.

Akşam olduğunda, ilk kamp yerine geri dönmüştü. Atını otlamaya bıraktı ve ateşi yeniden yaktı.

Eğer kendi başına gitmezse, diye düşündü, onu ben zorunda kalacağım. Atını ürküt. Saçına elf düğümleri at. Bir şeyler yap.

Dönüp gökyüzüne baktı, turuncu ışık yüzünün yan tarafını boyuyordu. Elf düğümleri tarafından kolayca uzaklaştırılacak bir adama benzemiyordu.

Ona karşı bir kurbağaya dönüşebilirim. Ya da ... um ...

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Çok az gücü vardı ve sahip olduğu güçler de çoğunlukla kuleden geriye kalanların içinde bağlıydı. Şimdi ... şey, balık çağırabilirdi. Balık muhtemelen duruma yardımcı olmazdı. Bir kelpie'yi ona yardım etmesi için ikna etmeye çalışabilirdi ama onlar vahşiydi ve zaten kelpie'lerin olduğu bir yere gitmesi gerekecekti ve bu da kaleyi korumasız bırakmasını gerektirecekti.

Elf düğümleriyle başlayacağım, dedi kendi kendine kararlı bir şekilde. Bir sürü ve bir sürü. Saçını taraması bir hafta sürer.

Adam ateşi yakıp sakinleştiğinde, nefes alış veriş i yavaşlayıp düzene girdiğinde, kadın açıklığa doğru süzüldü. Kurbağa şeklinde kendini daha hissedebilirdi ama elf düğümleri parmak gerektiriyordu.

Kamp alanı koyu mavi gölgelerle doluydu. Gerçek bir peri -doğuştan ve kan yoluyla Adil Halk'tan biri- bu gölgelerin en küçüğünün içine girebilir ve bir örümcek ağı kadar görünmez olabilirdi.

O kadar yetenekli değildi. Sadece sessizce ilerleyebilir, çıplak ayaklarını kendisini ele verecek dalların ya da yaprakların olmadığı bir yere koyabilirdi.

Şövalye hareket etmedi. Elleri başının yanında düzgünce kıvrılmıştı.

Yırtıcıların en az olasısı olarak onun üzerine çömeldi ve nefes alışını dinledi.

Birkaç dakika hareketsiz geçtikten sonra sessiz bir iç çekti ve omuzları rahatlayarak çöktü.

Kalın, kıvrırcık saçları vardı; elf düğümleri için mükemmel bir şeydi. Peri parmaklarını uzattı ve tek bir teline dokundu.

Esnedi ve titredi, yavaşça arkadaşlarından uzaklaştı. Konsantrasyonla kaşlarını çatı.

İnanılmaz derecede ince bir yılan gibi, saç kendi kendine hareket etmeye başladı. Kendisine en yakın saç tutamının etrafına dolandı, kendi üzerine katlandı, tekrar dolandı.

Parmaklarını tekrar oynattı ve ikinci bir saç teli ilkin e katıldı, sonra bir üçüncüsü. Yılan gibi girip çıkıyor, diğerlerini de yanlarına çekiyorlardı.

Yarı düğüm, yarı örgü, ortaya çıkan düğüm büyüdü, düzinelerce tek tek saçı, sonra yüzlercesini birbirine bağladı.

Saçlarının başparmağı kalınlığındaki bir bölümü sert bir mat haline geldiğinde, topuklarının üzerine oturdu ve nefesini bıraktı.

Çok uzun zaman oldu. Ama elf düğümlerinde hep iyiydim.

Eli yavaşça bileğinin üzerine kapandı.

"İşiniz bitti mi?" diye sordu şövalye.

AYRICA T. KINGFISHER TARAFINDAN

Isırgan &

Kemik Dikeni

YEMİNLİ ASKER SERİSİ

Ölüleri Ne Hareket

Ettirir VerirGeceleri Ne

Ziyafet

İyi Kemikleri Olan Bir Ev

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

J.R. Blackwell

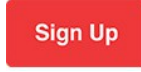
T. KINGFISHER, *Nettle & Bone*, *Thornhedge*, *What Moves the Dead* ve *A House With Good Bones* gibi fantezi, korku ve zaman zaman tuhaf kitaplar yazmaktadır. Bir takma adla, çok satan çocuk kitapları da yazmaktadır. Kuzey Carolina'da kocası, kedileri ve kesinlikle hiç atı olmadan yaşıyor. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

OceanofPDF.com

**Bu Tor Publishing Group e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin -

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

OceanofPDF.com

**Science fiction. Fantasy. The universe.
And related subjects.**

Reactor is a premiere award-winning magazine
publishing short fiction from sci-fi to horror to fantasy,
and genre authors both established and new.
While you're there, you can also check out book
reviews, essay, rereads, and more. Visit the magazine
today and join the conversation yourself!

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

BİR BÜYÜCÜ GELİYOR

Copyright © 2024 by Ursula Vernon

Tüm hakları saklıdır.

Kapak illüstrasyonu: Christina Mrozik

Kapak tasarımı: Esther S. Kim

Bir Tor Kitabı

Yayınlayan: Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group 120

Broadway

New York, NY 10271

www.torpublishinggroup.com

Tor® , Macmillan Publishing Group, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloqlama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-24407-9 (ciltli)

ISBN 978-1-250-24405-5 (e-kitap)

eISBN 9781250244055

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2024

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Bildirimi](#)
[İthaf](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Teşekkür Alıntı:](#)

[Thornhedge Also by](#)

[T. King fisher Yazar](#)

[Hakkında Telif Hakkı](#)

[OceanöfPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.